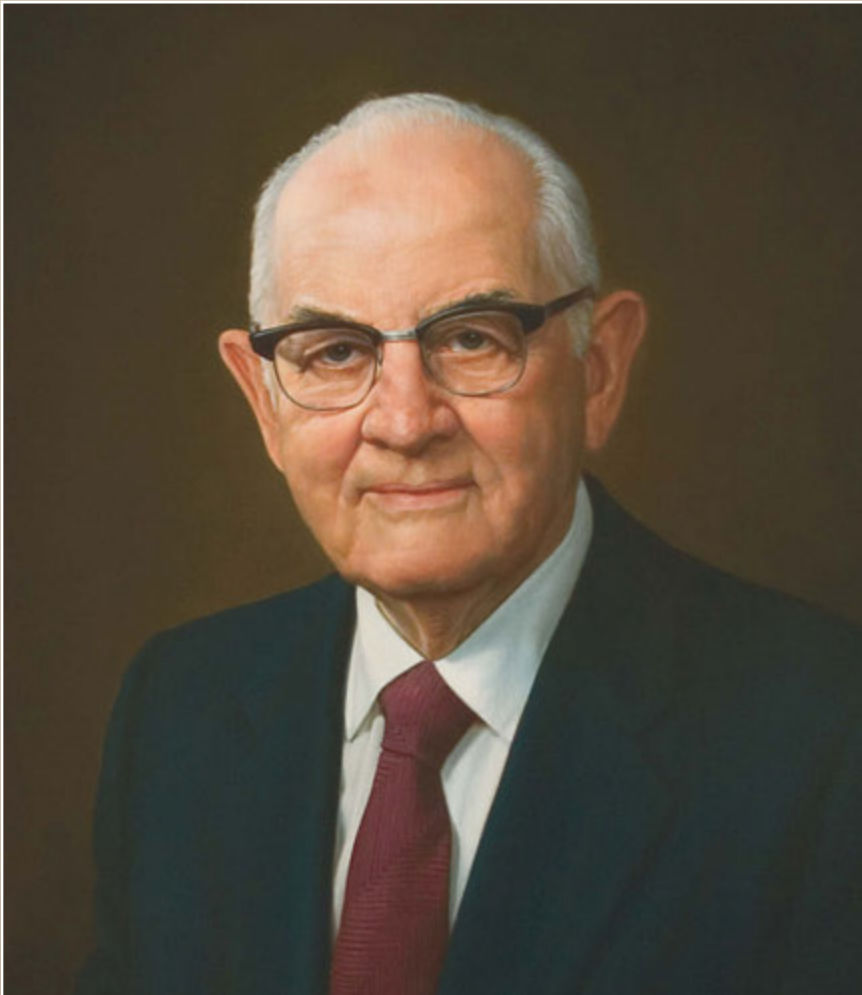

KIRKON PRESIDENTTIEN OPETUKSIA

SPENCER W. KIMBALL

KIRKON PRESIDENTTIIEN OPETUKSIA
SPENCER W. KIMBALL

Julkaisija
Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkko
SUOMI

Tätä oppikirjaa koskevat mielipiteet ja ehdotukset ovat tervetulleita. Ne pyydetään lähettämään osoitteella Curriculum Planning, 50 East North Temple Street, Room 2420, Salt Lake City, UT 84150-3220, USA. Sähköposti: cur-development@ldschurch.org

Mainitse nimesi ja osoitteesi, seurakuntasi ja vaarnasi tai lähetyksenttäsi. Muista mainita oppikirjan nimi. Kerro sitten, mitä hyviä ja huonoja puolia oppikirjassa mielestäsi on, ja esitä parannusehdotuksesi.

© 2006 Intellectual Reserve, Inc.
Kaikki oikeudet pidätetään
Painettu Saksassa 2006

Hyväksytty englanniksi: 8/00
Hyväksytty käännettäväksi: 8/00.

Alkuperäisjulkaisun nimi: *Teachings of Presidents of the Church:
Spencer W. Kimball*

36500 130

Finnish

Sisällysluettelo

Otsikko	Sivu
Johdanto	V
Historiallinen yhteenveto	X
Spencer W. Kimballin elämä ja palvelutyö	XIV
1 ”Se, mikä luokseen vie”	1
2 Murhenäytelmä vai kohtalo	13
3 Jeesus Kristus – Vapahtajani, Herrani.	25
4 Anteeksiantamuksen ihme	37
5 Rukous, hengellisen voiman passi	51
6 Omakohtainen pyhien kirjoitusten tutkiminen	64
7 Henkilökohtainen todistus	75
8 Epäitsekäs palveleminen	85
9 Muille koko sydämestämme anteeksi antaminen	96
10 Itsemme vahvistaminen pahoja vaikutteita vastaan.	111
11 Kaukonäköinen elämä – omavaraisuuden ja valmistautumisen periaatteiden soveltaminen	123
12 Nuhteettomuus	133
13 Kuuliaisuus, joka tulee uskosta Jumalaan.	145
14 ”Sinulla ei saa olla muita jumalia”	155
15 Meidän tulee olla kunnioittava kansa.	165
16 Sapatti – ilon päivä	177
17 Siveyden laki	191
18 Kunniallinen, onnellinen, onnistunut avioliitto	203
19 Perheemme vahvistaminen	217
20 Naiset kirkossa.	230
21 Profeetta Joseph Smith	243
22 Ilmoitus – ”jatkuva sävel ja jyrisevä vetoisuus”.	253
23 Lauman paimenet	267
24 Evankeliumista kertominen	276
Luettelo kuvista.	290
Hakemisto.	291

Spencer W. Ambell

Johdanto

Ensimmäinen presidenttikunta ja kahdentoista apostolin koorumi ovat ottaneet käyttöön sarjan *Kirkon presidenttien opetuksia* auttaakseen sinua ymmärtämään syvällisemmin palautettua evankeliumia ja pääsemään lähemmäksi Herraa myöhempien aikojen profeettojen opetusten avulla. Kirkon lisätessä kirjoja tähän sarjaan saat kotiisi kokoelman evankeliumin hakuteoksia.

Tämä kirja esittelee presidentti Spencer W. Kimballin opetuksia. Hän palveli Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkon presidenttinä 30. joulukuuta 1973 – 5. marraskuuta 1985.

Itseopiskelu

Kun tutkit presidentti Kimballin opetuksia, etsi Hengen innoitusta. Muista Nefin lupaus: ”Se, joka etsii uutterasti, löytää; ja Jumalan salaisuudet paljastetaan hänelle Pyhän Hengen voimalla” (1. Nefi 10:19). Aloita opiskelusi rukouksella ja jatka rukousta sydämässäsi, kun luet.

Kunkin luvun lopussa on kysymyksiä ja pyhien kirjoitusten viitteitä, jotka auttavat sinua ymmärtämään ja soveltamaan elämäsi presidentti Kimballin opetuksia. Harkitse niihin tutustumista ennen varsinaisen luvun lukemista.

Harkitse myös seuraavia ohjeita:

- Etsi avainsanoja ja -ilmauksia. Jos tekstissä on jokin sana, jota et ymmärrä, katso sen merkitys sanakirjasta tai jostakin muusta lähteestä.
- Ajattele presidentti Kimballin opetusten tarkoitusta. Voit merkitä yksittäisiä sanoja ja lauseita, jotka koskettavat mieltäsi ja sydäntäsi.
- Muistele omia presidentti Kimballin opetukseen liittyviä kokemuksia.

- Pohdi, kuinka presidentti Kimballin opetukset soveltuvat sinuun. Ajattele, kuinka opetukset liittyvät sinun huoliisi ja kysymyksiisi. Päätä, mitä teet oppimasi tuloksena.

Opettaminen tämän kirjan pohjalta

Tätä kirjaa voidaan käyttää opettamiseen kotona ja kirkossa. Seuraavista ohjeista on sinulle apua.

Keskity presidentti Kimballin sanoihin ja pyhiin kirjoituksiin

Herra on kieltänyt meitä opettamasta mitään muita asioita kuin niitä, ”joista profeetat ja apostolit ovat kirjoittaneet, ja [sitä], mitä Lohduttaja opettaa [meille] uskon rukouksen kautta” (OL 52:9).

Tehtävänäsi on auttaa muita ymmärtämään ja soveltamaan evankeliumia elämäänsä presidentti Kimballin opetusten ja pyhien kirjoitusten avulla. Älä pane tätä kirjaa syrjään äläkä valmistu oppiaineista muusta aineistosta. Käytä merkittävä osa oppiaineesta tässä kirjassa olevien presidentti Kimballin opetusten lukemiseen sekä niiden tarkoituksesta ja soveltamisesta keskustelemiseen.

Kannusta osanottajia tutkimaan lukuja ennen sunnuntai-kokouksia ja tuomaan kirjansa kirkkoon. Kun he tekevät niin, he ovat paremmin valmistautuneita osallistumaan ja kohottamaan toisiaan.

Etsi Pyhän Hengen johdatusta

Kun rukoilet apua ja valmistaudut tunnollisesti, Pyhä Henki opastaa sinua pyrkimyksissäsi. Hän auttaa sinua tähdentämään kustakin luvusta niitä osia, jotka auttavat muita ymmärtämään evankeliumia ja kannustavat heitä soveltamaan sitä.

Kun opetat, rukoile sydämessäsi, että Hengen voima vaikuttaisi sanoissasi ja luokan keskusteluissa. Nefi sanoi: ”Kun ihminen puhuu Pyhän Hengen voimalla, Pyhän Hengen voima vie sen ihmislasten sydämiin” (2. Nefi 33:1; ks. myös OL 50:13–22).

Valmistaudu opettamaan

Tämän kirjan luvut on järjestetty niin, että sinun on helpompaa valmistautua opettamaan. Harkitse myös seuraavia ohjeita:

1. *Tutki lukua.* Tutki lukua rukoillen voidaksesi olla luottavainen siihen nähden, että ymmärrät presidentti Kimballin opetuksia. Opetat vilpittömämmin ja voimallisemmin, kun hänen sanansa ovat vaikuttaneet sinuun henkilökohtaisesti (ks. OL 11:21). Pidä lukiessasi oppilaittesi tarpeet mielessäsi. Voit merkitä kohtia, joista arvelet olevan heille apua. Huomaa lukujen lihavoitdut alaotsikot. Ne ovat kunkin luvun jäsentelyn pääkohtia.
2. *Päätä, mitä kohtia aiot käyttää.* Jokaisessa luvussa on aineistoa enemmän kuin voit opettaa yhdellä oppitunnilla. Älä yritä käsitellä koko lukua, vaan valitse rukoillen kohdat, joista on mielestäsi eniten hyötyä niille, joita opetat.
3. *Päätä oppitunnin aloituksesta.* Kiinnostuksen herättämiseksi oppitunnin alussa voit kertoa jostakin henkilökohtaisesta kokemuksestasi tai pyytää osallistujia lukemaan jonkin kertomuksen luvun alusta tai katsomaan jotakin luvussa olevaa kuvaa. Sitten voisit kysyä: ”Mitä tämä kertomus (tai kuva) opettaa luvun aiheesta? Muita oppitunnin aloitustapoja ovat esimerkiksi jonkin pyhien kirjoitusten kohdan tai jonkin luvussa olevan lainauksen lukeminen tai jonkin laulun laulaminen. Eräs hyödyllinen ajatus on kertoa osallistujille, mitä oppi-aiheen pääkohdat ovat.
4. *Päätä, kuinka herätät keskustelua.* Tähän sinun tulisi käyttää suurin osa oppitunnin ajasta. Kertaa tämän kirjan sivuilta VIII–IX ehdotukset siitä, kuinka johdetaan kohottavaa keskustelua. Voit käyttää luvun lopussa oleviin ”Opiskelu- ja opetusehdotuksiin” sisältyviä kysymyksiä. Voit valmistaa muutamia omiakin. Esitä sellaisia kysymyksiä, joista on apua niille, joita opetat:
  - Katsokaa, mitä oppiaiheessa opetetaan. Tällaiset kysymykset auttavat osallistujia löytämään jotakin määrättyä tietoa presidentti Kimballin opetuksista ja tutustumaan siihen. Kiinnitettyäsi huomiota esimerkiksi johonkin tiettyyn lainaukseen voisit kysyä: ”Mitä avainsanoja tai -ilmauksia tässä lainauksessa on?” tai ”Mistä tässä lainauksessa puhutaan?”
  - Ajatelkaa merkitystä. Tällaiset kysymykset auttavat osallistujia ymmärtämään paremmin presidentti Kimballin opetuksia. Esimerkiksi: ”Miksi tämä opetus on teidän mielestänne

tärkeä?” tai ”Millaisia ajatuksia tai tuntemuksia tämä lainaus teissä herättää?” tai ”Mitä tämä opetus teille merkitsee?”

- Kerro kokemuksista. Tällaiset kysymykset saavat osallistujat yhdistämään presidentti Kimballin sanoja johonkin oman elämänsä puoleen. Esimerkiksi: ”Mitä sellaisia kokemuksia teillä on ollut, jotka liittyvät siihen, mitä presidentti Kimball sanoi?”
- Soveltakaa opetuksia. Tällaiset kysymykset saavat osallistujat ajattelemaan, kuinka he voivat elää presidentti Kimballin opetusten mukaan. Esimerkiksi: ”Mitä presidentti Kimball kehottaa meitä tekemään?” ”Kuinka me voimme soveltaa sitä, mitä hän sanoi?”

5. *Päätä, kuinka lopetat oppitunnin.* Voit esittää lyhyen yhteenvedon oppiaiheesta tai pyytää yhtä tai kahta osallistujaa tekemään sen. Todista käsitellyistä opetuksista Hengen johdatuksen mukaan. Voit myös pyytää muita esittämään oman todistuksensa. Kannusta oppilaitasi noudattamaan saamiaan Pyhän Hengen kehotuksia.

Kun valmistaudut opettamaan, voit katsoa ideoita julkaisun *Opettaminen, kutsumuksista suurin* (36123 130) osasta B, luvuista 14, 16, 28 ja 29 tai julkaisusta *Opettamisen opas* (34595 130).

Jobda kobottavia keskusteluja

Seuraavat ohjeet voivat auttaa sinua herättämään ja johtamaan kohottavia keskusteluja:

- Etsi Pyhän Hengen johdatusta. Hän saattaa kehottaa sinua esittämään tiettyjä kysymyksiä tai ottamaan tiettyjä henkilöitä mukaan keskusteluun.
- Auta osallistujia keskittymään presidentti Kimballin opetuksiin. Pyydä heitä lukemaan hänen sanojaan keskustelun herättämiseksi ja kysymyksiin vastaamiseksi. Jos keskustelu alkaa ekсы aiheesta tai käy arveluttavaksi tai kiistanalaiseksi, ohjaa se toiseen suuntaan.
- Mikäli tilanteeseen sopii, kerro luvun opetukseen liittyvistä kokemuksista.

- Kehota osallistujia kertomaan ajatuksiaan, esittämään kysymyksiä ja opettamaan toisiaan (ks. OL 88:122). Voit esimerkiksi pyytää heitä esittämään ajatuksia siitä, mitä muut ovat sanoneet, tai voit antaa saman kysymyksen useille osallistujille.
- Älä pelkää kysymystäsi seuraavaa hiljaisuutta. Oppilaat tarvitsevat usein aikaa ajatella tai katsoa kirjojaan, ennen kuin he esittävät ajatuksia, kertovat kokemuksista tai todistavat.
- Kuuntele vilpittömin mielin ja pyri ymmärtämään jokaisen osallistujan huomautukset. Kiitä heitä heidän osallistumisestaan.
- Kun osallistujilla on useita ideoita, voit kirjoittaa niitä taululle tai pyytää jotakuta muuta tekemään sen.
- Yritä keksiä erilaisia tapoja saada osallistujia mukaan keskusteluun. Voit pyytää heitä esimerkiksi keskustelemaan pienissä ryhmissä tai vierustoverinsa kanssa.
- Harkitse yhteyden ottamista yhteen kai kahteen osallistujaan etukäteen. Pyydä heitä valmistautumaan niin, että he osaavat vastata johonkin esittämääsi kysymykseen.
- Älä katkaise hyvää keskustelua vain siksi, että haluat käsitellä kaiken valmistamasi aineiston. Tärkeintä on, että osallistujat tuntevat Hengen vaikutuksen ja että heidän sitoutumisensa elää evankeliumin mukaan vahvistuu.

Tietoa tässä kirjassa lainatuista lähteistä

Tässä kirjassa olevat presidentti Kimballin opetukset ovat suoria lainauksia monista eri lähteistä.

Historiallinen yhteenveto

Tämä kirja ei ole historiikki vaan kokoelma presidentti Spencer W. Kimballin opettamia evankeliumin periaatteita. Seuraava suppea luettelo hänen elämänsä tapahtumista antaa kuitenkin historiallista taustaa ja kehykset hänen opetuksilleen. Yhteenvedosta puuttuu monia tärkeitä kirkon ja maallisen historian tapahtumia. Siitä puuttuu myös monia tärkeitä tapahtumia presidentti Kimballin omasta elämästä, kuten hänen lastensa syntymät.

28. maaliskuuta 1895 Spencer Woolley Kimball syntyi Salt Lake Cityssä Utahissa Andrew Kimballin ja Olive Woolley Kimballin perheeseen.

Toukokuu 1898 muutti perheineen Thatcheriin Arizonaan, jossa hänen isänsä oli 26 vuotta St. Josephin vaarnan johtaja.

18. lokakuuta 1906 hänen äitinsä kuoli.

Kesäkuu 1907 hänen isänsä solmi avioliiton Josephine Cluffin kanssa.

Lokakuu 1914 aloitti palvelun kokoaikaisena lähetys-saarnaajana Keskivaltioiden lähetyskentällä Yhdysvalloissa. Hänet oli kutsuttu Sveitsin – Saksan lähetyskentälle, mutta hän ei voinut mennä sinne ensimmäisen maailmansodan takia.

Joulukuu 1916 vapautui kokoaikaisesta lähetystyöstä. Meni pian sen jälkeen Arizonan yliopistoon.

16. marraskuuta 1917 solmi avioliiton Camilla Eyringin kanssa.

- 1918 kutsuttiin St. Josephin vaarnan kirjuriksi. Aloitti työn pankkialalla virkailijana ja kassanhoitajana.
- 1923 liittyi rotaryklubi-palvelujärjestöön, jossa hän toimi seuraavat 20 vuotta mm. järjestön piirikuvernöörinä.
31. elokuuta 1924 hänen isänsä kuoli. Kun vaarna järjestettiin uudestaan noin viikkoa myöhemmin, Spencer kutsuttiin toiseksi neuvonantajaksi. Presidentti Heber J. Grant, kirkon seitsemäs presidentti, asetti hänet yli-papiksi.
- 1927 hänestä tuli Kimball–Greenhalgh Realty and Insurance Companyn toimitusjohtaja.
20. helmikuuta 1938 kutsuttiin Mount Grahamin vaarnan johtajaksi.
7. lokakuuta 1943 presidentti Heber J. Grant asetti hänet apostoliksi.
- 1948 kärsi ja toipui vakavasta sydänsairaudesta.
- 1950 menetti äänensä vakavassa kurkkusairauksessa. Hänen äänensä palautui pappeuden siunauksen jälkeen.
- 1957 joutui kurkkusyöpäleikkaukseen, jossa toinen äänihuuli poistettiin kokonaan ja toinen puoliksi.
- 1969 *Anteeksiantamuksen ihme* ilmestyi.
- 1970 tuli kahdentoista apostolin koorumin virkaa toimittavaksi presidentiksi.
12. huhtikuuta 1972 joutui avosydänleikkaukseen.
7. heinäkuuta 1972 tuli kahdentoista apostolin koorumin presidentiksi.

26. joulukuuta 1973 presidentti Harold B. Lee kuoli.
30. joulukuuta 1973 tuli Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkon presidentiksi. Ensimmäiseksi neuvonantajaksi ensimmäiseen presidenttikuntaan tuli presidentti N. Eldon Tanner ja toiseksi neuvonantajaksi presidentti Marion G. Romney.
19. marraskuuta 1974 vihki Washingtonin tempelin.
3. lokakuuta 1975 aloitti seitsemänkymmenen ensimmäisen koorumin uudelleen järjestämisen.
- 1976 johti kahden ilmoituksen lisäämistä Kallisarvoiseen helmeen. Nämä ilmoitukset siirrettiin myöhemmin Oppiin ja liittoihin luvuiksi 137 ja 138.
24. elokuuta 1977 vihki Puolan tulevalle kirkon työlle. Kirkon presidentti kävi tuolloin ensimmäisen keran rautaesiripun toisella puolella.
8. kesäkuuta 1978 julkaisi ensimmäisessä presidenttikunnassa olevien neuvonantajiensa kanssa kirjeen ilmoituksesta, jonka mukaan kaikki pappeuden siunaukset ovat kaikkien kelvollisten jäsenten saatavilla rodusta tai ihonväristä riippumatta.
30. lokakuuta 1978 vihki São Paulon tempelin Brasiliassa.
- 1979 johti englanninkielisen kuningas Jaakon raamatunkäännöksen MAP-laitoksen julkaisua.
24. lokakuuta 1979 vihki Orson Hyde -muistopuiston Jerusalemissa.
- 1980 johti yhdistetyn kokousaikataulun käyttöönottoa. Sakramenttikokous, seurakunnan pappeuskokoukset, Apuyhdistyksen

kokoukset, Nuorten Naisten luokat, pyhäkoulu ja Alkeisyhdistys sijoitettiin yhteen kolmen tunnin jaksoon, joka pidetään sunnuntaisin. Aiemmin kokouksia oli pidetty pitkin viikkoa.

27. lokakuuta 1980 vihki Tokion temppelin Japanissa.
17. marraskuuta 1980 vihki Seattlen temppelin Washingtonin osavaltiossa.
- 1981 johti kolmoissidoksen uuden laitoksen julkaisemista. Siihen tuli uusittu rinnakkaisviitejärjestelmä ja hakemisto.
23. heinäkuuta 1981 kutsui presidentti Gordon B. Hinckleyn palvelemaan ylimääräisenä neuvonantajana ensimmäisessä presidenttikunnassa.
- 1981–1985 johti 17 temppelin vihkimistä.
3. lokakuuta 1982 Mormonin kirjan alaotsikko ”Toinen todistus Jeesuksen Kristuksesta” julkistettiin.
2. joulukuuta 1982 järjesti uudelleen ensimmäisen presidenttikunnan siten, että presidentti Marion G. Romneystä tuli ensimmäinen neuvonantaja ja presidentti Gordon B. Hinckleystä toinen neuvonantaja.
- 1984 vyöhykkeiden johtokunnat perustettiin.
5. marraskuuta 1985 kuoli Salt Lake Cityssä Utahissa.

Spencer W. Kimballin elämä ja palvelutyö

Orville Allen pistäytyi eräänä syysiltana 1900-luvun alussa Andrew Kimballin kodissa viemässä kurpitsoituja. Purkaessaan kurpitsoituja kuormasta nämä kaksi miestä kuuluivat Andrew'n pojan Spencerin laulavan navetassa lehmiä lypsäessään. Veli Allen sanoi Andrew'lle: ”Poikasi on varmaan iloinen.” Andrew vastasi: ”Niin on. Hän on aina iloinen. Hän on puhdas ja kuuliainen poika ja tekee aina, mitä häneltä pyydän. Olen pyhittänyt hänet Herralle ja Hänen palvelukseensa. Hänestä tulee vielä suuri mies kirkossa.”¹

Vuosien valmistautumisen jälkeen Spenceristä tulikin suuri mies. Herra ei valmentanut häntä ”vain liikemieheksi, yhteiskunnan johtomieheksi, puhujaksi, runoilijaksi, ei muusikoksi eikä opettajaksi – vaikka hän toimikin kaikissa näissä tehtävissä. Herra valmisti häntä isäksi, perheen patriarkaksi, apostoliksi ja profetaksi ja kirkkonsa johtajaksi.”²

Sukuperintö

Spencer W. Kimballin perheen juuret olivat syvällä palaute-tussa kirkossa. Hänen molemmat isoisänsä olivat huomattavia miehiä myöhempien aikojen työn varhaisessa historiassa. Heber C. Kimball kutsuttiin kahdentoista apostolin koorumiin, kun se järjestettiin vuonna 1835. Myöhemmin hän palveli presidentti Brigham Youngin ensimmäisenä neuvonantajana yli kaksi vuosikymmentä ja oli uskollinen Herran palvelija koko palvelutyönsä ajan. Edwin D. Woolley, Spencerin isoisä äidin puolelta, oli entisiä Pennsylvanian kveekareita ja omaksui evankeliumin Joseph Smithin aikana. Hän oli kunnioitettu piispa Suolajärven laak-sossa. Hän palveli myös aika ajoin Brigham Youngin henkilö-kohtaisten talousasioiden hoitajana. Piispa Woolleyn huolehtimi-nen puutteenalaisista ja hänen järkkymätön sitoutumisensa evankeliumille olivat kestäväinä perintönä hänen jälkeläisilleen.

Spencerin isoäiti Ann Alice Gheen Kimball oli ”uskollinen nainen – – ujo seurassa, kookas ja tavallisen näköinen. Hänellä oli lempeä sydän heikkoja ja sairaita kohtaan”.³ Andrew Kimball oli hänen kolmas poikansa. Spencerin toinen isoäiti Mary Ann Olpin Woolley oli kotoisin Englannista ja sai yksitoista lasta, joista kuudes oli nimeltään Olive.

Andrew Kimball solmi avioliiton Olive Woolleyn kanssa 2. helmikuuta 1882 Salt Lake Cityssä, jonne he perustivat kotinsa. Noin kolme vuotta myöhemmin Andrew sai kutsun lähteä palvelemaan Intiaanialueen lähetyskentällä, joka sijaitsi nykyisen Oklahoman osavaltion alueella. Kun hän oli palvellut kokoaikaisena lähetysaarnaajana kaksi ja puoli vuotta, hänet kutsuttiin johtamaan lähetyskenttää. Uudessa kutsumuksessa hän saattoi kuitenkin asua kotonaan, ja niinpä hän asui seuraavat kymmenen vuotta Utahissa perheensä kanssa ja johti lähetyskenttää kirjeitse ja matkustamalla alueelle.

Palveltuaan 12 vuotta Intiaanialueen lähetyskentällä Andrew sai pian uuden kutsun, tällä kertaa kutsun asettua siirtolaiseksi Gilajoen laaksoon Arizonan eteläiseen keskiosaan. Siellä hänen oli määrä johtaa vaarnanjohtajana alueen myöhempien aikojen pyhien siirtokuntia, jotka järjestettiin St. Josephin vaarnaksi. Vuonna 1898 Andrew ja Olive sekä heidän kuusi lastaan (myös 3-vuotias Spencer) pakkasivat taloustavaransa ja muuttivat tuhat kilometriä Salt Lake Citystä etelään.

Nuoruus

Spencer Woolley Kimball syntyi 28. maaliskuuta 1895 kuu-dentena Andrew ja Olive Kimballin yhdestätoista lapsesta.

Hän kirjoitti nuoruutensa Arizonan maisemaa muistellen: ”Se oli kuivaa seutua, jonka päättäväisten työntekijöitten kädet olivat tehneet hedelmälliseksi.”⁴ Hän muisteli edelleen: ”Asuimme pienellä maatilalla Thatcherin etelälaidalla Arizonassa. Kotimme oli kulmauksessa, jonka etelä- ja itäpuolella oli avointa maaseutua. Kotitalon takana oli kaivo, pumppu, tuulimylly ja iso puinen säiliö vesivarastona, työkaluvaja ja vähän etäämmällä hyvin suuri puupino. Sitten olivat sikolätit, karja-aitaukset, heinäsuovat ja vilja-aitta.”⁵

*Andrew ja Olive Kimball vuonna 1897 lastensa kanssa (vasemmalta oikealle):
Ruth, Gordon, Alice, Clare, Spencer (Andrew'n sylissä) ja Delbert.*

Spencer sai jo hyvin nuorena vanhemmiltaan tärkeitä evankeliumin opetuksia. ”Muistan, kuinka kävelin lapsena”, hän sanoi, ”äitini kanssa pitkin pölyistä tietä piispan talolle siihen aikaan kun kymmenykset maksettiin usein eläiminä ja tuotteina. Kysyin kävellessämme: ’Miksi viemme munia piispalle?’ Äitini vastasi: ’Koska ne ovat kymmenysmunia, ja piispa ottaa vastaan taivaallisen Isän kymmenykset.’ Sitten äitini kertoi, että joka ilta kun munat tuotiin sisään, ensimmäinen pantiin pieneen koriin ja seuraavat yhdeksän pantiin suureen koriin.”⁶

Andrew Kimballin esimerkki omistautuneesta palveluksesta teki suuren vaikutuksen Spenceriin, joka sanoi myöhemmin: ”Ensimmäiset vaikutelmani vaarnanjohtajan työstä sain katselemalla omaa isääni. – – Uskon, että isäni palveli vaarnansa jäseniä juuri sillä tavalla, että hän täytti presidentti Joseph F. Smithin hänelle antaman siunauksen, jossa tämä lupasi, että Gilan laakson asukkaat ’kääntyisivät hänen puoleensa kuten lapset kääntyvät vanhempiansa puoleen’. Vaikka olen varma, etten silloin täysin antanut arvoa hänen esimerkilleen, hänen antamansa malli kelpaisi malliksi kenelle tahansa vaarnanjohtajalle.”⁷

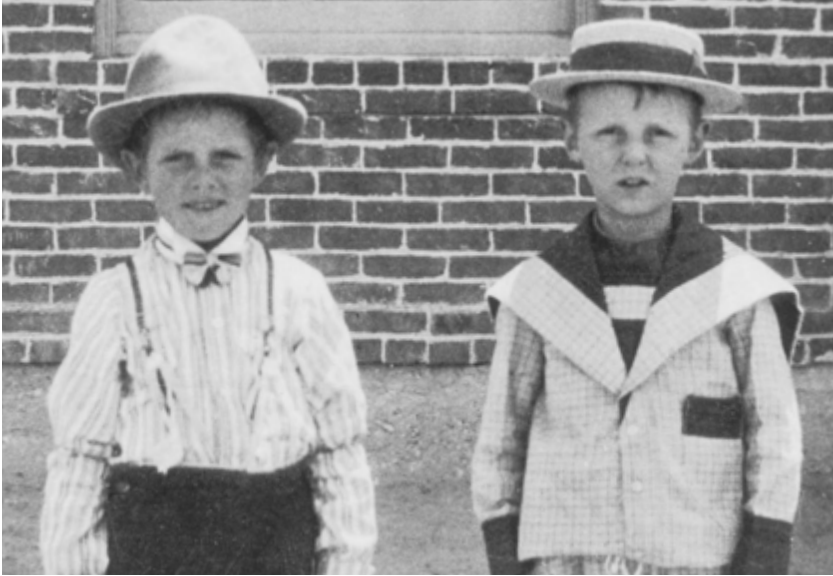
Kimballin perhe eli vaatimattomasti. ”Me emme tienneet ole-vamme köyhiä”, Spencer muisteli. ”Luulimme elävämme melko mukavasti.”⁸ Heidän vaatteensa olivat kotitekoisia ja toisilta perit-tyjä. He söivät perusruokaa, joka koostui heidän omalla tilallaan kasvatetuista tuotteista.

Spencer auttoi tilan askareissa. ”Minä pumppasin käsin vettä puutarhan kasteluun”, hän muisteli, ”ja opin myös lypsämään lehmii, oksastamaan hedelmäpuita, korjaamaan aitoja ja kaikkea muuta. Minulla oli kaksi vanhempaa veljeä, jotka mielestäni veivät kaikki helpot tehtävät ja jättivät minulle vaikeimmat. Mutta minä en valittanut; sillä tavoin minusta tuli voimakas.”⁹ Aloittaen yhdek-sänvuotiaana Spencer opetteli ulkoa uskonkappaleet, kymmenen käskyä ja useimmat kirkon laulukirjan laulut, lypsäessään lehmii ja juottaessaan hevosia päivittäin.

Spencerin äiti kuoli pojan ollessa 11-vuotias. Se oli yksi Spencerin varhaisvuosien suurista koettelemuksista. Hän ihmet-teli, kuinka perhe selviytyisi. ”Mutta silloin huomasin”, hän sanoi, ”kuten olen huomannut monta kertaa sen jälkeenkin, että ihminen voi selviytyä melkein mistä tahansa.”¹⁰ Aikanaan Andrew Kimball solmi uuden avioliiton, ja Josephine Cluffista tuli Spencerin äitipuoli. ”Josie”, kuten ystävät häntä kutsuivat, ei voi-nut täysin ottaa Oliven paikkaa Spencerin elämässä, mutta hänen kyvykkyytensä ja kärsivällisyytensä toivat vakautta Kimballin per-heeseen.

Nuoruudessaan Spencer ei ainoastaan oppinut ahkeran työn perustaitoja karulla seudulla vaan hankki myös monta sellaista tai-toa, jotka valmistivat häntä palvelemaan suuremmissa tehtävissä myöhemmin elämässä. Hän oppi laulamaan ja johtamaan laulua, ja hänet nimitettiin vaarnan kuoronjohtajaksi 15-vuotiaana. Vaikka hänellä oli oman kuvauksensa mukaan ”lyhyet ja paksut”¹¹ sormet, hän harjoitteli ahkerasti ja oppi lukemaan nuotteja ja soittamaan pianoa. Hän kehittyi niin, että pystyi soittamaan kirkon lauluja ja olemaan mukana pienessä orkesterissa. Vuosia myöhemmin hän säesti vuorotellen vanhin Harold B. Leen kanssa laulua kahden-toista apostolin koorumin viikoittaisissa kokouksissa.

Spencer aloitti koulunkäynnin hieman myöhemmin kuin useimmat muut, kuten seuraavasta kertomuksesta ilmenee:

*Nuori Spencer W. Kimball (vasemmalla)
lapsuudenystävänsä Clarence Naylorin kanssa.*

”Spencerin äidin mielestä lapset eivät olleet kyllin kypsiä kouluun ennen kuin 7-vuotiaina, joten aloittaessaan Spencer oli muita lapsia vuoden jäljessä. – – Keskellä päivää hän yleensä juoksi kolme korttelinväliä koulusta kotiin pumppaamaan vettä eläimille, syöttämään siat ja nauttimaan oman lounaansa. Eräänä päivänä hänen äitinsä sanoi: ’Mitä sinä teet kotona välitunnilla? Ei vielä ole keskipäivä.’ Spencer juoksi hädissään takaisin kouluun ja huomasi, että hänen koulutoverinsa olivat jo sisällä lyhyen välitunnin jälkeen. Kaikki nauroivat, paitsi opettaja, joka käytti tilaisuutta hyväkseen kertoakseen luokalle, että Spencer oli edellä kaikista muista toisluokkalaisista ja että hänet siirrettäisiin seuraavalle luokalle ikäistensä lasten joukkoon.”¹²

Peruskoulusta päästyään Spencer meni kirkon omistamaan Gila-akatemiaan. Siellä hän sai jatkuvasti hyviä arvosanoja, osallistui urheiluun ja oli oppilasvirkailija.

Spencer sai lisää myös kirkon kokemusta, ja hän kävi miltei kaikissa kokouksissa. Papeustehtävien hoitaminen oli ensi sijalla, kuten seuraava kertomus osoittaa: ”Diakonien toimiin kuului, että he valjastivat hevosen rattaiden eteen joka kuukausi ennen

paastopäivää ja kiersivät ovelta ovelle keräämässä paastouhreja kirkon köyhien hyväksi. Jälkeenpäin he veivät keräämänsä piispalle – hedelmätölkkejä, jauhoja, kesäkurpitsoituja, hunajaa, toisinaan suunnilleen puoli dollaria kolikkoina. Andrew halusi niin innokkaasti opettaa pojalleen tämän velvollisuudet, ettei mikään muu saanut häiritä Spencerin keruutoimintaa sinä päivänä. Kimballien hevonen ja rattaat eivät olleet milloinkaan niin ahkerassa käytössä, etteikö niitä olisi voinut käyttää diakonien koorumin työssä. Ellei toinen poika, joka oli määrätty hänen keruutoverikseen, tullut paikalle, Spencer meni yksin ja teki työn.”¹³

Kodin, koulun ja kirkon tehtäviensä lisäksi Spencer toimi isänsä sihteerinä. Andrew kirjoitti paljon kirjeitä, keskimäärin kuusi päivässä. Spencer kirjoitti hänen sanelunsa muistiin ja kirjoitti sitten kirjeet koneella.

Nämä varhaiset kokemukset elämässä opettivat Spencerille työn arvon, opetus, jota hän noudatti ja opetti läpi elämänsä. Myöhemmin vuosinaan 70 vuotta täyttäneenä apostolina hän tunsikin joinakin päivinä olevansa fyysisesti uupunut. Eräänä sellaisena päivänä hän kirjoitti: ”Aloittaessani oloni oli hyvin kurja, ja huomasin ihmetteleväni, selviytyisinkö päivästä, mutta – – tuntui, kuin olisin huumaantunut työstäni ja unohtanut itseni, ja se oli hyvä päivä.”¹⁴

Lähetystyöpalvelu

Spencer valmistui Gila-akatemiasta vuonna 1914 ja aikoi mennä syksyllä Arizonan yliopistoon. Päätäjäisjuhlassa Andrew Kimball kuitenkin ilmoitti, että Spencer kutsuttaisiin lähetystyöhön.

Valmistautuessaan lähetystyöhönsä Spencer meni töihin meijeriin Globeen Arizonaan. Se oli hänen ensimmäinen kokemuksensa elämästä Gilajoen laakson myöhempien aikojen pyhien siirtokuntien ulkopuolella. Hän huomasi, että hän saattoi omista tasovaatimuksistaan tinkimättä sopeutua sellaisten ihmisten seuraan, joiden mittapuut eivät olleet aivan samanlaisia kuin hänen omansa. Hän ansaitsi työtovereidensa kunnioituksen. Kesän lopulla Spencerin sikaria poltteleva esimies, joka ei ollut myöhempien aikojen pyhä, järjesti Spencerille läksiäisjuhlan ja lahjoitti hänelle kaiveruksilla varustetun kultakellon.

Vuoden 1914 lokakuusta vuoden 1916 joulukuuhun Spencer palveli kokoaikaisena lähetyssaarnaajana Keski-valtioiden lähetyskentällä, jonka keskuspaikka oli Independencessä Missourissa. Se oli sama alue, jolla hänen isänsä, äitipuolensa ja yksi hänen vanhemmista veljistäänkin olivat palvelleet.

Vanhin Kimballin kokoaikainen palvelu lähetyskentällä oli kasvun aikaa. Hän kohtasi fyysisiä haasteita. Hänen lähetysjohtajansa käski vanhimpia etsimään ruokaa ja yösijaa käännättämiensä ihmisten luota. Niinpä vanhin Kimball nukkui monta levotonta yötä pienissä mökeissä Missourin takamailla kirppuisissa tai luteisissa vuoteissa hyttysten inistessä ympärillä. Hän oli monena päivänä nälissään, ja kun ruokaa tarjottiin, hän söi mitä tahansa, mitä hänen eteensä pantiin.

Tutkijoiden etsiminen poikkeamalla talosta taloon oli kovaa työtä, jonka tulokset olivat niukkoja. Vanhin Kimballin kerrotaan käyttäneen kerran erästä epätavallista menetelmää:

”Kulkiessaan talosta taloon St. Louisissa hän näki ovenraosta pianon ja sanoi naiselle, joka aikoi läimäyttää oven kiinni hänen nenänsä edestä: ’Teillä on hyvännäköinen piano.’

’Ostimme sen juuri’, nainen sanoi epäröiden.

’Se on Kimball, eikö olekin? Se on minunkin nimeni. Voisin soittaa sillä teille laulun, josta saattaisitte pitää.’

Nainen vastasi yllättyneenä: ’Tottahan toki, tulkaa sisään.’

Spencer istahti pianotuolille ja soitti ja lauloi laulun: ’Taivaan Isä.’

Spencerin tietämän mukaan nainen ei milloinkaan liittynyt kirkkoon, mutta ainakin hän itse oli yrittänyt.”¹⁵

Spencerin lähetystyö vahvisti sitä, mille hänen kasvatuksensa Arizonassa oli jo luonut perustan: uskoa Herraan, ahkeraa työtä, omistautumista, vähäeleistä palvelua ja uhrautumista.

Avioliitto ja perhe

Kesällä 1917, noin seitsemän kuukautta sen jälkeen kun oli palannut kotiin lähetystyöstä, Spencer Kimball huomasi paikallislehdessä erään ilmoituksen. Camilla Eyring, joka oli vuonna 1912 muuttanut perheineen Gilajoen laaksoon, opettaisi

Camilla Eyring ja Spencer W. Kimball niibin aikoibin, kun he solmivat avioliiton.

Gila-akatemiassa kotitaloustiedettä. Lukiessaan ilmoitusta yhä uudelleen Spencer päätti jonakin päivänä solmia avioliiton Camilla Eyringin kanssa. Hän tapasi Camillan ”sattumalta” bussipysäkillä akatemian lähellä ja aloitti keskustelun. Hän istuutui Camillan viereen bussissa, jossa juttelu jatkui, ja sai luvan käydä tapaamassa häntä.

Camillan äiti ihastui ikihyviksi nuoreen Spencer Kimballiin. Hän kutsui Spencerin päivälliselle joka kerta kun tämä tuli käymään Camillan luona. Eikä veli Eyringillakaan, joka oli hyvin tiukka, mitä tuli hänen tyttäriään tapailevien nuorten miesten tasoon, ollut mitään Spenceriä vastaan. Kuukauden kuluttua Spenceristä oli tullut jo Eyringin perheen vakiovieras. Pari päätti solmia avioliiton, mutta parhaillaan riehuva ensimmäinen maailmansota sekoitti heidän suunnitelmiaan. Spencerin oli pysyteltävä Thatcherissa Arizonassa odottamassa mahdollista liikekannallepanomääräystä, joten he eivät voineet tehdä pitkää matkaa Utahissa sijaitsevaan temppeliin. Heidät vihittiin siviiliavioliittoon 16. marraskuuta 1917, mutta he aikoivat mennä temppeliin sinetöitäviksi mahdollisimman pian. Tavoite toteutui seuraavassa kesäkuussa Suolajärven tempelissä.

Spencer ja Camilla saivat kaikkiaan neljä lasta: kolme poikaa ja yhden tyttären (Spencer LeVan, Andrew Eyring, Edward Lawrence ja Olive Beth). Vanhempina he loivat ympäristön, jossa heidän lapsensa tunsivat olevansa rakastettuja ja saavansa tukea mutta jossa heidän annettiin myös tehdä omia päätöksiä. Yksi heidän pojistaan muisteli myöhemmin:

”Kun lapset esiintyivät koulussa, kirkossa tai muualla, vanhempamme olivat aina läsnä, vaikka he olisivatkin joutuneet tekemään joitakin uhrauksia sen takia. He osoittivat aina olevansa kiinnostuneita ja ylpeitä meistä.

Meidän perheessämme vallitsi yhteenkuuluvuuden, ei omistamisen, tunne. Vastuu teoistamme oli viime kädessä meillä. Vanhempamme kannustivat ja opastivat mutta eivät käskeneet.”

Tämä sama poika sanoi vielä isästään:

”En tunne ketään hengeltään ylevämpää kuin isäni. Hän on hyväntahtoinen ja huomaavainen, miltei liiaksikin. Lapsilla on taipumus pitää vanhempiaan voimakkaina auktoriteettihahmoina, joilla ei ole tavallisia tarpeita, mutta minä tiedän, kuinka paljon isäni arvostaa vilpittömää kohteliaisuutta tai arvostavaa sanaa. Eikä mikään arvostuksen eikä kiintymyksen ilmaus merkitse aivan yhtä paljon kuin se, että se tulee omalta perheeltä.

Tiedän, ettei mikään tuota hänelle suurempaa tyydytystä – sitä tunnetta lukuun ottamatta, että Herra hyväksyy hänen työnsä – kuin se, että hän näkee oman perheensä seuraavan hänen johtoaan yrittäessään elää vanhurskaasti.

Jos saisin valita, kuka minut tuomitsee viimeisenä päivänä, ei ole sitä ihmisolentoa, jonka valitsisin ennen isääni.”¹⁶

Työelämä, kirkon tehtävät ja yhteiskunnallinen palvelu

Camilla rinnallaan ja perhevelvollisuudet edessään Spencer aloitti työelämänsä pankkivirkailijana. Vuosien kuluessa hän siirtyi pankkialalta henkivakuutus- ja kiinteistöalalle. Suuren lamakauden (1929–1939) taloudelliset mullistukset horjuttivat Spencerin liiketoimintaa ankarasti, mutta perhe kesti vastoinkäymiset.

Spencerin isä kuoli vuonna 1924 palveltuaan vaarnanjohtajana lähes kolme vuosikymmentä. Kun presidentti Heber J. Grant,

kirkon seitsemäs presidentti, sittemmin järjesti vaarnan johtokunnan uudestaan, 29-vuotias Spencer kutsuttiin palvelemaan toisena neuvonantajana.

Perhe-elämän, ammatillisten pyrkimysten ja kirkon palvelutyön lisäksi Spencer toimi aktiivisesti yhteiskunnassa. Hän oli mukana perustamassa paikkakunnan ensimmäistä radioasemaa. Hän oli rotaryklubi-palvelujärjestön aktiivinen jäsen ja lopulta sen piirikuvernööri.

St. Josephin vaarna jaettiin vuonna 1938, ja Spencer kutsuttiin uuden Mount Grahamin vaarnan johtajaksi. Huolissaan siitä, että jotkut hänen johdettavistaan saattaisivat kantaa kaunaa häntä kohtaan, Spencer kävi Camillan kanssa tapaamassa kaikkia, joilla saattaisi olla sellaisia tunteita, ”puhdistaakseen pöydän”.¹⁷

Hänen palvellessaan vaarnanjohtajana paikkakuntaa kohtasi suuri tulva vuonna 1941. Jatkuvat sateet saivat Gilajoen nousemaan yli äyräidensä, niin että se virtasi lopulta eräiden siirtokuntien kaduilla. Vesi vei mennessään koteja ja maatiloja. Asukkaat, enimmäkseen kirkon jäseniä, tarvitsivat kipeästi apua. Tuhosta kuultuaan Spencer täytti autonsa kirkon varastoista saadulla ruoalla ja lähti kohti tulvan koettelemia kaupunkia. Hän järjesti likaantuneiden vaatteiden pesun. Hän auttoi maanviljelijöitä saamaan karjalle viljaa. Pian saapui kuorma-autollinen ruokaa ja vaatteita. Viikon kuluttua tulvasta eniten kärsineet olivat päässeet uuden elämän alkuun. Kirkon jäsenet osoittivat verratonta anteliaisuutta. Spencer johti tarpeiden arviointia ja avustustarvikkeiden jakoa. Kaikessa tässä hän oli läheisessä yhteistyössä kahden toista apostolin koorumin jäsenen vanhin Harold B. Leen kanssa, jonka tehtäviin huoltotyöohjelma kuului.

Apostoli

Presidentti J. Reuben Clark jr ensimmäisestä presidenttikunnasta soitti Spencerille kotiin 8. heinäkuuta 1943. Hän sanoi, että Spencer oli kutsuttu toiseen kahdesta kahdentoista apostolin koorumissa vapautuneesta paikasta. Spencer vastasi siihen: ”Oi, veli Clark! En kai minä? Ethän tarkoita minua? Tässä täytyy olla jokin erehdys. En varmaankaan kuullut oikein, mitä sanoit. – – Se tuntuu niin mahdottomalta. Olen niin heikko ja pieni ja rajoittunut

ja kykenemätön.”¹⁸ Spencer vakuutti presidentti Clarkille, että Herralta tulleeseen kutsuun voi vastata vain yhdellä tavalla, mutta hänen halukkuutensa palvella ei heti voittanut hänen riittämättömyyden- ja kelvottomuudentunteitaan.

Nuo tunteet voimistuivat muutamana seuraavana päivänä, joiden aikana Spencer nukkui vain vähän jos lainkaan. Käydessään Boulderissa Coloradossa poikansa luona hän lähti varhain eräänä aamuna kävelemään läheisille kukkuloille. Noustessaan yhä korkeammalle hän mietiskeli apostolin viran suuruutta. Ajatus, ettei hän täyttäisi viran vaatimuksia, että hänen kutsumisensa oli ehkä ollut jonkinlainen erehdys, piinasi häntä. Tässä mielentilassa hän lähestyi sen vuoren huippua, jolle hän oli nousemassa, ja siellä hän laskeutui polvilleen rukoilemaan ja mietiskelemään. ”Kuinka rukoilinkaan!” hän muisteli. ”Kuinka kärsinkään! Kuinka itkin-kään! Kuinka kamppailinkaan!” Hänen tuskaillessaan hänen mieleensä tuli uni hänen isoisästään Heber C. Kimballista ja ”hänen tekemästään suuresta työstä”. Tietoisuus siitä tyynnytti Spencerin sydämen. ”Tyyni varmuuden tunne valtasi minut, epäilyt ja kysymykset lakkasivat. Tuntui kuin suuri taakka olisi nostettu pois. Istuin seesteisen hiljaisuuden vallassa katsellen kaunista laaksoa, kiittäen Herraa tyydytyksestä ja rauhoittavasta vastauksesta rukouksiini.”¹⁹ Spencer W. Kimball asetettiin apostoliksi 7. loka-kuuta 1943, jolloin hän oli 48-vuotias.

Vanhin Kimballin palvelu kahdentoista koorumissa kesti kolme vuosikymmentä. Sinä aikana hän matkusti laajalti vahvistaen jäseniä ja avustaen valtakunnan kasvussa. Presidentti George Albert Smithiltä saamansa erityistehtävän mukaisesti vanhin Kimball oli erityisen kiinnostunut Mormonin kirjan profeetan Lehin jälkeläisistä – Pohjois-, Keski- ja Etelä-Amerikan alkuperäiskansoista. Hän puhui kauniisti heidän puolestaan sekä kirkon korkea-arvoisissa koorumeissa että jäsenten keskuudessa yleensä. Hän tuomitsi kaikenlaiset rotuennakkoluulot ja köyhien sorron.

Vanhin Kimball osasi olla saarnoissaan sekä runollinen että suorapuheinen. Hän käsitteli usein sellaisia arkaluontoisia asioita, jotka aiheuttivat käytännön huolia tavallisille kirkon jäsenille. Lukuisten puheiden lisäksi hän kirjoitti kirjan *Anteeksiantamuksen ihme*. Tämä kirja syntyi vanhin Kimballin

Kabdentoista apostolin koorumi vuonna 1858. Seisomassa, vasemmalta oikealle: Delbert L. Stapley, Marion G. Romney, LeGrand Richards, Richard L. Evans, George Q. Morris ja Hugh B. Brown. Istumassa, vasemmalta oikealle: Joseph Fielding Smith, Harold B. Lee, Spencer W. Kimball, Ezra Taft Benson, Mark E. Petersen ja Henry D. Moyle.

pitkästä kokemuksesta apostolina ja niiden nevojana, jotka olivat langenneet vakaviin rikkomuksiin. Kirjassa hän esitti Herran odotukset meihin nähden, meidän jumalalliset mahdollisuutemme ja tien, jota meidän täytyy kulkea parannukseen ja saadaksemme varmuuden täydestä jumalallisesta anteeksiannosta. Vanhin Kimball todisti lukijalle, että Herra on armollinen ja antaa anteeksi niille, jotka tekevät vilpittömän parannuksen.

Terveysongelmat

Spencer W. Kimball kärsi elämänsä aikana erilaisista vammoista ja sairauksista. Kahdella merkittävällä terveysongelmalla oli suuri vaikutus hänen apostolinvuosiinsa. Ensimmäinen sairaus jätti vanhin Kimballiin pysyvän merkkinsä, joka ilmeni hänen puhuesaan. Vuoden 1956 lopulla hän tunsu äänensä käheytyvän. Taudinmäärityksenä oli kurkkusyöpä. Heinäkuussa 1957 tehdysä leikkauksessa toinen äänihuuli poistettiin kokonaan ja toinen osittain. Sen jälkeen hän antoi äänensä levätä, jotta se voisi toipua mahdollisimman hyvin. Vanhin Kimball mietti unettomina öinä, voisiko hän enää milloinkaan puhua.

Puolen vuoden kuluttua leikkauksesta lääkärit totesivat, että vanhin Kimballin kurkku oli parantunut. Vanhin Boyd K. Packer kahdentoista apostolin koorumista kertoi, kuinka vanhin Kimball esitteli uuden äänensä kuulijoille turvautuen huumoriin:

”Sitten tuli koe. Pystyisikö hän puhumaan? Pystyisikö hän saarnaamaan?”

Hän meni kotipaikkakunnalleen [Arizonaan] pitämään neitsytpuheensa. – – Siellä St. Josephin vaarnan konferenssissa – – hän nousi puhujakorokkeelle.

’Olen palannut tänne’, hän sanoi, ’ollakseni omieni parissa. Olen johtanut vaarnaa tässä laaksossa.’ Ehkäpä hän ajatteli, että jos hän epäonnistuisi, hän olisi häntä eniten rakastavien ja ymmärtävien ihmisten keskuudessa.

Tilaisuus oli tulvillaan rakkautta. Tuon dramaattisen hetken jännitys laukesi, kun hän jatkoi: ’Minun on kerrottava teille, mitä minulle on tapahtunut. Matkustin itään ja jouduin siellä kurkunleikkaajien joukkoon. – –’ Eikä sen jälkeen ollut väliä, mitä hän sanoi. Vanhin Kimball oli palannut!”²⁰

Hänen uusi äänensä oli hiljainen, syvä ja karhea. Vanhin Packerin sanoin se oli ”hiljainen, suostutteleva, hillitty ääni, opittu ääni, vetoava ääni, ääni jota myöhempien aikojen pyhät rakastavat”.²¹

Vanhin Kimballilla oli myös vakavia sydänongelmia. Apostoliksi tultuaan hän sai joukon sydänkohtauksia. Kun hän vuonna 1972 palveli kahdentoista koorumin virkaa toimittavana presidenttinä, hänelle tehtiin hyvin riskialtis leikkaus. Tri Russell M. Nelson oli tuolloin presidentti Kimballin sydänkirurgi. Vanhin Nelson on myöhemmin kahdentoista apostolin koorumin jäsenenä ollessaan kertonut, mitä tuon leikkauksen aikana tapahtui: ”En milloinkaan unohda tunnetta, jonka sain, kun hänen sydämensä alkoi uudestaan sykkiä voimakkaasti ja elinvoimaisesti. Sinä hetkenä Henki ilmoitti minulle, että tämä erityinen potilas saisi elää tullakseen Jumalan profeetaksi maan päällä.”²²

Kirkon presidentti

Presidentti Harold B. Lee, kirkon 11. presidentti, kuoli äkillisesti yöllä 26. joulukuuta 1973. Spencer W. Kimballista, joka oli

kahdentoista koorumin virkaiältään vanhin jäsen, tuli 30. joulukuuta 1973 Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkon presidentti kirkon apostolisen seuraannon järjestyksen mukaisesti.

Se tuli yllätyksenä kirkon jäsenille – ja erityisesti presidentti Kimballille. Hänet oli asetettu apostoliksi kaksi ja puoli vuotta myöhemmin kuin Harold B. Lee. Koska presidentti Kimball oli neljä vuotta vanhempi kuin presidentti Lee ja näennäisesti heikompi terveydeltään, presidentti Kimball ei odottanut elävänsä kauemmin kuin presidentti Lee eikä tulevaisuutta hänen seuraajakseen. Myöhemmin hän muisteli: ”Olin ehdottoman varma, että kuolisin, kun aikani koittaisi, kahdentoista presidenttinä. – – Sanoin presidentti Leen hautajaisissa, ettei kukaan ollut rukoillut uutterammin kuin sisar Kimball ja minä hänen toipumistaan, kun hän oli sairaana, ja hänen terveenä pysymistään, kun hän oli terve.”²³

Kirkon jäsenet hyväksyivät presidentti Kimballin huhtikuun yleiskonferenssissa 1974. Hän ei ollut pyrkinyt tähän asemaan, vaan Herra oli valinnut hänet profetaksi, näkijäksi ja ilmoituksensaajaksi sekä johtamaan kirkkoaan ja valtakuntaansa maan päällä.

Tuon huhtikuun yleiskonferenssin yhteydessä presidentti Kimball piti eräässä kirkon johtajien kokouksessa puheen lähetystyöstä. Vanhin William Grant Bangerter, josta tuli myöhemmin seitsemänkymmenen johtokunnan jäsen, oli tuolloin alue-edustaja ja oli läsnä tässä kokouksessa. Hän muisteli myöhemmin presidentti Kimballin sanojen vaikutusta:

”Oivalsimme, että presidentti Kimball avasi meille hengellisiä ikkunoita ja pyysi meitä tulemaan ja katselemaan hänen kanssaan iankaikkisuuden suunnitelmia. Oli ikään kuin hän olisi vetänyt syrjään verhoja, jotka peittivät Kaikkivaltiaan aivoituksia, ja kutsunut meitä kanssaan katsomaan evankeliumin kohtaloa ja sen palvelutyön näköaloja.

Luulen, ettei kukaan tuona päivänä läsnä ollut voi koskaan unohtaa tapahtunutta. Minä olen itse tuskin lukenut uudelleen presidentti Kimballin puhetta sen jälkeen, mutta sen pääsisältö

Presidentti Spencer W. Kimball, keskellä, ensimmäiseen presidenttikuntaan vuosina 1973–1981 kuuluneiden neuvonantajien kanssa: Presidentit N. Eldon Tanner (vasemmalla) ja Marion G. Romney (oikealla).

painui niin elävästi mieleeni, että voisin toistaa siitä suurimman osan ulkomuistista vaikka tällä hetkellä.

Herran Henki oli presidentti Kimballin päällä, ja Se siirtyi hänestä meihin konkreettisesti läsnä ollen, mikä oli samalla kertaa sekä liikuttavaa että hätkähdyttävää. Hän avasi nähtäväksemme loistavan näyn.”²⁴

Presidentti Kimballin puhe tuossa tilaisuudessa kuulutti hänen palvelutyönsä keskeistä aihetta kirkon presidenttinä:

”Veljeni, teemmeköhän me kaiken voitavamme? Olemmeko tyytyväisiä siihen tapaan, jolla opetamme kaikkea maailmaa? Olemme nyt tehneet käännytystyötä 144 vuotta. *Olemmeko valmiit pidentämään askeleitamme, avartamaan näkemystämme?* – –

Minulla ei ole mitään sellaista harhakuvaa, veljet, että luulisin tämän olevan helppo asia vailla ponnistelua tai että se voitaisiin tehdä käden käänteessä, mutta sen minä uskon, että *me voimme edetä ja laajeta paljon nopeammin kuin nyt.* – –

Luulen, että jos meillä kaikilla on yksi mieli ja yksi sydän ja yksi tarkoitus, me voimme edetä ja muuttaa sitä kuvaa, joka tuntuu olevan, että ’meillä menee melko hyvin. Älkäämme ”keinutako venettä”.’ ”²⁵

Näin alkoi merkittävä kasvun ja muutoksen vuosikymmen. Vaikka aluksi tähdennettiin lähetystyötä, kirkon jäsenille selvisi pian, ettei presidentti Kimballia kiinnostanut jäädä paikoilleen millään vanhurskaiden pyrkimysten aloilla.

Lähetystyö

Presidentti Kimball pyrki avaamaan kansakuntien ovia evankeliumin saarnaamiselle. Niin sanotun kylmän sodan aikainen jako demokraattisiin ja kommunistisiin valtioihin esti käännytystyön monissa Euroopan ja Aasian maissa. Samoin kirkon käytäntö pappeteen asettamisessa rajoitti lähetystyötä Afrikassa, osissa Etelä-Amerikkaa ja Karibianmeren alueella. Presidentti Kimball tarkasteli kaikkia mahdollisuuksia laajentaa kirkon maantieteellistä toiminta-alaa.

Samalla hän tähdensi sitä, että suuremmat mahdollisuudet opettaa kansakuntia riippuivat kirkon jäsenten halukkuudesta käyttää hyväksi noita mahdollisuuksia. Niiden nuorten miesten, jotka ovat kelpollisia ja täysin valmistautuneita, ei pitänyt nähdä lähetystyötä vaihtoehtona vaan jumalallisena velvollisuutena ja mahdollisuutena. Nuorilla miehillä oli tämä velvollisuus riippumatta siitä, missä he asuivat. Myös nuoret naiset saattoivat palvella lähetysaarnajina, mutta heillä ei ollut samaa velvollisuutta

kuin nuorilla miehillä. Lisäksi vanhempia aviopareja kehoitettiin palvelemaan lähetystyössä. Kun Spencer W. Kimball aloitti palvelunsa kirkon presidenttinä, eri puolilla maailmaa palveli 17 000 kokoaikaista lähetysaarnajaa. Kun hän kuoli 12 vuotta myöhemmin, lähetysaarnajien lukumäärä oli noussut lähes 30 000:een. Lisääntynyt lähetystyö kantoi merkittävästi hedelmää: Kirkon jäsenmäärä kasvoi 3,3 miljoonasta liki 6 miljoonaan.

Puhuessaan vuonna 1975 ryhmälle kirkon nuoria jäseniä presidentti Kimball sanoi: ”Tiedättekö, mitä Herra on tehnyt teidän nuorten miesten hyväksi? Te olette komeita nuoria. Näytätte vahvoilta ja terveiltä ja onnellisilta. Kuka on antanut teille terveytenne? Kuka on antanut teille silmänne? Kuka on antanut teille korvanne? Kuka on antanut teille äänenne? Oletteko milloinkaan ajatelleet sitä? Jonkun on täytynyt antaa teille nämä kallisarvoiset lahjat.”

Sitten hän kuvaili kokemuksiaan kurkkuleikkauksesta ja sitä, kuinka se jätti hänelle vain osan äänestä. Hän jatkoi sanoen: ”Saanen kysyä teiltä, kuinka moni teistä olisi halukas luopumaan äänestään. Oletteko ostaneet sen tai saaneet sen vaihdossa? Onko joku antanut sen teille? Onko Herra antanut teille äänen, niin että voitte ilmaista itseänne? Miksi ette silloin lähde maailmaan kertomaan maailman suurinta kertomusta ja kertomaan ihmisille, että totuus on palautettu, että Herralla on ollut profeettoja Aadamista nykyhetkeen asti ja että teillä itsellänne on pyhä pappeus ja että yritätte pitää sitä kunniassa kaikkina elämänne päivinä? Kertokaa siitä maailmalle! He tarvitsevat sitä!

Ja niin minä kysyn teiltä uudestaan, kuka on antanut teille äänenne. Miksi? – Vain siksi, että voitte laulaa tai puhua tai pitää hauskaa ihmisten kanssa? Vai onko Hän antanut teille äänen, jotta voisitte opettaa evankeliumia? –

Nyt minusta tuntuu, että meidän on parasta lähteä lähetyskentälle, eikö teistäkin – jokaisen kelvollisen pojan?”²⁶

Temppelyö

Kirkon presidenttinä Spencer W. Kimball valvoi merkittävästi kasvavaa temppelien rakentamista. Hänen johtokautensa alkaessa käytössä oli 15 temppeleitä. Kun hän 12 vuotta myöhemmin kuoli,

määrä oli noussut 36:een, yli kaksinkertaistunut. Presidentti Gordon B. Hinckley, toinen neuvonantaja ensimmäisessä presidenttikunnassa, todisti: ”Presidentti Kimball antoi tämän suuren säsäyksen temppeleen rakentamiselle Herran ilmoituksesta, jonka työtä tämä on.”²⁷

Temppeleyöstä presidentti Kimball sanoi: ”Koittaa päivä, eikä se ole kovinkaan kaukana edessämme, jolloin kaikki tämän maailman temppeleet ovat käytössä yöstä päivää. – Tulee olemaan työntekijäryhmiä öin ja päivin miltei uupumuksen partaalla, koska työ on niin tärkeää ja niin suuri määrä ihmisiä makaa unessa iankaikkisuudessa kaivaten, tarviten siunauksia, jotka voivat tulla heidän osakseen.”²⁸

Kirkon ballinto

Presidentti Kimball johti vuosina 1975–1976 kirkon hallinnon uudelleen järjestämistä ja laajentamista, jotta se pysyisi mukana kirkon kasvuvauhdissa. Osana organisaation ja johtavien auktoriteettien tehtävien uudelleenjärjestelyä perustettiin uudestaan seitsemänkymmenen ensimmäinen koorumi, ja lokakuussa 1976 siinä oli 39 veljeä. ”Tämän muutoksen myötä”, presidentti Kimball selitti, ”kirkon kolme johtavaa koorumia, jotka on määritelty ilmoituksissa – ensimmäinen presidenttikunta, kahdentoista apostolin koorumi ja seitsemänkymmenen ensimmäinen koorumi – on asetettu Herran niille ilmoittamille paikoille. Näin tulee olemaan mahdollista hoitaa tehokkaasti nykyinen vaativa työtaakka ja valmistautua työn suurempaan kasvuun ja kiihtymiseen odottaessamme päivää, kun Herra palaa ja ryhtyy johtamaan kirkkooaan ja valtakuntaansa.”²⁹ Tämä ilmoitus Herralta Hänen profetalleen on sittemmin johtanut muihin muutoksiin kirkon hallinnossa sen mukaan kuin ”työ viinitarhassa” (OL 107:96) on vaatinut.

Pyhät kirjoitukset

Vuonna 1976 pyhien kirjoitusten kaanoniin lisättiin presidentti Kimballin johdolla kaksi ilmoitusta, joista toisen oli saanut profetta Joseph Smith ja toisen presidentti Joseph F. Smith (ks. OL 137 ja 138). Englanninkielisen kuningas Jaakon raamatunkäännöksen MAP-laitos ilmestyi presidentti Kimballin johdolla vuonna 1979, ja kolmoissidoksen (Mormonin kirja, Oppi ja liitot sekä

Kallisarvoinen helmi) uusi englanninkielinen laitos ilmestyi 1981. Vanhin Boyd K. Packer on sanonut näiden pyhien kirjoitusten laitosten ilmestymisestä: ”Sukupolvien vaihtuessa ja historiallisesta näkökulmasta katsottuna tätä tullaan pitämään saavutuksena, joka kruunaa presidentti Spencer W. Kimballin toimikauden.”³⁰

Pyhistä kirjoituksista tuli presidentti Kimballin johtokaudella myös kirkon pyhäkoulun opetussuunnitelman pohja.

Yksinkertaistaminen

Kirkon kasvaessa kooltaan ja toimialueeltaan presidentti Kimball ja muut kirkon johtajat totesivat, että kirkon eri ohjelmia piti yksinkertaistaa, niin että tärkeimmät niistä tulisivat jossakin muodossa olemaan helposti sekä uusimman lähetysseurakunnan että kauan sitten vakiintuneen vaarnaseurakunnan jäsenten ulottuvilla. Presidentti Kimball sanoi:

”Kirkon tehtävänä jäseniään kohtaan on tarjota heille ne periaatteet, ohjelmat ja pappeus, joiden avulla he voivat valmistautua korotukseen. Menestyksemme yksilöinä ja kirkkona määräytyy suureksi osaksi sen mukaan, kuinka uskollisesti me keskitymme elämään evankeliumin mukaan kotona. Vasta silloin kun näemme selvästi kunkin henkilön velvollisuudet ja perheiden ja kotien tehtävän, voimme kunnolla ymmärtää, että pappeuskoorunit ja apujärjestöt, jopa seurakunnat ja vaarnatkin, ovat olemassa ensi sijassa siitä syystä, että ne auttaisivat jäseniä elämään evankeliumin mukaan kotona. Silloin voimme ymmärtää, että ihmiset ovat tärkeämpiä kuin ohjelmat ja että kirkon ohjelmien tulee aina tukea eikä koskaan heikentää evankeliumikeskeisiä perheen toimintoja. – –

Meidän sitoumuksestamme elää kotikeskeistä evankeliumin mukaista elämää tulee muodostua jokaisen pappeusohjelman ja apujärjestöohjelman selkeä sanoma, ja meidän tulee tarpeen mukaan vähentää joitakin valinnaisia toimintoja, jotka saattavat kääntää asianmukaisen huomion pois perheestä ja kodista.”³¹

Yksi tärkeä muutos presidentti Kimballin johtokaudella oli kolmen tunnin mittaisen sunnuntaikokousten aikataulun käyttöönotto. Se yhdisti erilaisia viikolla ja sunnuntaina pidettyjä kokouksia yksinkertaiseksi ja tarkoituksenmukaisemmaksi

sunnuntaikokousten sarjaksi. Tämän yhdistetyn aikataulun käyttöönotto vuonna 1980 vähensi suuresti kirkon jäsenten tarvetta käyttää aikaa ja varoja Herran täysimääräiseen ohjelmaan osallistumiseen.

Ilmoitus pappeudesta

Yksi merkittävimmistä muutoksista, mitä Spencer W. Kimballin presidenttikaudella tapahtui, oli ilmoitus pappeudesta (ks. VJ 2).

Presidentti Kimball ja muut ensimmäisen presidenttikunnan sekä kahdentoista apostolin koorumin jäsenet kokoontuivat 1. kesäkuuta 1978 Suolajärven temppelein ylähuoneeseen. Presidentti Gordon B. Hinckley, joka oli kahdentoista apostolin koorumin jäsenenä läsnä tuossa tilaisuudessa, kertoi myöhemmin:

”Kysymys pappeuden siunausten antamisesta myös mustaihoisille oli ollut monien johtavien veljien mielessä vuosikausia. Kirkon presidentit olivat toistuvasti ottaneet sen esille. Siitä oli tullut erityinen huolen aihe presidentti Spencer W. Kimballille.

Hän oli rukoillut tämän vakavan ja vaikean kysymyksen takia huomattavan pitkän aikaa. Hän oli viettänyt monta tuntia itseksensä rukoillen ja mietiskellen tuossa temppelein ylähuoneessa.

Tällä kertaa hän nosti kysymyksen veljiensä – neuvonantajinsa ja apostolien – eteen. Tämän keskustelun jälkeen yhdyimme rukoukseen mitä pyhimmissä olosuhteissa. Presidentti Kimball lausui itse tuon rukouksen. – – Jumalan Henki oli siellä. Ja Pyhän Hengen voimasta tuolle profeetalle tuli varmuus siitä, että se asia, josta hän rukouli, oli oikein, että aika oli koittanut ja että nyt pappeuden ihmeelliset siunaukset tulisi antaa kelvollisille miehille kaikkialla syntyperästä riippumatta.

Jokainen mies tuossa piirissä tiesi saman asian Pyhän Hengen voimasta.

Se oli hiljainen ja ylevä tilaisuus. – –

Ei kukaan meistä tuossa tilaisuudessa läsnä olleista ollut enää koskaan aivan entisensä sen jälkeen. Eikä kirkkokaan ole ollut aivan entisensä.”³²

Ilmoituksesta tiedotettiin 8. kesäkuuta 1978 päivätyssä kirjeessä, joka osoitettiin kaikille kirkon johtaville ja paikallisille pap-

peusvirkamiehille: ”Jokainen uskollinen, keltollinen mies kirkossa voi saada pyhän pappeuden ja voiman käyttää sen jumalallista valtuutta sekä nauttia rakkaidensa kanssa jokaisesta siunauksesta, joka siitä koituu, temppelesiunaukset mukaan luettuina” (VJ 2).

Presidentti Hinckley on muistellut: ”Kirje annettiin tiedoksi kirkolle ja maailmalle. Minun ei tarvinne kertoa teille siitä sähköisestä vaikutuksesta, joka tuntui sekä kirkon sisällä että sen ulkopuolella. Monet itkivät kiitollisuuden kyyneliä, eivät ainoastaan ne, joilta pappeus oli aiemmin evätty ja joille tästä ilmoituksesta oli välitöntä hyötyä, vaan myös ne kirkon miehet ja naiset kautta maailman, joista oli tuntunut samalta kuin meistä, mitä tähän asiaan tulee.”³³

Presidentti Kimball sanoi noin kolme kuukautta myöhemmin ilmoitukseen viitaten: ”Eräs johtava veli sanoi eilen, että nyt on tapahtunut yksi suurimmista muutoksista ja siunauksista, mitä milloinkaan on ollut tiedossa. – – Muutamaa harvaa ihmistä lukuun ottamatta, jotka aina haluavat vastustaa, maailman ihmiset ovat hyväksyneet tämän muutoksen kiitollisina. – – Niinpä olemme hyvin, hyvin onnellisia tästä, erityisesti niiden puolesta, jotka ennen on jätetty vaille näitä siunauksia.”³⁴

Rakkaus ihmisiä ja Herran työtä kohtaan

*Vanhin Neal A. Maxwell kabdentoista apostolin koorumista on kuvaillut presidentti Kimballia seuraavin sanoin: ”Tämän miehen palvelutyössä oli kaiken kattavaa lämpöä. Hänen silmiensä rakastava mutta läpituokeva katse, hänen syleilynsä, hänen pyhä suudelmansa, hänen lempeytensä, jota niin monet saivat tuntea, kaikki nämä loivat tämän miehen ympärille ansaitun auran, eivät etäisyyden auraa vaan erityisen lämmön auran. Hänen rakkautensa oli sisäänsä sulkevaa; kukaan ei milloinkaan tuntenut jäävänsä ulkopuolelle. Jokainen johtava auktoriteetti sai olettaa, että hän oli presidentti Kimballin suosikki, sillä hän rakasti niin paljon jokaista meistä! Kuinka kukaan voisi ajatellakaan muuta?”*³⁵

Presidentti Kimball sanoi kirkon jäsenille: ”Toivon, että minut tunnettaisiin miehenä, joka rakasti veljiään ja sisariaan.”³⁶ Myöhempien aikojen pyhät tunsivat ja ilmaisivat vastarakkautta häntä kohtaan, mistä hän oli kiitollinen. Hän sanoi: ”Sanon aina

Presidentti Kimball sanoi: "Toivon, että minut tunnetaisiin miehenä, joka rakasti veljiään ja sisariaan."

ihmisille, kun he sanovat rakastavansa minua: 'Se on ihanaa, sillä juuri siitä me elämme.' Ja tarkoitan sitä kirjaimellisesti."³⁷

Rakastavalla mutta määrätietoisella tavallaan presidentti Kimball kehotti myöhempien aikojen pyhiä tekemään yhä enemmän Herran palveluksessa, voittamaan omahyväisyyden, synnin tai muut ongelmat, jotka ovat estäneet heitä edistymästä. Omassa elämässään hän oli esimerkkinä eteenpäin menosta Herran palveluksessa, olivatpa esteet mitä tahansa.

Vanhin Robert D. Hales, silloinen seitsemänkymmenen ensimmäisen koorumin jäsen, sanoi presidentti Kimballista: "Hän on toiminnan mies, mitä osoittaa yksinkertainen kylttikin hänen työpöydällään. Siinä lukee: 'Tee se.' – Hänen esimerkkinsä ja rakkautensa innoittavat niitä, jotka noudattavat hänen esimerkkiään saavuttaakseen korkeampia tavoitteita ja pidentääkseen askeleitaan pyrkimyksessään kohti täydellisyyttä."³⁸

Lokakuun yleiskonferenssissa 1979 pitämässään puheessa presidentti Kimball esitti Vanhan testamentin kertomuksen Kalebista, joka luvattuun maahan liittyviä haasteita kohdattuaan sanoi:

”Anna siis minulle se vuoristo” (Joos. 14:12). Näihin sanoihin viitaten presidentti Kimball sanoi:

”Nämä ovat minun tunteeni työtämme kohtaan tällä hetkellä. Meillä on edessämme suuria haasteita, jättäjäismäisiä mahdollisuuksia käytettävissä. Otan ilolla vastaan nämä jännittävät tulevaisuudennäkymät ja tunnen halua sanoa Herralle nöyrästi: ’Anna minulle tämä vuoristo’, anna minulle nämä haasteet.

Nöyrästi annan tämän lupauksen Herralle ja teille, rakkaat veljeni ja sisareni, työtoverini tässä Kristuksen pyhässä asiassa. Kuljen eteenpäin uskossa Israelin Jumalaan tietäen Hänen ohjaavan ja johtavan meitä niin, että lopulta toteutamme Hänen tarkoituksensa ja pääsemme luvattuun maahan ja saamme luvatut siunauksemme. – –

Hartaasti ja palavasti kehotan teitä kaikkia – jokaista pappesusjohtajaa, jokaista Israelin naista, jokaista nuorta miestä, jokaista nuorta naista, jokaista poikaa ja tyttöä – antamaan tämän saman lupauksen ja yrittämään kaikkensa.”³⁹

Palveltuaan kirkon presidenttinä lähes 12 vuotta Spencer W. Kimball kuoli 5. marraskuuta 1985. Presidentti Gordon B. Hinckley julisti presidentti Kimballin kuoltua: ”Suurena etuoikeutenani ja tilaisuutenani on ollut tehdä Herran työtä presidentti Kimballin rinnalla yhdessä hänen kanssaan. Yritin kerran vähän hidastaa hänen vauhtiaan, ja hän sanoi: ’Gordon, elämäni on kuin kenkäni – sen pitää kulua palveluksessa.’ Niin hän eli. Niin hän kuoli. Hän on mennyt Hänen seuraansa, jonka palvelija hän oli, Herran Jeesuksen Kristuksen luokse, josta hän todisti.”⁴⁰

Viitteet

1. Ks. Edward L. Kimball ja Andrew E. Kimball jr, *Spencer W. Kimball*, 1977, s. 196.
2. Boyd K. Packer, ”Spencer W. Kimball – tavallisuudesta poikkeava mies”, *Valkeus*, heinäkuu 1974, s. 268.
3. *Spencer W. Kimball*, s. 12.
4. ”The False Gods We Worship”, *Ensign*, kesäkuu 1976, s. 3.
5. ”Friend to Friend”, *Friend*, tammikuu 1971, s. 34.
6. Ks. ”Sen hän teki kaikesta sydämeänsä, ja hän menestyi”, *Valkeus*, elokuu 1981, s. 4.
7. Ks. ”Huoltotyön periaatteiden toteuttaminen”, *Valkeus*, lokakuu 1979, s. 163–164.
8. Julkaisussa *Spencer W. Kimball*, s. 23.
9. Julkaisussa Conference Report, huhtikuu 1979, s. 140 tai *Valkeus*, lokakuu 1979, s. 164.
10. Julkaisussa *Spencer W. Kimball*, s. 46.

11. Julkaisussa *Spencer W. Kimball*, s. 57.
12. Edward L. Kimball ja Andrew E. Kimball jr, *The Story of Spencer W. Kimball: A Short Man, a Long Stride*, 1985, s. 16–17.
13. *Spencer W. Kimball*, s. 56.
14. Julkaisussa *Spencer W. Kimball*, s. 376.
15. *Spencer W. Kimball*, s. 79–80.
16. Edward L. Kimball artikkelissa Gerry Avant, "As Father, Prophet Made Time Count", *Church News*, 11. kesäkuuta 1977, s. 5.
17. *Spencer W. Kimball*, s. 171.
18. Julkaisussa *Spencer W. Kimball*, s. 189.
19. Julkaisussa *Spencer W. Kimball*, s. 195.
20. *Ensign*, maaliskuu 1974, s. 4.
21. *Ensign*, maaliskuu 1974, s. 4.
22. "Spencer W. Kimball: Man of Faith", *Ensign*, joulukuu 1985, s. 40.
23. "When the World Will Be Converted", *Ensign*, lokakuu 1974, s. 3; ks. myös "Kun maailma käännytetään", *Kaikkien evankeliumi*, Uskontoinstituutin itseopiskelukurssi, Oppilaan kirja, 1978, s. 211–218.
24. Julkaisussa Conference Report, lokakuu 1977, s. 38; ks. myös "Eräs merkittävä hetki kirkon historiassa", *Valkeus*, huhtikuu 1978, s. 38.
25. *Ensign*, lokakuu 1974, s. 5, 13, 14, kursivointi lisätty.
26. Julkaisussa Conference Report, Buenos Aires Argentina Area Conference 1975, s. 43–44.
27. Julkaisussa Conference Report, lokakuu 1985, s. 71 tai "Riemuitkaa tästä suuresta temppelien rakentamisen ajasta", *Valkeus* 1983, 155. puolivuotiskonferenssi, s. 44.
28. Puhe pappeuden sukututkimusseminaarin juhlaillallisilla 4. elokuuta 1977, Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkon arkistot, s. 4–5.
29. Julkaisussa Conference Report, lokakuu 1976, s. 10 tai "Seitsemänkymmenen ensimmäisen koorumin ennalleenpalautus", *Valkeus*, huhtikuu 1977, s. 7.
30. Julkaisussa Conference Report, lokakuu 1982, s. 75 tai "Pyhät kirjoitukset", *Valkeus*, huhtikuu 1983, s. 107.
31. Ks. "Evankeliumin mukainen elämä kodissa", *Valkeus*, lokakuu 1978, s. 181–182.
32. "Priesthood Restoration", *Ensign*, lokakuu 1988, s. 70.
33. "Priesthood Restoration", lokakuu 1988, s. 70.
34. *The Teachings of Spencer W. Kimball*, toim. Edward L. Kimball, 1982, s. 451.
35. "Spencer, the Beloved: Leader-Servant", *Ensign*, joulukuu 1985, s. 12–13.
36. "Älkää olko matkasta väsyneitä", *Valkeus*, huhtikuu 1981, s. 155.
37. Artikkelissa "God Makes a Giant among Men", *Church News*, 6. tammikuuta, 1979, s. 19.
38. Artikkelissa "Esimerkkejä profetaan elämästä", *Valkeus*, huhtikuu 1982, s. 37.
39. Ks. "Anna minulle ... tämä vuoristo", *Valkeus*, toukokuu 1980, s. 133.
40. "He Is at Peace", *Ensign*, joulukuu 1985, s. 41.

Presidentti Kimballin ehdotuksesta laulun "Oon lapsi Jumalan" kertosäe päättyy sanoihin: "Opeta mua tekemään Se, mikä luokseen vie."

”Se, mikä luokseen vie”

Ainoa tapamme löytää iloa, totuutta ja täyttymystä on elää sopusoinnussa taivaallisen Isän suunnitelman kanssa.

Spencer W. Kimballin elämänvaiheita

Kirkon jäsenet kautta maailman rakastavat Alkeisyhdistyksen laulua ”Oon lapsi Jumalan”, jossa on yksinkertainen mutta syvälinen sanoma siitä, keitä me olemme, miksi me olemme maan päällä ja mitä Herra lupaa meille, jos me olemme uskollisia. Sisar Naomi W. Randall sepitti laulun sanat vuonna 1957, jolloin vanhin Spencer W. Kimball oli kahdentoista apostolin koorumin jäsen. Siihen aikaan englanninkielisen laulun kertosäe päättyi suoraan käännettynä sanoihin ”Opeta mua tietämään Se, mikä luokseen vie”.

Vieraillessaan eräässä vaarnakonferenssissa vanhin Kimball kuuli Alkeisyhdistyksen lasten laulavan laulun ”Oon lapsi Jumalan”. Pian sen jälkeen hän mainitsi laulun keskustellessaan erään Alkeisyhdistyksen pääneuvottelukunnan jäsenen kanssa. ”Rakastan lasten laulua”, hän sanoi, ”mutta siinä on yksi sana, joka häiritsee minua. Olisikohan sisar Randallilla mitään sitä vastaan, että muuttaisimme sanan *tietämään* sanaksi *tekemään*?”¹

Sisar Randall suostui muuttamaan laulua. Kertosäe päättyi nykyisin sanoihin ”*Opeta mua tekemään Se, mikä luokseen vie*”.² Nämä sanat kuvastavat erästä periaatetta, jota presidentti Kimball tähdensi koko palvelutyönsä ajan: ”Jokainen sielu, joka täyttää vaatimukset, voi saada selestisen elämän. Ei riitä, että vain *tietää*. Ihmisen täytyy *tehdä*. Vanhurskaus on tärkeää, ja toimitukset ovat välttämättömiä.”³ Hän opetti, että evankeliumi on ”elämäntapa, henkilökohtaisen pelastuksen suunnitelma ja perustuu henkilökohtaiseen vastuuseen. Se on kehitetty ihmistä, Jumalan jälkeläistä, varten. Ihminen on idullaan oleva jumala, jolla on sisällään

jumaluuden siemenet, ja hän voi, mikäli haluaa, nousta suuriin korkeuksiin.”⁴

Spencer W. Kimballin opetuksia

Taivaallinen Isä opetti meille kuolevaisuutta edeltävässä elämässä suunnitelmaansa meidän korotustamme varten.

Kun me olimme henkiolentoja, täysin järjestettyjä ja kykeneviä ajattelemaan ja tutkimaan ja ymmärtämään taivaallisen Isän kanssa, Hän sanoi meille itse asiassa näin: ”Nyt olette, rakkaat lapseni, henkilassanne edistyneet suunnilleen niin pitkälle kuin voitte. Jatkaaksenne kehitystänne tarvitsette fyysisen ruumiin. Aion laatia suunnitelman, jonka avulla voitte jatkaa kasvuanne. Kuten tiedätte, ihminen voi kehittyä vain vaikeuksia voittamalla.

Nyt”, Herra sanoi, ”otamme käsillä olevia alkuaineita ja järjestämme ne maaksi, asetamme sen päälle kasvillisuutta ja eläimiä ja annamme teidän mennä alas sen pinnalle. Siitä tulee teidän koetuskenttänne. Annamme teille antimiltaan runsaan maan, joka on varustettu ylenpalttisesti teidän hyväksenne ja nautinnoksenne, ja katsomme, osoittaudutteko uskollisiksi ja teettekö sen, mitä teiltä pyydetään. Teen kanssanne sopimuksen. Jos lupaatte hillitä halujanne ja kehittyä jatkuvasti kohti täydellisyyttä ja jumaluutta sen suunnitelman mukaan, jonka minulta saatte, minä annan teille lihaa ja luuta olevan fyysisen ruumiin sekä antimiltaan runsaan ja tuottoisan maan sekä auringon, vettä, metsiä, metalleja, maata ja kaikkea muuta, mitä tarvitsette ravitaksenne ja vaatettaaksenne itsenne ja hankkiaksenne itsellenne paikan missä asua, ja annan teidän nauttia kaikesta, mikä on soveliaista ja hyväksi teille. Tämän lisäksi teen teille lopulta mahdolliseksi palata luokseni, kun kehitytte elämässänne, voitatte esteet ja lähestytte täydellisyyttä.”

Edellä esitetyn mitä anteliaimman tarjouksen me taivaallisen Isän pojat ja tyttäret otimme vastaan kiitollisina.⁵

Herra esitti selkeästi suunnitelmansa sekä sen ehdot ja siunaukset. – – Ihmiselle suotaisiin tahdonvapaus, niin että hän saisi tehdä itse omat valintansa.

Elämä oli jakautuva kolmeen jaksoon eli asemaan: kuolevaisuutta edeltävään olemassaoloon, kuolevaisuuteen ja kuolemat-

tomuuteen. – – Toiminta yhdessä asemassa vaikuttaisi ratkaisevasti seuraavaan tai seuraaviin asemiin. Jos ihminen pysyisi uskollisena ensimmäisessä asemassaan, hänet päästettäisiin seuraavaan eli maanpäälliseen elämään, uusien koettelemusten ja kokemusten vaiheeseen. Jos hän pysyisi uskollisena toisessa asemassaan eli maanpäällisen elämänsä kokemuksissa, häntä odotaisi iankaikkinen elämä.⁶

Vaikka emme nyt muistakaan kuolevaisuutta edeltänyttä elämäämme, niin ennen kuin tulimme tämän maan päälle me kaikki ymmärsimme selvästi täälläolomme tarkoituksen. Meidän odotettiin hankkivan tietoa, kasvattavan itseämme, kouluttavan itseämme. Meidän oli hillittävä yllykkeitämme ja halujamme, hallittava ja hillittävä himojamme sekä voitettava heikkoutemme, niin pienet kuin suuret. Meidän oli määrä hylätä tekemättä jättämisen ja tekemisen synnit ja noudattaa Isämme meille antamia lakeja ja käskyjä. – –

Ymmärsimme myös, että muutamista sekunneista useisiin vuosikymmeniin vaihtelevan kuolevaisen elämän jälkeen me kuolimme, ruumiimme palaisi takaisin maaemon helmaan, mistä se on luotukin, ja henkemme menisi henkimaailmaan, missä valmentautuisimme edelleen iankaikkiseen päämääräämme. Jonkin ajan kuluttua tapahtuisi ylösnousemus eli ruumiin ja hengen uudelleenyhdistyminen, mikä muuttaisi meidät kuolemattomiksi, niin että meidän olisi mahdollista jatkaa kohoamistamme kohti täydellisyyttä ja jumaluutta. Tämän ylösnousemuksen on tehnyt meille uhrillaan mahdolliseksi Herra Jeesus Kristus, tämän maan Luoja, joka teki puolestamme tämän verrattoman palveluksen – aikaansai ihmeen, johon emme olisi itse kyenneet. Näin meille avattiin tie kuolemattomuuteen ja – jos osoittaudumme kelvolliseksi – lopulliseen korotukseen Jumalan valtakunnassa.⁷

Me ymmärsimme jo kauan ennen kuin tulimme tänne kyynel-laaksoon, että täällä olisi suruja, pettymyksiä, kovaa työtä, verta, hikeä ja kyyneleitä, mutta kaikesta huolimatta me katsoimme alas ja näimme, kuinka tätä maata valmistettiin meille, ja me sanoimme tähän tapaan: ”Kyllä, Isä, kaikesta tuosta huolimatta näen, mitä suuria siunauksia voin saada yhtenä pojistasi tai tyttäristäsi. Ymmärrän, että kun saan ruumiin, minusta tulee lopulta

kuolematon kuten Sinusta, että voin voittaa synnin vaikutukset ja tulla täydelliseksi, ja siksi haluan mennä maan päälle heti kun se on mahdollista.” Ja niin me tulimme.⁸

Kuolevaisuus on aikaa valmistautua kohtaamaan Jumala.

Me kuolevaiset, jotka nyt elämme tämän maan päällä, olemme *toisessa asemassamme*. Jo se, että olemme täällä kuolevaisessa ruumiissa, todistaa, että me ”säilytimme” ensimmäisen asemamme. Henkiaineemme oli iankaikkista ja oli ollut olemassa yhtä kauan kuin Jumala, ja taivaallinen Isämme muovasi sen henkiruumiiksi. Henkiruumiimme läpäisi pitkän kasvu-, kehitys- ja koulutusjakson, ja selviytyimme kokeesta menestyksellisesti me lopulta pääsimme tämän maan päälle ja kuolevaisuuteen.

Yhtenä selvänä tarkoituksena sille, että henkemme tuli tämän maan päälle ja omaksui kuolevaisuuden tilan, oli aineellisen ruumiin saaminen. Tämän ruumiin oli määrä olla alttiina kaikille kuolevaisuuden heikkouksille, kiusauksille, vajavaisuuksille ja rajoituksille sekä kohdata itsensä voittamisen haaste.⁹

Ei teitä ole lähetetty tämän maan päälle pelkästään huvittelemaan eikä tyydyttämään yllykkeitä eikä himoja eikä haluja – eikä niin kuin maailma sanoo ”pitämään hauskaa”.

Teidät on lähetetty tämän maan päälle hyvin vakavaa tarkoitusta varten. Teidät on lähetetty sitä paitsi kouluun, aloittamaan vastasyntyneenä ihmislapsena ja kasvamaan uskomattomasti viisaudessa, arvostelukyvyyssä, tiedossa ja voimassa.¹⁰

Yhtenä vakavimmista inhimillisistä heikkouksista on kaikkina aikoina ollut vitkastelu, haluttomuus vastaanottaa henkilökohtaisia velvollisuuksia *nyt*. Ihmiset ovat tulleet maan päälle tietoisena tarkoituksenaan hankkia koulutuksensa, kasvatuksensa sekä kehittyä ja tehdä itsestään täydellisiä, mutta monet ovat antaneet pyrkimystensä suuntautua muualle ja ovat tulleet – henkisen ja hengellisen velttouden orjiksi ja maailmallisen nautinnon tavoittelijoiksi.¹¹

Tämä kuolevainen elämä on aika valmistautua kohtaamaan Jumala, mikä on ensisijainen velvollisuutemme. Koska olemme jo saaneet ruumiimme, josta tulee meidän henkemme pysyvä

"Yhtenä selvänä tarkoituksena sille, että henkemme tuli tämän maan päälle ja omaksui kuolevaisen tilan, oli aineellisen ruumiin saaminen."

maja kautta iankaikkisuuksien, niin nyt meidän tulee kouluttaa ruumistamme, mieltämme ja henkeämme. Näin ollen meidän on parasta käyttää tämä elämä tehdäksemme itsemme täysin valmiiksi, alistaaksemme lihan, alistaaksemme ruumiin hengen alaisuuteen, voittaaksemme kaikki heikkoudet, hallitaksemme itseämme niin, että voimme toimia toisten johtajina, ja suoritaaksemme kaikki tarpeelliset toimitukset.¹²

Jeesuksen Kristuksen evankeliumi viitoittaa tiemme takaisin taivaallisen Isämme luo.

Löytääksemme määränpään, jossa emme ole aikaisemmin käyneet, me tavallisesti turvaudumme karttaan. – – Herra Jeesus Kristus, Lunastajamme ja Vapahtajamme, [on] antanut meille meidän karttamme – lakien ja käskyjen kokoelman, jonka avulla voimme saavuttaa täydellisyyden ja lopulta jumaluuden. Tätä lakien ja säädösten kokoelmaa nimitetään Jeesuksen Kristuksen evankeliumiksi, ja se on *ainoa* suunnitelma, joka vie ihmiskunnan korotukseen. Ainoastaan Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkossa on tämä korvaamattoman arvokas

ohjelma käytännössä koko täyteydessään, ja se on kaikkien niiden käytettävissä, jotka sen hyväksyvät.¹³

Herra on näinä aikoina palauttanut valtakuntansa kaikkine lahjoineen ja voimineen ja siunauksineen. Mikä tahansa tuntemanne kirkko voi kenties viedä teidät pitkälle matkalle ja tuottaa teille jossakin määrin rauhaa ja onnea ja siunausta, ja ne voivat viedä teidät verholle, ja siihen ne pudottavat tiedät. Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkko nostaa teidät ylös verhon tällä puolella ja, jos elätte sen käskyjen mukaan, vie teidät verhon läpi, ikään kuin sitä ei olisi ollutkaan, ja eteenpäin läpi iankaikkisuuksien korotukseen.¹⁴

Jeesuksen Kristuksen evankeliumi on iankaikkinen pelastussuunnitelma. Se on Jumalan, iankaikkisen Isän, laatima ja ilmoittama suunnitelma kaikkien niiden pelastukseksi, jotka uskovat ja ovat kuuliaisia.¹⁵

Saavuttaakseen iankaikkisen elämän ja korotuksen ja jumaluuden tavoitteen ihmisen on tultava Jumalan valtakuntaan asianmukaisesti toimitetun kasteen kautta, ihmisen on saatava Pyhä Henki valtuutettujen käten päällepanon kautta, mies on asetettava papputeen valtuutettujen pappuudenhaltijoiden toimesta, ihmisen on saatava endaumentti ja hänet on sinetöitävä Jumalan huoneessa sinetöijänään profeetta, jolla on avaimet, tai joku, jolle avaimet on annettu, ja ihmisen on elettävä vanhurskasta, puhdasta, nuhteetonta ja palvelevaa elämää. Kukaan ei voi astua iankaikkiseen elämään muusta kuin oikeasta ovesta, joka on Jeesus Kristus ja Hänen käskynsä.¹⁶

Jeesus tuli täydelliseksi elämässään, ja Hänestä tuli meille Kristus. Hän vuodatti korvaamattoman jumalallisen verensä, ja Hänestä tuli meille Vapahtaja; Hän antoi täydellisen elämänsä, ja Hänestä tuli meille Lunastaja; Hänen sovitustyönsä meidän puolestamme antoi meille mahdollisuuden palata taivaallisen Isämme luokse.¹⁷

Vapahtajan sovitustyön suuri ja ihmeellinen pelastava vaikutus ei voi täysin koskea meitä, ellemmme tee parannusta.¹⁸

Me olemme hyvin kiitollisia siitä, että taivaallinen Isä on antanut parannuksen evankeliumin meille siunaukseksi. Parannus on keskeisellä sijalla koko evankeliumin suunnitelmassa. Parannus on

*”Jeesus tuli täydelliseksi elämässään, ja Hänestä tuli meille Kristus.
 – – Hänen sovitustyönsä meidän puolestamme antoi meille
 mahdollisuuden palata taivaallisen Isämme luokse.”*

Herran kasvunlaki, Hänen kehityksenperiaatteensa ja Hänen onnensuunnitelmansa. Me tunnemme syvää kiitollisuutta Hänen varmastalupauksestaan, että jos on tehty syntiä tai virheitä, niitä voi seurata vilpittön ja riittävä parannus, joka puolestaan palkitaan anteeksiannolla.

”Tulkaa minun luokseni, kaikki te työn ja kuormien uuvuttamat. Minä annan teille levon”, Mestari sanoi. (Matt. 11:28.)

Ihmeellistä parannuksessa on se, että yhtä usein kuin Herra pyhissä kirjoituksissa käskää meitä tekemään parannuksen, muuttamaan elämämme ja saattamaan sen täyteen sopusointuun Hänen suurenmoisten opetustensa kanssa, yhtä usein Hän myös vakuuttaa antavansa anteeksi.

Jumala on hyvä. Hän haluaa antaa anteeksi. Hän haluaa meidän tulevan täydellisiksi ja hallitsevan itsemme. Hän ei halua Saatanan eikä muiden hallitsevan elämäämme. Meidän täytyy oppia, että taivaallisen Isämme käskyjen noudattaminen on *ainoa* keino hallita täysin itsemme, ainoa tapa löytää ilo, totuus ja täyttyminen tässä elämässä ja iankaikkisuudessa.¹⁹

Onnen aarrekkammio on avoinna niille, jotka elämässään noudattavat Jeesuksen Kristuksen evankeliumia sen puhtaudessa ja yksinkertaisuudessa. – – Lupaus ylenpalttisesta onnesta, varmuus menestyksellisestä elämästä täällä ja korotuksesta ja iankaikkisesta elämästä tämän jälkeen tulevat niiden osaksi, jotka suunnittelevat elävänsä elämänsä täydessä sopusoinnussa Jeesuksen Kristuksen evankeliumin kanssa – ja sitten johdonmukaisesti noudattavat valitsemaansa reittiä.²⁰

Ainoastaan urheat ja uskolliset korotetaan.

Jos me olemme vilpittömiä ja uskollisia, me tulemme nousemaan kuolleista, emme pelkästään kuolemattomuuteen vaan iankaikkiseen elämään. Kuolemattomuus on sitä, että me elämme ikuisesti määrättyssä valtakunnassa. Iankaikkinen elämä merkitsee korotuksen saamista korkeimmassa taivaassa ja elämää perheyksikössä.²¹

Muuan henkilö sanoi eräänä päivänä, että ainoa asia, josta hän ei pitänyt mormonikirkossa, oli se, että se väittää olevansa ainoa, jonka kautta ihminen voisi pelastua. Minä sanoin: ”Ei suinkaan. Emme me sellaista väitä. Me sanomme, että jokainen hyvä uskovainen ja jokainen hyvä ihminen, joka ei ole uskovainen, pelastuu, mutta että on olemassa pelastuksen asteita.”²²

Ne, jotka ovat eläneet maailman tavan mukaan, menevät teletiseen valtakuntaan, jonka kirkkaus on kuin tähtien kirkkaus.

Ne, jotka ovat olleet nuhteettomia ja rehellisiä ja jotka ovat eläneet kunniallista ja hyvää elämää, menevät terrestriseen valtakuntaan, jonka kirkkaus on kuin kuun kirkkaus.

Ne, jotka ovat uskoneet Kristukseen, jotka ovat hylänneet maailman, jotka ovat ottaneet Pyhän Hengen oppaakseen ja jotka ovat olleet valmiit panemaan kaikkensa alttarille, jotka ovat pitäneet Jumalan käskyt – ne menevät selestiseen valtakuntaan, jonka kirkkaus on kuin auringon kirkkaus.²³

Elämän tie on selvästi viitoitettu jumalallisen tarkoituksen mukaisesti, Jeesuksen Kristuksen evankeliumin kartta on tuotu matkaajien saataville, iankaikkisen elämän päämäärä on selvästi määritetty. Siellä määränpäässä Isämme odottaa toiveikkaana

haluten hartaasti toivottaa tervetulleiksi kotiin palaavat lapsensa. Valitettavasti monet eivät tule perille.²⁴

Miksi vain harvat yltävät korotukseen selestisessä valtakunnassa? Eivät siksi, etteikö se olisi heidän ulottuvillaan, eivät siksi, etteivät he olisi tienneet sen ulottuvilla olosta, eivät siksi, etteikö heille olisi todistettu siitä, vaan siksi, etteivät he halunneet pönistellä muovataksaan elämäänsä ja tehdäkseen sen Vapahtajan elämän mukaiseksi ja vakiinnuttaakseen sen niin hyvin, että olisi-
vat poikkeamatta siltä loppuun asti.²⁵

Monet kirkon jäsenet ovat veltoja ja välinpitämättömiä ja vitkastelevat alinomaa. He elävät evankeliumin mukaan välinpitämättömästi eivätkä hartaasti. He ovat noudattaneet joitakin vaatimuksia, mutta eivät ole uskollisia. He eivät tee mitään suurta syntiä vaan jättävät vain täyttämättä vaatimuksia, sellaisia kuin kymmenysten maksaminen, viisauden sanan noudattaminen, perherukousten pitäminen, paastoaminen, kokouksissa käyminen, palveleminen. – –

Herra ei muuta ihmisen hyviä toiveita eikä haluja eikä aiko-
muksia teoiksi. Kunkin meistä on tehtävä se itse. – –

Vain uskolliset saavat korotuksen ja kirkkauden korkeimman asteen, ”sen tähden monet ovat kutsuttuja mutta harvat valittuja” (OL 121:40). Vapahtaja ilmaisi asian seuraavasti: ”Ahdas [on] se portti ja kapea se tie, joka vie elämään, ja vain harvat löytävät sen!” Sitä vastoin ”monet menevät avarasta portista ja laveaa tietä, mutta se vie kadotukseen”. (Matt. 7:14, 13.)

On totta, että monet myöhempien aikojen pyhät, tultuaan kastetuiksi ja konfirmoiduiksi kirkon jäseniksi ja muutamat vieläpä saatuaan endaumenttinsa ja tultuaan vihityiksi ja sinetöidyiksi pyhässä temppelissä, ovat luulleet saaneensa täten takuun korotuksen ja iankaikkisen elämän siunauksista. Mutta se ei ole totta. On olemassa kaksi perusvaatimusta, jotka jokaisen sielun on täytettävä; muutoin hän ei yllä tarjolla oleviin suuriin siunauksiin. Hänen *täytyy* saada evankeliumin toimitukset ja hänen *täytyy* olla uskollinen ja voittaa heikkoutensa. Korotukseen eivät siis pääse kaikki, jotka väittävät olevansa myöhempien aikojen pyhiä,

mutta niille myöhempien aikojen pyhille, jotka ovat uskollisia, jotka täyttävät vaatimukset uskollisesti ja täydellisesti, lupaukset ovat kuvaamattoman ihania:

”Silloin he ovat jumalia, koska heillä ei ole loppua; sen tähden he ovat ikuisesta ikuiseen, koska heidän olemassaolonsa jatkuu; silloin he ovat kaiken yläpuolella, koska kaikki on heille alamaista. Silloin he ovat jumalia, koska heillä on kaikki valta, ja enkelit ovat heille alamaisia.” (OL 132:20.)²⁶

Kun ihminen käsittää sen ”kaiken” suunnattomuuden, runsauden, kirkkauden, jonka Herra lupaa antaa uskollisilleen, se on kaiken sen arvoista, mitä se maksaa kärsivällisyydessä, uskossa, uhrautumisessa, hiessä ja kyynelissä. Iankaikkisuuden siunaukset, jotka on sisällytetty tähän ”kaikkeen”, suovat ihmisille kuolemattomuuden ja ikuisen elämän, iankaikkisen kasvun, jumalallisen johdon, iankaikkisen lisääntymisen, täydellisuuden ja sen kaiken mukana jumaluuden.”²⁷

Opiskelu- ja opetusehdotuksia

Harkitse näitä ideoita, kun tutkit lukua tai valmistaudut opettamaan. Katso lisää apua sivuilta V–IX.

- Kertaa 3. kappale sivulta 2 ja 3. kappale sivulta 3–4, joissa presidentti Kimball kuvailee, kuinka me vastasimme taivaallisen Isän suunnitelmaan kuolevaisuutta edeltävässä olemassaolossa. Minkähän vuoksi me vastasimme sillä tavalla?
- Kertaa 3. ja 4. täysi kappale sivulta 4. Mitä teet nauttiaksesi elämästä kadottamatta näkemystä ”vakavasta tarkoituksesta”?
- Tutki presidentti Kimballin opetuksia kuolevaisuuden tarkoituksista sivuilta 4–5. Miksi vitkastelu on näiden opetusten valossa yksi ”vakavimmista inhimillisistä heikkouksista”? Kuinka me voimme voittaa sellaisen taipumuksen?
- Presidentti Kimball opetti, että Jeesuksen Kristuksen evankeliumi on kuin kartta, joka johdattaa meidät korotukseen (s. 5–8). Pohdi, millä kohtaa sinä olet tällä matkalla ja mitä voit tehdä edistyäksesi edelleen.

- Mitä mielestäsi tarkoittaa olla uskollinen evankeliumissa? (Katso esimerkkejä sivuilta 8–10 ja kertomusta sivulta 1.) Mikseivät kirkon jäsenyys ja evankeliumin tuntemus riitä varmistamaan korotusta selestisessä valtakunnassa?

Aiheeseen liittyviä pyhien kirjoitusten kohtia: Jaak. 1:22; Alma 34:30–41; 3. Nefi 27:13–22; OL 76:50–93; Abr. 3:22–26.

Viitteet

1. Ks. Robert D. Hales, ”Oon lapsi Jumalan”, *Ystävä*, marraskuu 1978, s. 4.
2. *MAP-lauluja*, 187.
3. Julkaisussa Conference Report, huhtikuu 1964, s. 94 tai *Improvement Era*, kesäkuu 1964, s. 496.
4. *The Teachings of Spencer W. Kimball*, toim. Edward L. Kimball, 1982, s. 28.
5. Ks. ”Ehdoton totuus”, *Valkeus*, heinäkuu 1979, s. 5–6.
6. Ks. *Anteeksiantamuksen ibme*, 1975, s. 16.
7. Ks. *Anteeksiantamuksen ibme*, s. 16–17.
8. *The Teachings of Spencer W. Kimball*, s. 31.
9. Ks. *Anteeksiantamuksen ibme*, s. 16.
10. *The Teachings of Spencer W. Kimball*, s. 31.
11. Ks. *Anteeksiantamuksen ibme*, s. 18–19.
12. ”Beloved Youth, Study and Learn” julkaisussa *Life’s Directions*, 1962, s. 177–178; ks. myös L. Tom Perry, ”Opimme palvelemaan”, *Liabona*, toukokuu 2002, s. 16.
13. *Anteeksiantamuksen ibme*, s. 17.
14. *The Teachings of Spencer W. Kimball*, s. 49–50.
15. ”Iankaikkinen toivo Kristuksessa”, *Valkeus*, huhtikuu 1979, s. 142.
16. Ks. *Anteeksiantamuksen ibme*, s. 17–18.
17. ”Presidentti Kimball tuomitsee kiroilun”, *Valkeus*, syyskuu 1981, s. 5.
18. ”Parannuksen evankeliumi”, *Valkeus*, maaliskuu 1983, s. 6.
19. Ks. ”Parannuksen evankeliumi”, s. 1–2.
20. Ks. *Anteeksiantamuksen ibme*, s. 242–243.
21. Ks. ”Iankaikkinen toivo Kristuksessa”, s. 143–144.
22. *The Teachings of Spencer W. Kimball*, s. 50.
23. Ks. ”Iankaikkinen toivo Kristuksessa”, s. 143.
24. Ks. *Anteeksiantamuksen ibme*, s. 29.
25. *The Teachings of Spencer W. Kimball*, s. 51–52.
26. Ks. *Anteeksiantamuksen ibme*, s. 19–20.
27. Ks. *Anteeksiantamuksen ibme*, s. 292.

Spencer W. Kimball sisaruksineen noin kaksi vuotta ennen hänen Fannie-sisarensa kuolemaa. Seisomassa, vasemmalta oikealle: Clare, Ruth, Gordon ja Delbert. Istumassa, vasemmalta oikealle: Helen, Alice, Fannie ja Spencer.

Murhenäytelmä vai kohtalo

*Murhetta, kärsimystä ja kuolemaa
aiheuttavien näennäisten murhenäytelmien
kohdatessa meidän täytyy turvautua Jumalaan.*

Spencer W. Kimballin elämänvaiheita

Spencer W. Kimball joutui jo pienenä lapsena kokemaan rakkaiden kuoleman aiheuttaman tuskan. Kun Spencer oli 8-vuotias, hänen sisarensa Mary kuoli pian syntymänsä jälkeen. Kuukautta myöhemmin Spencerin vanhemmista tuntui, että 5-vuotias Fannie, joka oli kärsinyt viikkokausia, kuolisi pian. Myöhemmin Spencer kertoi päivästä, jolloin Fannie kuoli: ”Fannie kuoli äidin syliin 9-vuotissyntymäpäivänäni. Meidät kaikki lapset herätettiin alkuyöstä, jotta voisimme olla läsnä. Minusta tuntuu, että muistan, millaista olohuoneessamme oli – – rakas äitini itkemässä pieni kuoleva 5-vuotias lapsi sylissään ja me kaikki ympärillä.”¹

Vielä vaikeampia nuorelle Spencerille olivat hänen kaksi vuotta myöhemmin saamansa uutiset, kun hänet ja hänen veljensä ja sisarensa kutsuttiin eräänä aamuna koulusta kotiin. He juoksivat kotiin ja tapasivat siellä piispansa, joka kokosi heidät ympärilleen ja kertoi heille, että heidän äitinsä oli kuollut edellisenä päivänä. Presidentti Kimball muisteli myöhemmin: ”Se tuli kuin salamanisku. Juoksin talosta takapihalle saadakseni vuodattaa kyneleeni yksin. Menin pois näkyvistä ja kuuluvista, pois kaikkien luota, ja nyhkytin ja nyhkytin. Aina kun sanoin ”äiti”, uusi kyyneltulva virtasi vuolaana, kunnes olin itkenyt itseni kuiviin. Äiti – kuollut! Mutta ei hän voinut olla! Elämämme ei voisi jatkua. – – Yksitoistavuotias sydämeni tuntui pakahtuvan.”²

Viisikymmentä vuotta myöhemmin vanhin Spencer W. Kimball, joka oli silloin kahdentoista apostolin koorumin jäsen, oli kaukana kotoa toipumassa suuresta leikkauksesta. Hän ei pystynyt

nukkumaan, ja hän muisteli päivää, jolloin hänen äitinsä kuoli: ”Minun tekisi taas mieleni itkeä – – kun muistini vie minut noille surullisille poluille.”³

Aina kohdatessaan sellaisten kokemusten suuren surun Spencer W. Kimball sai lohtua rukouksesta ja evankeliumin periaatteista. Jo lapsena hän tiesi, mistä voi saada rauhaa. Eräs perheystävä kirjoitti nuoren Spencerin rukouksista, ”kuinka hänen äitinsä menetys painoi niin raskaasti hänen pientä sydäntään ja kuinka urheasti hän kuitenkin taisteli surunsa kanssa ja etsi lohtua ainoasta lähteestä”.⁴

Palvelutyössään presidentti Kimball lausui usein lohdun sanoja niille, jotka surivat rakkaiden menetystä. Hän todisti iankaikkisista periaatteista vakuuttaen pyhille, ettei olemassaolo pääty kuolemaan. Hän sanoi kerran eräissä hautajaisissa:

”Meidän näkökykymme on rajallinen. Näemme silmillämme vain muutaman mailin päähän. Kuulemme korvillamme vain muutaman vuoden. Olemme ikään kuin suljettuja huoneeseen, mutta kun tämän elämämme valo sammuu, silloin näemme kuolevaisten rajoitustemme tuolle puolen. – –

Seinät kaatuvat, aika lakkaa ja etäisyys haihtuu ja katoaa, kun menemme iankaikkisuuteen – – ja me astumme heti suureen maailmaan, jossa ei ole maanpäällisiä rajoituksia.”⁵

Spencer W. Kimballin opetuksia

Viisaudessaan Jumala ei aina estä murhenäytelmää.

Päivän sanomalehdessä oli kirkuva otsikko: ”Lentokoneen maahansyöksyssä kuoli 43. Ei eloon jääneitä vuoristomurhenäytelmässä.” Ja tuhannet äänet yhtyivät kuoroon: ”Miksi Herra antoi tämän hirvittävän onnettomuuden tapahtua?”

Kaksi autoa törmäsi yhteen ja kuusi ihmistä kuoli, kun toinen auto ajoi päin punaista valoa. Miksei Jumala estänyt sitä?

Miksi nuori äiti kuoli syöpään ja hänen kahdeksan lastaan jäivät äidittömiksi? Miksei Herra parantanut häntä?

Pieni lapsi hukkuu, toinen jäi auton alle. Miksi?

Eräs mies kuoli äkisti eräänä päivänä sepelvaltimotukokseen noustessaan portaita. Hänen ruumiinsa löydettiin lattialle lysähäneenä. Hänen vaimonsa itki tuskissaan: ”Miksi? Miksi Herra teki näin minulle? Eikö Hän olisi voinut ottaa huomioon kolmea pientä lastani, jotka tarvitsevat yhä isää?”

Eräs nuori mies kuoli lähetyksentällä, ja ihmiset kyselivät arvostellen: ”Miksei Herra varjellut tätä nuorta hänen tehdessään käännytystyötä?”

Kunpa voisin vastata näihin kysymyksiin valtuudella, mutta en voi. Olen varma, että jonakin päivänä ymmärrämme ja saamme selvyuden. Toistaiseksi voimme vain yrittää ymmärtää parhaan kykymme mukaan evankeliumin periaatteiden valossa.

Herrako ohjasi lentokoneen vuorta päin tehdäkseen lopun sen matkustajien elämästä, vai olivatko kysymyksessä mahdolliset tekniset viat tai inhimilliset erehdykset?

Aiheuttiko taivaallinen Isämme autojen yhteentörmäyksen, jonka vuoksi kuusi ihmistä siirtyi iankaikkisuuteen, vai oliko syynä turvallisuusmääräyksiä laiminlyövä kuljettajan tekemä virhe?

Riistikö Jumala nuoren äidin hengen tai yllyttikö Hän lasta tepastelemaan kanavaan tai ohjasiko Hän sen toisen lapsen lähestyvän auton eteen?

Aiheuttiko Herra sen, että tämä mies sai sydänkohtauksen? Oliko lähetyssaarnaajan kuolema ennenaikainen? Vastatkaa, jos pystytte. Minä en pysty, sillä vaikka tiedänkin, että Jumalalla on tärkeä rooli meidän elämässämme, en tiedä, kuinka paljon Hän itse aiheuttaa tapahtumia ja kuinka paljon Hän ainoastaan sallii. Olipa vastaus tähän kysymykseen mikä tahansa, niin yhdestä asiasta olen varma.

Olisiko Herra voinut estää nämä murhenäytelmät? Vastaus on kyllä. Herra on kaikkivoipa, ja Hänellä on kaikki valta hallita elämäämme, säästää meitä tuskalta, estää kaikki onnettomuudet, ohjata kaikkia lentokoneita ja autoja, ravita meidät, suojella meitä, säästää meidät työnteolta, ponnistelulta, sairaudelta ja jopa kuolemalta, jos Hän niin haluaa. Mutta Hän ei halua.

Meidän pitäisi kyetä ymmärtämään tämä, koska voimme käsittää, kuinka epäviisasta meidän olisi suojella lapsiamme kaikelta ponnistelulta, pettymyksiltä, kiusauksilta, suruilta ja kärsimykseltä.

Evankeliumin peruslaki on vapaa tahto ja iankaikkinen kehitys. Se, että meidät pakotettaisiin olemaan varovaisia tai vanhurskaita, tekisi tyhjäksi tämän perustavaa laatua olevan lain ja tekisi kasvun mahdottomaksi.⁶

**Iankaikkisuuden näkökulmasta ymmärrämme,
että vastoinkäymiset ovat välttämättömiä
iankaikkiselle edistymisellemme.**

Jos ajattelisimme koko olemassaolomme rajoittuvan kuolevaisuuteen, silloin tuska, suru, epäonnistuminen ja lyhyt elämä olisivat suuria onnettomuuksia. Mutta jos näemme elämän iankaikkisena ja käsitämme sen ulottuvan kauas kuolevaisuutta edeltäneeseen menneisyyteen ja eteenpäin iankaikkiseen kuolemanjälkeiseen tulevaisuuteen, silloin kaikkia tapahtumia voidaan tarkastella oikeasta näkökulmasta.

Eikö olekin viisasta, että Herra antaa meille koettelemuksia, jotta voisimme nousta niiden yläpuolelle, velvollisuuksia täytettäväksemme, työtä, jotta lihaksemme vahvistuisivat, surua sielumme koettelemiseksi? Eikö etemme tulekin kiusauksia voimiemme koettelemiseksi, sairautta, jotta oppisimme, kärsivällisyyttä, kuolema, jotta meistä voisi tulla kuolemattomia ja kirkastettuja?

Jos kaikki sairaat, joiden puolesta rukoilemme, parantuisivat, jos kaikkia vanhurskaita varjeltaisiin ja jumalattomat hävitettäisiin, niin Isän koko suunnitelma raukenisi tyhjiin ja evankeliumin perusperiaate, tahdonvapaus, lakkaisi. Kenenkään ei tarvitsisi elää uskosta.

Jos hyväntekijälle annettaisiin heti ilo ja rauha ja palkinto, ei voisi olla mitään pahaa – kaikki tekisivät hyvää mutta eivät sen takia, että hyvän tekeminen on oikein. Ei olisi mitään voiman koetusta, ei luonteen kehittymistä, ei voimien kasvua, ei – – tahdonvapautta, vain saatanallista valvontaa.

Jos kaikkiin rukouksiin vastattaisiin heti itsekkäiden halujemme ja rajallisen ymmärryksemme mukaisesti, niin olisi hyvin vähän tai ei lainkaan kärsimystä, surua, pettymystä tai edes kuolemaa, ja ellei näitä olisi, ei olisi myöskään iloa, menestystä, ylösnousemusta eikä iankaikkista elämää eikä jumaluutta.

”Sillä on välttämätöntä, että kaikessa on vastakohtaisuutta – – vanhurskautta – – jumalattomuutta – – pyhyyttä – – kurjuutta – – hyvää – – pahaa” (2. Nefi 2:11).

Koska olemme ihmisiä, haluaisimme karkottaa elämästämme fyysisen kivun ja henkisen ahdistuksen ja varmistaa itsellemme jatkuvan helppouden ja mukavuuden, mutta jos sulkisimme ovet murheelta ja ahdistukselta, saattaisimme sulkea ulkopuolelle parhaimmat ystävämme ja hyväntekijämme. Kärsimys voi tehdä ihmisistä pyhiä, kun he oppivat kärsivällisyyttä, pitkämielisyyttä ja itsehillintää. – –

Rakastan laulun ”Niin varma on perustus” sanoja:

*Kun kulkemaan kutsun sua halki vesien,
Niin myrskyjen raivolta sua varjelen.
Sun kanssasi käyn, siunaan päiväs ja yö
Ja voitoksi muutan sun vaivasi myös.
[MAP-lauluja, 43.]*

Ja vanhin James E. Talmage on kirjoittanut: ”Mikään tuska, jonka mies tai nainen kärsii maan päällä, ei jää vaille hyvitystä – – jos se kohdataan kärsivällisyydellä.”

Toisaalta nämä asiat voivat murskata meidät voimakkailla vaikutuksillaan, jos antaudumme heikkouteen, valittamiseen ja arvosteluun.

”Mikään kärsimämme tuska, mikään kokemamme koettelemus ei mene hukkaan. Se palvelee opettajanamme, kehittää sellaisia ominaisuuksia kuin kärsivällisyys, usko, mielenlujuus ja nöyryys. Kaikki, mitä kärsimme, ja kaikki, mitä kestäimme, etenkin kun kestäimme kärsivällisesti, vahvistaa luonnettamme, puhdistaa sydäntämme, avartaa sieluumme ja tekee meistä herkempiä ja armeliaampia, kelpoisempia tulemaan kutsutuksi Jumalan lapsiksi – – ja juuri surun ja kärsimyksen, vaivan ja vaikeuksien kautta me saamme koulutusta, jota tulimme tänne hankkimaan ja joka tekee meistä enemmän taivaallisen Isämme ja Äitimme kaltaisia.” (Orson F. Whitney.)

On olemassa ihmisiä, jotka ovat katkeria nähdessään rakkaitensa kärsivän kipuja ja loputonta tuskaa ja fyysistä piinaa. Jotkut haluavat syyttää Herraa ilkeydestä, välinpitämättömyydestä ja

epäoikeudenmukaisuudesta. Me olemme niin kykenemättömiä tuomitsemaan! – –

Pappeuden voima on rajaton, mutta Jumala on viisaasti asettanut meille itse kullekin tiettyjä rajoituksia. Minä voin lisätä pappeuden voimaa tekemällä elämäni täydellisemmäksi, mutta olen silti kiitollinen siitä, etten pappeuden voimallakaan pysty parantamaan kaikkia sairaita. Saattaisin parantaa ihmisiä, joiden pitäisi kuolla. Saattaisin helpottaa sellaisten ihmisten kärsimystä, joiden pitäisi kärsiä. Pelkäänpä, että tekisin tyhjiksi Jumalan tarkoitukset.

Jos minulla olisi rajaton voima mutta kuitenkin rajallinen näkemys ja ymmärrys, olisin voinut pelastaa Abinadin tulen liekeistä, kun hänet poltettiin roviolla, ja siten tekemällä olisin voinut aiheuttaa hänelle korjaamatonta vahinkoa. Hän kuoli marttyyrinä ja meni saamaan marttyyrin palkan – korotuksen.

Olisin todennäköisesti suojellut Paavalia hänen kärsimyksiltään, jos voimani olisivat rajattomat. Olisin varmasti poistanut ”piikin” hänen lihastaan [ks. 2. Kor. 12:7]. Ja niin tehdessäni olisin saattanut tehdä tyhjäksi Herran tarkoituksen. Paavali rukoili kolmasti ja pyysi Herraa poistamaan ”piikin” hänestä, mutta Herra ei vastannut hänen rukouksiinsa sillä tavalla [ks. 2. Kor. 12:7–10]. Paavali olisi voinut eksyä monta kertaa, jos hän olisi ollut kaunopuheinen, terve ja komea ja ellei hänessä olisi ollut sellaisia piirteitä, jotka tekivät hänestä nöyrän. – –

Pelkäänpä, että jos olisin ollut Carthagen vankilassa 27. kesäkuuta 1844, olisin saattanut kääntää sivuun ne luodit, jotka lävisivät profeetan ja patriarkan ruumiin. Olisin saattanut pelastaa heidät kärsimykseltä ja tuskalta, mutta riistää heiltä marttyyrin kuoleman ja palkkion. Olen iloinen, ettei minun tarvinnut tehdä tuota päätöstä.

Jos minulla olisi sellainen rajaton voima, olisin varmasti halunnut suojella Kristusta Getsemanen tuskalta, loukkauksilta, piikkiruunulta, oikeussalin häväistyksiltä, fyysisiltä vammoilta. Olisin hoitanut hänen haavansa ja parantanut ne, antanut Hänelle vilvoittavaa vettä hapanviinin sijasta. Olisin saattanut pelastaa Hänet kärsimykseltä ja kuolemalta ja riistää maailmalta Hänen sovitusuhrinsa.

"Jos minulla olisi rajaton voima mutta kuitenkin rajallinen näkemys ja ymmärrys, olisin voinut pelastaa Abinadin."

En uskaltaisi ottaa vastuulleni rakkaitteni tuomista takaisin eloon. Kristuskin tunnusti oman tahtonsa ja Isän tahdon välisen eron, kun Hän rukoili, että kärsimyksen malja otettaisiin pois Häneltä, mutta Hän lisäsi: "Mutta älköön toteutuko minun tahtoni, vaan sinun" [Luuk. 22:42].⁷

Kuolema voi avata oven loistaville mahdollisuuksille.

Kuolleen elämä jatkuu, ja hänen tahdonvapautensa jatkuu, ja kuolema, joka meistä näyttää suurelta onnettomuudelta, voikin olla valepukuinen siunaus. – –

Jos sanomme varhaisen kuoleman olevan suuri onnettomuus, katastrofi tai murhenäytelmä, eikö se ole samaa kuin jos sanoisimme, että kuolevaisuus on parempi kuin varhainen saapuminen henkimaailmaan ja lopulta pelastukseen ja korotukseen? Jos kuolevaisuus olisi täydellinen olotila, niin sen päättyminen kuolemaan olisi pettymys, mutta evankeliumi opettaa meille, ettei kuolemassa ole mitään murhenäytelmää vaan ainoastaan synnissä. "Siunattuja ovat kuolleet, jotka – – kuolevat Herran omina" (OL 63:49).

Me tiedämme niin vähän. Arviointikykyämme on niin rajallinen. Me tuomitsemme Herran tiet omasta kapeasta näkökulmastamme.

Puhuin erään toisen maailmansodan aikana kuolleen nuoren Brigham Youngin yliopiston opiskelijan hautajaisissa. Satojatusiansia nuoria miehiä oli joutunut ennenaikaisesti iankaikkisuuteen sodan tuhoissa, ja minä lausuin uskovani, että tämä vanhurskas nuori oli kutsuttu henkimaailmaan saarnaamaan evankeliumia noille kovaosaisille sieluille. Tämä ei ehkä ole totta kaikkien kuolevien kohdalla, mutta minusta se tuntui olevan totta hänen kohdallaan.

Presidentti Joseph F. Smith näki juuri sen näyssään kuolleiden lunastuksesta. – – Hän kirjoittaa:

”Käsitin, ettei Herra henkilökohtaisesti mennyt jumalattomien ja tottelemattomien keskuuteen, jotka olivat hylänneet totuuden, – – vaan katso, vanhurskaiden keskuudesta hän järjesti joukkonsa – – ja valtuutti heidät lähtemään ja viemään evankeliumin valon. – –

Lunastajamme käytti aikansa henkien maailmassa – – opettaen ja valmistaen – – uskollisia henkiä, jotka olivat todistaneet hänestä lihassa, jotta he veisivät lunastuksen sanoman kaikille kuolleille, joiden luo hän ei henkilökohtaisesti voinut mennä heidän kapiointinsa ja rikkomustensa tähden – –.

Näin, että tämän taloudenhoitokauden uskolliset vanhimmat, kun he poistuvat kuolevaisesta elämästä, jatkavat työtään saarnaten parannuksen sekä – – lunastuksen evankeliumia.” [OL 138:29–30, 36–37, 57.]

Kuolema voi siten avata mahdollisuuksien oven, myös Kristuksen evankeliumin saarnaamisen oven.⁸

Koettelemusten hetkinä meidän täytyy turvata Jumalaan.

Vaikka onkin totta, että kuolema avaa uusia ovia, me emme tavoittele sitä. Meitä kehoitetaan rukoilemaan sairaiden puolesta ja käyttämään pappeusvoimaamme heidän parantamiseksi.

”Ja kutsuttakoon seurakunnan vanhimmat, kaksi tai useampia, ja he rukoilkoot heidän puolestaan ja pankoot kätensä heidän

päällensä minun nimessäni; ja jos he kuolevat, he kuolevat minulle, ja jos he elävät, he elävät minulle.

Eläkää keskenänne rakkaudessa, niin että itkette kuolevien menetystä ja etenkin niitä, joilla ei ole toivoa kirkkauden ylösnousemuksesta.

Ja tapahtuu, että ne, jotka kuolevat minun ominani, eivät maista kuolemaa, sillä se on heille suloinen;

ja ne, jotka eivät kuole minun ominani, voi heitä, sillä heidän kuolemansa on katkera.

Ja vielä, tapahtuu, että se, jolla on uskoa minuun tullakseen terveeksi ja jota ei ole määrätty kuolemaan, tulee terveeksi.” (OL 42:44–48.)

Herra on vakuuttanut meille, että jos toimitus suoritetaan, sairas parantuu, mikäli uskoa on riittävästi ja ellei häntä ole ”määrätty kuolemaan”. Mutta on kolme seikkaa, jotka kaikki tulisi täyttää. Monet eivät pyydä toimituksia, ja hyvin monilla ei ole halua eikä kykyä osoittaa riittävää uskoa. Mutta esiin tulee myös kolmas tärkeä seikka: ellei heitä ole määrätty kuolemaan.

Jokaisen täytyy kuolla. Kuolema on tärkeä osa elämää. Emme tietenkään milloinkaan ole aivan valmiita muutokseen. Kun emme tiedä, milloin sen pitäisi tulla, on oikein, että kamppailemme henkemme säilyttämiseksi. Meidän ei kuitenkaan pitäisi pelätä kuolemaa. Rukoilemme sairaiden puolesta, voitelemme ja siunaamme kärsiviä, pyydämme hartaasti Herraa parantamaan ja vähentämään tuskaa ja säästämään hengen ja lykkäämään kuolemaa, ja se on oikein, mutta ei siksi, että iankaikkisuus olisi niin hirvittävä. – –

Aivan kuten Saarnaajan kirjassa (3:2) sanotaan, olen vakuuttunut siitä, että joskus on aika kuolla, mutta uskon myös, että monet ihmiset kuolevat ”ennen aikaansa”, koska he ovat varomattomia, kohtelevat huonosti ruumistaan, ottavat tarpeettomia riskejä tai altistavat itsensä vaaroille, onnettomuuksille ja sairauksille. – –

Jumala säätelee elämäämme, ohjaa ja siunaa meitä mutta antaa meille tahdonvapautemme. Me voimme elää elämämme Hänen meitä varten laatimansa suunnitelman mukaan tai me voimme mielettömyydessämme lyhentää sitä tai katkaista sen.

Olen mielessäni varma siitä, että Herra on suunnitellut meidän kohtalomme. Jonakin päivänä ymmärrämme täysin, ja kun katselemme tulevaisuuden näkökulmasta taaksepäin, olemme tyytyväisiä moniin tämän elämän tapahtumiin, joita meidän on niin vaikea käsittää.

Joskus ajattelemme, että haluaisimme tietää, mitä on edessä, mutta vakavasti ajatellen otamme vastaan elämän päivä kerrallaan ja teemme parhaamme, jotta siitä päivästä tulisi hyvä ja loistava. – –

Tiesimme jo ennen syntymäämme, että tulisimme maan päälle saamaan ruumiin ja kokemuksiä ja että meillä olisi iloja ja suruja, tuskaa ja lohtua, hyvää elämää ja vaikeuksia, terveyttä ja sairautta, menestystä ja pettymyksiä; ja me tiesimme myös, että elettyämme jonkin aikaa me kuolisimme. Me hyväksyimme kaikki nämä mahdollisuudet iloisin sydämin ja innokkaina ottamaan vastaan sekä mieluisan että epämieluisan. Hyväksyimme innokkaasti mahdollisuuden tulla maan päälle, vaikkakin ehkä vain päiväksi tai vuodeksi. Emme kenties olleet niinkään huolissamme siitä, kuolisimmeko tautiin, onnettomuuteen vai vanhuuteen. Olimme halukkaita ottamaan elämän sellaisena kuin se tulisi ja sellaisena kuin voisimme järjestää ja hallita sitä, nurisematta, valittamatta ja vaatimatta ylettömiä.

Näennäisten murhenäytelmien kohdatessa meidän täytyy turvautua Jumalaan tietäen, että rajoitetusta näkemyksestämme huolimatta Hänen tarkoituksensa eivät jää toteutumatta. Kaikkine huolineenkin elämä tarjoaa meille sen valtavan etuoikeuden, että saamme kasvaa tiedossa ja viisaudessa, uskossa ja teoissa, valmistautua palaamaan Jumalan kirkauteen ja saamaan sitä.⁹

Opiskelu- ja opetusehdotuksia

Harkitse näitä ideoita, kun tutkit lukua tai valmistaudut opettamaan. Katso lisää apua sivuilta V–IX.

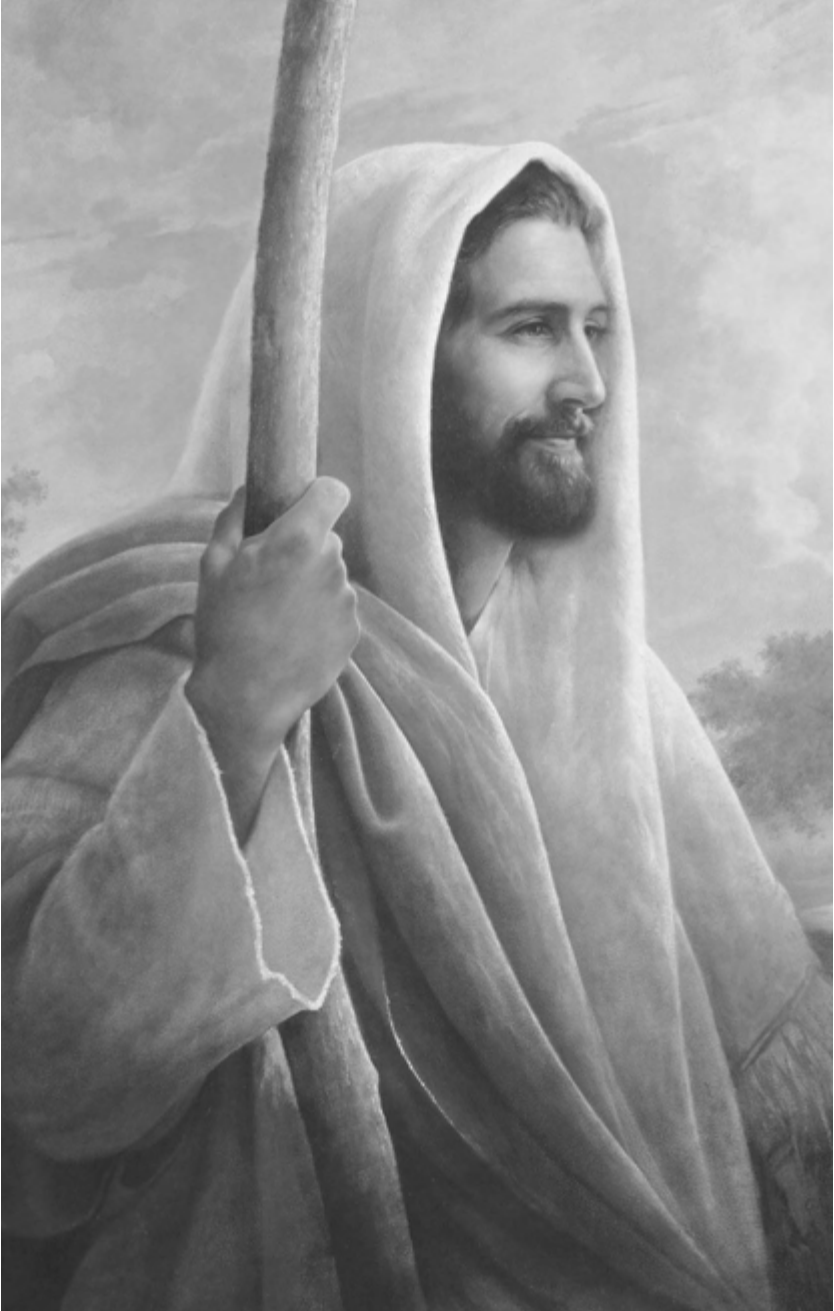
- Miksei Herra suojele meitä kaikilta suruilta ja kärsimyksiltä? (Ks. s. 14–16.)
- Tutki sivuja 16–18 etsien, mitä vaille me jäisimme, ellei Herra sallisi meidän kokea koettelemuksia. Kuinka meidän pitäisi suhtautua koettelemuksiimme ja kärsimykseen? Kuinka Herra on vahvistanut sinua koettelemuksissasi?

- Lue sivuilta 17–18 kappale, joka alkaa sanoilla: ”On olemassa ihmisiä, jotka ...” Miksi on niin vaikeaa katsella rakkaiden kärsimystä? Kuinka me voimme välttää katkeroitumasta ja masentumasta sellaisina hetkinä?
- Kertaa sivut 17–22 etsien opetuksia pappeuden siunauksista. Milloin olet nähnyt pappeuden tervehdyttävän tai lohduttavan voiman? Kuinka me voimme reagoida, kun opimme, ettei jonkun rakkaan parantuminen tai kuoleman lykkääminen ole Herran tahdon mukaista?
- Kuinka selittäisit presidentti Kimballin opetuksia kuolemasta jollekulle lapselle?
- Presidentti Kimball on opettanut: ”Näennäisten murhenäytelmien kohdatessa meidän täytyy turvautua Jumalaan” s. 22. Kun ihminen turvautuu Jumalaan, mitä hän voisi tehdä koetelemusten hetkellä?

Aiheeseen liittyviä pyhien kirjoitusten kohtia: Ps. 116:15; 2. Nefi 2:11–16; 9:6; Alma 7:10–12; OL 121:1–9; 122:1–9

Viitteet

1. Julkaisussa Edward L. Kimball ja Andrew E. Kimball jr, *Spencer W. Kimball*, 1977, s. 43.
2. Julkaisussa *Spencer W. Kimball*, s. 46; ks. myös Yoshihiko Kikuchi, ”Laske siunauksesi”, *Valkeus*, lokakuu 1984, s. 140.
3. Julkaisussa *Spencer W. Kimball*, s. 46.
4. Julkaisussa *Spencer W. Kimball*, s. 46.
5. *The Teachings of Spencer W. Kimball*, toim. Edward L. Kimball, 1982, s. 40–41; ks. myös *Valmistautuminen korotukseen*, s. 25, 26.
6. *Faith Precedes the Miracle*, 1972, s. 95–96; ks. myös ”Kysymys ja vastaus”, *Liabona*, helmikuu 2001, s. 22.
7. *Faith Precedes the Miracle*, s. 97–100.
8. *Faith Precedes the Miracle*, s. 100, 101, 102; ks. myös N. Eldon Tanner, ”Kiitos, Luojamme, Sulle profetoista”, *Valkeus*, helmikuu 1976, s. 1–2.
9. *Faith Precedes the Miracle*, s. 102–103, 105–106; ks. myös Dennis L. Lythgoe, ”Pappeuden siunaus”, *Valkeus*, marraskuu 1982, s. 16–17 ja ”Kiitos, Luojamme, Sulle profetoista”, s. 2.

"Tiedän, että Jeesus on Kristus, elävän Jumalan Poika."

Jeesus Kristus – Vapahtajani, Herrani

*Jeesus Kristus on Jumalan Poika ja ihmiskunnan
Vapahtaja, ja me voimme saada kaikki siunaukset,
joiden meille antamiseksi Hän eli ja kuoli.*

Spencer W. Kimballin elämänvaiheita

Vanhin Spencer W. Kimball sai varhain apostolina palvellessaan kolme sydänkohtausta noin kahden viikon aikana. Toivuttuaan kotona melkein seitsemän viikkoa hän ”alkoi katsella ulospääsyä yksitoikkoisesta kotiympäristöstään”. Hän järjesti asiat niin että saattoi toipua rakkaiden navajo-ystävien keskuudessa New Mexican osavaltiossa.¹

”Eräänä aamuna tämän toipilaskauden aikana vanhin Kimballin vuoteen huomattiin olevan tyhjä. Hänen seuralaisensa jatkoivat askareitaan ajatellen, että hän oli lähtenyt aamukävelyille ja palaisi aamiaiseen mennessä. Mutta kun hän ei palannut kello kymmenen mennessä, he alkoivat huolestua. Etsintä aloitettiin.

Lopulta hänet löydettiin muutaman mailin päästä männyn alta. Hänen Raamattunsa oli hänen vieressään avattuna Johanneksen evankeliumin viimeisen luvun kohdalta. Hänen silmänsä olivat kiinni, ja kun etsintäryhmä tuli hänen luokseen, hän pysyi yhtä hiljaa kuin silloin kun hänet nähtiin ensimmäisen kerran.

Mutta heidän hätäiset äänensä herättivät hänet, ja kun hän nosti päänsä, he näkivät hänen poskillaan kyynelten jälkiä. Hän vastasi heidän kysymyksiinsä: ”Tänä samana päivänä [viisi] vuotta sitten minut kutsuttiin Herran Jeesuksen Kristuksen apostoliksi, ja halusin vain viettää päivän Hänen kanssaan, jonka todistaja minä olen.”²

Presidentti Kimball todisti Vapahtajan jumalallisuudesta ”yhä uudelleen ja uudelleen”.³ Hän julisti: ”Sanoimmepa Hänestä kuinka paljon tahansa, se on silti liian vähän”.⁴ Ja presidentti Kimballin elämän hyvyys oli hänen todistuksensa voiman veroista. Vanhin Neal A. Maxwell kahdentoista apostolin koorumista on todennut: ”Presidentti Kimball oli Herran mies eikä kenenkään muun. Hänen syvimpänä toiveenaan oli palvella Herraa, eikä hän antanut muiden seikkojen vaikuttaa siihen.”⁵

Spencer W. Kimballin opetuksia

**Jeesus Kristus on enemmän kuin vain suuri opettaja.
Hän on elävän Jumalan Poika ja ihmiskunnan Vapahtaja.**

Eräässä *Time*-lehden numerossa lainattiin hiljattain laajasti erästä tunnettua emeritusprofessoria yhdestä suurimmista yliopistoistamme. Hänen mielestään Jeesus Nasaretilaisessa oli inhimillistä lämpöä, paljon kykyä rakkauteen, epätavallista ymmärrystä. Professori kutsuu Häntä suureksi humanistiksi, suureksi opettajaksi, suureksi draamatikoksi. Tyypillisenä järkeistämisenä hän selittää, ettei Lasarus ollut kuollut, vaan että Jeesus ainoastaan ”’palautti hänen terveytensä’ mielen ja oppineisuuden voimalla ja ’oman runsaan elinvoimansa hoidolla!’”

Haluan todistaa tänään, ettei Jeesus ollut ainoastaan suuri opettaja, suuri humanisti ja suuri draamatikko, vaan että Hän on todellakin elävän Jumalan Poika, Luoja, maailman Lunastaja, ihmiskunnan Vapahtaja.⁶

Tiedän, että Jeesus on Kristus, elävän Jumalan Poika. Minä tiedän sen.⁷

Kristus julisti olevansa Herra Jumala Kaikkivaltias, Kristus Herra, alku ja loppu, maailman Lunastaja, Jeesus Kristus, Israelin Väkevä, Luoja, Elävän Jumalan Poika, Jehova.

Isä Elohim julistaa Jeesuksen olevan *Hänen ainosyntyinen Poikansa, Hänen voimansa sana*. Ja ainakin kaksi kertaa – Jordanin kasteen yhteydessä ja sitten Kirkastusvuorella – Hän julisti:

”Sinä olet minun rakas Poikani, sinuun minä olen mieltynyt” (ks. Mark. 1:11; Luuk. 3:22) ja lausui, että *”hän teki maailmat; hän teki ihmiset; hän on tehnyt kaiken kauttaan ja itsensä”* [ks. OL 93:10].⁸

Me todistamme Johannes Kastajan tavoin, joka nähdessään Herran lähestyvän itseään sanoi: ”Katsokaa: Jumalan Karitsa, joka ottaa pois maailman synnin!” (Joh. 1:29.) Ei pelkästään inhimillisen lämmin ihminen vaan Jumalan Karitsa.

Me todistamme Natanaelin tavoin, israelilaisen, jossa ei ollut vilppiä: ”Rabbi, sinä olet Jumalan Poika, sinä olet Israelin kuningas!” (Joh. 1:49.) Ei pelkästään suuri opettaja vaan itse Jumalan Poika.

Edelleen me todistamme rakkaan Johanneksen tavoin, joka sanoi vakaumuksellisesti nähdessään Jeesuksen rannalla: ”Se on Herra!” [Ks. Joh. 21:7.] Ei pelkästään suuri humanisti vaan taivaan Herra Jumala.

Ja [todistamme] Simon Pietarin tavoin, joka Herran kysyessä ”Kuka minä teidän mielestänne olen?” vastasi: ”Sinä olet Messias, elävän Jumalan poika” (Matt. 16:15–16), mihin Vapahtaja vastasi: ”Autuas olet sinä, Simon, Joonan poika. Tätä ei sinulle ole ilmoittanut liha eikä veri, vaan minun Isäni, joka on taivaissa.” (Matt. 16:17.)

Ja lopuksi me todistamme profeetta Joseph Smithin kanssa, joka oli valmis antamaan henkensä todistuksensa takia.⁹

Tiedän, että Jeesus Kristus on elävän Jumalan Poika ja että Hänet ristiinnaulittiin maailman syntien tähden. Hän on minun ystäväni, minun Vapahtajani, minun Herrani ja minun Jumalani.¹⁰

Vapahtajan palvelutyö ylittää kautta iankaikkisuuksien – menneiden, nykyisten ja tulevien.

Haluan – – todistaa, ettei [Jeesus Kristus] elänyt ainoastaan ajan keskipäivänä noin 33 vuotta, vaan että Hän oli elänyt iankaikkisuuksia sitä ennen ja elää iankaikkisuuksia sen jälkeen; ja minä todistan, ettei Hän ainoastaan perustanut Jumalan valtakuntaa maan päälle, vaan että Hän oli tämän maailman Luoja, ihmiskunnan Lunastaja.¹¹

Jeesus Kristus oli Vanhan Testamentin Jumala, ja Hän oli se, joka puhui Abrahamille ja Moosekselle. Hän oli se, joka innoitti Jesajaa ja Jeremiaa; Hän oli se, joka ennusti tulevista tapahtumista aina viimeiseen päivään ja hetkeen saakka noiden valittujen miesten kautta.¹²

Juuri Hänet, Jeesus Kristus, meidän Vapahtajamme, esiteltiin hämmästyneille kuulijoille Jordanilla (ks. Matt. 3:13–17), pyhällä Kirkastusvuorella (ks. Matt. 17:1–9), nefiläisten temppelin luona (ks. 3. Nefi 11–26) ja Palmyran lehdossa, New Yorkissa [ks. JS–H 17–25]. Eikä esittelevä persoona ollut kukaan muu kuin Hänen todellinen Isänsä, pyhä Elohim, jonka kuva Hän oli ja jonka tahtoa Hän toteutti.¹³

Minä tiedän, että Herra elää, ja minä tiedän, että Hän ilmoittaa mielensä ja tahtonsa meille joka päivä, niin että me voimme saada innoitusta siitä, mihin suuntaan meidän tulee kulkea.¹⁴

Hän on pääkulmakivi. Hän on valtakunnan päämies – nämä ovat Hänen seuraajiaan – tämä on Hänen kirkkonsa – nämä Hänen oppejaan ja toimituksiaan – nämä Hänen käskyjään.¹⁵

Me odotamme nyt Hänen toista tulemistaan, kuten Hän lupasi. Tämä lupaus täyttyy kirjaimellisesti, kuten Hänen monet muutkin lupauksensa ovat täyttyneet, ja sitä odottaessamme me ylistämme Hänen pyhää nimeään ja palvelemme Häntä ja todistamme Hänen tehtävänsä jumalallisuudesta kautta sukupolvien eläneiden profeettojen kanssa! – –

Tiedän, että Jeesus, kautta menneiden ja tulevien iankaikkisuuksien, on ollut ja on oleva Luoja, Lunastaja, Vapahtaja, Jumalan Poika.¹⁶

**Jeesus Kristus pelastaa sovituksensa kautta
kaikki ihmiset lankeemuksen seurauksista ja pelastaa
parannuksentekijät henkilökohtaisista synneistä.**

Rakkaat veljeni ja sisareni, Jumala elää, ja minä todistan siitä. Jeesus Kristus elää, ja Hän on valmistanut oikean elämän ja pelastuksen tien.

Tämä on Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkon sanoma. Se on kaikkein tärkein sanoma maailmassa tänä

aikana. Jeesus Kristus on Jumalan Poika. Isä valitsi Hänet tämän maailman Vapahtajaksi.¹⁷

Kun Aadam tarkoituksellisesti ja viisaasti nautti kiellettyä hedelmää Eedenin puutarhassa, hän tuotti kaikille meille jälke-läisilleen kaksi kuolemaa – fyysisen eli ”kuolevaisen” kuoleman ja hengellisen kuoleman eli karkotuksen Herran edestä.¹⁸

Jumalan jumalallisessa suunnitelmassa oli varattu Lunastaja, joka murtaisi kuoleman kahleet ja ylösnousemuksen kautta tekisi mahdolliseksi jokaisen maan päällä eläneen ihmisen hen-gen ja ruumiin jälleen yhdistymisen.

Juuri Jeesus Nasaretilainen valittiin ennen maailman luomista tulemaan maan päälle suorittamaan tämä palvelutyö, voittamaan ruumiillinen kuolema. Tämä vapaaehtoinen työ sovittaisi Aadamin ja Eevan lankeemuksen ja sallisi ihmisen hengen saada takaisin ruumiinsa täten yhdistäen ruumiin ja hengen.¹⁹

Tämä ylösnousemus, josta on puhe, on Jeesuksen Kristuksen, Vapahtajamme, työtä, joka sen ansiosta, että Hän oli sekä kuole-vainen (Marian poika) että jumalallinen (Jumalan Poika), kykeni voittamaan lihaa hallitsevat voimat. Hän todella antoi henkensä ja kirjaimellisesti otti sen jälleen ”esikoisena”, ja samoin tulee tekemään jokainen sielu, joka koskaan on elänyt [ks. 1. Kor. 15:22–23]. Koska Hän oli Jumala, Hän antoi henkensä. Kukaan ei voinut ottaa sitä Häneltä. Koska Hän oli täydellinen kaiken voittamisessa, Hän oli saanut voiman ottaa henkensä takaisin. Kuolema oli Hänen viimeinen vihollisensa, ja Hän voitti senkin ja sai aikaan ylösnousemuksen.²⁰

Sen ansiosta, että taivaallinen Isä antoi lahjaksi Poikansa, voi-vat kaikki ihmiset – ennen eläneet, nykyään ja tulevaisuudessa elävät – palata asumaan henkemme Isän luokse. Mutta jotta niin voisi tapahtua, Jeesuksen oli ensin tultava lihassa maan päälle opettamaan esimerkillään ihmisille oikea tapa elää ja sitten omasta tahdostaan annettava henkensä ja jollakin ihmeellisellä tavalla otettava kantaakseen ihmiskunnan syntien kuorma.²¹

Puhdistautuminen synnistä olisi mahdotonta ilman ihmisen täy-dellistä parannusta sekä Herran Jeesuksen Kristuksen laupiasta armoa Hänen sovitusuhrissaan. Vain niiden avulla ihminen voi toi-pua ja parantua ja tulla pestyksi ja puhdistetuksi sekä olla vielä

*"Kuolema oli Hänen viimeinen vibollisensa,
ja Hän voitti senkin ja sai aikaan ylösnousemuksen."*

sovelias iankaikkisuuden kirkkauksiin. Helaman muistutti pojilleen, mitä kuningas Benjamin oli sanonut tästä Vapahtajan suuresta työstä:

"Ei ole mitään muuta keinoa eikä tapaa, jolla ihminen voi pelastua, kuin vain sen Jeesuksen Kristuksen sovitusveren kautta, joka on tuleva; niin, muistakaa, että hän tulee lunastamaan maailman" (Hel. 5:9).

Ja muistuttaessaan siitä, mitä Amulek oli sanonut Seesromille, Helaman tähdensi ihmisen osuutta anteeksiannon saamisessa – parannusta synneistä:

"Hän sanoi hänelle, että Herra tulisi varmasti lunastamaan kansansa, mutta että hän ei tulisi lunastamaan heitä *heidän synneissään* vaan lunastamaan heidät *heidän synneistään*.

Ja hän on saanut Isältä vallan lunastaa heidät heidän synneistään *parannuksen tähden*.” (Hel. 5:10–11, kursivointi lisätty).²²

[Vapahtaja] kuoli syntiemme sovituksiksi avatakseen meille tien ylösnousemukseen, osoittaakseen meille tien elämän täydellisyyteen ja näyttääkseen tien korotukseen. Hän kuoli tarkoituksellisesti ja vapaaehtoisesti. Hänen syntymänsä oli vaatimaton, Hänen elämänsä oli täydellinen, Hänen esimerkinsä oli velvoittava. Hänen kuolemansa avasi ovia, niin että ihmiselle tarjoutuivat kaikki hyvät lahjat ja siunaukset.²³

**Jotta voisimme saada kaikki Vapahtajan
sovituksen siunaukset, meidän täytyy yhdistää
omat pyrkimyksemme Hänen pyrkimyksiinsä.**

Jokaisella sielulla on tahdonvapaus. Jokainen voi saada kaikki ne siunaukset, joiden antamiseksi hänelle Vapahtaja eli ja kuoli. Mutta Kristuksen kuolema ja suunnitelma ovat aivan turhia ja jopa joutavaa joutavampia, elleimme käytä niitä hyväksi: ”Sillä katso, minä, Jumala, olen kärsinyt tämän kaikkien puolesta, jottei heidän tarvitse kärsiä, jos he tekevät parannuksen” (OL 19:16).

Vapahtaja tuli toteuttamaan ”ihmisen kuolemattomuuden ja iankaikkisen elämän” (Moos. 1:39). Hänen syntymänsä, kuolemansa ja ylösnousemuksensa saivat aikaan ensinmainitun. Mutta meidän täytyy yhdistää omat pyrkimyksemme Hänen pyrkimyksiinsä saavuttaaksemme iankaikkisen elämän.²⁴

Kun me ajattelemme Herramme Jeesuksen Kristuksen suurta uhria ja kärsimyksiä, jotka Hän kesti meidän edestämme, me olimme kiittämättömiä, elleimme arvostaisi niitä siinä määrin kuin on vallassamme. Hän kärsi ja kuoli meidän tähtemme, mutta jos me emme tee parannusta, kaikki Hänen kärsimänsä tuska ja piina meidän tähtemme on ollut turhaa.²⁵

Hänen kärsimyksensä ennen ristiinnaulitsemista ja ristillä ja Hänen suuri uhrinsa voivat merkitä meille vain vähän tai eivät mitään, elleimme elä Hänen käskyjensä mukaan, sillä Hän sanoo:

”Miksi te sanotte minulle: ’Herra, Herra’, mutta ette tee mitä minä sanon?” (Luuk. 6:46.)

”Jos te rakastatte minua, te noudatatte minun käskyjäni” (Joh. 14:15).²⁶

Ihmiset, jotka tuntevat Jumalan ja rakastavat Häntä ja elävät Hänen käskyjensä mukaan ja ovat kuuliaisia Hänen oikeille toimituksilleen, voivat vielä tässä elämässä tai tulevassa elämässä nähdä Hänen kasvonsa ja tietää, että Hän elää ja puhuu heidän kanssaan.²⁷

Me *uskomme*, ja se on todistuksemme, ja me julistamme sen maailmalle, ”ettei muuta nimeä anneta eikä mitään muuta keinoa eikä tapaa, jonka kautta pelastus voi tulla ihmislapsille, kuin vain Kristuksen, Herran Kaikkivaltiaan nimessä ja nimen kautta” (Moosia 3:17).

Me *tiedämme*, ja se on todistuksemme, ja me myös julistamme sen maailmalle, että pelastuakseen ihmisten täytyy uskoa, ”että pelastus oli ja on ja on tuleva Kristuksen, Herran Kaikkivaltiaan sovitusveressä ja sen kautta” (Moosia 3:18).

Näin me Nefin kanssa ”ponnistelemme uutterasti kirjoittaaksemme, saadaksemme lapsemme sekä veljemme uskomaan Kristukseen ja tekemään sovinnon Jumalan kanssa; sillä me tiedämme, että armosta me pelastumme kaiken sen jälkeen, mitä *voimme* tehdä. – –

Ja me puhumme Kristuksesta, me riemuitsemme Kristuksessa, me saarnaamme Kristuksesta, me profetoimme Kristuksesta ja me kirjoitamme profetioidemme mukaisesti, jotta lapsemme tietäisivät, mistä lähteestä he voivat odottaa syntiensä anteeksi-antoa.” (2. Nefi 25:23, 26, kursivointi lisätty.)²⁸

**Me olemme Herralle mieleen, kun elämme
Hänen evankeliuminsa mukaan.**

Voin kuvitella, että Herra Jeesus Kristus hymyili [kuolevaisen palvelutyönsä aikana] katsellessaan ihmisten hartaudenharjoittamista. – –

Luulen, että Herra Jeesus Kristus hymyilee katsellessaan tämän kansan koteihin ja nähdessään heidät polvillaan perherukouksessa illoin ja aamuin, lapsetkin mukana. Luulen Hänen hymyilevän, kun Hän näkee nuorten sekä vanhempien aviomiesten ja vaimojen toi-

siinsa syvästi kiintyneinä jatkavan seurusteluaan – – rakastavan yhä toisiaan koko sielustaan kuolinpäiväänsä asti ja sitten syventävän sitä kautta koko iankaikkisuuden.

Luulen, että Hän on mieltynyt perheisiin, jotka uhraavat ja antavat omastaan. – – Luulen, että Herra Jeesus Kristus hymyilee, kun Hän katsoo alas ja näkee [tuhannet], jotka olivat vuosi sitten epäaktiivisia mutta jotka nyt ovat onnellisina valtakunnassa ja joista monet ovat olleet Jumalan pyhässä temppelissä ja saaneet endaumenttinsa ja sinetöimisensä ja jotka silmät kiitollisuuden kyynelissä kiittävät Herraa Hänen ohjelmastaan.

Luulen näkeväni ilon kyyneliä Hänen silmissään ja hymyn Hänen huulillaan, kun Hän näkee – – ne uudet sielut, jotka ovat tulleet Hänen luokseen tänä vuonna, jotka ovat tunnustaneet Hänen nimensä, jotka ovat menneet kasteen vesiin, ja luulen, että Hän rakastaa myös niitä, jotka ovat auttaneet heitä kääntymään.

Näen Hänen hymyilevän, kun Hän näkee runsasväkisen kansansa polvillaan parannusta tekemässä, muuttamassa elämäänsä, niin että heistä tulee loistavampia ja puhtaampia ja enemmän taivaallisen Isänsä ja Veljensä Jeesuksen Kristuksen kaltaisia.

Luulen, että Hän on hyvillään ja hymyilee nähdessään nuorten järjestävän elämänsä ja suojautuvan ja vahvistavan itseään nykyajan erheitä vastaan. Luulen, että Hän oli ensin murheellinen ja sitten kenties hyvillään, kun Hän näki, kuten Hän muutama päivä sitten varmaankin näki toimistossani nuoren parin, joka oli tehnyt vakavan virheen ja oli siellä yhdessä polvillaan kädet tiukasti yhteen liitettyinä. Hänen hymyssään on varmaankin ollut iloa, kun Hän näki heidän sieluunsa ja näki, että he tekivät korjauksia, kun heidän kyneleensä kastelivat minun käteni, jonka olin lempeästi asettanut heidät käsiensä päälle.

Oi, minä rakastan Herraa Jeesusta Kristusta. Toivon, että voin näyttää ja osoittaa Hänelle vilpittömyyteni ja omistautumiseni. Haluan elää lähellä Häntä. Haluan olla kuin Hän ja rukoilen, että Herra auttaa meitä kaikkia, niin että me voimme olla sellaisia kuin Hän opetti nefiläisiä opetuslapsiaan olemaan: ”Millaisia miehiä teidän siis tulee olla?” ja Hän vastasi omaan kysymykseensä sanomalla: ”Sellaisia kuin minä olen.” (3. Nefi 27:27).²⁹

Sovitus antaa meille toivoa tässä elämässä ja toivon tulevasta iankaikkisesta elämästä.

Meillä on toivomme Kristuksessa täällä ja nyt. Hän kuoli meidän syntiemme tähden. Hänen ja Hänen evankeliuminsa vuoksi meidän syntimme pestään pois kasteen vesissä. Synti ja pahuus palaavat pois sielustamme ikään kuin tulen polttamina, ja meistä tulee puhtaita, meillä on puhdas omatunto ja me saamme sen rauhan, joka ylittää kaiken ymmärryksen (ks. Fil. 4:7).

Elämällä evankeliumin lakien mukaan me saavutamme ajallista vaurautta ja pidämme ruumiimme terveenä ja mielemme vahvana. Evankeliumi suo meille siunauksia tänä päivänä.

Mutta tämä päivä on vain hiekanjyvänen iankaikkisuuden Saharassa. Meillä on Kristuksessa myös tulevan iankaikkisuuden toivo. Muuten, kuten Paavali sanoi, me olisimme ”säälittävimpiä kaikista ihmisistä” (1. Kor. 15:19).

Kuinka suuri olisikaan murheemme – ja syystä – ellei ylösnousemusta olisi! Kuinka säälittäviä olisimmekaan, ellei olisi toivoa iankaikkisesta elämästä! Jos toivomme pelastuksesta ja iankaikkisesta palkasta hälvenisi pois, me olisimme todellakin säälittävämpiä kuin ne, jotka eivät ole sellaista koskaan odottaneetkaan.

”Mutta nyt Kristus on herätetty kuolleista, esikoisena niiden joukosta jotka ovat kuolleet” (1. Kor. 15:20).

Hänen ylösnousemuksensa vaikutuksesta kaikki nousevat ylös, ”sillä niin kuin kaikki ihmiset Aadamista osallisina kuolevat, niin myös kaikki Kristuksesta osallisina tehdään eläviksi” (1. Kor. 15:22).

”Ja niin kuin me nyt olemme maallisen ihmisen kaltaisia, niin me tulemme kerran taivaallisen ihmisen kaltaisiksi” (1. Kor. 15:49).

Nyt on järjestetty niin, että ”kun katoava pukeutuu katoamattomuuteen ja kuolevainen kuolemattomuuteen, silloin toteutuu kirjoitusten sana: – Kuolema on nieltä ja voitto saatu.” (1. Kor. 15:54.) – –

Meillä on iankaikkinen toivo Kristuksessa. Me tiedämme, että tämä elämä on annettu meille, jotta me voisimme valmistautua iankaikkisuuteen, ”ja tämä sama yhteisyys, joka vallitsee meidän

keskuudessamme täällä, vallitsee meidän keskuudessamme siellä, mutta siihen yhdistyy iankaikkinen kirkkaus, jota kirkkautta meillä ei nyt ole” (OL 130:2).³⁰

Opiskelu- ja opetusehdotuksia

Harkitse näitä ideoita, kun tutkit lukua tai valmistaudut opettamaan. Katso lisää apua sivuilta V–IX.

- Lue sivulla 25 oleva kertomus. Kuinka me voimme päästä lähemmäksi Herraa ja ”viettä päivän” Hänen kanssaan, kuten presidentti Kimball teki?
- Kertaa sivut 26–27 etsien nimiä ja nimityksiä, joita presidentti Kimball käytti Jeesuksesta Kristuksesta. Millä Jeesuksen Kristuksen nimillä ja nimityksillä on sinulle erityistä merkitystä ja miksi? Mitä vastaisit ihmiselle, joka väittää, että Jeesus oli vain suuri opettaja?
- Pohdi presidentti Kimballin todistusta Vapahtajan kuolevaisuutta edeltävästä, kuolevaisuuden aikaisesta ja kuolevaisuuden jälkeisestä palvelutyöstä (s. 27–28). Ajattele, mitä voisit tehdä syventääksesi todistustasi Vapahtajan tehtävästä.
- Tutki sivuja 28–31 etsien syitä, miksi me tarvitsemme Vapahtajaa. Miten Jeesuksen Kristuksen sovitus on vaikuttanut omaan elämäsi?
- Presidentti Kimball todistaa sivuilla 26–31 siitä, mitä Vapahtaja on tehnyt meidän puolestamme. Sivulla 31–35 kerrotaan siitä, mitä meidän pitää tehdä saadaksemme kaikki sovituksen siunaukset. Mitä sinä ajattelet, kun vertailet sitä, mitä Vapahtaja on tehnyt meidän puolestamme, siihen, mitä Hän pyytää meitä tekemään?
- Kertaa presidentti Kimballin mietteitä siitä, kuinka me voimme olla Herralle mieleen (s. 32–33). Ajattele, miltä sinusta tuntuu, kun tiedät, että Herra on tyytyväinen sinuun.
- Presidentti Kimball opetti, että meillä voi olla toivo Kristuksessa nyt ja tulevan iankaikkisuuden toivo (s. 34–35). Kuinka ihmisten elämä muuttuu, kun heillä on toivo Kristuksessa?

Aiheeseen liittyviä pyhien kirjoitusten kohtia: Joh. 14:6, 21–23; 2. Nefi 9:5–13, 21–23; Moroni 7:41; 10:32–33; OL 19:15–19

Viitteet

1. Ks. Edward L. Kimball ja Andrew E. Kimball jr, *Spencer W. Kimball*, 1977, s. 249–252.
2. Artikkelissa ”The Gospel of Love: Stories about President Spencer W. Kimball”, *Ensign*, joulukuu 1985, s. 22–23.
3. ”Oikea elämän ja pelastuksen tie”, *Valkeus*, lokakuu 1978, s. 10.
4. *The Teachings of Spencer W. Kimball*, toim. Edward L. Kimball, 1982, s. 7.
5. ”Spencer, the Beloved: Leader-Servant”, *Ensign*, joulukuu 1985, s. 15.
6. Julkaisussa Conference Report, lokakuu 1946, s. 55–56.
7. Ks. Gordon B. Hinckley, ”Merivirrat ja perheen vaikutus”, *Valkeus*, heinäkuu 1975, s. 20 ja kesäkuu 1984, s. 7.
8. Julkaisussa Conference Report, huhtikuu 1964, s. 94 tai *Improvement Era*, kesäkuu 1964, s. 496.
9. Julkaisussa Conference Report, lokakuu 1946, s. 64.
10. ”Herra odottaa vanhurskautta”, *Valkeus*, huhtikuu 1983, s. 8–9.
11. *Faith Precedes the Miracle*, 1972, s. 70.
12. Ks. ”Ilmoitus: Herran sana profeteoitteen”, *Valkeus*, lokakuu 1977, s. 86.
13. Artikkelissa Gordon B. Hinckley, ”Pojille ja miehille”, *Valkeus*, tammi-kuu 1977, s. 65–66.
14. ”Ilmoitus: Herran sana profeteoitteen”, s. 88.
15. *The Teachings of Spencer W. Kimball*, s. 6.
16. Julkaisussa Conference Report, lokakuu 1946, s. 63, 64.
17. Ks. ”Oikea elämän ja pelastuksen tie”, s. 8.
18. *The Teachings of Spencer W. Kimball*, s. 68.
19. Ks. ”Oikea elämän ja pelastuksen tie”, s. 9.
20. Ks. ”Ehdoton totuus”, *Valkeus*, heinäkuu 1979, s. 7.
21. Ks. ”Ensimmäisen presidenttikunnan joulusanoma maailman lapsille”, *Lasten Valkeus*, joulukuu 1983, s. 2.
22. Ks. *Anteeksiantamuksen ihme*, 1975, s. 317–318; ks. myös Spencer W. Kimball, ”Jumala antaa anteeksi”, *Valkeus*, syyskuu 1982, s. 1.
23. Ks. ”Jeesus Nasaretilainen”, *Valkeus*, joulukuu 1981, s. 2; ks. myös ”Jeesus Nasaretilainen”, *Valkeus*, huhtikuu 1985, s. 1.
24. Ks. ”Jeesus Nasaretilainen”, *Valkeus*, huhtikuu 1985, s. 1.
25. Ks. *Anteeksiantamuksen ihme*, s. 137.
26. Ks. ”Pitäkää yhteys vahvana”, *Konferenssiraportit 1970–1972*, 1979, s. 186 tai *Valkeus*, 1973, helmikuu, s. 71.
27. Julkaisussa Conference Report, huhtikuu 1964, s. 99 tai *Improvement Era*, kesäkuu 1964, s. 499.
28. Ks. ”Iankaikkinen toivo Kristuksessa”, *Valkeus*, huhtikuu 1979, s. 145.
29. Julkaisussa Conference Report, huhtikuu 1956, s. 120.
30. Ks. ”Iankaikkinen toivo Kristuksessa”, s. 143, 144.

Anteeksiantamuksen ihme

Vilpittömän parannuksen ja Vapahtajan lunastusvoiman ansiosta me voimme kokea anteeksiantamuksen ihmeen.

Spencer W. Kimballin elämänvaiheita

Presidentti Spencer W. Kimball opetti, että ”parannus on aina avaimena parempaan, onnellisempaan elämään. Me kaikki tarvitsemme sitä.”¹

Hän huomautti myös, että ”toivo on – – suuri kannustin parannukseen, sillä ilman sitä kukaan ei ryhtyisi vaadittaviin raskaisiin, pitkällisiin ponnisteluihin”. Havainnollistaakseen sitä hän kertoi eräästä tapahtumasta, jolloin hän auttoi erästä naista, joka tuli hänen luokseen toivonsa menettäneenä tekemänsä synnin takia. Nainen sanoi: ”Tiedän mitä olen tehnyt. Olen lukenut pyhiä kirjoituksia ja tiedän seuraukset. Tiedän, että olen tuomittu ja etten voi koskaan saada anteeksi, ja miksipä siis nyt yrittäisin tehdä parannusta?”

Presidentti Kimball vastasi: ”Rakas sisareni, sinä et tunne pyhiä kirjoituksia. Sinä et tunne Jumalan voimaa etkä Hänen hyvyyttään. Sinä *voit* saada anteeksi tämän kauhistavan synnin, mutta anteeksiannon saavuttaminen vaatii suurta ja vilpittömää parannusta.”

Sitten hän lainasi hänelle useita pyhien kirjoitusten kohtia anteeksiannosta, jonka saavat ne, jotka tekevät vilpittömän parannuksen ja noudattavat Jumalan käskyjä. Opettaessaan häntä edelleen hän näki toivon heräävän hänessä, kunnes hän viimein huu-dahti: ”Kiitos, kiitos! Uskon sinua. Tulen tekemään todellisen parannuksen ja pesemään saastaiset vaatteeni Karitsan veressä ja saamaan tuon anteeksiannon.”

Presidentti Kimball muisteli, että lopulta nainen palasi hänen toimistoonsa ”uutena ihmisenä katse kirkkaana, kevyin askelin, täynnä toivoa, kun hän selitti minulle, että tuon ikimuistoksen

päivän jälkeen, jolloin toivo oli nähnyt tähden ja tarrautunut siihen kiinni, hän ei ollut enää tehnyt [syntiä] eikä mitään, mikä olisi edes lähellä sitä”.²

Spencer W. Kimballin opetuksia

Anteeksiantamuksen ihme tuo rauhaa ja auttaa meitä pääsemään lähemmäksi Jumalaa.

Suuri ihme odottaa jokaista sielua, joka on valmis muuttumaan. Parannus ja anteeksianto muuttavat pimeimmänkin yön kirkkaaksi päiväksi. Sielun uudestisyntyessä, elämän muuttuessa tapahtuu tuo suuri ihme, joka kaunistaa ja lämmittää ja ylentää. Kun hengellinen kuolema on ollut uhkaamassa ja nyt sen sijassa on henkiin herääminen, kun elämä työntää tieltään kuoleman – kun tämä tapahtuu, se on ihmeitten ihme. Ja tällaiset suuret ihmeet eivät koskaan lopu, niin kauan kuin on yksikin, joka käyttää hyväkseen Vapahtajan lunastavaa voimaa ja omia hyviä tekojaan uudestisyntymisensä aikaansaamiseksi. – –

Anteeksiantamuksen ihmeen olennaisena osana on se, että se tuo rauhan ennen ahdistetulle, levottomalle, hämmentyneelle, ehkäpä piinatulle sielulle. Sekasortoisessa ja kiistelevässä maailmassa tämä on todella verraton lahja.³

Ei ole helppoa tuntea rauhaa nykyajan myrskyisässä maailmassa. Rauha on pakostakin hankittava itse. – – Se on saavutettavissa vain säilyttämällä jatkuvasti parannukselle altis asenne, etsimällä anteeksiantoa synneistä – niin suurista kuin pienistäkin – ja näin pääsemällä yhä lähemmäksi Jumalaa. Kirkon jäsenille tämä on olennainen osa heidän valmistautumistaan, heidän valmiuttaan kohdata Vapahtaja Hänen tullessaan. – – Niillä, jotka ovat valmiit, on rauha sydämessään. He pääsevät osallisiksi siunauksesta, jonka Vapahtaja lupasi apostoleilleen: ”Minä jätän teille rauhan. Oman rauhani minä annan teille, en sellaista jonka maailma antaa. Olkaa rohkeat, älkää vaipuko epätoivoon.” (Joh. 14:27.)

Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkon [yhtenä tarkoituksena] on kutsua ihmisiä kaikkialla parannukseen. Ne, jotka ottavat kutsun varteen, ovatpa he kirkon jäseniä tai kirkkoon kuulumattomia, voivat päästä osallisiksi anteeksiantamuksen

"Parannus ja anteeksianto muuttavat pimeimmänkin yön kirkkaaksi päiväksi."

ihmeestä. Jumala pyyhkii pois heidän silmistään ahdistuksen ja katumuksen ja kauhistuksen ja pelon ja syyllisyyden kyyneleet. Kyyneleet kuivuvat, huolestunut, ahdistunut katse vaihtuu tyytyväisyyden hymyksi.

Mikä helpotus! Mikä lohtu! Mikä ilo! Rikkomusten ja murheiden ja synnin painamat voivat saada anteeksi ja puhdistua, jos he palaavat Herransa luokse, oppivat Hänestä ja pitävät Hänen käsikynsä. Ja me kaikki, joiden on tarpeen tehdä parannus jokapäiväisistä tyhmyksistämme ja heikkouksistamme, voimme samaten päästä osallisiksi tästä ihmeestä."⁴

Me kaikki tarvitsemme parannusta.

"Eikä mikään epäpuhdas voi päästä sisälle Jumalan valtakuntaan" (1. Nefi 15:34). Ja vielä, "eikä mikään epäpuhdas voi asua Jumalan luona" (1. Nefi 10:21). Profeetoille sana *epäpuhdas*

merkitsee tässä yhteydessä samaa kuin Jumalallekin. Ihmiselle sanan merkitys voi olla suhteellinen – esimerkiksi yksi pienen pieni likapilkku ei tee valkoista paitaa tai pukua epäpuhtaksi. Mutta Jumalalle, joka on täydellisyys, puhtaus merkitsee siveelistä ja henkilökohtaista puhtautta. Kaikki sitä vähempi on jossakin määrin epäpuhtautta eikä siis voi asua Jumalan luona.

Ellei parannuksen ja anteeksiantamuksen siunattuja lahjoja olisi, ihminen olisi toivottomassa tilanteessa, sillä ei kukaan, Mestaria lukuun ottamatta, ole milloinkaan elänyt synnittömänä maan päällä.⁵

Kenenkään elämässä ei ole päivääkään, jolloin parannus ei olisi välttämätön hänen hyvinvoinnilleen ja iankaikkiselle edistykselleen.

Mutta kun me ajattelemme parannusta, pyrimme useimmiten kaventamaan näkemystämme ja pitämään sitä hyödyllisenä vain aviomiehellemme, vaimollemme, vanhemmillemme, lapsillemme, naapureillemme, ystävillemme, maailmalle – keille tahansa ja kaikille muille paitsi itsellemme. Samoin on vallalla, kenties tiedostamattomana, käsitys, että Herra on tarkoittanut parannuksen vain niille, jotka syyllistyvät murhaan, huorinte-koon, varkauteen ja muihin iljettäviin rikoksiin. Näinhän ei tietenkään ole asian laita. Jos olemme nöyriä ja haluamme elää evan-geliumin mukaan, päädymme ajatukseen, että parannus koskee kaikkea, mitä elämässä teemme, olipa se luonteeltaan hengellistä tai ajallista. Parannus kuuluu jokaiselle sielulle, joka ei ole vielä saavuttanut täydellisyyttä.⁶

Parannus on avain anteeksiantoon. Se avaa oven onneen ja rauhaan sekä viitoittaa tien pelastukseen Jumalan valtakunnassa. Se vapauttaa nöyryyden hengen ihmissielussa ja antaa hänelle särkyneen sydämen ja saa hänet alistumaan Jumalan tahtoon.

”Synti merkitsee Jumalan lain rikkomista” (1. Joh. 3:4), ja täl-laisesta rikkomuksesta määrätään rangaistus iankaikkisen lain mukaisesti. Jokainen normaali henkilö on vastuussa tekemistään synneistä, ja samoin hän on noihin rikottuihin lakeihin liittyvän rangaistuksen uhanalainen. Kristuksen ristinkuolema tarjoaa meille kuitenkin vapahduksen useimpien syntien iankaikkisesta

rangaistuksesta. Hän otti päällensä rangaistuksen koko maailman synneistä sen sopimuksen perusteella, että ne, jotka tekevät parannuksen ja tulevat Hänen luoksensa, saavat syntinsä anteeksi ja että heidät vapautetaan rangaistuksesta.⁷

Synnin tiedostaminen ja Jumalan mielen mukaisen murheen tunteminen kuuluvat todelliseen parannukseen.

Parannus on lempeä ja armelias laki. Se on kauaskantoinen ja kaiken käsittävä. – – Se koostuu tekijöistä, joista jokainen on välttämätön täydelle parannukselle. – –

Parannukseen ei ole mitään valtatiötä, anteeksiantoon ei ole mitään etuoikeutettua polkua. Jokaisen ihmisen on kuljettava samaa tietä, olipa hän rikas tai köyhä, oppinut tai oppimaton, pitkä tai lyhyt, ruhtinas tai kerjäläinen, kuningas tai kansanmies. ”Sillä Jumala ei tee eroa ihmisten välillä” (Room. 2:11). – –

Ennen kuin parannuksen monet tekijät lähtevät liikkeelle, on otettava ensimmäinen askel. Tuo ensiaskel on käännekohta, jossa synnintekijä tietoisesti näkee syntinsä. Tämä on herääminen, vakuuttuminen syyllisyydestä. Ilman sitä ei voi tapahtua totista parannusta, koska syntiä ei ole myönnetty. – –

Kun me olemme tulleet tietoisiksi syntimme vakavuudesta, me voimme saattaa mielemme sellaiseen vireeseen, että se ryhtyy kulkemaan tietä, joka vapauttaa meidät synnin vaikutuksista. Alma yritti esittää tätä ajatusta Koriantonille sanoessaan: ”[Anna] syntiesi vaivata itseäsi sillä vaivalla, joka johdattaa sinut parannukseen. – – Älä yritä puolustella itseäsi vähimmässäkään määrin” (Alma 42:29–30).⁸

Pyhällä Hengellä saattaa olla tärkeä osuus synnintekijän saamisessa vakuuttuneeksi erheestään. Hän auttaa tietämään ”totuuden kaikesta” (Moroni 10:5), opettaa kaiken ja palauttaa mieleen kaiken (ks. Joh. 14:26) ja nuhtelee synnin maailmaa (ks. Joh. 16:8).

Usein ihmiset sanovat tehneensä parannuksen, kun he eivät ole tehneet muuta kuin ilmaisseet valittelunsa väärästä teosta. Mutta oikean parannuksen merkinä on se Jumalan mielen mukainen murhe, joka muuttaa, parantaa ja pelastaa. Pahoillaanolo ei ole kyllin. – – Paavali esitti asian seuraavasti Korintin pyhille:

”Olen nyt iloinen – en siksi, että te tulitte surullisiksi, vaan koska murheenne sai teidät muuttamaan mielenne. Murheenne oli Jumalan mielen mukaista, ja niinpä emme aiheuttaneet teille mitään vahinkoa.

Jumalan mielen mukainen murhe saa aikaan parannuksen, jota ei tarvitse katua, sillä se johtaa pelastukseen. Maallinen murhe sen sijaan tuottaa kuoleman.” (2. Kor. 7:9–10.)⁹

Anteeksianto on aina ehdollinen. Laastarin täytyy olla yhtä suuri kuin haava. Paaston, rukousten, nöyryyden täytyy vastata syntiä tai ylittää se. Ihmisellä on oltava särkynyt sydän ja murtunut mieli. Hänen täytyy pukeutua ”säkkiin ja tuhkaan”. Hänen täytyy vuodattaa kyyneliä ja kokea aito sydämenmuutos.¹⁰

Synnin hylkäämiseen sisältyy uuden elämän rakentaminen.

Ei edes vakuuttuminen syyllisyydestä tietenkään riitä. Se voisi olla hirveää ja tuhoisaa, ellei siihen liittyisi pyrkimys vapautua syyllisyydestä. Vakaumukseen syyllisyydestä täytyy siis yhtyä harjas halu puhdistautua syyllisyydestä ja saada takaisin se, mitä erheen kautta on menetetty.¹¹

On yksi ratkaiseva koe, joka paljastaa parannuksen todellisuuden. Se on synnin hylkääminen. Edellyttäen, että ihminen lakkaa tekemästä syntiään oikeista vaikuttimista – koska hän on yhä paremmin tietoinen syntinsä vakavuudesta ja haluaa noudattaa Herran lakeja – hän tekee aidosti parannusta. Herra on asettanut tämän arvosteluperusteen: ”Tästä te voitte tietää, tekeekö ihminen parannuksen synneistänsä – katso, hän tunnustaa ne ja *hylkää ne*” (OL 58:43, kursivointi lisätty).

Toisin sanoen parannus ei ole todellinen, ennen kuin ihminen on hylännyt väärän tiensä ja lähtenyt uudelle polulle. – Pelastava voima ei ole sellaisen henkilön ulottuvilla, joka ainoastaan *haluaa* muuttaa elämänsä. Totinen parannus kannustaa ihmisen toimintaan.

Ihmisen ei pidä yllättyä siitä, että vaaditaan ponnistelua eikä vain halua. Loppujen lopuksi juuri työ kehittää niin moraaliamme kuin ruumiimme lihaksiakin.¹²

Ihmisen hylätessä synnin ei riitä, että hän vain toivoo parempia olosuhteita. Hänen on luotava ne. Hänen pitää ehkä alkaa vihata tahraantuneita vaatteita ja inhota syntiä. Hänen tulee olla varma paitsi siitä, että hän on hylännyt synnin, myös siitä, että hän on muuttanut syntiin liittyneet olosuhteet. Hänen tulisi välttää sellaisia paikkoja ja tilanteita ja olosuhteita, joissa hän teki syntiä, sillä ne voisivat helpostikin saada hänet tekemään sitä uudestaan. Hänen täytyy jättää ihmiset, joiden kanssa syntiä tehtiin. Hänen ei tarvitse vihata siihen osallistuneita ihmisiä, mutta hänen täytyy välttää heitä ja kaikkea, mikä liittyy tuohon syntiin. Hänen täytyy hävittää kaikki kirjeet, helyt ja kaikki sellainen, mikä muistuttaa häntä ”entisistä päivistä” ja ”vanhoista ajoista”. Hänen täytyy unohtaa syntiseen menneisyyteensä liittyvät osoitteet, puhelinnumerot, ihmiset, paikat ja tilanteet ja rakentaa uusi elämä. Hänen täytyy poistaa kaikki, mikä herättäisi eloon vanhat muistot.¹³

Pahan hylkäämisessä, elämän muuttamisessa, persoonallisuuden muuttamisessa, luonteen muovaamisessa tai uudelleenmuovaamisessa me tarvitsemme Herran apua, ja jos me teemme osamme, me saamme sen varmasti. Ihminen, joka jättäytyy täysin Herransa varaan, oppii hallitsemaan itsensä ja pystyy suoriutumaan mistä tahansa, mihin hän ryhtyy, olipa se sitten vaskilevyjen haltuunottamista, laivan rakentamista, tottumuksesta irtipääsemistä tai syvään juurtuneen rikkomuksen voittamista.¹⁴

Tunnustaminen nostaa pois taakat.

Synnin tunnustaminen on välttämätön tekijä parannuksessa ja sen tähden myös anteeksiannon saamisessa. Se on yksi todellisen parannuksen kokeista, sillä ”tästä te voitte tietää, tekeekö ihminen parannuksen synneistänsä – katso, *bän tunnustaa ne* ja hylkää ne” (OL 58:43, kursivointi lisätty). – –

Tunnustaminen on ehkäpä yksi kaikkein vaikeimmista esteistä, jotka parannusta tekevän synnintekijän on poistettava. Hänen häpeänsä estää häntä usein kertomasta syyllisyydestään ja tunnustamasta erhehtään. Toisinaan se, ettei hän luota niihin kuolevaisiin, joille hänen tulisi tunnustaa syntinsä, antaa hänelle hänen omasta mielestään oikeuden sulkea salaisuutensa omaan sydämeensä. – –

"Tunnustaminen tuo rauhaa."

Tuntien ihmisten sydämen ja heidän aikomuksensa sekä heidän kykynsä tehdä parannus ja uudistaa elämänsä Herra lykkää anteeksiannon siksi, kunnes parannus on kypsynyt. Synnintekijällä tulee olla "särkynyt sydän ja murtunut mieli", ja hänen tulee olla halukas nöyrytykseen ja tekemään kaikki vaadittava. Yksi noista Herran esittämistä vaatimuksista on, että hän tunnustaa vakavammat syntinsä asianmukaiselle kirkon johtajalle. Näihin synteihin kuuluvat aviorikos, esiaviolliset suhteet, muut sukupuolisynnit sekä muut yhtä vakavat synnit. Tämä tunnustamismenettely takaa sopivan valvonnan ja suojelee kirkkoa ja sen kansaa ohjaten samalla rikkomuksen tekijän totisen parannuksen tielle.

Monet rikkomuksia tehneet ovat häpeässänsä ja ylpeydessään rauhoittaneet ainakin tilapäisesti omaatuntoaan rukoilemalla hiljaa muutaman kerran Herraa ja selittämällä itselleen, että se riitti heidän syntiensä tunnustukseksi. "Mutta minä olen tunnustanut syntini taivaalliselle Isälleni", he väittävät, "eikä muuta tarvita." Tämä ei ole totta, kun kysymyksessä on vakava synti. Silloin vaaditaan kahdenlaista anteeksiantoa, jotta rikkomuksen tekijä saisi

rauhan – toinen Herran kirkon asianmukaisilta johtajilta ja toinen Herralta itseltään. [Ks. Moosia 26:29.] – –

Ihanteellinen tunnustus tapahtuu vapaaehtoisesti, ei pakosta. Se on saanut virikkeen syyllisen sielusta, ei siitä, että hänen syntinsä on tullut ilmi. Sellainen tunnustus – – on osoituksena parannuksenteon edistymisestä. Se osoittaa, että synnintekijä on vakuuttunut synnistään ja haluaa hylätä turmiolliset tapansa. Vapaaehtoinen tunnustus on Herran silmissä rajattomasti hyväksyttävämpi kuin pakosta myöntäminen, josta puuttuu nöyryys ja joka on puristettu ihmisestä esiin kuulustelemalla syyllisyyden ollessa ilmeinen. Tällainen pakkotunnustus ei osoita sydämen nöyryyttä, joka saa osakseen Herran armon: ”Minä, Herra, annan synnit anteeksi ja olen armollinen niille, *jotka tunnustavat syntinsä* nöyryin sydämin” (OL 61:2, kursivointi lisätty).¹⁵

Vaikka vakavimmat synnit, kuten esimerkiksi ne, jotka on mainittu aikaisemmin – –, vaativat tunnustamista asianmukaisille kirkon johtajille, tällainen tunnustus ei selvästikään ole välttämätöntä eikä toivottavaa kaikkien syntien kohdalla. Vähemmän raskaat synnit, joilla on rikottu toisia ihmisiä vastaan, aviolliset ristiriidat, vähäisemmät vihanpuuskat, erimielisyydet yms., tulisi sen sijaan tunnustaa loukatuille henkilöille, ja asia tulisi selvittää asianomaisten kesken, yleensä kääntymättä kenenkään kirkon johtajan puoleen.¹⁶

Tunnustaminen tuo rauhaa. Tunnustaminen ei ole vain erehdysten paljastamista asianmukaisille johtajille vaan myös kuormien jakamista, jotta ne kevenisivät. Tunnustuksen tekijä saa ainakin osan taakastaan nostetuksi harteiltaan ja siirretyksi jonkun toisen harteille, joka kykenee ja on halukas auttamaan sen kantamisessa. Hän saa myös tyydytystä siitä, että hän on ottanut uuden askeleen yrittäessään tehdä kaikkensa, jotta hän vapautuisi rikkomuksensa taakasta.¹⁷

Hyvättäminen on olennainen osa parannusta.

Kun ihminen on kokenut synnintunnon aiheuttaman syvän murheen ja nöyryyden, kun hän on heittänyt pois synnin ja päättänyt lujasti karttaa sitä vastedes, kun hän on nöyrästi tunnustanut

syntinsä Jumalalle ja asiaankuuluville henkilöille maan päällä – kun kaikki tämä on tehty, on jäljellä hyvittämisen vaatimus. Hänen on hyvittävä se, mitä hän on turmellut tai varastanut tai se vääryys, jota hän on tehnyt.¹⁸

Katuvaa synnintekijää vaaditaan hyvittämään tekonsa siinä määrin kuin mahdollista. Sanon ”siinä määrin kuin mahdollista”, koska on joitakin syntejä, joita ei voida täysin hyvittää, ja muita, joita on mahdollista hyvittää vain osittain.

Varas tai murtomies voi hyvittää tekonsa osittain palauttamalla sen minkä varasti. Valehtelija voi kertoa totuuden ja korjata josakin määrin sen vahingon, jonka hän valheellaan aiheutti. Juorun levittäjä, joka on mustannut jonkun toisen henkilön mainetta, voi osittain hyvittää tekonsa pyrkimällä ankarasti saattamaan vahingoittamansa henkilön nimen jälleen kunniaan. Jos väärintekijä on synnin tai huolimattomuuden johdosta hävittänyt omaisuutta, hän voi hyvittää tai maksaa sen täysin tai osittain.

Jos miehen teot ovat aiheuttaneet murhetta ja häpeää hänen vaimolleen ja lapsilleen, hänen tulee hyvitykseksi kaikin tavoin pyrkiä saamaan jälleen heidän luottamuksensa ja rakkautensa osoittamalla heitä kohtaan ylenmäärin – kiintymystä ja uskollisuutta. Tämä koskee myös vaimoa ja äitiä. Samaten, jos lapset ovat tehneet vääryyttä vanhemmilleen, osana heidän parannuskentekoaan – tulee olla näiden vääryyksien oikaiseminen sekä vanhempien kunnioittaminen.

Yleensä on monia seikkoja, joita parannusta tekevä sielu voi tehdä hyvitykseksi. ”Särkynyt sydän ja murtunut mieli” löytää yleensä keinoja hyvittää jossakin määrin tekonsa. Todellinen parannuksen henki vaatii, että vahingon aiheuttaja tekee kaiken, mikä on hänen valtassaan, oikaistakseen tekemänsä vääryyden.¹⁹

Parannuksenteon aikana meidän tulee hyvittää tekomme täydellisesti, silloin kun se on mahdollista, ja muissa tapauksissa hyvittää tekomme mahdollisuuksien mukaan. Ja kaiken aikaa meidän tulee muistaa, että anovan synnintekijän, joka haluaa hyvittää tekonsa, tulee myös antaa anteeksi muille kaikki häntä vastaan tehdyt loukkaukset. Herra ei anna meille anteeksi, ellei sydämemme ole täysin puhdistunut kaikesta vihasta, katkeruudesta ja sytöksistä lähimmäisiämme kohtaan.²⁰

Todelliseen parannukseen kuuluu sitoutuminen Herran käskyjen mukaiseen elämään.

Nykyaikana annettujen ilmoitusten esipuheessa Herra esitti vaatimuksen, joka on yksi vaikeimmista todellisessa parannuksessa. Joillekuille se on parannuksen vaikein osa, koska se vaatii ihmistä olemaan valppaana koko loppuelämänsä. Herra sanoo:

”Minä, Herra, en voi suvaita syntiä vähäisimmästäkään määrin.

Kuitenkin sille, joka tekee parannuksen ja *pitää Herran käs-
kyt*, annetaan anteeksi.” (OL 1:31–32, kursivointi lisätty.)

Tämä kirjoitusten kohta on hyvin täsmällinen. Ensiksi ihminen tekee parannuksen. Saatuaan tämän verran maaperää jalkojensa alle hänen on sen jälkeen eletävä Herran käskyjen mukaan, jotta hän voi säilyttää saavuttamansa edullisen aseman. Tämä on välttämätöntä täyden anteeksiannon varmistamiseksi. – –

Koska me kaikki teemme syntiä enemmän tai vähemmän, me kaikki olemme jatkuvasti parannuksen tarpeessa, meidän kaikkien tulee alituisesti nostaa katsettamme ja käyttäytymistämme ylemmäksi. Ihminen voi tuskin täyttää Herran käskyjä yhdessä päivässä, viikossa, kuukaudessa tai vuodessa. Tämä on ponnistelu, jonka täytyy jatkua ihmisen elämän kaikkien jäljellä olevien vuosien ajan. – –

Parannuksen täytyy sisältää kaiken käsittävä täysi alistuminen Herran ohjelmaan. Sellainen rikkomuksentekijä ei ole tehnyt täyttä parannusta, joka jättää kymmenyksensä maksamatta, jää pois kokouksistaan, ei pyhitä lepopäivää, laiminlyö perherukouksiaan, ei tue kirkon johtajia, rikkoo viisauden sanaa, ei rakasta Herraa eikä lähimmäisiään. – – Jumala ei voi antaa anteeksi, ellei synnintekijä osoita todellista parannusta, joka ulottuu hänen elämänsä kaikille alueille. – –

”Käskyjen pitämiseen” sisältyy monia toimia, jotka vaaditaan uskollisilta – –. Tarvitaan ylipäätään hyviä töitä sekä omistautumista, joihin yhtyy rakentava asenne. Yksi terve tapa synnin vaikutusten poispyyhkimiseksi omasta elämästään on lisäksi evan-
geliumin valon vieminen toisille, joilla sitä ei tällä hetkellä ole. Tämä voi merkitä työtä sekä kirkon epäaktiivisten jäsenten että kirk-
koon kuulumattomien parissa – luultavasti yleisemmin viimeksi

mainittujen. Pankaa merkille, miten Herra on yhdistänyt todistamiseen myöhempien aikojen työstä syntien anteeksiannon:

”Sillä minä annan teille teidän syntinne anteeksi tällä käskyllä – että te pysytte lujina mielessänne, vakaina ja rukouksen hengessä, *todistatte koko maailmalle* niistä asioista, joita teille on ilmoitettu” (OL 84:61, kursivointi lisätty).²¹

Emmekö voi käsittää, miksi Herra on pyytänyt ihmistä näiden tuhansien vuosien ajan tulemaan luoksensa? Varmasti Herra puhui anteeksiannosta parannuksen kautta ja helpotuksesta, jonka se voisi suoda syyllisyyden aiheuttamasta kireydestä, kun Hän rukoili suurenmoisella tavalla Isäänsä ja päätti sanansa tähän ylevään vetoomukseen ja lupaukseen:

”Tulkaa minun luokseni, kaikki te työn ja kuormien uuvuttamat. Minä annan teille levon.

Ottakaa minun ikeeni harteillenne ja katsokaa minua: minä olen sydämeltäni lempeä ja nöyrä. Näin teidän sielunne löytää levon.

Minun ikeeni on hyvä kantaa ja minun kuormani on kevyt.” (Matt. 11:28–30.)

Toivoni ja rukoukseni on, että miehet ja naiset kaikkialla ottavat vastaan tämän lempeän kutsun ja näin antavat Mestarin saada aikaan heidän itse kunkin elämässä suuren anteeksiantamuksen ihmeen.²²

Opiskelu- ja opetusehdotuksia

Harkitse näitä ideoita, kun tutkit lukua tai valmistaudut opettamaan. Katso lisää apua sivuilta V–IX.

- Presidentti Kimball kutsui anteeksiantoa ”ihmeitten ihmeeksi” (s. 38). Millä tavoin anteeksianto on ihme? (Katso esimerkkejä sivuilta 37–39.)
- Kun luet ensimmäisen kokonaisen kappaleen sivulta 39, ajattele, mikä olisi tilanteemme ilman Vapahtajaa ja Hänen sovittustaan.
- Lue viimeinen kappale sivulta 41 ja kaksi ensimmäistä kappaletta sivulta 42. Millä tavalla arvelet ”Jumalan mielen mukaisen

murheen” eroavan katumuksen ilmauksista? Mitä meille nykyaikana sopivia esimerkkejä Jumalan mielen mukaisesta murheesta on pyhissä kirjoituksissa?

- Presidentti Kimball antaa sivuilla 42–43 esimerkkejä siitä, kuinka voimme hylätä synnin ja ”rakentaa uuden elämän”. Kuinka me voisimme soveltaa tätä neuvoa kaikkiin synteihin, joita yritämme voittaa – esimerkiksi pornografiaan, kiroiluun tai uhkapeliin?
- Kertaa sivut 43–45. Miksi tunnustaminen on joistakuista niin vaikeaa? Mitä siunauksia Herralle tunnustamisesta koituu? Entä piispalle tai seurakunnanjohtajalle tai muille, joita olemme loukanneet?
- Pohdi sivun 46 toiseksi viimeistä kappaletta. Mitä syntien hyvittäminen tarkoittaa? Kuinka parannusentekijä voi parhaiten päättää, mitä hänen tulee tehdä syntiensä hyvittämiseksi?
- Kuinka tässä luvussa olevat presidentti Kimballin opetukset poikkeavat siitä väärästä ajatuksesta, että parannus on tiettyjen rutiininomaisten tekojen suorittamista?

Aiheeseen liittyviä pyhien kirjoitusten kohtia: Jes. 1:18; Moosia 4:3; Alma 36:12–26; OL 19:15–20; 64:8–9

Viitteet

1. Ks. <i>Anteeksiantamuksen ibme</i> , 1975, s. 37.	12. Ks. <i>Anteeksiantamuksen ibme</i> , s. 153.
2. Ks. <i>Anteeksiantamuksen ibme</i> , s. 318–319.	13. Ks. <i>Anteeksiantamuksen ibme</i> , s. 160–161.
3. Ks. <i>Anteeksiantamuksen ibme</i> , s. 338.	14. Ks. <i>Anteeksiantamuksen ibme</i> , s. 165.
4. Ks. <i>Anteeksiantamuksen ibme</i> , s. 341–343.	15. Ks. <i>Anteeksiantamuksen ibme</i> , s. 167–170.
5. Ks. <i>Anteeksiantamuksen ibme</i> , s. 29.	16. Ks. <i>Anteeksiantamuksen ibme</i> , s. 174.
6. Ks. <i>Anteeksiantamuksen ibme</i> , s. 40.	17. Ks. <i>Anteeksiantamuksen ibme</i> , s. 176.
7. Ks. <i>Anteeksiantamuksen ibme</i> , s. 127.	18. Ks. <i>Anteeksiantamuksen ibme</i> , s. 179.
8. Ks. <i>Anteeksiantamuksen ibme</i> , s. 141–142.	19. Ks. <i>Anteeksiantamuksen ibme</i> , s. 182.
9. Ks. <i>Anteeksiantamuksen ibme</i> , s. 143–144.	20. Ks. <i>Anteeksiantamuksen ibme</i> , s. 187.
10. Ks. <i>Anteeksiantamuksen ibme</i> , s. 329.	21. Ks. <i>Anteeksiantamuksen ibme</i> , s. 189–191.
11. Ks. <i>Anteeksiantamuksen ibme</i> , s. 150.	22. Ks. <i>Anteeksiantamuksen ibme</i> , s. 343.

*"Kenelläkään meistä ei saa olla elämässämme
niin kiire, ettemme ennätä mietiskellä ja rukoilla."*

Rukous, hengellisen voiman passi

*Me saamme taivaalliselta Isältämme rakkautta, lujuu-
tta ja voimaa vilpittömän ja hartaan rukouksen kautta.*

Spencer W. Kimballin elämänvaiheita

”Minusta tuntuu aina erittäin hyvältä ajatella rukouksia ja rukouksen voimaa ja siunauksia”, presidentti Spencer W. Kimball on sanonut. ”Olen elämäni aikana saanut niin paljon siunauksia, että en voi koskaan kyllin kiittää niistä. Herra on ollut minulle sangen hyvä. Olen saanut sairaana ja terveenä niin monia kokemuksia, etteivät ne jätä sydämeeni ja mieleeni epäilyksen häivääkään siitä, että taivaassa on Jumala, että Hän on meidän Isämme ja että Hän kuulee rukouksemme ja vastaa niihin.”¹

Yhden näistä kokemuksista presidentti Kimball sai ollessaan vaimonsa Camillan kanssa matkalla konferenssiin Uuteen-Seelantiin. Kun he tulivat Hamiltonin kaupunkiin, he olivat niin kipeitä, että presidentti Kimball pyysi presidentti N. Eldon Tanneria, ensimmäistä neuvonantajaa ensimmäisessä presidenttikunnassa, edustamaan häntä seniltaisessa kulttuuritapahtumassa. Muutamaa tuntia myöhemmin presidentti Kimball heräsi äkkiä ja kysyi tri Nelsonilta, joka oli paikalla tarkkailemassa hänen vointiaan: ’Veli Nelson, mihin aikaan tämän illan ohjelman olikaan määrä alkaa?’

’Seitsemältä, presidentti Kimball.’

’Paljonko kello on nyt?’

’Se on melkein seitsemän.’

Spencer oli hiestä märkä. Hänen kuumeensa oli hellittänyt.
– – Hän sanoi: ’Kerro sisar Kimballille, että me menemme sinne!’

Camilla nousi vuoteesta, ja he molemmat pukeutuivat kiireesti ja ajoivat sitten lyhyen matkan stadionille, jossa ohjelma oli juuri alkanut. Presidentti Tanner oli selittänyt kokouksen alussa, että he olivat liian sairaita osallistuakseen. Alkurukouksen pitänyt uusiseelantilainen nuori oli anonut palavasti: 'Meitä on kolmetuhatta uusiseelantilaista nuorta. Olemme kokoontuneet tänne ja olemme harjoitelleet kuuden kuukauden ajan laulaaksemme ja tanssiamme profetalleksi. Parantaisitko hänet ja toimittaisit hänet tänne.' Kun rukous päättyi, auto, joka kuljetti Spenceriä ja Camillaa, saapui stadionille, missä puhkesi spontaani, raikuva huuto, kun nuorten rukouksiin vastattiin."²

Spencer W. Kimballin opetuksia

Meitä vaaditaan rukoilemaan samoin kuin meitä vaaditaan pitämään mikä muu käsky tahansa.

Rukous ei ole valinnaista toimintaa; se kuuluu uskontomme perusteisiin.³

Miksi meidän pitäisi rukoilla? Koska me olemme taivaallisen Isämme poikia ja tyttäriä ja olemme Hänestä riippuvaisia kaiken suhteen, mitä meillä on – ruokamme ja vaatteittemme, terveytemme, itse elämän, näkömme ja kuulomme, äänemme, liikuntakykymme, jopa aivojemme. – –

Oletteko antaneet itse itsellenne henkenne, elämäenne, olemassaolonne? Voitteko pidentää päiväenne hetkelläkään? Ja olisitteko yhtä vahvoja ilman taivaan lahjoja? Ovatko aivonne omatekoiset, ja tekö muovasitte ne? Pystyttekö antamaan elämän tai pidentämään sitä? Onko teillä voimaa selviytyä ilman Herraanne? Olen kuitenkin huomannut, että on monia, jotka eivät rukoile. – –

Te, jotka rukoilette toisinaan, miksette rukoilisi säännöllisemmin, useammin, hartaammin? Onko aika niin kallista, elämä niin lyhyt vai usko niin heikko? – –

Meillä kaikilla on suuria velvollisuuksia Herraamme kohtaan. Kukaan meistä ei ole saavuttanut täydellisyyttä. Kukaan meistä ei ole virheetön. Kaikilta ihmisiltä vaaditaan, että he rukoilevat, kuten vaaditaan siveyttä ja lepopäivän pyhittämistä ja kymmenyksiä ja

viisauden sanan mukaan elämistä, kokouksissa käymistä ja iankaik-
kisen avioliiton solmimista. Tämä on Herran käsky aivan samoin
kuin muutkin käskyt.⁴

Kun menneinä vuosina matkustelin kirkon vaarnoissa ja lähe-
tyskentillä, tapasin usein ihmisiä, jotka olivat vaikeuksissa tai suu-
ressa ahdingossa. Kysyin heiltä ensimmäiseksi: ”Miten on rukous-
tesi laita? Kuinka usein rukoilet? Kuinka kokosydämisesti rukoi-
let?” Olen huomannut, että synti saa yleensä vallan silloin, kun
yhteydet ovat poikki. Tästä syystä Herra sanoi profeetta Joseph
Smithille: ”Minkä sanon yhdelle, sen sanon kaikille; rukoilkaa
alati, ettei tuolla Pahalla ole voimaa teissä” (OL 93:49).⁵

Maailmassa tarvitaan nykyaikana suuresti rukousta, joka pys-
tyy pitämään meidät yhteydessä Jumalaan ja pitämään yhteys-
kanavat auki. Kenelläkään meistä ei saa olla elämässämme niin
kiire, ettemme ennätä mietiskellä ja rukoilla. Rukous on hengel-
lisen voiman passi.⁶

**Rukouksissamme meidän tulisi ilmaista
kiitollisuutta ja pyytää nöyrästi taivaallista
Isäämme siunaamaan meitä ja läheisiämme.**

Mitä meidän tulee rukoilla rukouksissamme? Meidän tulisi
ilmaista riemullista ja vilpitöntä kiitollisuutta saamistamme siu-
nauksista. Herra on sanonut: ”Ja teidän täytyy antaa kiitos
Jumalalle Hengessä kaikista siunauksista, joilla teitä on siunattu”
(OL 46:32). Meidät valtaa ihana ja lohdullinen henki ilmaistes-
samme taivaalliselle Isälle vilpitöntä kiitollisuutta siunauksis-
tamme – evankeliumista ja siitä tiedosta, jolla meitä on siunattu,
siitä, mitä vanhempamme ja muut ovat hyväksenne tehneet,
perheestämme ja ystävistämme, mahdollisuuksistamme, mieles-
tämme ja ruumiistamme ja elämästämme, kokemuksista, jotka
ovat meille hyväksi ja hyödyksi koko elämämme ajan, kaikesta
Isämme avusta ja hyvydestä ja vastauksista rukouksiin.

Me voimme rukoilla johtajiemme puolesta. Paavali kirjoitti:

”Kehotan ennen kaikkea anomaan, rukoilemaan, pitämään
esirukouksia ja kiittämään kaikkien ihmisten puolesta,

kuninkaiden ja kaikkien vallanpitäjien puolesta” (1. Tim. 2:1–2).

Jos rukoilemme näin, uskollisuutemme isänmaatamme ja niitä lakeja kohtaan, joiden avulla meitä hallitaan, kasvaa. Ja myös rakkaus ja usko kirkkomme johtajiin kehittyvät ja lapsemme oppivat kunnioittamaan heitä, sillä ihminen tuskin voi arvostella kirkon virkailijoita, jos hän rukoilee vilpittömästi heidän puolestaan. Minulle on ollut ilo tukea johtajiani koko elämäni ajan ja rukoilla heille hyvinvointia. Ja viime vuosina olen tuntenut saavani suurta voimaa niistä samanlaisista rukouksista, joita pyhät ovat kohottaneet taivasiin minun puolestani.

Meidän tulee jatkuvasti rukoilla kaiken kattavan lähetystyön puolesta. Me rukoilemme, että kansakuntien ovet avautuvat evankeliumin vastaanottamiselle. Me rukoilemme tilaisuutta ja johdattusta kertoa evankeliumin suurenmoisesta sanomasta muille. Kun kukin lapsi rukoilee koko ikänsä lähetystyön puolesta, hänestä tulee hyvä lähetysaarnaja. – –

Me rukoilemme sen ihmisen puolesta, jonka olemme tunteet olevan vihollisemme, sillä muistamme Herran kauniin ja voimallisen neuvon: ”Mutta teille, jotka minua kuulette, minä sanon: Rakastakaa vihamiehiänne, tehkää hyvää niille, jotka teitä vihaavat. Siunatkaa niitä, jotka teitä kiroavat, rukoilkaa niiden puolesta, jotka parjaavat teitä.” (Luuk. 6:27–28.) Voiko kenelläkään olla kauan vihamiehiä, kun hän rukoilee niiden ihmisten puolesta, joita kohtaan hän ehkä tuntee kaunaa?

Me rukoilemme viisautta, arvostelukykyä ja ymmärrystä. Me rukoilemme varjelusta vaaroissa ja voimaa kiusauksen hetkellä. Me muistamme rakkaita ja ystäviä. Me lausumme hetkellisiä rukouksia sanoin tai ajatuksissamme, ääneen tai syvimmän äänettömyyden vallitessa. Meillä on aina sydämessämme rukous, että voisimme suoriutua hyvin päivämme toimista. Voiko kukaan tehdä pahaa, kun hänen sydämessään ja huulillaan on vilpittömiä rukouksia?

Me rukoilemme avioliittomme, lastemme, lähimmäistemme, työemme, päätöstemme, kirkon tehtävien, todistuksemme, tunteidemme, päämääriemme puolesta. Me noudatamme Amulekin suurenmoista neuvoa ja rukoilemme armoa, me rukoilemme elantomme puolesta, koko perhekuntamme puolesta ja vihollistemme valtaa vastaan. Me rukoilemme ”Perkelettä vastaan, joka on kaiken vanhurskauden vihollinen”, ja peltojemme sadon puolesta. Ja kun

"Me rukoilemme avioliittomme, lastemme, lähimmäistemme, työemme, päätöstemme, kirkon tehtäviemme, todistuksemme, tunteidemme ja päämääriemme puolesta."

emme huuda Herran puoleen, "olkoon sydämenne täysi, alati vii-
pyen rukouksessa hänen puoleensa omaksi [parhaaksemme] ja
myös ympärillänne olevien parhaaksi" [ks. Alma 34:18–27].⁷

Rukoilemme anteeksiantoa. Olen haastatellut lukuisia tulevia
lähetyssaarnaajia. Olen liiankin usein havainnut, etteivät he
rukoile, vaikka heillä on anteeksiantamattomia hullutuksia.
"Miksi et rukoile", olen kysynyt, "vaikka sinulla on niin suuri vel-
vollisuus hyvittää tekosi? Luuletko voivasi vain jättää sen sikseen
ja kohauttaa olkapäitäsi ja järkeillä, että niinhän muutkin teke-
vät? Häpeätkö polvistua, häpeätkö Kristusta? Onko sinulla epäilyksiä Jumalan olemassaolosta? Etkö tiedä, että Hän elää ja rakas-
taa, antaa anteeksi, kun parannus on edessä? Etkö tiedä, ettei
syntejä voida pyyhkiä pois, rikkomuksia antaa anteeksi välttele-
mällä ja pelkästään unohtamalla? – –

Rukoilemme kaiken sellaisen puolesta, mikä on tarpeen ja
arvostettavaa ja oikein. Olen kuullut erään noin 14-vuotiaan pojan
pyytävän perherukouksessa hartaasti, että Herra suojelisi perheen

lampaita vuorella. Satoi lunta ja oli purevan kylmää. Olen kuullut erään perheen rukoilevan sadetta, kun vallitsi ankara kuivuus ja olosuhteet olivat epätoivoisia. Olen kuullut nuoren tytön rukoilevan apua edessä oleviin päivän kokeisiin.

Rukoilemme myös sairaiden ja ahdingossa olevien puolesta. Herra kuulee vilpittömät rukouksemme. Hän ei ehkä aina paranna heitä, mutta Hän voi antaa heille rauhaa tai rohkeutta tai voimaa kestää. Emme unohda rukouksissamme ihmisiä, jotka tarvitsevat siunauksia melkein enemmän kuin fyysisesti vajavaiset – pettyneitä ja hämmentyneitä ihmisiä, kiusauksiin joutu-neita, synnintekijöitä, häiriintyneitä.

Me rukoilemme lastemme hyvinvoinnin puolesta. Toisinaan kun lapset varttuvat, heidän elämäänsä tulee kapinallisuutta kaikesta siitä huolimatta, mitä me voimme sanoa ja tehdä. Alma havaitsi nuhteensa [pojalleen] turhiksi ja rukoili [hänen] puolestaan, ja hänen rukouksensa olivat voimallisia. Joskus vanhemmat eivät voi tehdä juuri mitään muuta. Vanhurskaan rukous saa paljon aikaan, pyhissä kirjoituksissa sanotaan, ja niin se sai tässäkin tapauksessa [ks. Jaak. 5:16; Moosia 27:14].⁸

Meille on suuri etuoikeus ja ilo rukoilla taivaallista Isäämme, suuri siunaus. Mutta kokemuksemme ei pääty rukouksemme päättymiseen. Amulek opetti oikein: ”Ja nyt, katso, rakkaat veljeni, – – jos te [rukoiltuanne] käännytätte pois tarvitsevat ja alastomat ettekä käy sairaiden ja ahdistettujen luona ja anna omaisuudestanne, jos teillä on, niille, jotka tarvitsevat – minä sanon teille: Jos te ette mitään näistä tee, katso, teidän rukouksenne on turha eikä teitä mitään hyödytä, ja te olette kuin tekopyhät, jotka kieltävät uskon.” (Alma 34:28.) Me emme saa koskaan unohtaa, että meidän täytyy elää evankeliumin mukaan yhtä rehellisesti ja vilpittömästi kuin rukoilemme.⁹

**Yksityisissä, henkilökohtaisissa
rukouksissamme me voimme olla yhteydessä
Jumalaan ja saada tietää Hänen tahtonsa.**

Joistakin asioista on parasta rukoilla yksin, kun ei tarvitse olla huolissaan ajan kulumisesta eikä siitä, että muut kuulevat. Yksinään rukoileminen on arvokasta ja antoisaa. Rukoillessamme

yksin me voimme vapautua häpeästä tai teeskentelystä ja viimeistään vilpillisyyden rippeistä; me voimme avata sydämemme ja täysin rehellisesti ja kunniallisesti kertoa kaikista toiveistamme ja ajatuksistamme.

Olen jo kauan ollut vakuuttunut yksityisyyden tarpeesta henkilökohtaisissa rukouksissamme. Vapahtaja katsoi toisinaan tarpeelliseksi mennä vuorille tai erämaahan rukoilemaan. Samoin apostoli Paavali suuren kutsumuksensa saatuaan lähti erämaahan ja yksinäisyyteen. Enos meni yksinäisyyteen ollakseen yhteydessä Jumalaan. Joseph Smith löysi oman yksityisyytensä lehdosta, jossa vain linnut ja puut ja Jumala kuuntelivat hänen rukoustaan. Pankaa merkille eräitä pääkohtia hänen kertomuksessaan: Tämän päätökseni mukaan pyytää Jumalalta *vetäydyin* metsään yrittämään. Yritin sitä ensimmäisen kerran elämässäni, sillä kaikkien huolieni keskellä en ollut vielä milloinkaan siihen mennessä yrittänyt rukoilla *ääneen*.” (JS–H 14, kursivointi lisätty.)

Meidänkin pitäisi mahdollisuuksien mukaan etsiä huone, nurkkaus, komero, sellainen paikka, johon voimme ”vetäytyä” rukoilemaan salassa ”ääneen”. Herra on monia kertoja kehottanut meitä rukoilemaan ääneen: ”Ja vielä minä käsken sinua, että sinun tulee rukoilla sekä ääneen että sydämessäsi; niin, sekä maailman edessä että salassa, sekä julkisesti että yksityisesti” (OL 19:28).¹⁰

Jos me näinä erityisinä rukoushetkinä salaamme Herralta joi-takin asioita, se saattaa merkitä, että meiltä saatetaan pidättää joi-takin siunauksia. Loppujen lopuksihan me rukoilemme kaikkietävää taivaallista Isää, joten miksi me edes ajattelisimme salata niitä tunteita tai ajatuksia, jotka liittyvät tarpeisiimme ja siunauksiimme?¹¹

Rukouksissamme ei saa olla pintakiiltoa eikä tekopyhyyttä, koska niissä ei pysty huijaamaan. Herra tuntee meidän todellisen tilamme. Kerrommeko me Herralle, kuinka hyviä me olemme tai kuinka heikkoja? Me olemme alastomina Hänen edessään. Rukoilemmeko me vaatimattomasti, vilpittömästi ja ”särkynein sydämin ja murtunein mielin” vai niin kuin fariseukset, jotka ylpeilivät sillä, kuinka hyvin he pitivät kiinni Mooseksen laista? [Ks. Et. 4:15; Luuk. 18:11–12.] Lausummeko me muutamia latteita sanoja ja kuluneita fraaseja, vai puhummeko me läheisesti Herralle niin

kauan kuin tilanne vaatii? Rukoilemmeko me silloin tällöin, vaikka meidän pitäisi rukoilla säännöllisesti, usein, lakkaamatta?¹²

Rukous on suuri etuoikeus – ei vain etuoikeus puhua taivaalliselle Isällemme, vaan myös etuoikeus saada Häneltä rakkautta ja innoitusta. Rukoiltuamme meidän täytyy kuunnella tarkasti, jopa useita minuitteja. Kun olemme rukoilleet neuvoa ja apua, meidän täytyy olla hiljaa ja kuunnella saadaksemme tietää, että Hän on Jumala (ks. Ps. 46:11).¹³

Meidän tulisi joka päivä järjestää aikaa perherukoukselle.

Kirkko kehottaa pitämään perherukouksen joka ilta ja joka aamu. Se on polvirukous, johon jokainen tai mahdollisimman moni perheenjäsen osallistuu. – – Kaikilla perheenjäsenillä, myös pienillä, tulisi vuorollaan olla mahdollisuus lausua rukous, siten kuin johtava henkilö määrää. Hän on yleensä isä, jolla on pappeus, ja hänen poissa ollessaan äiti ja kumpaisenkin poissa ollessa vanhin paikalla oleva lapsi.¹⁴

Meidän taivaallinen Isämme on antanut meille rukouksen siunauksen, jotta voisimme onnistua tärkeissä tehtävissämme kotona ja elämässä. Minä tiedän, että jos me rukoilemme palavasti ja vanhurskaasti yksin ja perheemme kanssa aina noustessamme aamulla ja mennessämme levolle illalla ja käydessämme ruokapöytään, me emme ainoastaan tunne suurempaa yhteenkuuluvuutta rakkaittemme kanssa, vaan me myös kasvamme hengellisesti. Me tarvitsemme kipeästi taivaallisen Isämme apua yrittäessämme oppia evankeliumin totuuksia ja sitten elää niiden mukaan ja pyytäessämme Häneltä apua elämämme päätöksiin.¹⁵

Perheen yhteisen rukouksen tulisi olla pituudeltaan ja rakenteeltaan tarpeen mukainen. Avioparin – – rukous on erilainen kuin sellaisen perheen, jossa on aikuisia lapsia tai sellaisen, jossa on pieniä lapsia. Sen ei tietenkään pidä olla pitkä, kun mukana on pieniä lapsia, tai he voivat kadottaa mielenkiintonsa ja väsyä rukoukseen ja alkaa tuntea vastenmielisyyttä sitä kohtaan. Kun lapset rukoilevat, he eivät todennäköisesti rukoile liian pitkään. Malliksi annettu Isä meidän -rukous kestää vain noin puoli minuuttia, ja yhdessä tai kahdessa tai kolmessa minuutissa ehtii

Perherukous "on askel eteenpäin kohti perheen ykseyttä ja perheen yhteenkuuluvuutta".

varmasti kiittää ja pyytää paljon, vaikka selvästikin on sellaisiakin aikoja, jolloin voisi olla soveliasta rukoilla pitempään.¹⁶

Kun me polvistumme perherukoukseen, rinnallemme polvistuvat lapsemme oppivat tapoja, jotka säilyvät heillä koko heidän elämänsä ajan. Ellemme varaa aikaa rukouksiin, me itse asiassa sanomme lapsillemme: "Ei se kuitenkaan ole niin kovin tärkeää. Emme kannata siitä huolta. Pidämme rukouksemme, jos siitä ei aiheudu vaivaa, mutta jos koulun kello soi ja bussi on tulossa ja työ kutsuu – silloin rukous ei ole kovin tärkeä, ja pidämme sen sitten kun sopii." Ellei rukousta ole otettu huomioon suunnitteluvaiheessa, se ei näytä koskaan sopivan ohjelmaan.¹⁷

Kukaan äiti ei lähettäisi vaaroista piittaamatta pieniä lapsiaan kouluun talviaamuna ilman lämpimiä vaatteita suojaksi lunta ja sadetta ja kylmää vastaan. Kuitenkin monet isät ja äidit lähettävät lapsensa kouluun vailla sitä suojaa, joka on heidän saatavillaan rukouksen kautta – suojaa tuntemattomia vaaroja, pahoja ihmisiä ja alhaisia kiusauksia vastaan.¹⁸

Aikaisemmin perherukouksen pitäminen kerran päivässä saattoi riittää, mutta tulevaisuudessa se ei riitä, jos aiomme pelastaa perheemme.¹⁹

Perhepiirissä lapsemme oppivat vanhempiaan kuuntelemalla puhumaan taivaalliselle Isälleen. He oppivat piankin huomamaan, kuinka syvällisiä ja vilpittömiä rukouksemme ovat. Jos rukouksemme ovat kiireisiä tai peräti muodostumassa rituaaliksi, jossa ajatukset eivät ole mukana, he huomaavat senkin. Meidän on parasta tehdä perheessämme ja yksityisesti niin kuin Mormon kehotti: ”Rukoilkaa siis, rakkaat veljeni, Isää koko sydämen voimalla” (Moroni 7:48).²⁰

Perherukous on muutakin kuin anomista ja kiitollisuuden ilmaisemista. Se on askel eteenpäin kohti perheen ykseyttä ja perheen yhteenkuuluvuutta. Se vahvistaa perhetunnetta ja luo perheen yhteenkuuluvuuden hengen. Se on kiireisen päivän hetki, jolloin meluisat radiot vaimennetaan, valot himmennetään ja kaikkien mieli ja sydän kääntyy toinen toisensa ja Jumalan puoleen, hetki, jolloin maailma suljetaan ulkopuolelle ja taivas tulee sisäpuolelle.²¹

Kun me rukoilemme ryhmässä, meidän tulisi rukoilla tilaisuuteen sopivalla tavalla.

Kokoontuessamme yhteen rukoilemaan kotona, kirkossa, julkisissa tai seuraelämän tilaisuuksissa meidän tulee muistaa, mitä varten rukoilemme – puhuaksemme taivaallisen Isän kanssa. Olen huomannut, että rukoillessamme toisten seurassa meidän on parempi keskittyä ajattelemaan sitä, että puhumme rakastavasti ja vilpittömästi Jumalalle, kuin huolehtimaan siitä, mitä kuulijat ehkä ajattelevat, niin vaikealta kuin se tuntuukin. Tietenkin meidän täytyy ottaa huomioon se, missä ja keiden kanssa rukoilemme, ja tästäkään syystä julkiset rukoukset tai edes perherukoukset eivät voi korvata henkilökohtaisia rukouksiamme.²²

Julkisten rukousten tulisi aina olla tilaisuuteen sopivia. Vihkirukous voi olla pitempi mutta alkurukous paljon lyhyempi. Siinä tulisi pyytää sitä, mikä juuri siinä tilaisuudessa on tarpeen. Loppurukous voi olla vielä lyhyempi – kiitos- ja lähtörukous. Öljyllä voiteleminen on lyhyt ja tarkoin määrätty osa toimitusta

eikä saisi olla samanlainen kuin sitä seuraavaa sinetöinti, joka taas voi kestää niin kauan kuin on tarpeen, kun toimituksen saajalle pyydetään siunauksia. Ruoan siunauksen ei tarvitse olla pitkä, mutta siinä tulisi ilmaista kiitollisuutta ruoasta ja pyytää sille siunausta. Siinä ei pitäisi toistaa juuri pidetyn perherukouksen sanoja.²³

Kuinka usein kuulemmekaan ihmisiä, jotka tulevat rukouksiinsa niin kaunopuheisiksi, että ne ovat kuin kokonaisia saarnoja! Kuulijat väsyvät, ja vaikutus menetetään.²⁴

Koska taivaallinen Isä tuntee meidät ja rakastaa meitä täydellisesti, me voimme luottaa siihen, mitä Hän vastaa rukouksiimme.

Onko rukous ainoastaan yhdensuuntaista viestintää? Ei! – –

Rukouksen kielen oppiminen on riemullista ja kestää eliniän. Joskus kun rukouksemme päätettyämme jääme kuuntelemaan, mieleemme suorastaan tulvii oivalluksia. Joskus meille tulee jokin pakottava tunne. Rauhan henki vakuuttaa meille, että kaikki käy hyvin. Mutta aina, jos olemme olleet rehellisiä ja vilpittömiä, meistä tuntuu hyvältä – tunnemme lämpöä taivaallista Isäämme kohtaan ja tiedämme, että Hän rakastaa meitä. Minusta on murheellista, etteivät jotkut meistä ole oppineet tietämään, mitä tuo tyyni hengellinen lämmön tunne merkitsee, sillä se on meille todistuksena siitä, että rukouksemme on kuultu. Ja koska meidän taivaallinen Isämme rakastaa meitä vielä enemmän kuin me itse, se merkitsee, että me voimme luottaa Hänen hyvyteensä; me voimme luottaa Häneen. Se merkitsee, että jos me edelleen rukoilemme ja elämme niin kuin meidän pitäisi, Isämme käsi johdattaa ja siunaa meitä.

Niinpä me sanommekin rukouksissamme: ”Tapahtukoon Sinun tahtosi” ja tarkoitamme sitä. Emmehän kysyisi neuvoa johtajaltamme ja jättäisi sitten noudattamatta sitä. Meidän ei myöskään pidä pyytää Herralta siunauksia ja olla sitten piittaamatta vastauksesta. Siksi me rukoilemme: ”Tapahtukoon Sinun tahtosi, oi Herra. Sinä tiedät parhaiten, hyvä Isä. Minä noudatan mielelläni sinun neuvojesi.”²⁵

Meidän tulisi rukoilla uskossa mutta tietäen, että kun Herra vastaa, se ei ehkä ole odottamamme eikä haluamamme vastaus. Meidän täytyy uskoa siihen, että se, mitä Jumala meille valitsee, on oikein.²⁶

Olen rukoillut koko ikäni ja tiedän, millaista rakkautta ja voimaa rehellinen ja harras rukous antaa. Minä tiedän, että meidän Isämme on valmis auttamaan meitä kuolevaisuuden kokemuksissa, opettamaan, johtamaan ja opastamaan meitä. Siksi meidän Vapahtajamme on sanonut suurta rakkautta tuntien: ”Minkä sanon yhdelle, sen sanon kaikille; rukoilkaa alati” (OL 93:49).

Jos teemme niin, me saamme henkilökohtaisen todistuksen siitä, että meidän taivaallinen Isämme todella kuulee rukoukset ja vastaa niihin. Hän haluaa meidän kaikkien tietävän tämän. Tavoitelkaa sitä tietoa, rakkaat veljeni ja sisareni! Tavoitelkaa sitä!²⁷

Opiskelu- ja opetusehdotuksia

Harkitse näitä ideoita, kun tutkit lukua tai valmistaudut opettamaan. Katso lisää apua sivuilta V–IX.

- Millä tavalla elämäsi voisi olla erilaista, ellet rukoilisi? Pohdi syitä, miksi Herra käskee meitä rukoilemaan (s. 52–53).
- Kertaa sivut 53–56. Kun me ilmaisemme rukouksessa kiitollisuutta, kuinka se vaikuttaa meihin? Kun rukoilemme toisten puolesta, kuinka se vaikuttaa meihin?
- Kertaa sivun 56 kolmas kokonainen kappale. Miksi meidän rukouksemme ovat vaillinaisia, ellemme ”elä evankeliumin mukaan yhtä rehellisesti ja vilpittömästi kuin rukoilemme”?
- Presidentti Kimball on sanonut: ”Yksinään rukoileminen on arvokasta ja antoisaa” (s. 56). Kuinka me voimme järjestää aikaa merkityksellisiin henkilökohtaisiin rukouksiin? Minkähän vuoksi toisinaan on hyödyllistä pitää henkilökohtaisia rukouksiamme ääneen? Miksi kuunteleminen on tärkeä osa rukousta?
- Presidentti Kimball kertoo sivuilla 58–60 siunauksista, joita tulee perherukousten seurauksena. Mitä kokemuksia sinulla on ollut näistä siunauksista? Kuinka perheet voivat järjestää aikaa perherukouksille joka aamu ja joka ilta?

- Presidentti Kimball opetti, että kun me rukoilemme ryhmässä, meidän tulisi rukoilla tilaisuuteen sopivalla tavalla (s. 60–61). Kun meitä pyydetään pitämään sellaisia rukouksia, millainen vastuu meillä on? Mitä me voimme oppia nuoren uusiseelantilaisen esimerkistä sivuilla 51–52 olevassa kertomuksessa?
- Lue sivulta 61 kappale, joka alkaa sanoilla: ”Rukouksen kielen – –”. Kuinka rukous on vaikuttanut sinun suhteeseesi Jumalaan?

Aiheeseen liittyviä pyhien kirjoitusten kohtia: Ps. 55:18; Matt. 6:5–15; Jaak. 1:5–6; 2. Nefi 32:8–9; 3. Nefi 18:18–21

Vitteet

1. Ks. ”Me tarvitsemme kuulevat korvat”, *Valkeus*, toukokuu 1980, s. 7.
2. Caroline Eyring Miner ja Edward L. Kimball, *Camilla: A Biography of Camilla Eyring Kimball*, 1980, s. 182–184; ks. myös lainausta artikkelissa Russel M. Nelson, ”Jeesus Kristus, Mestari-parantaja”, *Liabona*, marraskuu 2005, s. 85–86.
3. *Faith Precedes the Miracle*, 1972, s. 200.
4. ”Prayer”, *New Era*, maaliskuu 1978, s. 15, 17, 18.
5. Ks. ”Rukoilkaa alati”, *Valkeus*, maaliskuu 1982, s. 2.
6. Ks. ”Vahvistakaa kotinne pahaa vastaan”, *Valkeus*, lokakuu 1979, s. 10.
7. Ks. ”Rukoilkaa alati”, s. 4–5.
8. *Faith Precedes the Miracle*, s. 205, 206.
9. Ks. ”Rukoilkaa alati”, s. 6.
10. Ks. ”Rukoilkaa alati”, s. 3.
11. Ks. ”Me tarvitsemme kuulevat korvat”, s. 6.
12. *Faith Precedes the Miracle*, s. 207.
13. Ks. ”Rukoilkaa alati”, s. 5.
14. *Faith Precedes the Miracle*, s. 200–201.
15. Ks. ”Siksi sain oppia”, *Valkeus*, elokuu 1982, s. 3–4.
16. *Faith Precedes the Miracle*, s. 201.
17. Ks. *Anteeksiantamuksen ihme*, 1975, s. 237–238.
18. *Faith Precedes the Miracle*, s. 207.
19. Ks. lainausta artikkelissa James E. Faust, ”Maailman suurin haaste”, *Valkeus*, tammikuu 1991, s. 31.
20. Ks. ”Rukoilkaa alati”, s. 2–3.
21. ”Family Prayer”, *Children’s Friend*, tammikuu 1946, s. 30.
22. Ks. ”Rukoilkaa alati”, s. 2.
23. *Faith Precedes the Miracle*, s. 201.
24. *The Teachings of Spencer W. Kimball*, toim. Edward L. Kimball, 1982, s. 119–120.
25. Ks. ”Rukoilkaa alati”, s. 6.
26. *Faith Precedes the Miracle*, s. 207.
27. Ks. ”Rukoilkaa alati”, s. 8.

Omatoiminen pyhien kirjoitusten tutkiminen

Jokainen meistä voi oppia nauttimaan pyhiin kirjoituksiin uppoutumisen siunauksista.

Spencer W. Kimballin elämänvaiheita

Kun Spencer W. Kimball oli 14-vuotias, hän kuuli Brigham Youngin sisaren Susa Young Gatesin puhuvan vaarnakonferenssissa aiheenaan pyhien kirjoitusten lukeminen. Hän muisteli: ”Hän piti innostavan puheen pyhien kirjoitusten lukemisesta ja siitä, kuinka voimme tehdä ne omiksemme. Sitten hän piti esityksessään pienen tauon ja kysyi tuhatpäiseltä yleisöltä, jossa oli sekä tyttöjä että poikia: ’Kuinka moni teistä on lukenut Raamatun kannesta kanteen?’

– – Levottomuutta herättävä syyllisyyskompleksi valtasi minut. Olin siihen mennessä lukenut paljon kirjoja, sarjakuvalehtiä ja viihdekirjallisuutta, mutta syyttävä sydämeni sanoi minulle: ’Sinä Spencer Kimball et ole koskaan lukenut läpi tuota pyhää kirjaa. Mikset? Vilkaisin edessäni ja sivuillani olevia ihmisiä nähdäkseni, olinko ainoa, joka ei ollut lukenut pyhää kirjaa. Tuhannen ihmisen joukossa oli ehkä puoli tusinaa niitä, jotka nostivat ylpeinä kätensä. Minä käperryin kokoon istuimellani. En ajatellut vähääkään niitä muita, jotka myös olivat jättäneet sen tekemättä. Ajattelin syvästi syyttäen vain itseäni. En tiedä, mitä muut tekivät ja ajattelivat. En kuullut puheesta enempää. Se oli tehnyt tehtävänsä. Kun kokous päättyi, minä etsiydyin kappelin suurelle pariovelle ja juoksin kotiini, joka oli vain yhden kulmanvälin päässä kappelilta itään. Ja minä purin hammasta ja sanoin itselleni: ’Teen sen. Teen sen. Teen sen.’

Menin sisälle talon takaovesta ja kävelin keittiön hyllyn luokse, jolla säilytettiin öljylamppuja. Valitsin lampun, joka oli täynnä öljyä

Spencer W. Kimball päätti nuorena miehenä lukea koko Raamatun.

ja jonka sydän oli juuri puhdistettu, ja kiipesin portaat ylös vinttikamariini. Siellä aukaisin Raamattuni ja aloitin Ensimmäisestä Mooseksen kirjasta, ensimmäisestä luvusta ja ensimmäisestä jakeesta ja luin myöhään yöhön Aadamista ja Eevasta ja Kainista ja Abelista ja Henokista ja Nooasta ja vedenpaisumuksesta aina Abrahamiin asti.”¹

Spencer sai Raamatun luetuksi noin vuotta myöhemmin. ”Millaista tyydytystä minulle tuottikaan käsittää, että olin lukenut koko Raamatun alusta loppuun! Ja mitä hengen riemua! Ja mikä ilo kokonaiskuvasta, jonka olin saanut sen sisällöstä!”² Kokemus jätti pysyvän jäljen, ja hän puhui siitä usein myöhemmin elämässään yleis- ja aluekonferensseissa.

Presidentti Kimball nautti jatkuvasti pyhien kirjoitusten tutkimisen siunauksista päiviensä loppuun asti ja kehotti muita tekemään samoin. Vanhin Richard G. Scott, josta tuli myöhemmin kahdentoista apostolin koorumin jäsen, on muistellut: ”Vanhin Spencer W. Kimball valvoi meidän vyöhykettämme, kun olin lähetysjohtaja. Huomasin, kuinka hyvin hän ymmärsi ja käytti Mormonin kirjaa innoittavissa puheissaan niin jäsenille kuin lähetyssaarnaajillekin. – – Hän sanoi kerran lähetyssaarnaajien vyöhykekokouksessa. ’Richard, käytit tänään erästä Mormonin kirjan kohtaa, jota minä en ollut koskaan ajatellut käyttäällä sillä tavalla.’ Se oli huolellista valmistelua eräälle hyvin tärkeälle opetukselle, jonka hän halusi minun saavan. Sitten hän lisäsi: ’Ja minä olen sentään lukenut kirjan yli 76 kertaa.’ Hänen ei tarvinnut erikseen mainita, että minä tiesin pyhistä kirjoituksista hyvin vähän ja että minun pitäisi tutkistella ja soveltaa niitä koko ikäni. Nuo sanat ovat kannustaneet minua elinikäisessä tavoitteessani ymmärtää paremmin Jumalan pyhää sanaa.”³

Spencer W. Kimballin opetuksia

**Pyhät kirjoitukset ovat ainutlaatuinen aarre,
joka meidän jokaisen pitää itse löytää.**

Toisinaan näyttää siltä, että pidämme pyhiä kirjoituksia liian itsestään selvinä, koska emme täysin arvosta sitä, kuinka ainutlaatuista on, että meillä on ne, ja kuinka suuri siunaus se meille on. Näytämme mukautuneen niin hyvin kokemuksiimme tässä maailmassa ja tottuneen siihen, että meille opetetaan evankeliumia, että meidän on vaikea kuvitella, että toisin voisi koskaan ollakaan.

Mutta meidän pitää muistaa, että vasta [pari vuosisataa] sitten maailma pääsi pitkästä hengellisen pimeyden yöstä, jota me sanomme suureksi luopumukseksi. Meillä tulisi olla edes jonkinlainen käsitys siitä, kuinka syvä hengellinen pimeys vallitsi ennen tuota kevätpäivää vuonna 1820, jolloin Isä ja Poika ilmestyivät Joseph Smithille. Profeetta Nefi näki ennalta tuon pimeyden ja kuvasi sitä kauheaksi sokeuden tilaksi, jossa evankeliumi oli ihmiseltä salattu (ks. 1. Nefi 13:32). – –

Sieluni on täynnä kiitollisuutta siitä, etten ole syntynyt hengellisen pimeyden aikana, jolloin taivaat olivat vaiti ja Henki poissa. Todellakin, ellei meillä olisi Herran sanaa oppaanamme, olisimme kuin suuressa erämaassa vaeltajat, jotka eivät löydä yhtään tuttua maamerkkiä, tai sysipimeässä luolassa, jossa ei ole minkäänlaista valoa, jotta voisi nähdä tien ulos. – –

Jesaja puhui suoraan pimeyden päättymisestä ja Mormonin kirjan esiintulosta [ks. Jes. 29:11–12]. – –

Ja niin alkoi tapahtua ”ihmeellisiä, hämmästyttäviä ihmetekoja”, jotka Herra oli luvannut tehdä (ks. Jes. 29:14).

Sen jälkeen kun evankeliumi palautettiin profeetta Joseph Smithin kautta, [monta miljoonaa] Mormonin kirjaa on painettu ja jaettu. – – Raamattuja on painettu lukematon määrä, paljon enemmän kuin mitään muuta julkaistua teosta. Meillä on myös Oppi ja liitot sekä Kallisarvoinen helmi. Sen lisäksi, että meillä on nämä kallisarvoiset pyhät kirjoitukset, meillä on maailman historiassa ennen näkemättömässä määrin koulutusta ja kykyä käyttää niitä, jos haluamme.

Muinaiset profeetat tiesivät, että pimeyden jälkeen tulisi valo. Me elämme siinä valossa – mutta käsitämmekö me sen täysin? Vaikka pelastuksen opit ovat helposti meidän ulottuvillamme, pelkään, että jotkut ovat vieläkin ”turtuneen hengen” vallassa eivätkä näe silmillään eivätkä kuule korvillaan (ks. Room. 11:8). – –

Minä pyydän meitä kaikkia arvioimaan rehellisesti pyhien kirjoitusten tutkimistamme. Tavallista on, että me tunnemme muutamia pyhien kirjoitusten kohtia, jotka ikään kuin leijuvat mielesämme, ja kuvittelemme näin tietävämmepaljonkin evankeliumista. Tässä mielessä tiedon vähäisyys voi todellakin olla ongelma. Olen vakuuttunut siitä, että meidän jokaisen täytyy josakin elämämme vaiheessa löytää pyhät kirjoitukset omakohtaisesti – eikä löytää niitä vain kerran vaan löytää ne yhä uudestaan.⁴

**Meidän sitoutumisemme Herran palvelemiseen syventyy,
kun käännymme pyhien kirjoitusten puoleen.**

Tässä suhteessa kuningas Josian tarina Vanhassa testamentissa on mitä hyödyllisin sovellettavaksi itseemme (Ks. 1. Nefi 19:24.) Minusta se on yksi pyhien kirjoitusten parhaista kertomuksista.

Josia oli vasta 8-vuotias, kun hänestä tuli Juudan hallitsija, ja vaikka hänen edeltäjänsä olivat olleet äärimmäisen jumalattomia, Raamattu kertoo, että hän ”teki sitä, mikä on oikein Herran silmissä. Hän kulki kaikessa esi-isänsä Daavidin teitä, poikkeamatta oikealle tai vasemmalle.” (2. Kun. 22:2.) Tämä on sitäkin yllättävämpää, kun saamme tietää, että tuolloin (vain kahta sukupolvea ennen Jerusalemin hävitystä vuonna 587 eKr.) Mooseksen laki oli kadonnut kirjoitetussa muodossaan ja oli liki tuntematon jopa temppelelappien keskuudessa!

Mutta 18. hallitusvuotenaan Josia määräsi temppelein kunnostettavaksi. Silloin ylimmäinen pappi löysi lain kirjan, jonka Mooses oli pannut liitonarkkuun, ja Hilkiä antoi kirjan kuningas Josialle.

Kun lain kirja luettiin Josialle, ”repäisi hän vaatteensa” ja itki Herran edessä.

”Herra on varmasti pahoin vihastunut meihin”, hän sanoi. ”Isämme ovat herättäneet hänen vihansa, kun eivät ole kuulleet tämän kirjan sanoja eivätkä ole eläneet kaikkien niiden käskyjen mukaisesti, jotka siihen on meitä varten kirjoitettu.” (2. Kun. 22:13.)

Sitten kuningas luki kirjan kaikelle kansalle, ja silloin kaikki tekivät liiton, että he noudattavat kaikkia Herran käskyjä ”kaikesta sydäimestään ja kaikesta sielustaan” (2. Kun. 23:3). Sitten Josia ryhtyi puhdistamaan Juudan valtakuntaa ja hävitti epäjumalat, karsikot ja uhrikukkulat ja kaikki iljetykset, joita oli kertynyt hänen isiensä hallitessa ja jotka olivat turmelleet sekä maan että sen kansan. – –

”Koskaan ennen ei ole ollut Josian vertaista kuningasta. Koko sydäimestään, koko sielustaan ja voimastaan hän alkoi palvella Herraa juuri niin kuin Mooseksen laki määrää. Hänen vertaistaan ei ole tullut hänen jälkeensääkään.” [2. Kun. 23:25.]

Minulla on voimakas tunne, että meidän kaikkien tulisi kuningas Josian tavoin palata pyhien kirjoitusten ääreen ja antaa niiden tehdä voimallisesti työtä sisimmässämme ja saada meidät palvelemaan horjumattoman päättäväisesti Herraa.

Josialla oli ainoastaan Mooseksen laki. Meillä on pyhissä kirjoituksissamme Jeesuksen Kristuksen evankeliumi täyteydessään, ja jos pienen osan maku on suloinen, niin evankeliumin täyteydessä on ilo.

Herra ei anna näitä asioita meille turhan takia, sillä siltä, ”jolle on paljon annettu, siltä paljon vaaditaan” (Luuk. 12:48). Se, että meillä on kaikki tämä käytettävissämme, merkitsee myös vastuuta siitä. Meidän täytyy tutkia pyhiä kirjoituksia Herran käskyn mukaan (ks. 3. Nefi 23:1–5) ja meidän täytyy antaa niiden hallita omaa elämäämme ja lastemme elämää.⁵

Pyhiä kirjoituksia tutkimalla me saamme opetuksia elämää varten.

Pyhistä kirjoituksista löytyy jokainen eettisten tasovaatimusten ja soveliaan hengellisen elämän opetus. Niistä löytyvät palkinnot vanhurskaudesta ja rangaistukset synnistä.⁶

Me opimme opetuksia elämää varten auliimmin ja varmemmin, jos me näemme jumalattomuuden ja vanhurskauden seuraukset muiden elämässä. – – Kun tulemme tuntemaan Jobin hyvin ja läheisesti, opimme säilyttämään uskon suurimmissakin vastoinkäymisissä. Kun tunnemme hyvin Joosefin lujuuden muinaisen Egyptin ylellisyydessä, jolloin hekumallinen nainen kiusasi häntä, ja näemme tämän puhtaan nuoren miehen vastustavan kaikkia pimeyden voimia, jotka ruumiillistuivat tässä yhdessä viettelevässä henkilössä, sen pitäisi tietenkin vahvistaa oivaltavaa lukijaa sellaista syntiä vastaan. Paavalin pitkämielisyyden ja mielenlujuuden näkeminen hänen antaessaan elämänsä palvelutyölle antaa rohkeutta niille, joista tuntuu, että heitä on loukattu ja koeteltu. Häntä lyötiin monesti, hänet vangittiin usein asiansa takia, kivitettiin lähes kuoliaaksi, hän joutui haaksirikkoon kolme kertaa, hänet ryöstettiin, hän oli vähällä hukkaa uskottomien valeveljien parissa. Kärsiessään nälkää, ollessaan vähällä tukehtua, palellessaan vähissä vaatteissa Paavali oli kuitenkin johdonmukainen palveluksessaan. Hän ei horjunut kertaakaan saatuaan todistuksen yliluonnollisen kokemuksensa jälkeen. [Voimme] nähdä Pietarin kasvun, innoittajana evankeliumi, joka muutti hänet mitättömästä kalastajasta – sivistymättömästä, oppimattomasta ja tietämättömästä, jollaisena häntä pidettiin – kukkaan puhjenneeksi suureksi organisaattoriksi, profeetaksi, johtajaksi, teologiksi, opettajaksi. – –

"Olen vakuuttunut siitä, että meidän jokaisen täytyy jossakin elämämme vaiheessa löytää pyhät kirjoitukset omakohtaisesti – eikä löydä niitä vain kerran vaan löytää ne yhä uudestaan."

Lapsemme voivat oppia elämän opetuksia Nefin pitkämielisyydestä ja henkilökohtaisesta voimasta, kolmen nefiläisen jumaliisuudesta, Abrahamin uskosta, Mooseksen voimasta, Ananiaan villipillisyydestä ja petollisuudesta, vastarintaa tekemättömien ammonilaisten rohkeudesta aina kuolemaan saakka, lamanilaisäitien horjumattomasta uskosta, joka välittyi heidän pojilleen niin voimallisena, että se pelasti Helamanin nuorukaiset. Ainutkaan heistä ei saanut surmaansa tuossa sodassa.

Pyhissä kirjoituksissa on kuvattu kaikkia ihmisen heikkouksia ja vahvoja puolia ja kerrottu palkkioista ja rangaistuksista. Ihminen, joka ei niitä lukemalla opi elämään oikein, on varmastikin sokea. Herra on sanonut: "Te kyllä tutkitte kirjoituksia, koska luulette

niistä löytävänne ikuisen elämän – ja nehän juuri todistavat minusta” (Joh. 5:39). Ja tämän saman Herran ja Mestarin elämästä me löydämme kaikki hyvät ominaisuudet: hurskauden, lujouden, itsehillinnän, täydellisyyden. Ja kuinka oppilaat voivat tutkia tätä suurta kertomusta saamatta jotakin siitä elämäänsä?⁷

Täällä [pyhissä kirjoituksissa] on profeettojen ja johtajien elämäkertoja ja jopa itse Herran elämäkerta, joissa annetaan esimerkkejä ja ohjeita, niin että ihmiset voivat heidän esimerkkiään noudattamalla tulla täydellisiksi, onnellisiksi, saada täyden ilon ja ottaa tavoitteekseen ja odotukseksi iankaikkisuuden.⁸

**Hengellistä tietoa on kaikkien niiden saatavilla,
jotka tutkivat ja tutkistelevat pyhiä kirjoituksia.**

Vielä on monia pyhiä, jotka eivät lue ja mietiskele pyhiä kirjoituksia säännöllisesti ja joilla ei ole paljonkaan tietoa Herran opetuksista ihmislapsille. Monet ovat menneet kasteelle ja saaneet todistuksen ja astuneet ”tälle kaidalle ja kapealle polulle”, mutta eivät ole ottaneet askelta, joka vaaditaan lisäksi: eivät ponnistele ”eteenpäin *kestiten [itseään] Kristuksen sanalla* ja kestä – – loppuun asti” (2. Nefi 31:19, 20, kursivointi lisätty).

Vain uskolliset saavat luvattua palkan, joka on iankaikkinen elämä, sillä ihminen ei voi saada iankaikkista elämää, ellei hän ala toteuttaa sanaa tekoina (ks. Jaak. 1:22) ja ellei hän ole uskollinen ja kuuliainen Herran käskyille. Eikä ihminen voi toteuttaa sanaa tekoina, ellei hän ensin kuuntele sitä. Eikä ”kuunteleminen” ole pelkkää toimetonta odotusta eikä satunnaisten tiedonmurusten odottamista, vaan se on etsimistä ja tutkimista ja rukoilemista ja ymmärtämistä. Siksi Herra sanoi: ”Ja se, joka ei ota vastaan minun ääntäni, ei tunne minun ääntäni eikä ole minusta” (OL 84:52).⁹

Vuodet ovat opettaneet minulle, että jos me pyrimme tarmokkaasti, päättäväisinä ja tunnollisesti kohti tätä [pyhien kirjoitusten tutkimisen] arvokasta henkilökohtaista tavoitetta, me todella tulemme löytämään vastauksia ongelmiimme ja rauhan sydämeemme. Tulemme kokemaan, miten Pyhä Henki avartaa ymmärryksemme, löytämään uusia oivalluksia, näkemään kaikista pyhistä kirjoituksista avautuvan kaavan, ja Herran opit alkavat merkitä meille enemmän kuin koskaan olemme uskoneet

edes mahdolliseksi. Seurauksena saamme enemmän viisautta ohjataksemme itseämme ja perhettämme.¹⁰

Pyydän kaikkia aloittamaan pyhien kirjoitusten vakavan tutkimisen nyt, etlette ole sitä vielä tehneet.¹¹

**Kun uppoudumme pyhiin kirjoituksiin,
me tulemme tuntemaan taivaallisen Isän ja
Jeesuksen Kristuksen ja rakastamaan Heitä.**

Kun alan suhtautua välinpitämättömästi Jumalaan ja kun tuntuu siltä, ettei kuuntelemassa ole yhtään jumalallista korvaa eikä mikään jumalallinen ääni puhu, huomaan, että olen itse hyvin, hyvin kaukana. Jos uppoudun pyhiin kirjoituksiin, etäisyys lyhenee ja hengellisyys palaa. Huomaan rakastavani syvemmin niitä, joita minun täytyy rakastaa koko sydämestäni ja mielestäni ja koko voimallani, ja rakastaessani heitä enemmän huomaan, että minun on helpompaa noudattaa heidän neuvoaan.¹²

Huomaan, ettei minun tarvitse kuin lukea pyhiä kirjoituksia, jotta saisin enemmän rakkautta Luojaani ja evankeliumia ja kirkkoa ja veljiä kohtaan. Olen viettänyt monia tunteja pyhien kirjoitusten parissa. – – En ymmärrä, kuinka kukaan voisi lukea pyhiä kirjoituksia saamatta todistusta niiden jumalallisuudesta ja pyhissä kirjoituksissa puhuvan Herran työn jumalallisuudesta.¹³

Harvat miljardeista maan päällä olevista ihmisistä voivat vaeltaa Jumalan kanssa kuten Abraham ja Mooses, mutta siinä maailmassa, jossa me elämme, pyhät kirjoitukset ovat lähes jokaisen sielun käytettävissä, ja niiden kautta ihmiset voivat tutustua läheisesti taivaalliseen Isäänsä, Hänen Poikaansa Jeesukseen Kristukseen sekä iankaikkisen elämän olosuhteisiin ja mahdollisuuksiin ja odotuksiin.¹⁴

Mikään inhimillisen tutkimuksen määrä ei voi löytää Jumalaa, mutta Hän on ilmoittanut itsensä palvelijoilleen profetoille, ja he ovat opettaneet meille, millainen Hän on luonteeltaan. Me kaikki voimme saada vahvistuksen totuudesta oman paastomme ja rukouksemme kautta. Meitä ympäröivien teologisten myrskyjen raivotessa ympärillämme meillä on työntä myrskyn silmässä, sillä meillä on Isästä ja Pojasta yksinkertainen, varma tieto, joka

on lähtöisin muinaisista ja nykyisistä pyhistä kirjoituksista ja jonka Henki on vahvistanut. Tässä tiedossa meillä on iankaikkisen elämän toivo.¹⁵

Opiskelu- ja opetusehdotuksia

Harkitse näitä ideoita, kun tutkit lukua tai valmistaudut opettamaan. Katso lisää apua sivuilta V–IX.

- Pohdi sivujen 64–66 kertomuksia. Miten nämä kertomukset vaikuttavat sinuun? Kysy itseltäsi, kuinka menestyt pyhien kirjoitusten lukemisessasi, ymmärtämisessäsi ja soveltamisessasi. Harkitse pyhien kirjoitusten tutkimiseen liittyviä henkilökohtaisia tavoitteitasi.
- Kun kertaat sivulta 66 alkavaa osiota, kuvittele elämäsi ilman pyhiä kirjoituksia. Millä tavalla erilaista elämäsi olisi? Mitä seurauksia on siitä, että pyhiä kirjoituksia pidetään ”liiankin itsestään selvinä”.
- Miksei riitä, että meillä on muutamia rakkaita pyhien kirjoitusten kohtia ja että vain ”kertaamme niitä mielessämme”? (Sivu 67.) Mitä mielestäsi tarkoittaa löytää pyhät kirjoitukset omakohtaisesti ja löytää ne ”yhä uudestaan”?
- Presidentti Kimball kehotti meitä soveltamaan kuningas Josian kertomusta itseemme (s. 67–69; ks. myös 2. Kun. 22–23). Mitä yhtäläisyyksiä ja eroavuuksia näet omassa elämässäsi sekä kuningas Josian ja hänen kansansa elämässä?
- Ajattele joitakin ”elämän opetuksia”, joita olet saanut tutkimalla pyhiä kirjoituksia. (Katso esimerkkejä sivuilta 69–71.)
- Kertaa sivulta 71 alkava ja sivulle 72 jatkuva kappale. Mitkä pyhien kirjoitusten kohdat ovat auttaneet sinua löytämään vastauksia ongelmiisi ja rauhan sydämeesi?
- Lue sivun 72 toinen ja kolmas kokonainen kappale. Kuinka pyhien kirjoitusten tutkiminen on vaikuttanut suhteeseesi Jumalaan? Kuinka se on vaikuttanut suhteisiisi perheesi jäseniin? Kuinka se on vaikuttanut palvelukseesi kirkon tehtävissä?

Aiheeseen liittyviä pyhien kirjoitusten kohtia: Aam. 8:11–12; 1. Nefi 19:23; Alma 37:8; OL 1:37; 18:33–36

Viiiteet

1. "Read the Scriptures", *Friend*, joulukuu 1985, sisäkansi; ks. myös "What I Read as a Boy", *Children's Friend*, marraskuu 1943, s. 508 ja "Presidentti Kimball puhuu elämän suunnittelemisestä", *Valkeus*, kesäkuu 1982, s. 48–49.
2. *Children's Friend*, marraskuu 1943, s. 508.
3. "The Power of the Book of Mormon in My Life", *Ensign*, lokakuu 1984, s. 9.
4. Ks. "Ainutlaatuinen aarre – pyhät kirjoitukset", *Valkeus*, joulukuu 1985, s. 1, 3.
5. Ks. "Ainutlaatuinen aarre – pyhät kirjoitukset", s. 4.
6. "The Power of Books" (kirjoitettu yhdessä Camilla E. Kimballin kanssa), *Relief Society Magazine*, lokakuu 1963, s. 729.
7. *The Teachings of Spencer W. Kimball*, toim. Edward L. Kimball, 1982, s. 131, 132–133; ks. myös "Presidentti Kimball puhuu elämän suunnittelemisestä", s. 51.
8. *Relief Society Magazine*, lokakuu 1963, s. 729.
9. *Ensign*, syyskuu 1976, s. 2; ks. myös "Ainutlaatuinen aarre – pyhät kirjoitukset", s. 1.
10. Ks. "Aina käännynnäiskirkko", *Valkeus*, kesäkuu 1976, s. 1.
11. *Ensign*, syyskuu 1976, s. 5; ks. myös "Ainutlaatuinen aarre – pyhät kirjoitukset", s. 4.
12. *The Teachings of Spencer W. Kimball*, s. 135; ks. myös "Myöhempien aikojen profeetat puhuvat pyhien kirjoitusten tutkimisesta", *Valkeus*, elokuu 2001, s. 29.
13. *The Teachings of Spencer W. Kimball*, s. 135; ks. myös "Iankaikkisen elämän sanat", *Valkeus*, joulukuu 1985, s. 5.
14. *Relief Society Magazine*, lokakuu 1963, s. 730.
15. *Faith Precedes the Miracle*, 1972, s. 67.

Henkilökohtainen todistus

Varma tieto evankeliumin totuudesta on avoin ovi suuriin palkintoihin ja sanomattomaan iloon.

Spencer W. Kimballin elämänvaiheita

Vanhin Spencer W. Kimball sai vuonna 1947 kirjeen pojaltaan Andrew'lta, joka palveli kokoaikaisessa lähetystyössä. Andrew kirjoitti: "Sanoin eräälle miehelle – – että tiesin, että se, mitä olin sanonut hänelle, oli totta, ja sanoin, että Pyhä Henki oli todistanut siitä minulle. – – Kun ajattelin sitä myöhemmin, olin hieman huolissani siitä, että olin tehnyt niin." Huolestumisensa takia hän sanoi: "Olen huolellisesti varonut todistamasta kenellekään sen enempää kuin että olen sanonut: 'Minusta tuntuu, minä luulen jne.' "

Vanhin Kimball kirjoitti takaisin pojalleen. "Minusta tuntuu, että tiedän tarkalleen, miltä sinusta tuntui", hän sanoi, "sillä koin saman omassa lähetystyössäni. Halusin olla hyvin rehellinen itselleni ja ohjelmalle ja Herralle. Jonkin aikaa valitsin sanani huolellisesti yrittäen vahvistaa toisia ilman että olisin varsinaisesti sitoutunut varmaan, yksiselitteiseen lausuntoon, että *tiesin*. Suhtauduin siihen myös hieman empien, sillä kun olin sopu-soinnussa Hengen kanssa ja tein velvollisuuteni, tunsin Hengen. Halusin *todella* sanoa sen, mitä todella tunsin, että tiesin, mutta olin vastahakoinen. Kun aloin lähestyä ehdotonta vakuutusta, minua alkoi pelottaa, mutta kun olin täysin sopu-soinnussa Hengen kanssa ja tunsin hengellistä innoitusta, halusin todistaa. Ajattelin olevani rehellinen, hyvin rehellinen, mutta sitten tulin siihen tulokseen, että petin itseäni. – –

Sinä päivänä, jona todistit tutkijallesi, että TIESIT sen olevan totta, Herra yritti epäilemättä kovasti ilmoittaa tämän totuuden sinulle Pyhän Hengen voiman kautta. Kun olit Hengessä ja sopu-soinnussa Hengen kanssa ja puolustit pyhää ohjelmaa, tunsit sen

syvällisesti, mutta kun olit 'poissa Hengestä' ja aloit järkeillä itsesi kanssa ja pidätellä itseäsi ja kyseenalaistaa itsesi, halusit perua. – –

En lainkaan epäile todistustasi. Olen varma, että sinulla on (kuten minullakin oli) kaikkialla olemuksessasi lukemattomia kultaisia todistuksen lankoja, jotka vain odottavat, että Mestarikutojan käsi kokoaa ja kutoo ne erittäin hienoksi ja täydelliseksi seinävaatteeksi. Kas niin, poikani, ota neuvoni varteen, ÄLÄKÄ SAMMUTA HENKEÄ, vaan aina kun Henki kuiskaa, noudata Hänen pyhiä kehotuksiaan. Pysyttele hengellisesti sopusoinnussa ja kuuntele kehotuksia, ja kun tunnet siihen innoitusta, puhu innoituksesi mukaan rohkeasti. Herra vahvistaa todistuksesi ja koskettaa sydämiä. Toivon sinun tietävän, ettei tähän sisälly arvostelua vaan ainoastaan yrittystä olla avuksi. – –

En voi päättää kirjettäni sinulle todistamatta sinulle. Tiedän olevan totta, että Jeesus on Luoja ja Lunastaja, että meidän ja 3 000 lähetyssaarnaajamme opettama evankeliumi on palautettu ja ilmoitettu todellisen profeetan, Joseph Smithin kautta ja että se on Jumalasta, ja minä olen pyhittänyt lopun elämäni 'valtakunnan saarnaamiselle'. Olen todistanut rohkeasti – – ja minä vahvistan sen yhä uudestaan. Olen varma, että sinulla on sama todistus, paitsi, että kultaiset lankasi pitää ehkä vain kutoa valmiiksi seinävaatteeksi, mikä tapahtuu pian lähetystyössäsi, kun avaat sydämesi ja annat sen hallita mieltäsi.

Jumala auttakoon sinua kutomaan kokemustesi ja innoituksesi kultaiset langat kauniiksi seinävaatteeksi, ja elä jatkuvasti ikuisen totuuden mukaan ja opeta sitä – – alati vahvistuvalla voimalla.”¹

Spencer W. Kimballin opetuksia

**Jokainen meistä voi saada todistuksen –
ilmoituksen taivaalliselta Isältä Pyhän Hengen kautta.**

Vapahtaja kysyi opetuslapsiltaan: ”Kuka minä teidän mielestänne olen?” Ja Pietari puhuen veljiensä, muiden apostolien, puolesta vastasi: ”Sinä olet Messias, elävän Jumalan Poika.” Vapahtajan seuraavat sanat ovat mitä merkittävimmät. Hän sanoi: ”Autuas olet sinä, Simon, Joonan poika. Tätä ei sinulle ole ilmoittanut liha eikä veri, vaan minun Isäni, joka on taivaissa.” (Matt. 16:13–17.)

*Vapahtaja sanoi Pietarin todistuksen kuultuaan:
"Autuas olet sinä, Simon, Joonan poika. Tätä ei sinulle ole ilmoittanut
liba eikä veri, vaan minun Isäni, joka on taivaissa." (Matt. 16:17.)*

Kuka ilmoitti tämän hämmästyttävän totuuden hänelle? Taivaallinen Isämme. Kuinka Hän teki sen? Ilmoituksen kautta. Tämä perustieto siitä, että Jeesus oli Kristus, Lunastaja, Vapahtaja, ei tullut keneltäkään ihmiseltä eikä mistään kirjasta eikä keneltäkään työtoverilta. Pietari sai sen suoraan taivaalliselta Isältämme Pyhän Hengen palveluksen kautta. – –

Jokainen sielu tässä maailmassa voi saada ilmoituksen, saman kuin Pietari. Tuo ilmoitus on todistus, tieto siitä, että Kristus elää, että Jeesus Kristus on tämän maailman Lunastaja. Jokainen sielu voi saada tämän varmuuden, ja kun hän saa tämän todistuksen, se tulee Jumalalta eikä pelkästään tutkimisesta. Tutkiminen on tietenkin tärkeä asia, mutta tutkimiseen täytyy liittyä paljon rukoilemista ja tavoittelua, ja sitten tämä ilmoitus tulee.

Kun tiedätte omakohtaisesti, ettei Jeesus ollut ainoastaan suuri filosofi vaan että Hän oli tosiaankin Jumalan Poika, että

Hän tuli maailmaan sillä tavalla kuin me väitämme Hänen tulleen ja että Hän poistui maailmasta sitä tarkoitusta varten kuin me väitämme hänen poistuneen – kun tiedätte sen varmasti ja tiedätte, että Joseph Smith oli Jumalan profeetta ja että tämä on Jeesuksen Kristuksen perustama jumalallinen kirkko, silloin olette saaneet ilmoituksen.²

On olemassa ihmisiä, jotka ylpeilevät terävä-älyisyydellään, jotka ajattelevat voivansa penkoa salaisuuksia, mutta he eivät voi milloinkaan määritellä eivätkä selittää eivätkä ymmärtää hengellisiä asioita logiikkansa kautta eivätkä älyllisten prosessiensa kautta. Hengellisiä asioita voidaan ymmärtää vain Hengen kautta. Sen täytyy tulla sydämen kautta, ja juuri siellä todistus asustaa.³

Varma tieto siitä, mikä on hengellistä, avaa oven suuriin palkintoihin ja sanomattomaan iloon. Todistuksen laiminlyöminen on samaa kuin jos hapuilisimme läpitunkemattoman pimeissä luolissa, ryömisimme sumussa vaarallisia valtateitä. Säällittävä on ihminen, joka saattaa yhä vaeltaa pimeydessä keskipäivällä, joka kompastuu esteisiin, jotka voidaan poistaa, ja joka elää himmeässä lepattavassa epävarmuuden ja epäilyksen kynttilänvalossa, vaikka hänen ei tarvitsisi. Totuuden hengellinen tieto on luolan valaiseva sähkövalo, sumun hälventävä tuuli ja aurinko, tienhoitokone, joka poistaa kivet tieltä.⁴

Todistus saadaan ja sitä ylläpidetään voimallisella yrittämisellä.

Todistus on henkilökohtainen ilmoitus – yksi tärkeistä lahjoista – ja siitä voi nauttia jokainen sielu, joka maksaa hinnan.⁵

Kysymys, jonka miljoonat ihmiset ovat esittäneet sen jälkeen kun Joseph Smith sen esitti, on huomion arvoinen: Miten voin tietää, mikä kaikista järjestöistä, jos mikään, on oikea, jumalallinen ja Herran tunnustama?

Herra on antanut avaimen. Sinä voit *tietää* sen. Sinun ei tarvitse epäillä sitä. – – On välttämätöntä noudattaa seuraavaa menetelmää: tutki, ajattele, rukoile ja tee. Ilmoitus on avain. Jumala tekee sen sinulle tietäväksi, kun kerran olet antautunut ja nöyryntynyt ja tullut vastaanottavaiseksi. Kun olet luopunut kaikesta henkisen asemasi ylpeydestä, tunnustanut Jumalan edessä

Niiden, jotka etsivät todistusta, "on välttämätöntä noudattaa seuraavaa menetelmää: tutkia, ajatella, rukoilla ja tehdä".

hämmennyksesi, saanut hillittyä itsekkyytesi ja antautunut Pyhän Hengen opetettavaksi, voit alkaa oppia.⁶

Me voimme saada kertakaikkisen varmuuden persoonallisen Jumalan todellisuudesta, siitä että Kristus elää ja toimii Isästään erillisenä mutta Hänen kaltaisenaan, Joseph Smithin ja muiden profeettojen kautta tapahtuneen palautuksen jumalallisuudesta, maan päällä olevan Jumalan kirkon järjestyksestä ja opeista sekä Jumalan ilmoituksen kautta ihmisille annetun jumalallisen, valtuudellisen pappeuden voimasta. Jokainen vastuullinen henkilö voi tietää nämä asiat yhtä varmasti kuin sen, että aurinko paistaa. Tämän tiedon hankkimatta jättäminen merkitsee sen myöntämistä, että ei ole maksanut hintaa. Se saavutetaan ahkeruimalla kuten oppiarvotkin. Sielu, joka on puhdistunut parannuksen ja toimitusten kautta, saa tämän tiedon, jos hän haluaa ja tavoittelee sitä, tutkii tunnollisesti, opiskelee ja rukoilee uskollisesti.⁷

Lunastaja on julistanut:

”Se, mitä minä opetan, ei ole minun oppiani, vaan hänen, joka on minut lähettänyt.

Joka tahtoo noudattaa hänen tahtoaan, pääsee kyllä selville siitä, onko opetukseni lähtöisin Jumalasta vai puhunko omiani.” (Joh. 7:16–17.)

Mitä tarkoittaa *päästä selville* Kristuksen opetuksesta? Se on horjumatonta varmuutta. Herra on tarjonnut runsaan palkinnon, mutta Hän on säätänyt, että se voidaan saada vain täyttämällä tietyt vaatimukset. Luvattu siunaus on tässä tapauksessa *tieto opetuksen jumalallisuudesta*. Ja lakina tai vaatimuksena tässä tapauksessa on, että ihmisen täytyy ”noudattaa hänen tahtoaan”. – –

– – Pelkkä oppien passiivinen hyväksyminen ei tuo todistusta; mikään satunnainen ohjelman puolittainen noudattaminen ei tuo varmuutta, vaan täysi pyrkimys elää Hänen käskyjensä mukaan.

Näemme sitä usein kirkon jäsenten elämässä. Minulle sanottiin eräessä vaarnassa, jossa kävin: ”Vältän huolellisesti kaikkia todistuskokouksia. En kestä joidenkuiden ihmisten sentimentaalisia ja emotionaalisia väitteitä. En voi hyväksyä näitä oppeja, ellen voi todistaa joka askelta älyllisellä ja rationaalisella tavalla.” Tunsin tämän ihmistyyppin, sillä olen tavannut muitakin hänen kaltaisiaan. He eivät ole yhdessäkään tapauksessa pyrkineet täysin elämään käskyjen mukaan: vähän jos lainkaan kymmenyksiä, kokouksissa vain silloin tällöin, oppien, organisaatioiden ja johtajien huomattavaa arvostelua, ja tiedämme hyvin, miksei heillä voi olla todistusta. Muistakaa, että Herra on sanonut:

”Minä, Herra, olen sidottu, kun te teette, mitä minä sanon; mutta kun te ette tee, mitä minä sanon, teillä ei ole mitään lupausta” (OL 82:10).

Sellaiset ihmiset eivät ole tehneet, mitä Hän sanoo, eikä heillä siten ole mitään lupausta. – –

Se ei ole sokeaa uskollisuutta vaan uskollista kuuliaisuutta ja niiden avainten kääntämistä, jotka avaavat hengellisen tiedon varaston. Herra ei erottele lapsiaan vaan haluaa omistaa meidät kaikki ja siunata meitä kaikkia, jos vain sallimme sen Hänelle.⁸

Mitä te aiotte tehdä todistuksellanne? Aiotteko te pitää sen teroitettuna kuten veitsen, jolla äitinne leikkaa lihaa? Aiotteko antaa sen tylsyä ja ruostua? – – Se on vähän kuin ruusu. Mitä

ruusullenne tapahtuukaan, kun se ei saa sadetta, kun se ei vähään aikaan saa kasteluvettä? Se kuolee. Todistuksenne kuolee. Rakkautenne kuolee. Kaikkea pitää ravita. Ravitsette ruumistanne kolme kertaa päivässä. Herra sanoo, että todistuksenne säilyttääksenne, henkenne pitämiseksi elossa teidän on ravittava sitä joka päivä. – – Juuri siksi Hän sanoo: Rukoilkaa joka ilta ja aamu. Juuri siksi Hän sanoo: Rukoilkaa alati, niin että pidätte tuon linjan avoinna.⁹

Meidän pitää osallistua todistuskokouksiin.

Todistuskokoukset kuuluvat [kirkon] parhaisiin kokouksiin koko kuukauden aikana, jos teillä on henki. Jos pitkästytte todistuskokouksessa, se johtuu *teistä* eikä muista ihmisistä. Voitte nousta ylös todistamaan, ja se on teistä kuukauden paras kokous, mutta jos istutte siellä laskemassa kielioppivirheitä ja nauramassa miehelle, joka ei osaa puhua kovin hyvin, te pitkästytte. – – Älkää unohtako sitä! Teidän on *taisteltava* todistuksesta. On taisteltava *jatkuvasti!*

Herra sanoo Opin ja liittojen luvussa 60: ”Eräisiin minä en ole mieltynyt, sillä he eivät tahdo avata suutansa” (OL 60:2). Mitä Hän tarkoittaa? Hän sanoo, että elleivät he käytä sitä, mitä Hän on heille antanut, he menettävät sen. He menettävät hengen. He menettävät todistuksensa. Ja tämä verraton asia, joka teillä on, saattaa jäädä pois elämästänne.

Ensimmäinen presidenttikunta ja kaksitoista apostolia pitävät joka kuukausi kaikkien johtavien auktoriteettien kanssa kokouksen tempelissä. He todistavat ja kertovat toisilleen, kuinka he rakastavat toisiaan aivan kuten teitä kaikkia. Miksi johtavat auktoriteetit tarvitsevat todistuskokousta? Samasta syystä, mistä tekin tarvitsette todistuskokousta. Kuvitteletteko voivanne olla kolme, kuusi, yhdeksän tai kaksitoista kuukautta lausumatta todistustanne ja pitää sen silti täysiarvoisena? – –

Tiedättehän, että tämä todistus on suurenmoinen asia, mitä tärkein asia. Kuka tahansa saarnamies tai pappi voi lainata pyhiä kirjoituksia ja esittää vuoropuheluita, muttei jokainen pappi eikä saarnamies voi todistaa. Älkää istuko todistuskokouksessa pettämällä itseänne sanomalla: ”En taida todistaa tänään. Se ei taitaisi

olla oikein näitä muita jäseniä kohtaan, koska minulla on ollut niin monta mahdollisuutta.” Lausukaa todistuksenne. Ja siihen riittää yksi minuutti.

Teillä on todistus! Se tarvitsee tietenkin vahvistamista ja ylentämistä ja suurentamista, ja juuri sitä te teette. Todistuksenne vahvistuu joka kerta kun lausutte sen.¹⁰

**Todistus ilmaistaan yksinkertaisin
mutta voimallisin sanoin.**

”Tiedän, että se on totta!” Se, että miljoonat ihmiset ovat sanoneet nuo muutamat sanat miljardi kertaa, ei tee niistä kuluneita. Ne eivät kulu milloinkaan loppuun. Tunnen sääliä niitä kohtaan, jotka yrittävät lausua ne toisin sanoin, sillä ei ole muita sanoja, jotka olisivat sanojen ”minä tiedän” kaltaisia. Ei ole olemassa muita sanoja, jotka ilmaisevat niitä syvällisiä tunteita, jotka voivat tulla ihmissydäimestä ja jotka olisivat sanojen ”minä tiedän” kaltaisia.¹¹

Muutamat hyvistä jäsenistämme kammoavat kuluneisuutta niin, että he yrittävät kiertää ne ja jättää ne pois todistuksestaan ja joutuvat reunamille. Älkää milloinkaan olko huolissanne todistuksen kuluneista sanoista. Kun kirkon presidentti todistaa omin sanoin, hän sanoo: ”Tiedän, että Joseph Smith oli Jumalan kutsuma, jumalallinen edustaja.” Tiedän, että Jeesus on Kristus, elävän Jumalan Poika.” Huomaatteko, sama asia, jonka jokainen teistä sanoo. Se on todistus. Se ei vanhene milloinkaan, ei vanhene milloinkaan! Kertokaa Herralle usein, kuinka paljon rakastatte Häntä.

Todistus ei ole kehotus; todistus ei ole saarna (kukaan teistä ei todista antaakseen muille kehotuksia); se ei ole matkakertomus. Teidän tulee lausua oma todistuksenne. On hämmästyttävää, mitä yhden, kahden tai neljän minuutin tai muun saamanne ajan todistuksessa voi sanoa, jos rajoitutte todistukseen. Haluaisimme tietää, miltä teistä tuntuu. Rakastatteko todella työtä? Oletteko onnellisia työssänne? Rakastatteko Herraa? Oletteko iloisia siitä, että olette kirkon jäseniä?¹²

Kertokaa vain, miltä sisällänne tuntuu. Se on todistus. Sinä hetkenä kun alatte saarnata muille, todistuksenne päättyy. Kertokaa

vain, miltä teistä tuntuu, mitä mielenne ja sydämenne ja ruumiinne jokainen säie teille kertoo.¹³

Ollen täysin tietoinen siitä, että luonnon järjestyksen mukaan minun on pian seisottava Herran edessä ja esitettävä tilinteko sanoistani, minä lisään nyt henkilökohtaisen ja juhlallisen todistukseni siitä, että Jumala, iankaikkinen Isä, ja ylösnoussut Herra, Jeesus Kristus, ilmestyivät Joseph Smithille, kun tämä oli poika. Todistan, että Mormonin kirja on käännös muinaisesta aikakirjasta, joka kertoo – – läntisellä pallonpuoliskolla kerran eläneistä kansoista, jotka menestyivät ja tulivat voimakkaiksi, kun ne pitivät Jumalan käskyt, mutta jotka suurimmaksi osaksi tuhoutuivat kauheissa sisällissodissa, kun ne unohtivat Jumalan. Tämä kirja todistaa Herran Jeesuksen Kristuksen elävästä todellisuudesta ihmiskunnan Vapahtajana ja Lunastajana.

Todistan, että Johannes Kastaja ja Pietari, Jaakob ja Johannes palauttivat maan päälle sekä Aaronin että Melkisedekin pyhän pappeuden niihin liittyvine oikeuksineen toimia Jumalan nimessä ja että niiden jälkeen palautettiin muut avaimet ja valtuus ja että noiden kunkin jumalallisen lahjan voima ja valtuus on keskuudessamme nytkin. Todistan näistä juhlallisesti kaikille, jotka ovat ääneni kuuluvilla. Lupaen Herran nimessä, että kaikki, jotka ottavat varteen sanomamme ja ottavat vastaan evankeliumin ja elävät sen mukaan, kasvavat uskossa ja ymmärryksessä. He saavat lisää rauhaa elämäänsä ja koteihinsa, ja Pyhän Hengen voimalla he tulevat puhumaan samanlaisia todistuksen ja totuuden sanoja.¹⁴

Opiskelu- ja opetusehdotuksia

Harkitse näitä ideoita, kun tutkit lukua tai valmistaudut opettamaan. Katso lisää apua sivuilta V–IX.

- Kertaa kirje, jonka vanhin Spencer W. Kimball kirjoitti pojalleen Andrew’lle (sivuilta 75–76), ja kiinnitä huomiota todistuksen vertaamiseen seinävaatteeseen. Mitkä kokemukset ja tunteet ovat sinun henkilökohtaisen ”todistuksesi kultaisia lankoja”? Ajattele, mitä Herra on tehnyt auttaakseen sinua kutomaan todistuksesi langat seinävaatteeksi.

- Miten arvelet isän kirjeen saamisen auttaneen Andrew Kimballia? Mitä tilaisuuksia vanhemmilla on lausua todistuksensa lapsilleen? Kuinka me voimme auttaa nuoria saamaan ja tunnistamaan niitä hengellisiä kehotuksia, jotka johtavat todistukseen?
- Kertaa lyhyesti sivut 76–82 kiinnittäen huomiota niihin sanoihin, joilla presidentti Kimball kuvasi pyrkimyksiämme saada todistus ja vahvistaa sitä. Mitä ihminen voi tehdä, jos hän tuntee todistuksensa horjuvan?
- Tutki presidentti Kimballin neuvoja paasto- ja todistuskokouksista (s. 81–82). Minkähän vuoksi meillä on näitä kokouksia? Miksi todistuksemme kasvaa, kun lausumme sen? Kuinka me voimme huolehtia siitä, että todistuskokous on meille yksi kuukauden parhaista kokouksista?
- Kertaa presidentti Kimballin neuvoja siitä, kuinka meidän tulisi esittää todistuksemme (s. 82–83). Miksi sanoissa ”minä tiedän” on niin paljon voimaa?

Aiheeseen liittyviä pyhiin kirjoitusten kohtia: 1. Kor. 12:3; 1. Piet. 3:15; Alma 5:45–46; Moroni 10:4–7; OL 42:61; 62:3

Viitteet

1. Spencer W. Kimballin kirje Andrew E. Kimballille, 1947; Andrew E. Kimballin henkilökohtainen kokoelma.
2. ”President Kimball Speaks Out on Testimony”, *New Era*, elokuu 1981, s. 4.
3. Julkaisussa H. Stephen Stoker ja Joseph C. Muren, toim., *Testimony*, 1980, s. 167–168.
4. *Faith Precedes the Miracle*, 1972, s. 14; ks. myös *Palvelijaksi ja todistajaksi tuleminen*, Melkisedekin pappeuden henkilökohtainen opiskeluopas 2, 1990, s. 18.
5. ”The Significance of Miracles in the Church Today”, *Instructor*, joulukuu 1959, s. 396.
6. Ks. ”Ehdoton totuus”, *Valkeus*, heinäkuu 1979, s. 9–10.
7. *Faith Precedes the Miracle*, s. 13–14; ks. myös *Palvelijaksi ja todistajaksi tuleminen*, s. 18.
8. *New Era*, elokuu 1981, s. 4, 6, 7.
9. *The Teachings of Spencer W. Kimball*, toim. Edward L. Kimball, 1982, s. 141–142.
10. *New Era*, elokuu 1981, s. 6–7.
11. *The Teachings of Spencer W. Kimball*, s. 141.
12. *New Era*, elokuu 1981, s. 6.
13. Julkaisussa Stoker ja Muren, *Testimony*, s. 139.
14. Ks. ”Ajatuksia ja Fayetessa, New Yorkin osavaltiossa, sijaitsevien rakennusten vihkimisrukous”, *Valkeus*, lokakuu 1980, s. 101.

Epäitsekäs palveleminen

*Kun me kadotamme itsemme toisten palveluksessa,
me löydämme suurempaa hengellisyyttä ja onnea.*

Spencer W. Kimballin elämänvaiheita

Presidentti Kimball kehotti myöhempien aikojen pyhiä tekemään ”yksinkertaisia palvelutekoja”, jotka koituvat niin muiden kuin heidän itsensäkin siunaukseksi.¹ Hän löysi usein itsekin tilaisuuksia sellaiseen palvelemiseen, mistä seuraava kertomus on esimerkkinä:

”Nuori äiti joutui eräällä yölennolla huonojen sääolojen vuoksi jäämään Chicagon lentokentälle kaksivuotiaan tyttärensä kanssa vailla ruokaa ja vaihtovaatteita lapselle sekä ilman rahaa. Hän – oli raskaana, ja uhkana oli keskenmeno, joten lääkäri oli neuvonut häntä olemaan kanniskelematta lasta, ellei se ollut välttämätöntä. Tunnista toiseen hän seisoi jonossa toisensa jälkeen yrittäen päästä jollekin Michiganin lennolle. Lentoasema oli meluisa, täynnä väsyneitä, turhautuneita, ärtyneitä matkustajia, ja hän sai kuulla arvostelevia huomautuksia itkevästä lapsestaan ja siitä, että hän siirsi lattialla olevaa lasta jalallaan eteenpäin jonon edetessä. Kukaan ei tarjoutunut auttamaan häntä eikä hänen märkää, nälkäistä ja uupunutta lastaan.

”’Silloin’, nainen kertoi myöhemmin, ’joku mies tuli luoksemme ja sanoi ystävällisesti hymyillen: ”Voinko auttaa teitä jollakin tavoin?” Kiitollisena huokaisten otin vastaan hänen tarjouksensa. Hän nosti nyyhkyttävän pikku tyttäreni kylmältä lattialta ja piti häntä hellästi sylissään taputellen samalla hiljaa hänen selkäänsä. Hän kysyi, osasiko lapsi pureskella purukumia. Kun lapsi oli rauhoittunut, mies siirtyi tyttöä kantaen eteenpäin ja sanoi samalla ystävällisesti edelläni jonossa oleville ihmisille

Presidentti Kimballin yksinkertaisella ystävyydenteolla Chicagon lentokentällä oli kauaskantoisia vaikutuksia.

jotakin sellaista, että minä tarvitsin heidän apuaan. Ihmiset tuntuivat olevan samaa mieltä, ja niin hän meni [jonon kärkeen] lipunmyyntipisteeseen ja järjesti virkailijan kanssa asiat siten, että minä pääsin pian lähtevään koneeseen. Hän tuli kanssamme penkille, jolla juttelimme hetken aikaa, kunnes hän oli varma siitä, että selviytyisin itse. Hän jatkoi matkaansa. Noin viikko sen jälkeen näin apostoli Spencer W. Kimballin kuvan ja tunnistin hänet lentokentän muukalaiseksi.’”²

Monta vuotta myöhemmin presidentti Kimball sai kirjeen, jossa luki mm:

”Rakas presidentti Kimball

Opiskelen Brigham Youngin yliopistossa. Olen juuri palannut lähetystyöstä Münchenistä Länsi-Saksasta. Lähetystyö oli suuremista aikaa, ja opin paljon. – –

Istuin viime viikolla pappeuskokouksessa ja kuulin siellä kertomuksen rakkaudenteostanne Chicagon lentokentällä noin 21 vuotta sitten. Kertomuksen mukaan olitte tavannut nuoren raskaana olevan äidin vaikeuksissa – – itkevän lapsen – – kanssa odottamassa lippujaan pitkässä jonossa. Hänellä oli keskenmenon uhka, eikä hän siksi saanut nostaa lasta syliinsä lohduttaakseen tätä. Hänellä oli sitä ennen ollut neljä keskenmenoa, joten lääkärin ohje olla kumartelematta ja nostelematta oli varsin aiheellinen.

Tyynnytitte itkevän lapsen ja selititte ongelman muille jonotaville matkustajille. Tämä rakkaudenteko hälvensi äitini rasi-tusta ja jännitystä. Minä synnyin muutamaa kuukautta myöhemmin Flintissä Michiganissa.

Haluan vain *kiittää teitä* rakkaudestanne. *Kiitos* esimerkistänne!”³

Spencer W. Kimballin opetuksia

Meidän tulee noudattaa Vapahtajan esimerkkiä epäitsekästä palvelemisesta.

[Vapahtaja] antoi itsensä seuraajilleen. – – Hän halusi aina tehdä oikein ja täyttää palveleмиensa ihmisten oikeat ja todelliset tarpeet.⁴

Hän asetti itsensä ja omat tarpeensa toiselle sijalle ja palveli muita enemmänkin kuin velvollisuus vaati, väsymättä, rakastavasti, vaikuttavasti. Hyvin monet nykyajan maailman ongelmista aiheutuvat itsekkyydestä ja itsekeskeisyydestä, jonka vuoksi liian monet asettavat kovia vaatimuksia elämälle ja muille toteuttaakseen omat pyyteensä.⁵

Mitä paremmin me ymmärrämme sen, mitä Jeesus Nasaretilaisen elämässä todella tapahtui Getsemanessa ja Golgatalla, sitä paremmin me kykenemme ymmärtämään uhrauksen ja epäitsekyyden suuren merkityksen omassa elämässämme.⁶

Jos me seuraamme [Vapahtajaa Hänen] jalanjäljissään, me voimme elää uskossa emmekä pelossa. Jos meillä on sama näkemys ihmisistä kuin Hänellä, me voimme rakastaa heitä, palvella heitä ja ojentaa heille auttavan kätemme sen sijaan että tuntisimme ahdistusta tai uhkaa heidän takiaan.⁷

Jumala täyttää muiden tarpeet usein meidän pienillä palveluteoillamme.

Meidän pitää auttaa niitä, joita pyrimme palvelemaan, tietämään omalta kohdaltaan, ettei Jumala ainoastaan rakasta heitä, vaan että Hän muistaa heidät aina ja tietää heidän tarpeensa. – –

Jumala huomaa meidät, ja Hän valvoo meitä. Mutta tavallisesti Hän täyttää tarpeemme jonkun toisen henkilön välityksellä. Siksi on tärkeää, että me palvelemme toinen toistamme valtakunnassa. Kirkon jäsenet opetuslasten saarekkeena tarvitsevat toistensa voimaa, tukea ja johtoa uskovien yhteisössä. Opissa ja liitoissa sanotaan, kuinka tärkeää on noudattaa käskyä: ”auta heikkoja, nosta hervonneita käsiä ja vahvista voimattomia polvia” (OL 81:5). Hyvin usein palveluksemme ovat vain rohkaisevia sanoja tai arkista apua arkisine askareineen, mutta mitä suurenmaisia seurauksia saattaakaan koitua arkisista toimista ja pienistä mutta tarkoituksellisista teoista! – –

Jos me keskitymme yksinkertaisiin periaatteisiin ja yksinkertaisiin palvelutekoihin, tulemme huomaamaan, että organisatoriset linjat menettävät pian osan merkityksestään. Menneisyydessä organisatorisista linjoista on tullut kirkossa liiankin usein muureja, jotka ovat estäneet meitä ojentamasta auttavaa kättämme yksityisille henkilöille niin hyvin kuin meidän pitäisi. Kun huolehdimme vähemmän organisaation tai henkilökohtaisen kiitoksen saamisesta, huomaamme myös, että alamme tuntea enemmän huolta sen yhden palvelemisesta, jolle meidän velvollisuutemme on ojentaa auttava kätemme. Alamme myös huolehtia vähemmän organisatorisesta identiteetistämme ja enemmän todellisesta ja lopullisesta identiteetistämme taivaallisen Isämme poikina ja tyttärinä ja muiden auttamisesta saman yhteenkuuluvuuden tunteen saavuttamisessa.⁸

Meidän tulee käyttää lahjojamme ja kykyjämme muiden palvelemiseen.

Kenenkään meistä ei pitäisi tulla niin kiireiseksi kirkon virallisissa tehtävissä, että vähäeleiselle, kristilliselle lähimmäistemme palvelemiselle ei jää tilaa.⁹

Meidän on helppo mukautua vanhoihin vakiintuneisiin ohjelmiin, tekemään sellaista, mitä meitä vaaditaan tekemään, tekemään työtä määrätty määrä tunteja, laulamaan niin ja niin monta kertaa ja rukoilemaan niin ja niin monta kertaa, mutta muistatette, että Herra sanoi laiskaksi sellaista palvelijaa, joka odottaa, että häntä käsketään kaikessa [ks. OL 58:26].¹⁰

”Totisesti minä sanon, että ihmisten tulisi tehdä innokkaasti työtä hyvän asian puolesta ja tehdä paljon omasta vapaasta tahdostaan ja saada aikaan paljon vanhurskautta” (OL 58:27).

Kaikille ihmisille on annettu erityisiä kykyjä, ja tietyissä rajoissa heidän pitäisi kehittää noita kykyjä, käyttää omaa mielikuvitustaan eikä tulla kumileimasimiksi. Heidän tulee kehittää omia lahjojaan ja kykyjään ja pystyvyyttään mahdollisimman pitkälle ja käyttää niitä valtakunnan rakentamiseen.¹¹

Kirkon jäsenellä, jonka asenteena on jättää kaikki toisille, on paljon vastattavaa. On monia, jotka sanovat: ”Minun vaimoni tekee työtä kirkossa!” Toiset sanovat: ”Minä en ole kerta kaikkiaan uskonnollista tyyppiä”, ikään kuin useimmat ihmiset eivät joutuisi näkemään vaivaa palvellakseen ja tehdäkseen velvollisuutensa. Mutta Jumala on antanut meille kykyjä ja aikaa, piileviä lahjoja ja tilaisuuksia käyttää ja kehittää niitä Hänen palveluksessaan. Sen tähden Hän odottaa paljon meiltä, etuoikeutetuilta lapsiltaan.¹²

Kertomuksessa hedelmättömästä viikunapuusta (ks. Matt. 21:19) tuottamaton puu kirottiin hedelmättömyytensä takia. Mikä menetys henkilölle ja ihmiskunnalle, ellei köynnös kasva, puu tuota hedelmää, sielu avarru palvelemisen kautta! Ihmisen täytyy elää, ei vain olla olemassa; hänen täytyy tehdä, ei vain olla; hänen täytyy kasvaa, ei vain oleilla. Meidän täytyy käyttää kykyjämme lähimmäistemme hyväksi eikä haudata niitä itsekokeskeisen elämän hautaan.¹³

Jotkut huomioitsijat saattavat ihmetellä, miksi me olemme huolissamme sellaisista yksinkertaisista asioista kuin muiden palveleminen maailmassa, jossa on niin dramaattisia ongelmia. Yksi Jeesuksen Kristuksen kirkon hyvistä puolista kuitenkin on, että se antaa meille näkökulman tämän planeetan ihmisiin, meidät mukaan luettuina, niin että me voimme nähdä asiat, joilla on todellista merkitystä ja välttyä sotkeutumasta moninaisiin vähäisempiin asioihin, jotka kilpailevat ihmiskunnan huomiosta. – –

Saanan antaa teille neuvon, että kun valitsette asioita, joille annatte aikaanne ja kykyjänne ja varojanne muiden palvelemiseksi, valitkaa tarkoin hyviä asioita. On olemassa niin paljon näitä asioita, joille voitte antaa itsenne täysin ja vapaasti ja jotka tuottavat paljon iloa ja onnea teille ja niille, joita palvelette. Aika ajoin on muitakin asioita, jotka saattavat näyttää muodikkaammilta ja jotka saavat maailman osoittamaan suosiota, mutta ne ovat yleensä luonteeltaan itsekkäämpiä. Nämä jälkimmäiset asiat pyrkivät nousemaan esiin ihmisten tekemistä käskyistä, kuten pyhissä kirjoituksissa sanotaan [ks. Matt. 15:9], eivätkä Jumalan käskyistä. Sellaisissa asioissa on joitakin hyveitä ja niistä on jonkin verran hyötyä, mutta ne eivät ole yhtä tärkeitä kuin ne asiat, jotka nousevat Jumalan käskyjen pitämisestä.¹⁴

Nuoriso kukoistaa saadessaan mahdollisuuksia palvella merkityksellisellä tavalla.

Meidän ei pidä pelätä pyytää nuoriamme palvelemaan lähimmäisiään tai tekemään uhrauksia valtakunnan hyväksi. Nuorilamme on eräänlaista luontaista ihanteellisuutta, ja me voimme luottavaisin mielin vedota tähän ihanteellisuuteen kutsuesamme heitä palvelemaan.¹⁵

Kun luemme ilkeivallanteoista ja rikoksista – – ja kun huomaamme, että monia niistä tekevät tytöt ja pojat, kysymme itseltämme, mikä on syy ja mitä ovat parannuskeinot. Asiaa selvittävässä tutkimuksessa havaittiin, että suurin osa nuorista haluaa vastuuta ja kukoistaa sen myötä.

”Mitä me voimme tehdä?” [nuoret] kysyvät. – –

"Meidän ei pidä pelätä pyytää nuoriamme palvelemaan lähimmäisiään tai tekemään ubrauksia valtakunnan hyväksi."

Käykää kaupassa, työskennelkää sairaalassa, auttakaa naapureita – – peskää astioita, imuroikaa lattiat, sijatkaa vuoteet, valmistakaa ruokaa, opetelkaa ompelemaan.

Lukekaa hyviä kirjoja, korjatkaa huonekaluja, tehkää jotakin tarpeellista kotona, siivotkaa talo, silittäkää vaatteenne, haravoi-
kaa lehtiä, luokaa lunta.¹⁶

Me haluamme kiinnittää huomiota – – siihen, että meidän pitää jatkuvasti antaa nuorille miehillemme merkityksellisiä tilaisuuksia vahvistaa sieluaan palvelemalla. Nuorista miehistä ei yleensä tule epäaktiivisia kirkossa siksi, että heille annetaan liian monia tärkeitä tehtäviä. Ei kukaan nuori mies, joka on todella saanut omakohtaisen todistuksen siitä, että evankeliumi toimii ihmisten elämässä, pakene velvollisuuksiaan valtakunnassa ja jätä niitä hoitamatta.¹⁷

Toivon, että kirkon nuoret naiset ottavat jo varhain elämässään tavaksi kristillisen palvelemisen. Kun autamme muita ihmisiä

heidän ongelmissaan, näemme omat ongelmamme uudesta näkökulmasta. Me kehotamme kirkon sisaria – nuoria ja vanhoja – tekemään innokkaasti [OL 58:27] vähäeleisiä palveluksia ystäville ja naapureille. Jokainen evankeliumin periaate sisältää itsessään oman todistuksensa siitä, että se on tosi. Palvelukset eivät ole avuksi ainoastaan niiden vastaanottajille, vaan ne avartavat palveluksen tarjoajaa.¹⁸

Epäitsekäs palveleminen vie meidät yltäkylläiseen elämään.

Muiden palveleminen tekee tästä elämästä syvällisempää ja suloisempaa, kun valmistaudumme elämään paremmassa maailmassa. Me opimme palvelemaan palvelemalla. Kun me olemme lähimmäistemme palveluksessa, meidän teoistamme ei ole apua ainoastaan heille, vaan me näemme omat ongelmamme tuoreemmasta näkökulmasta. Kun me huolehdimme enemmän muista, meille jää vähemmän aikaa murehtia itseämme! Palvelemisen ihmeen ytimessä on Jeesuksen lupaus, että kadottamalla itsemme me löydämme itsemme! [Ks. Matt. 10:39.]

Me emme ”löydä” itseämme ainoastaan siten, että tunnustamme jumalallisen opastuksen elämässämme, vaan mitä enemmän me palvelemme lähimmäisiämme oikeilla tavoilla, sitä enemmän sielumme kasvaa. Kun palvelemme muita, meistä tulee merkityksellisempiä ihmisiä. ”Me kasvamme, kun palvelemme muita. Meidän on todellakin helpompi ’löytää’ itsemme, koska meissä on niin paljon enemmän löydettävää!” –

– – Pyhissä kirjoituksissa mainittu yltäkylläinen elämä [ks. Joh. 10:10] on se hengellinen tulos, johon päädytään palvelemalla paljon muita ja käyttämällä lahjojamme Jumalan ja ihmisen palvelukseen. Muistanette, että Jeesus sanoi, että kahden ensimmäisen käskyn varassa ovat laki ja profeetat, ja noissa kahdessa käskyssä on kyse rakkautemme kehittämisestä Jumalaa, itseämme, lähimmäisiämme ja kaikkia ihmisiä kohtaan [ks. Matt. 22:36–40]. Sellaisessa elämässä, joka ei ole yhteydessä noiden kahden suuren käskyn pitämiseen ja toteuttamiseen, ei voi olla mitään todellista yltäkylläisyyttä.

Ellei tapamme elää vie meitä lähemmäksi taivaallista Isäämme ja lähimmäisiämme, elämämme on sangen tyhjää. Minusta on pelottavaa nähdä esimerkiksi, kuinka kovin monen elämäntapa nykyisin saa heidät irtaantumaan perheestään ja ystävistään ja vertaisryhmästään kohti välinpitämätöntä nautinnon tai materialismin tavoittelua. Uskollisuus perhettä, yhteiskuntaa ja isänmaata kohtaan sysätään niin usein syrjään muiden pyrkimysten tieltä, joiden ajatellaan virheellisesti tuovan onnea, kun itsekkyyks itsesi asiassa on niin usein kyseenalaisen nautinnon tavoittelua, joka kestää niin vähän aikaa. Yksi todellisen ilon ja pelkän nautinnon eroista on se, että tiettyjä nautintoja saadaan jonkun toisen ihmisen tuskan kustannuksella. Ilo sen sijaan kumpuaa epäitsekkästä palveluksesta, ja siitä on toisille hyötyä eikä suinkaan vahinkoa.¹⁹

Tunnen miehen, joka ei kolmen neljännesvuosisadan aikana ajatellut mitään muuta kuin itseään. – Hän oli pyrkinyt elämään itseään varten ja keräämään kaikkea elämän hyvyttä omaksi kehitykseksi ja nautinnoksi. Niin kummallista kuin se onkin, kun hän on yrittänyt elää itseään varten – hän on kutistunut, hän on menettänyt ystävänsä, ja hänen oma väkensä karttaa häntä ikävystyttävänä.

Ja nyt kun elämä vähitellen ehtyy, hän huomaa olevansa yksin, hylätty, katkera, vailla rakkautta ja unohdettu; eikä hän itsensä välillä vielä osaa ajatella ketään muuta kuin itseään. Hän on yrittänyt säästää itselleen aikansa, kykynsä ja varansa. Hän on kadottanut yltäkylläisen elämän.

Toisaalta tunnen erään toisen miehen, joka ei ole milloinkaan uhrannut ajatustakaan itselleen. Hän on halunnut vain olla läheistensä turvana ja ilona. Mikään tehtävä ei ole ollut liian suuri, mikään uhri liikaa annettavaksi hänen lähimmäistensä puolesta. Hänen varansa ovat tuottaneet helpotusta fyysiseen kärsimykseen, hänen hyväntahtoinen työnsä ja huomaavaisuutensa on antanut lohtua ja hyvää mieltä ja rohkeutta. Missä vain ihmisillä onkin ollut hätää, hän on ollut paikalla kannustamassa masentuneita, hautaamassa kuolleita, lohduttamassa omaisia ja ystävänä hädän hetkellä. Hän on tuhlannut aikaansa, varojaan ja voimavarojaan avun tarpeessa oleville. Antamalla itsestään

avokätisesti samalla hän on lisännyt henkistä, fyysistä ja moraalista arvoaan, niin että nyt elämänsä ehtoossa hän on hyvää aikaansaava voima, esimerkki ja innoituksen lähde monille. Hän on kehittynyt ja kasvanut, niin että häntä ylistetään, rakastetaan ja arvostetaan kaikkialla. Hän on antanut elämänsä ja on todellakin todellisella tavalla löytänyt yltäkylläisen elämän.²⁰

Kun olosuhteet kärjistävät vastakohtaisuutta maailman teitten ja Jumalan teitten välillä, kirkon jäsenten usko joutuu yhä ankarammalle koetukselle. Tärkeimpiä tekojamme on silloin tuoda julki todistuksemme palvelemalla, mikä puolestaan kehittää meitä hengellisesti, lisää uskollisuuttamme ja kykyämme noudattaa käskyjä. – –

Hengellisyys antaa suurta turvaa, emmekä me voi elää hengellisesti palvelematta!²¹

Jos etsimme todellista onnea, meidän täytyy käyttää voimavaramme sellaisiin tarkoituksiin, jotka ovat suurempia kuin omat pyyteemme. Pohtikaamme rukoillen, kuinka voimme tehokkaasti ja rakastavasti palvella perhettämme, lähimmäisiämme ja muita pyhiä.²²

Opiskelu- ja opetusehdotuksia

Harkitse näitä ideoita, kun tutkit lukua tai valmistaudut opettamaan. Katso lisää apua sivuilta V–IX.

- Kertaa sivuilla 85–87 oleva kertomus. Ajattele, mitä vaikutuksia presidentti Kimballin yksinkertaisella ystävydenteolla oli. Mitä me voimme oppia siitä, millä tavalla hän palveli.
- Kuinka kuvaisit tapaa, jolla Vapahtaja palveli muita? (Katso esimerkkejä sivuilta 87–88.) Miten sinä voit seurata Hänen esimerkkiään?
- Lue sivun 88 kolmas kappale. Milloin Herra on täyttänyt tarpeesi muiden ihmisten kautta? Mitä me voimme tehdä ollaksemme valmiita täyttämään muiden tarpeita?
- Kertaa lyhyesti sivut 89–90 kiinnittäen huomiota esteisiin, jotka saattavat estää meitä palvelemasta epäitsekäästi. Kuinka me voimme voittaa nämä esteet?

- Presidentti Kimball opetti, että nuoret tarvitsevat palvelumahdollisuuksia (s. 90–92). Minkähän vuoksi? Kuinka vanhemmat ja kirkon johtajat voivat järjestää nuorille merkityksellisiä palvelumahdollisuuksia?
- Mitä ”yltäkylläinen elämä” mielestäsi tarkoittaa? (Katso esimerkkejä sivuilta 92–94.) Miksi epäitsekäs palveleminen johtaa yltäkylläiseen elämään?

Aiheeseen liittyviä pyhien kirjoitusten kohtia: Matt. 25:40; Jaak. 1:27; Moosia 2:17; 4:14–16; OL 88:123

Viitteet

1. Ks. ”Small Acts of Service”, *Ensign*, joulukuu 1974, s. 7.
2. Edward L. Kimball ja Andrew E. Kimball jr, *Spencer W. Kimball*, 1977, s. 334.
3. Ks. Gordon B. Hinckley, ”Tehkää myös te samoin heille”, *Valkeus*, joulukuu 1992, s. 6.
4. Alue-edustajien seminaari 30. maaliskuuta 1979, Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkon arkistot, s. 3.
5. Ks. ”Jeesus: täydellinen johtaja”, *Valkeus*, maaliskuu 1980, s. 15; ks. myös ”Jeesus, täydellinen johtaja”, *Valkeus*, elokuu 1983, s. 9.
6. Ks. ”Yltäkylläinen elämä”, *Valkeus*, kesäkuu 1979, s. 5.
7. *Ensign*, heinäkuu 1978, s. 5–6.
8. Ks. ”Pienet palvelukset”, *Valkeus*, joulukuu 1976, s. 2.
9. Ks. ”Pojat tarvitsevat sankareita lähellään”, *Valkeus*, lokakuu 1976, s. 41.
10. *The Teachings of Spencer W. Kimball*, toim. Edward L. Kimball, 1982, s. 257.
11. ”How to Evaluate Your Performance”, *Improvement Era*, lokakuu 1969, s. 16.
12. Ks. *Anteeksiantamuksen ibme*, 1975, s. 99.
13. ”President Kimball Speaks Out on Service to Others”, *New Era*, maaliskuu 1981, s. 49.
14. *Ensign*, heinäkuu 1978, s. 4, 5.
15. Ks. ”Presidentti Kimball puhuu lähestytyöstä”, *Valkeus*, helmikuu 1982, s. 48–49.
16. Julkaisussa Conference Report, lokakuu 1963, s. 38–39 tai *Improvement Era*, joulukuu 1963, s. 1 073.
17. Ks. ”Pojat tarvitsevat sankareita lähellään”, s. 39.
18. Ks. ”Sisarten etuoikeudet ja velvollisuudet”, *Valkeus*, huhtikuu 1979, s. 180.
19. *Ensign*, heinäkuu 1978, s. 3, 4.
20. *The Teachings of Spencer W. Kimball*, s. 250–251.
21. Ks. ”Pienet palvelukset”, s. 2.
22. ”Seek Learning, Even by Study and Also by Faith”, *Ensign*, syyskuu 1983, s. 6.

Muille koko sydämestämme anteeksi antaminen

*Herra käsknee meitä antamaan anteeksi muille,
niin että me voimme saada anteeksi omat syntimme
ja meitä voidaan siunata rauhalla ja ilolla.*

Spencer W. Kimballin elämänvaiheita

Kun presidentti Spencer W. Kimball opetti anteeksiannon tavoittelemisesta, hän tähdensi myös muille anteeksi antamisen tärkeää periaatetta. Pyytäessään kaikkia ihmisiä yrittämään kehittää anteeksiannon henkeä hän kertoi seuraavasta tapahtumasta:

”Ponnistelin erään yhdyskuntaongelman parissa pienessä – seurakunnassa, jossa kaksi merkittävää miestä, kansanjohtajaa, oli juuttunut pitkälliseen ja helyttömään vihollisuuteen. Jotkin heidän välisensä väärinkäsitykset olivat ajaneet heidät kauaksi toisistaan ja tehneet heistä vihamiehiä. Päivien, viikkojen ja kuukausien kuluessa juopa yhä syveni. Kummankin riidassa olevan osapuolen perhe alkoi ottaa kantaa kiistakysymykseen, ja lopulta lähes kaikki seurakunnan jäsenet olivat sotkeutuneet asiaan. Huhuja levitettiin ja mielipide-eroavuuksia tuotiin ilmoille ja juoruista tuli tulisia kieliä, kunnes syvä juopa jakoi pikku yhteisön kahtia. Minut lähetettiin selvittämään asiaa. – Saavuin sekasorron vallassa olevaan yhdyskuntaan noin kello 6 sunnuntai-iltana ja ryhdyin heti neuvotteluun pääpukareiden kanssa.

Kuinka me kamppailimmekaan! Kuinka minä vetosin ja varoitin ja anoin ja pyysin! Mikään ei näyttänyt horjuttavan heitä. Kumpikin vastapuoli oli niin varma, että hän oli oikeassa ja että oikeus oli hänen puolellaan, että oli mahdotonta saada häntä hievahtamaan.

Tunnit kuluivat – kello oli nyt jo paljon yli keskiyön, ja epätoivo näytti kääriävän koko paikan vaippaansa; ilmapiiri oli yhä täynnä

Presidentti Kimball neuvoi kirkon jäseniä: "Antakaa anteeksi ja unohtakaa. Älkää antako vanhojen koettujen vääryyksien muuttaa sieluanne ja vaikuttaa siihen ja tubota rakkauttanne ja elämäämme."

pahaa mieltä ja ilkeyttä. Itsepäinen vastustus ei hellittänyt. Silloin se tapahtui. Avasin umpimähkään uudelleen Opin ja liittoni, ja siinä se oli edessäni. Olin lukenut sen menneinä vuosina monia kertoja, eikä sillä silloin ollut ollut mitään erityistä merkitystä. Mutta tänä yönä se oli vastaus. Se oli vetoamus ja harras pyyntö ja uhkaus ja näytti tulevan suoraan Herralta. Luin [luvun 64] seitsemännestä jakeesta eteenpäin, mutta riitelevät osapuolet eivät

antaneet periksi tuumankaan verran, ennen kuin pääsin yhdeksänteen jakeeseen. Silloin näin heidän hätkähtävän, kavahtavan ihmetellen. Saattoiko se olla oikein? Herra sanoi meille – meille kaikille: 'Sen tähden minä sanon teille, että teidän tulee antaa anteeksi toinen toisellenne.'

Tämä oli velvollisuus. He olivat kuulleet sen aikaisemmin. He olivat sanoneet sen toistaessaan Herran rukousta. Mutta sitten: 'sillä se, joka ei anna veljelleen anteeksi hänen rikkomuksiaan, seisoo tuomittuna Herran edessä'.

He ehkä olivat sanoneet sydämessään: 'Kyllä minä saattaisin antaa anteeksi, jos hän tekee parannuksen ja pyytää anteeksiantoa, mutta hänen on otettava ensimmäinen askel.' Mutta sitten viimeisten rivien täysi merkitys näytti iskevän heihin: 'sillä hänelle jää suurempi synti'.

Mitä? Tarkoittaako tämä, että minun on annettava anteeksi, vaikka vastustajani pysyy kylmänä ja välinpitämättömänä ja ilkeänä? Tästä kohdasta ei voi erehtyä.

Yleisesti erehdytään ajattelemaan, että ennen kuin anteeksiantoa voi vaatia, syyllisen täytyy pyytää anteeksi ja nöyryyä tomuun. Varmasti sen, joka on tehnyt vahinkoa, tulee täysin sovittaa tekonsa, mutta mitä tulee loukattuun osapuoleen, hänen tulee antaa syylliselle anteeksi tämän asennoitumisesta riippumatta. Jotkut saavat toisinaan tyydytystä siitä, että näkevät toisen osapuolen polvillaan ja maassa matelemassa, mutta se ei ole evankeliumin tie.

Tyrmistyneinä kaksi miestä kohottautuivat istuimillaan, kuuntelivat, aprikoivat hetken, alkoivat sitten taipua. Kaikkiin muihin luettuihin pyhien kirjoitusten kohtiin lisättyä tämä kohta painoi heidät polvilleen. Kello kahdelta aamulla nämä kaksi katkeraa vihamiestä kätelivät toisiaan, hymyilivät, antoivat anteeksi ja pyysivät anteeksiantoa. Nämä kaksi miestä syleilivät toisiaan sovinnon merkiksi. Tämä hetki oli pyhä. Vanhat kaunat annettiin anteeksi ja unohdettiin, ja vihamielistä tuli jälleen ystäviä. Kumpikaan ei enää koskaan maininnut kiistanaiheita. Luurangot haudattiin, kuivien luiden kaappi lukittiin ja avain heitettiin pois, ja rauha palasi.²¹

Presidentti Kimball kehotti koko palvelutyönsä ajan kirkon jäseniä olemaan anteeksiantavaisia. ”Jos on väärinkäsityksiä, selvittäkää ne, antakaa anteeksi ja unohtakaa. Älkää antako vanhojen koettujen vääryyksien muuttaa sieluanne ja vaikuttaa siihen ja tuhota rakkauttanne ja elämäännne. Pankaa huoneenne järjestykseen. Rakastakaa toisianne ja rakastakaa lähimmäisiänne, ystäviännne, teitä lähellä asuvia ihmisiä, kun Herra antaa teille tämän voiman.”²

Spencer W. Kimballin opetuksia

Meidän tulee antaa anteeksi saadaksemme anteeksi.

Koska anteeksianto on ehdoton vaatimus iankaikkisen elämän saavuttamiseksi, ihminen luonnollisesti pohtii: Miten minä parhaiten voisin taata itselleni tuon anteeksiannon? Heti nousee esiin välttämättömänä yksi monista perustekijöistä: on annettava anteeksi saadaksesen anteeksi.³

”Jos te annatte toisille ihmisille anteeksi heidän rikkomuksensa, antaa myös taivaallinen Isänne teille anteeksi.

Mutta jos te ette anna anteeksi toisille, ei Isännekään anna anteeksi teidän rikkomuksianne.” (Matt. 6:14–15.)

Vaikeaako? Tietenkin. Herra ei ole koskaan luvannut helppoa tietä eikä yksinkertaista evankeliumia, ei matalia mittapuita eikä alhaisia normeja. Hinta on korkea, mutta saavutettu hyvä on kaikkien kustannusten arvoinen. Herra itse käänsi toisen posken; vastaanpanematta Hän sieti lyömistä ja pieksämistä, kaikenlaista häväistystä Hän kärsi lausumatta tuomion sanaakaan. Ja Hänen kysymyksensä meille kaikille kuuluu: ”Millaisia miehiä teidän siis tulee olla?” Ja hänen vastauksensa meille on: ”Sellaisia kuin minä olen.” (3. Nefi 27:27.)⁴

Meidän täytyy antaa täysin anteeksi muille koko sydämestämme.

Käskyä antaa anteeksi ja tuomiota, joka seuraa anteeksiantamattomuudesta, ei olisi voitu esittää selvemmin kuin seuraavassa profeetta Joseph Smithille annetussa nykyajan ilmoituksessa:

Jeesus Kristus opetti: "Jos te annatte toisille ihmisille anteeksi heidän rikkomuksensa, antaa myös taivaallinen Isänne teille anteeksi" (Matt. 6:14).

"Minun opetuslapseni etsivät muinaisina aikoina syytä toinen toistaan vastaan eivätkä antaneet toisilleen anteeksi sydämessään; ja tämän pahuuden tähden heitä ahdistettiin ja kuritettiin ankarasti.

Sen tähden minä sanon teille, että teidän tulee antaa anteeksi toinen toisellenne; sillä se, joka ei anna veljelleen anteeksi hänen rikkomuksiaan, seisoo tuomittuna Herran edessä; sillä hänelle jää suurempi synti.

Minä, Herra, annan anteeksi kenelle tahdon, mutta teiltä vaaditaan, että annatte anteeksi kaikille ihmisille." (OL 64:8–10.) – –

Opetus pätee nytkin meidän kohdallamme. Monet ihmiset – joutuessaan tekemään sovintoa toisten kanssa – sanovat, että he antavat anteeksi, mutta he kantavat edelleenkin kaunaa, epäilevät edelleenkin toista osapuolta, eivät vielääkään usko toisen vilpittömyyteen. Tämä on synti, sillä kun sovinto on saatu aikaan ja kun katumus on tuotu julki, kummankin tulisi antaa anteeksi ja

unohtaa, paikata heti aitoihin syntyneet aukot ja palauttaa ennalleen aikaisemmin vallinnut sopusointu.

Muinaiset opetuslapset sanoivat ilmeisesti antavansa anteeksi ja tekivät pinnallisen vaaditun sovinnon, mutta eivät ”antaneet toisilleen anteeksi sydämessään”. Se ei ollut anteeksiantoa, vaan siinä oli tekopyhyyden ja petoksen ja vilpillisyyden tuntua. Kuten Kristuksen esimerkkirukous edellyttää, anteeksiannon on lähdettävä sydäimestä ja puhdistettava mieli [ks. Matt. 6:12; ks. myös jakeet 14–15]. Anteeksianto tarkoittaa unohtamista. Muuan nainen eräässä seurakunnassa oli ”käynyt läpi” sovittelun ja oli ulkoisesti suostunut sovintoon ja ilmaissut tämän sanoin sekä sanonut antavansa anteeksi. Tämän jälkeen hän huomautti silmät leimuten: ”Minä annan hänelle anteeksi, mutta minun muistini on kuin norsun muisti. En tule koskaan unohtamaan.” Hänen teeskentelemänsä sovinto oli arvoton ja mitätön. Hän elätteli edelleen katkeruutta. Hänen ystävälliset sanansa olivat kuin hämähäkinverkko, hänen paikkaamansa aidat kuin oljenkorsia, ja hän itse kärsi yhä vailla mielenrauhaa. Mikä pahempaa, hän seisoi ”tuomittuna Herran edessä”, ja hänen päällensä jäi suurempi synty kuin henkilölle, jonka hän väitti vahingoittaneen häntä.

Tämä vihamielinen nainen ei ensinkään käsittänyt, että hän ei ollut lainkaan antanut anteeksi. Hän oli vain teeskennellyt. Hän käänteli ohjauspyörää pääsemättä mihinkään. Edellä lainatussa pyhien kirjoitusten kohdassa sanalla *sydämessään* on syvälinen merkitys. Tunteiden ja ajatusten ja katkeruuden täytyy puhdistua. Pelkät sanat eivät hyödytä lainkaan.

”Sillä katso, jos ihminen, joka on paha, antaa lahjan, hän tekee sen vastahakoisesti; sen vuoksi se katsotaan hänelle samaksi kuin jos hän olisi pitänyt lahjan; sen vuoksi hänet luetaan pahaksi Jumalan edessä” (Moroni 7:8).

Henry Ward Beecher ilmaisi tämän ajatuksen seuraavasti: ”Voin antaa anteeksi, mutta en voi unohtaa’ on samaa kuin sanoisi: ’En voi antaa anteeksi.’”

Voinen lisätä, että ellei asianomainen henkilö anna anteeksi veljelleen tämän rikkomuksia *koko sydämestään*, hän ei ole sovelias nauttimaan sakramenttia.⁵

Meidän tulee jättää tuomitseminen Herralle.

Ollaksemme oikeassa meidän tulee antaa anteeksi ja meidän tulee tehdä se *siitä riippumatta, tekeekö vastustajamme parannusta vai ei*, tai miten vilpittön hänen elämänmuutoksensa on tai pyytääkö hän meiltä anteeksiantoa vai ei. Meidän täytyy noudattaa Mestarin esimerkkiä ja opetusta, Hänen joka sanoi: ”Teidän tulee sanoa sydämessänne: Jumala tuomitkoon minun ja sinun välillä ja maksakoon sinulle tekojesi mukaan” (OL 64:11). Mutta usein ihmiset ovat haluttomia jättämään asiaa Herralle, peläten ehkä, että Herra olisi liian armelias, vähemmän ankara kuin tapaukseen nähden olisi oikein.⁶

Joiltakin ihmisiltä ei ainoastaan puutu kykyä ja halua antaa anteeksi ja unohtaa toisten rikkomukset, vaan he menevät toiseen äärimmäisyyteen vainoten sylliseksi väitettyä. Olen saanut monia kirjeitä ja puhelinsoittoja henkilöiltä, jotka ovat päättäneet ottaa oikeuden miekan omiin käsiinsä ja ottaa tehtäväkseen huolehtia siitä, että syllistä rangaistaan. ”Tuo mies tulisi erottaa kirkosta”, eräs nainen julisti, ”enkä tule lepäämään, ennen kuin hän saa mitä hänelle kuuluu.” Eräs toinen sanoi: ”En voi levätä niin kauan, kuin tuo henkilö on kirkon jäsen.” Vielä eräs toinen sanoi: ”En tule astumaan sisään kappeliin niin kauan, kuin tuon henkilön sallitaan tulla sinne. Haluan, että hänen erottamiseksiin järjestetään oikeudenkäynti.” Eräs mies jopa matkusti useita kertoja Salt Lake Cityyn ja kirjoitti monta pitkää kirjettä protestoidakseen piispaa ja vaarnanjohtajaa vastaan, jotka eivät ryhtyneet pikaisesti kurinpidollisiin toimiin erään henkilön kohdalla, jonka hän väitti rikkovan kirkon lakeja.

Niille, jotka haluavat ottaa lain omiin käsiinsä, luemme uudelleen Herran selvät sanat: ”Hänelle jää suurempi synti” (OL 64:9). Ilmoitus jatkuu: ”Ja teidän tulee sanoa sydämessänne: Jumala tuomitkoon minun ja sinun välillä ja maksakoon sinulle tekojesi mukaan” (OL 64:11). Kun tietoon tulleet rikkomukset on asianmukaisesti ilmoitettu asianomaisille kirkon virkamiehille, kyseinen henkilö voi jättää tapauksen rauhaan ja vastuun kirkon virkailijoille. Jos nämä virkamiehet suvaitsevat syntiä keskuudessaan, heidän vastuunsa on pelottava ja heidät tullaan vaatimaan tilille.⁷

Herra tuomitsee samalla mitalla, jolla me mittaamme. Jos me olemme kovia, meidän ei tule odottaa muuta kuin kovuutta. Jos me olemme armeliaita niitä kohtaan, jotka loukkaavat meitä, Hän tulee olemaan meille armelias erheittemme suhteen. Jos me olemme anteeksiantamattomia, Hän jättää meidät piehtaroimaan omissa synneissämme.

Vaikka pyhät kirjoitukset ovat selkeitä julistuksessaan, että ihmisille mitataan samalla mitalla, jolla he mittaavat lähimmäisilleen, ei edes oikeutetun tuomion antaminen kuulu maallikolle, vaan asianmukaisille kirkon ja valtion virkailijoille. Lopullisen tuomion antaa Herra. – –

Herra voi tuomita ihmiset niin heidän ajatustensa kuin heidän sanojensa ja tekojensakin mukaan, sillä Hän tuntee jopa heidän sydämensä aikeet, toisin kuin ihmiset. Me kuulemme mitä ihmiset sanovat, me näemme mitä he tekevät, mutta kykenemättä tietämään, mitä he ajattelevat tai aikovat, me tuomitsemme usein väärin, jos yritämme arvailla heidän tekojensa taustalla olevia tarkeituvia ja vaikuttimia ja esittää niistä oman tulkintamme.⁸

**Vaikka anteeksianto saattaa tuntua vaikealta,
me voimme antaa anteeksi.**

Puheen ollessa anteeksiannon hengestä eräs hyvä veli kysyi minulta: ”Niin, niinhän pitäisi tehdä, mutta miten se on tehtävissä? Eikö siihen vaadita yli-ihmistä?”

”Kyllä”, minä vastasin, ”mutta meitä käsketään olemaan yli-ihmisiä. Herra on sanonut: ’Olkaa siis täydellisiä, niin kuin teidän taivaallinen Isänne on täydellinen’ (Matt. 5:48). Me olemme tulevia jumalia, ja Herra vaatii meiltä täydellisyyttä.”

”Niin, Kristus antoi anteeksi niille, jotka loukkasivat Häntä, mutta Hän oli enemmän kuin ihminen”, mies vastasi.

Ja minun vastaukseni kuului: ”Mutta on monia ihmisiä, jotka ovat havainneet mahdolliseksi tehdä tämän jumalallisen teon.”

Ilmeisesti on monia, jotka tämän hyvän veljen tavoin omaksuvat mukavan teorian, että anteeksiannon henki – – on enemmän tai vähemmän pyhien kirjoitusten tai mielikuvitushenkilöiden

yksinoikeus ja että sitä tuskin voidaan odottaa käytännön ihmisiltä nykymaailmassa. Niin ei ole asian laita.⁹

Tunsin erään nuoren äidin, jonka mies kuoli. Perhe oli elänyt köyhissä oloissa, ja vakuutussumma oli vain 2 000 dollaria, mutta se oli kuin taivaan lahja. Vakuutusyhtiö antoi leskelle sensuuruisen sekin heti kun todistus kuolemasta oli toimitettu. Nuori leski päätti säästää rahat hätätilanteita varten, ja niin hän talletti rahassumman pankkiin. Muutkin tiesivät hänen säästöistään, ja eräs sukulaismies sai hänet vakuuttuneeksi siitä, että hänen tuli lainata nämä 2 000 dollaria tälle korkeaa korkoa vastaan.

Vuodet kuluivat, eikä leski ollut saanut takaisin pääomaa eikä korkoja. Hän havaitsi, että lainan ottaja vältteli häntä ja antoi kierteleviä lupauksia, kun nainen kysyi tältä rahasta. Nyt hän tarvitsi rahaa, eikä saanut sitä.

”Kuinka minä vihaankaan häntä!” nainen sanoi minulle, ja hänen äänensä henki vihaa ja katkeruutta ja hänen tummat silmänsä leiskuivat. Miten terve mies saattoikin petkuttaa nuorelta leskeltä perheen avuksi tarkoitetut rahat! ”Kuinka inhoankaan häntä!” hän toisti yhä uudelleen. Sitten kerroin hänelle – – tarinan siitä, kuinka eräs mies antoi anteeksi isänsä murhaajalle. Hän kuunteli tarkkaavaisesti. Näin, että se teki häneen vaikutuksen. Kertomuksen päättyessä hänen silmänsä olivat kyynelissä ja hän kuiskasi: ”Kiitos. Vilpitön kiitokseni. Tietenkin minunkin tulee antaa anteeksi vihamicheeleni. Puhdistan nyt sydämeni siinä olevasta katkeruudesta. En odota saavani rahoja koskaan takaisin, mutta jätän syyllisen Herran käsiin.”

Viikkoja myöhemmin hän tapasi minut uudelleen ja tunnusti, että kuluneet viikot olivat olleet hänen elämänsä onnellisimpia. Hänen uudelleen saavuttamansa rauha oli varjonnut hänet, ja hän pystyi rukoilemaan syyllisen puolesta ja antamaan tälle anteeksi, vaikkei hän ollutkaan saanut takaisin yhtä ainutta dollaria.¹⁰

Kun me annamme anteeksi toisille, me vapautamme itsemme vihasta ja katkeruudesta.

Miksi Herra pyytää sinua rakastamaan vihollisiasi ja maksamaan pahan hyvällä? Siksi että voisit saada siitä koituvan hyödyn. Kun vihaat jotakuta, se ei vahingoita häntä kovinkaan paljon, etenkin,

"Anteeksianto on ihmeellinen aines, joka varmistaa sopusoinnun ja rakkauden kotiin tai seurakuntaan."

jos hän on kaukana eikä ole kosketuksissa sinuun, mutta viha ja katkeruus jäytävät sinun anteeksiantamatonta sydäntäsi. – –

Ehkäpä Pietari oli tavannut ihmisiä, jotka jatkuvasti rikkoivat häntä vastaan, ja hän kysyi:

"Herra, jos veljeni yhä uudestaan tekee väärin minua kohtaan, niin kuinka monta kertaa minun on annettava hänelle anteeksi? – –"

Ja Herra vastasi:

"Ei seitsemän, vaan seitsemänkymmentäseitsemän kertaa." (Matt. 18:21–22.) – –

Kun he ovat tehneet parannuksen ja tulevat polvillaan pyytämään anteeksi, useimmat meistä voivat antaa anteeksi, mutta Herra vaatii, että meidän on annettava anteeksi, vaikkeivät he tekisikään parannusta eivätkä pyytäisi meiltä anteeksi. – –

Meille on siis varmasti hyvin selvää, että meidän täytyy siitä huolimatta antaa anteeksi ilman kostoja, sillä Herra tekee meidän puolestamme sen, mikä on tarpeen. – – Katkeruus haavoittaa sitä, joka sitä elättelee; se kovettaa ja näivettää ja jäytaa.¹¹

Usein käy niin, että loukkauksia tapahtuu loukkaajan tietämättä. Jotakin hänen sanomaansa tai tekemäänsä tulkitaan tai ymmärretään väärin. Loukattu hautoo loukkausta sydämessään liittäen siihen sellaisia muita asioita, jotka saattavat ruokkia tulta ja antaa oikeutuksen hänen johtopäätöksillensä. Ehkäpä tämä on yksi niistä syistä, miksi Herra vaatii, että loukatun tulee tehdä aloite kohti rauhaa.

”Ja jos sinun veljesi tai sisaresi rikkoo sinua vastaan, ota asia puheeksi hänen kanssansa kahden kesken; ja jos hän tunnustaa, tee sovinto” (OL 42:88). – –

Noudatammeko me tuota käskyä vai murjotammeko me katkerina odottaen, että loukkaaja saa tietää siitä ja polvistuu katuva eteemme?¹²

Me saatamme suuttua vanhemmillemme tai opettajalle tai piispalle ja kutistaa itsemme nimettömäksi mitättömyydeksi, kun me näivetyimme ja typistymme katkeruuden ja vihan sapsen ja myrkyntakia. Sillä aikaa kun vihattu jatkaa elämäänsä aavistamatta vihaajan kärsimystä, vihaaja aiheuttaa vahinkoa vain itselleen. – –

Jättäytyminen pois kirkon toiminnasta vain johtajien kiusaksi tai merkiksi haavoittuneista tunteista on itsensä pettämistä.¹³

Nykyaikana niin usein ilmi tuotujen vihan, katkeruuden ja koston epäsointujen keskellä anteeksiannon hiljainen sävel on kuin parantavaa palsamia. Eikä sen vaikutus anteeksiantajaan ole vähäisin.¹⁴

Kun annamme anteeksi muille, meitä siunataan ilolla ja rauhalla.

Herran Jeesuksen Kristuksen innoituksesta Paavali on esittänyt meille ratkaisun elämän ongelmiin, jotka vaativat ymmärtämystä ja anteeksiantoa. ”Olkaa toisianne kohtaan ystävällisiä ja lempeitä ja antakaa toisillenne anteeksi, niin kuin Jumalakin on antanut teille anteeksi Kristuksen tähden” (Ef. 4:32). Jos tämä ystävällisen, hyväsydämisen anteeksiannon henki toinen toisiansa kohtaan voitaisiin saada jokaiseen kotiin, niin itsekkyys, epäluottamus ja katkeruus, jotka särkevät niin monia koteja ja perheitä, katoaisivat ja ihmiset eläisivät rauhassa.¹⁵

Anteeksianto on ihmeellinen aines, joka varmistaa sopusoinnun ja rakkauden kotiin tai seurakuntaan. Sen puuttuessa on kiistoja. Ymmärtämyksen ja anteeksiannon puuttuessa on erimielisyyksiä, joita seuraa sopusoinnun rikkoutuminen, mikä puolestaan synnyttää epälojalisuutta kodeissa ja seurakunnissa. Toisaalta anteeksianto on sopusoinnussa evankeliumin hengen, Kristuksen Hengen kanssa. Tämä on se henki, joka meillä kaikilla täytyy olla, jos me haluamme saada omat syntimme anteeksi ja olla nuhteettomia Jumalan edessä.¹⁶

Ylpeydestä tulee meille usein este ja kompastuskivi. Mutta jokaisen meistä pitää esittää itselleen kysymys: ”Onko ylpeytesi tärkeämpi kuin rauhasi?”

Aivan liian usein joku, joka on tehnyt elämässä paljon suuremoista ja saanut aikaan jotakin erinomaista, sallii ylpeyden estää häntä saamasta sitä runsasta palkintoa, johon hän muutoin olisi oikeutettu. Meidän tulisi aina pukeutua anteeksiantavan sydämen ja murtuneen mielen säkkiin ja tuhkaan, olla aina halukkaita osoittamaan aitoa nöyryyttä, kuten publikaani osoitti [ks. Luuk. 18:9–14], ja pyytää Herraa auttamaan meitä antamaan anteeksi.¹⁷

Niin kauan kuin kuolevaisuus vallitsee, me elämme ja teemme työtä vajavaisten ihmisten kanssa; ja tulee olemaan väärinkäsityksiä, loukkauksia ja herkkien tunteiden loukkaantumisia. Parhaimmatkin vaikuttimet ymmärretään usein väärin. On tyydytystä tuottavaa löytää monia, jotka sielunsa suuruudessa ovat oikaisseet ajatuksiaan, nielleet ylpeytensä, antaneet anteeksi sen, mitä he ovat pitäneet henkilökohtaisena loukkauksena. Lukemattomat muut, jotka ovat vaeltaneet kriittisiä, yksinäisiä, ohdakkeisia polkuja viheliäisessä kurjuudessa, ovat lopulta hyväksyneet ojennuksen, tunnustaneet virheet, puhdistaneet sydämensä katkeruudesta ja ovat saaneet jälleen rauhan, tuon kiihkeästi tavoitellun rauhan, jonka puuttuminen on niin huomiota herättävää. Ja kriittisyyden turhautumien, katkeruuden ja siitä aiheutuneen vieraantumisen tilalle on tullut lämpö ja valo ja rauha.¹⁸

Se on mahdollista. Ihminen voi voittaa itsensä. Ihminen voi päästä voitolle. Ihminen voi antaa anteeksi kaikille, jotka ovat rikkoneet häntä vastaan, ja jatkaa siitä saaden *rauhan* tässä elämässä ja iankaikkisen elämän tulevassa maailmassa.¹⁹

Jos etsisimme rauhaa ja ottaisimme ensimmäisen askeleen erimielisyyden ratkaisemiseksi – jos antaisimme anteeksi ja unohtaisimme koko sydämeistämme – jos puhdistaisimme oman sielunme synnistä, katkeruudesta ja syyllisyydestä, ennen kuin heitämme kivellä muita tai syytämme heitä – jos antaisimme anteeksi kaikki todelliset tai kuvitellut loukkaukset, ennen kuin pyydämme anteeksiantoa omista synneistämme – jos maksaisimme velkamme, suuret ja pienet, ennen kuin ahdistelemme velallissiamme – jos onnistuisimme poistamaan omista silmistämme sokaisevat hirret, ennen kuin suurentelemme roskaa toisten silmissä – miten suurenmoinen tämä maailma olisikaan! Avioerot vähenisivät minimiin, tuomioistuimet vapautuisivat vastenmielisistä rutiineista, perhe-elämä olisi taivaallista, valtakunnan rakentaminen edistyisi kiihtyvää vauhtia ja se rauha, joka ylittää ymmärryksen [ks. Fil. 4:7] toisi meille kaikille iloa ja onnea, jota ”ihminen [on tuskin] voinut sydämessään aavistaa” [ks. 1. Kor. 2:9].²⁰

Herra siunatkoon meitä kaikkia, niin että meillä olisi aina sydämessämme parannuksen ja anteeksiannon todellinen henki, kunnes olemme tulleet täydellisiksi ja katsomme kohti korotuksen kirkkauksia, jotka odottavat uskollisimpia.²¹

Opiskelu- ja opetusehdotuksia

Harkitse näitä ideoita, kun tutkit lukua tai valmistaudut opettamaan. Katso lisää apua sivuilta V–IX.

- Kertaa sivuilla 96–99 oleva kertomus. Miksi ihmisten on joskus niin vaikea antaa anteeksi toisilleen? Mitä sanat ”sillä hänelle jää suurempi synti” (OL 64:9) merkitsevät sinulle?
- Kertaa Matt. 6:14–15, jota kohtaa presidentti Kimball lainaa sivulla 99. Minkähän vuoksi meidän täytyy antaa anteeksi toisille, ennen kuin voimme saada Herran anteeksiannon?
- Millaiset asenteet ja teot ilmentävät sitä, että meidän anteeksiantomme tulee sydämeistä ja on täydellistä? (Ks. s. 99–101.) Miksi anteeksiannon pitää ”lähteä sydämeistä”?
- Kertaa osio, joka alkaa sivulta 102. Mitkä evankeliumin opetukset voivat auttaa meitä, niin että haluamme jättää tuomion Herralle?

- Lue sivulta 104 kertomus nuoresta äidistä ja kiinnitä huomiota siihen, mikä aluksi esti häntä antamasta anteeksi ja mikä lopulta teki hänelle mahdolliseksi antaa anteeksi. Kuinka me voimme voittaa esteet, jotka vähentävät haluamme ja pyrki- myksiänne antaa muille anteeksi?
- Mitä seuraa siitä, että kieltäydymme antamasta anteeksi? (Ks. s. 104–106.) Mitä siunauksia olet saanut, kun olet antanut jol- lekulle anteeksi? Mieti, kuinka voisit toteuttaa anteeksiannon henkeä ihmissuhteissasi.

Aiheeseen liittyviä pyhien kirjoitusten kohtia: Matt. 5:43–48; Luuk. 6:36–38; Kol. 3:12–15; OL 82:23

Viitteet

1. Ks. *Anteeksiantamuksen ihme*, 1975, s. 262–264.
2. *The Teachings of Spencer W. Kimball*, toim. Edward L. Kimball, 1982, s. 243.
3. Ks. *Anteeksiantamuksen ihme*, s. 245.
4. Ks. ”Anteeksiantamuksen voima”, *Valkeus*, huhtikuu 1978, s. 74.
5. Ks. *Anteeksiantamuksen ihme*, s. 246–247.
6. Ks. *Anteeksiantamuksen ihme*, s. 264–265.
7. Ks. *Anteeksiantamuksen ihme*, s. 248.
8. Ks. *Anteeksiantamuksen ihme*, s. 250–251.
9. Ks. *Anteeksiantamuksen ihme*, s. 267–268.
10. Ks. ”Anteeksiantamuksen voima”, s. 71; ks. myös *Anteeksiantamuksen ihme*, s. 274.
11. *Faith Precedes the Miracle*, 1972, s. 191, 192.
12. *Faith Precedes the Miracle*, s. 194, 195.
13. Ks. ”Itsepetoksesta”, *Valkeus*, tammikuu 1973, s. 15.
14. Ks. *Anteeksiantamuksen ihme*, s. 249.
15. Ks. *Anteeksiantamuksen ihme*, s. 278.
16. Ks. *Anteeksiantamuksen ihme*, s. 257.
17. Ks. *Anteeksiantamuksen ihme*, s. 278.
18. Julkaisussa Conference Report, huhtikuu 1955, s. 98.
19. Ks. *Anteeksiantamuksen ihme*, s. 281.
20. *Faith Precedes the Miracle*, s. 195–196; ks. myös *Iankaikkinen avioliitto, oppilaan kirja*, 2005, s. 215.
21. Julkaisussa Conference Report, lokakuu 1949, s. 134.

*Presidentti Kimball opetti, että jos me antaudumme
"Hengen suloiselle vaikutukselle ja pyynnöille", meitä siunataan
lupauksella saada "suojelesta, voimaa, vapautta ja iloa".*

Itsemme vahvistaminen pahoja vaikutteita vastaan

*Jeesuksen Kristuksen evankeliumi antaa meille
voimaa ja suojaa aikamme pahuutta vastaan.*

Spencer W. Kimballin elämänvaiheita

Presidentti Spencer W. Kimball opetti, ettei taistelu Saatanaa ja hänen joukkojaan vastaan ole ”pieni kahakka heikkotahtoisia vastustajia vastaan vaan suuri taistelu, jossa vihollinen on niin voimakas, linnoittautunut ja järjestäytynyt, että meidät todennäköisesti kukistetaan, elleimme ole vahvoja, hyvin koulutettuja ja varuillamme”.¹

Palvellessaan nuorena lähetyssaarnaajana Keskivaltioiden lähetyskentällä hän kirjoitti päiväkirjaansa eräästä kokemuksesta, joka kuvastaa hänen päättäväisyyttään vastustaa kiusauksia. Kun hän oli matkalla junalla Chicagoon Illinoisiin, eräs mies tuli hänen puheilleen. ”[Hän] yritti saada minua lukemaan törkeää kirjaa, jossa oli säädyttömiä kuvia. Sanoin hänelle, etten pitänyt siitä. Sitten hän alkoi houkutella minua lähtemään kanssaan Chicagoon, ja tiesin, että hän veisi minut alas helvettiin. Tugin hänen suunsa, mutta kun hän oli mennyt, tunsin poskieni punoittavan vielä tunnin. Ajattelin: ’Oi, kuinka innokkaasti Saatana apulaisineen yrittääkään johdattaa nuoria harhaan.’ Kiitin Jumalaa, että minulla oli voimaa voittaa se.”²

Spencer W. Kimballin opetuksia

**Saatana on todellinen ja käyttää kaikkia mahdollisia
keinoja yrittäessään tuhota meidät.**

Näinä näennäisen viisauden ja erheen aikoina ihmiset väittävät paitsi Jumalaa myös Paholaista persoonattomaksi. Tämän

käsityksen mukaan Saatana on mielikuvituksen tuote, joka oli omiaan pitämään ihmiset oikealla tiellä vähemmän valistuneina aikoina, mutta joka on tarpeeton meidän sivistyneellä aikakaudellamme. Mikään ei ole kauempana todellisuudesta. Saatana on hyvin todellisella tavalla persoonallinen, yksilöllinen henkiolento, mutta vailla kuolevaista ruumista. Hänen halunsa sine-töidä kukin meistä omakseen on jumalattomuudessaan yhtä kiihkeä kuin on Isämme vanhurskas halu johdattaa meidät Hänen omaan iankaikkiseen valtakuntaansa.³

Tieto siitä, missä vaara on, sekä kyky tuntea se kaikissa sen ilmenemismuodoissa tuo turvaa. Paholainen on valppaana. Hän on aina valmis eksyttämään ja ottamaan uhrikseen jokaisen varomattoman, jokaisen huolimattoman, jokaisen kapinallisen.⁴

Siitä riippumatta, kuka kulloinkin joutuu Vastustajan erityisen huomion kohteeksi, hän yrittää tehdä kaikista ihmisistä ”yhtä kurjia kuin hän itse” (2. Nefi 2:27). Hän tavoittelee tosiaankin ”koko ihmissuvun kurjuutta” (2. Nefi 2:18). Hän on periksiantamaton päämäärissään sekä ovela ja säälimätön niihin pyrkiessään.⁵

Pietari varoitti meitä: ”Pitäkää mielenne valppaana ja valvokaa. Teidän vastustajanne Saatana kulkee ympäriinsä kuin ärjyvä leijona ja etsii, kenet voisi niellä” (1. Piet. 5:8).

Ja Vapahtaja sanoi, että Lusifer eksyttää, jos mahdollista, jopa valitutkin [ks. JS–M 22]. [Lusifer] käyttää omaa järkeään hämentääkseen ja järkeilyään tuhotakseen. Hän hämärtää merkityksiä, avaa ovea sentin kerrallaan ja johtaa meidät puhtaimmasta valkoisesta kaikkien harmaan sävyjen kautta syvimpään mustaan.⁶

Arkipetkuttaja on tutkinut jokaisen mahdollisuuden saavuttaa päämääränsä ja käyttää kaikkia työvälineitä, kaikkia mahdollisia juonia. Hän valloittaa, vääristelee ja muuttaa ja peittää kaiken, mikä on luotu ihmisen hyväksi – – niin että hän voi vallata heidän mielensä ja turmella heidän ruumiinsa ja ottaa heidät omikseen.

Hän ei nuku milloinkaan – hän on ahkera ja hellittämätön. Hän analysoi ongelmansa huolellisesti ja ryhtyy sitten etene-mään kohti tuota tavoitetta ututterasti, järjestelmällisesti. Hän käyttää kaikkia viittä aistia ja ihmisen luonnollista nälkää ja janoa viedäkseen hänet pois. Hän ennakoi vastustuksen ja varustautuu sitä vastaan. Hän käyttää hyväkseen aikaa ja paikkaa ja tilaisuutta.

Hän on muuttumaton ja vakuuttava ja taitava. Hän käyttää vääristelyyn ja vahingoittamiseen sellaisia hyödyllisiä asioita kuin radio, televisio, painotuote, lentokone ja auto. Hän käyttää ihmisen seurallisuutta, hänen yksinäisyyttään, jokaista hänen tarvettaan johtaakseen hänet harhaan. Hän tekee työnsä suotuisimpaan aikaan ja kaikkein vaikuttavimmissa paikoissa kaikkein vaikutusvaltaisimpien ihmisten kanssa. Häneltä ei jää huomaamatta mitään, mikä pettää ja vääristelee ja turmelee. Hän käyttää rahaa, valtaa, voimaa. Hän houkuttelee ihmistä ja hyökkää hänen heikoimpaan kohtaansa. Hän tekee hyvästä rumaa. – – Hän käyttää jokaista opetustaitoa ihmisen horjuttamiseksi.⁷

Paholainen on ovela. Hän on viekas. Hän tietää, ettei hän saa houkutelukseksi hyviä miehiä ja naisia heti suuriin synteihin, ja siksi hän etenee vaivihkaa, kuiskii puolitotuuksia, kunnes saa haluamansa orjat seuraamaan itseään.⁸

Me voimme vastustaa pahoja vaikutteita Herran avulla.

Jos haluamme välttää näitä pahan vaarallisia hyökkäyksiä ja pitää kotimme ja perheemme vapaana ja lujasti vahvistettuna kaikkia tuhoisia vaikutteita vastaan, jotka ympärillämme rehottavat, meidän on saatava apua – – itseltään Luojalta. On vain yksi varma keino, ja se on Herran Jeesuksen Kristuksen evankeliumi ja kuuliaisuus sen syvällisille ja innoitetuille opetuksille.⁹

Jokaisen elämään tulee taistelu hyvän ja pahan välillä, Saatanan ja Herran välillä. Jokainen, joka on saavuttanut tai ohittanut kahdeksan vuoden vastuullisen iän ja joka täysin katuvaisin sydämin tulee asianmukaisesti kastetuksi, on varmasti saava Pyhän Hengen. Jos tätä jumaluuden jäsentä kuullaan, Hän ohjaa, innoittaa ja varoittaa sekä tekee vaarattomiksi Paholaisen houkutukset.¹⁰

Hän joka on voimakkaampi kuin Lusifer, Hän joka on turvavarustuksemme ja väkevyysme, voi tukea meitä suuren kiusauksen hetkinä. Vaikka Herra ei koskaan ota ketään väkisin pois synnistä eikä kiusaajien sylistä, Hän antaa Henkensä vaikuttaa synnintekijään saadakseen hänet tekemään sen itse jumalallisella avulla. Ja ihmiselle, joka antautuu Hengen suloiselle vaikutukselle ja pyynnöille ja tekee kaiken voitavansa pysyäkseen asenteeltaan parannuksenhaluisena, on taattu suojelusta, voimaa, vapautta ja iloa.¹¹

Saatana – – taisteli alistaakseen Mooseksen. – –

”Mooses, ihmisen poika, palvele minua”, Perkele kiusasi luvaten maailmoja ja ylellisyyttä ja valtaa. – –

Profeetta vaati: ”Mene pois, Saatana” (Moos. 1:16). Haluttomana luopumaan tästä mahdollisesta uhrista valehtelija, kiusaaja, Perkele huusi nyt vihan vimmassa ”kovalla äänellä ja rai-vosi maan päällä ja käski sanoen: Minä olen Ainosyntyinen, pal-vele minua.” (Moos. 1:19.)

Mooses huomasi petoksen ja näki pimeyden voiman ja ”hel-vetin katkeruuden”. Tässä oli voima, jota ei ollut helppo hallita eikä häätää pois. Kauhuissaan hän huusi Jumalan puoleen ja käski sitten uusin voimin:

Minä en lakkaa huutamasta avuksi Jumalaa; – – sillä hänen kirkkautensa on ollut minun päälläni; sen vuoksi minä osaan tehdä eron hänen ja sinun välillä. – – Ainosyntyisen nimessä, poistu täältä, Saatana.” (Moos. 1:18, 21.)

Ei edes Lusifer – – ihmiskunnan päävihollinen, voi kestää Jumalan pappeuden voimaa. Vapisten, täristen, kiroten, itkien, valittaen, hampaitaan kiristellen hän lähti pois voitokkaan Mooseksen luota.¹²

Meidän on valmistauduttava vastustamaan rohkeasti Saatanaa – – ja henkivaltoja ja voimia ja pimeyden hallitsijoita. Me tarvitsemme Jumalan täyden suojarustuksen kestääksemme [ks. Ef. 6:12–13].¹³

”Pukekaa ylleenne Jumalan taisteluväriä”, kuten Paavali kehotti [Ef. 6:11]. Tällä jumalallisella vaikutuksella ja suojalla me voimme kyetä erottamaan vastustajan petokset, esitettiinpä ne kuinka vetoavin sanoin ja järkeilyin tahansa, ja me voimme kyetä ”pahan päivän tullen tekemään vastarintaa ja selviytymään taiste-lusta pystyssä pysyen” [ks. Ef. 6:13].¹⁴

Me emme saa antautua pienimpäänkään kiusaukseen.

Vakava synti astuu elämäämme, kun me ensin annamme periksi pienille kiusauksille. Ihminen syyllistyy harvoin vakavam-paan rikkomukseen antamatta ensin periksi vähäisemmille rik-komuksille, jotka avaavat oven suuremmille. Esittäen esimerkin

yhdestä syntilajista joku on sanonut: ”Rehellisestä ihmisestä ei tule yhtäkkiä epärehellistä sen enempää kuin peratusta pellostä yhtäkkiä rikkaruohojen täyttämää.”

Paholaisen on äärimmäisen vaikeaa, ellei mahdotonta, päästä sisään suljetusta ovesta. Näyttää siltä, että hänellä ei ole avaimia lukittuihin oviin. Mutta jos ovi on hieman raollaan, hän saa sisään varpaansa, ja pian sitä seuraa hänen jalkansa, sitten hänen säärensä ja vartalonsa ja päänsä, ja lopulta hän on sisällä kokonaan.

Tämä tilanne tuo mieleen kertomuksen kamelista ja sen omistajasta, joka oli matkalla erämaan hiekkadyynien poikki, kun nousi myrsky. Matkamies pystytti nopeasti telttansa ja meni sisään sulkien teltan oviläpät suojellakseen itseään raivoavan myrskyn pistäviltä, kuluttavilta hiekanjyväsiltä. Kamelin hän tietenkin jätti ulkopuolelle, ja kun raju tuuli piiskasi hiekkaa sen ruumista vasten ja sen silmiin ja sieraimiin, se oli siitä sietämättömä tontä ja lopulta se pyysi päästä sisälle telttaan.

”Täällä on tilaa vain minulle”, matkamies sanoi.

”Mutta saanko vain työntää turpani sisään, niin että voin hengittää ilmaa, joka ei ole täynnä hiekkaa?” kameli kysyi.

”No, ehkä voit tehdä sen”, matkamies vastasi ja raotti oviläpää vain aivan vähän, ja kamelin pitkä turpa tuli sisään. Kuinka mukavaa kamelilla nyt olikaan! Mutta pian kameli kyllästyi silmissään ja korvissaan kirvelevään hiekkaan – :

”Tuulen ajama hiekka raapii päätäni kuin raastinrauta. Saisinko panna sisään vain pääni?”

Jälleen matkamies järkeili, että suostuminen ei vahingoittaisi häntä mitenkään, sillä kamelin pää mahtui teltan yläosaan, jota hän itse ei käyttänyt. Niinpä kameli työnsi päänsä sisään ja oli jälleen tyytyväinen – mutta vain lyhyen tuokion.

”Vain etujalat”, se kerjäsi, ja taas matkamies antoi periksi, ja pian kameli oli saanut telttaan etujalkansa ja lapansa. Loppujen lopuksi, saman pyytämisen- ja myöntymisprosessin toistuesssa, kamelin koko ruumis takajalkoineen kaikkineen oli teltassa. Mutta nyt se oli liian ahdas kahdelle, ja kameli potkaisi matkamiehen ulos tuuleen ja myrskyyn.

Kamelin tapaan Lusiferistakin tulee helposti isäntä, kun ihminen taipuu hänen ensimmäisiin houkutteluihinsa. Pian omatunto vaikenee täydellisesti, pahan voima on täysin vallalla ja ovi pelastukseen kiinni, kunnes täydellinen parannus avaa sen jälleen.

Vapahtaja tähdensi omalla esimerkillään sitä, miten tärkeää on olla antamatta periksi kiusaukselle vähimmässäkään määrin. Eikö Hän nähnytkin vaaran ollessaan ylhäällä vuorella langenneen veljensä Lusiferin kanssa ja tuon mestarikiusaajan ankarasti kiusaamana? Hän olisi voinut avata oven ja leikitellä vaaralla sanomalla: ”Hyvä on, Saatana, minä kuuntelen ehdotustasi. Ei minun tarvitse antaa periksi, ei minun tarvitse myöntyä, ei minun tarvitse hyväksyä – mutta minä kuuntelen.”

Kristus ei järkeilyt siten. Hän lopetti keskustelun ehdottomasti ja heti ja käski: ”Mene pois, Saatana”, tarkoittaen luultavasti: ”Mene poisilmistäni, mene pois luotani, minä en kuuntele, en halua olla kanssasi missään tekemisissä.” Silloin, luemme, ”Paholainen jätti Jeesuksen rauhaan” [Matt. 4:10–11].

Tämä on meille oikea malli, jos me haluamme ehkäistä synnin mielummin kuin joutua vastatusten paljon vaikeamman tehtävän kanssa, joka on siitä parantumisen. Tutkiessani kertomusta Lunastajasta ja Hänen kiusauksistaan olen vakuuttunut, että Hän käytti voimansa vahvistaakseen itseään kiusausta vastaan, eikä taisteluun sen kanssa sen voittamiseksi.¹⁵

Kun teemme oikeita päätöksiä nyt, meidän on helpompi vastustaa kiusauksia tulevaisuudessa.

Itse kunkin perustehtäviin kuuluu päätösten tekeminen. Tulemme monet kerrat päivän mittaan tienhaaraan, ja meidän on päätettävä, kumpaan suuntaan lähdemme. Muutamat vaihtoehdot ovat aikaa vieviä ja vaikeita, mutta ne vievät meitä oikeaan suuntaan kohti lopullista tavoitettamme; toiset taas ovat lyhyitä, laveita ja miellyttäviä, mutta ne vievät vääriin suuntaan. Meidän on tärkeää pitää lopulliset tavoitteemme selvinä mielessämme, jottei huomiomme kiinnity joka tienhaarassa epäolennaisiin kysymyksiin: Kumpi on helpompi tai miellyttävämpi tie tai kumpaa muut kulkevat?

Oikeiden päätösten tekeminen käy helpoimmin, kun teemme ne hyvissä ajoin etukäteen pitäen mielessämme lopulliset tavoitteemme. Se säästää paljolta hädältä tienhaarassa, kun olemme väsyneitä ja suuressa kiusauksessa.

Kun olin nuori, tein järkähtämättömän päätöksen olla koskaan maistamatta teetä, kahvia, tupakkaa ja alkoholia. Huomasin, että tämä luja päätös pelasti minut monta kertaa vaihtelevissa kokemuksissani. Oli monia tilaisuuksia, jolloin olisin voinut siemailla, koskettaa tai kokeilla, mutta vakaasti tehty muuttamaton päätös antoi minulle hyvän syyn ja riittävästi voimaa vastustaa. – –

Nyt on aika tehdä päätös, ettemme tyydy vähempään kuin mahdollisuuteen elää iankaikkisesti Isämme luona, jotta päätöksemme, ettemme anna minkään estää meitä saavuttamasta tuota lopullista päämäärää, vaikuttaa jokaiseen tekemäämme valintaan.¹⁶

Kehittäkää itsekuria, niin että yhä harvemmin joudutte päättämään uudelleen, mitä teette, kun kohtaatte saman kiusauksen yhä uudestaan. Joitakin asioita ei tarvitse päättää kuin *kerran!*

Kuinka suuri siunaus onkaan vapautua tuskailemasta toistuvasti jonkin kiusauksen suhteen. Sellainen on aikaa vievää ja hyvin uskaliasta.¹⁷

Me voimme siirtää joitakin asioita kerralla syrjään, niin että ne on loppuun käsitelty. Me voimme tehdä yhden ainoan päätöksen määrätystä asiasta, jotka me haluamme sisällyttää elämäämme, ja sen jälkeen omaksua ne – ilman että meidän tarvitsee pohtia ja päättää sata kertaa uudelleen, mitä teemme ja mitä emme tee.

Vastustaja käyttää hyväkseen epärointiä ja itsevarmuuden puutetta, sillä niiden vallitessa hän voi aiheuttaa ihmiskunnan keskuudessa hyvin paljon tappioita. – – Ellette ole vielä sitä tehneet, niin päättäkää, että päätätte!¹⁸

Kuinka suurenmoista olisikaan, jos saisimme jokaisen myöhempien aikojen pyhiin kuuluvan pojan ja tytön jo lapsena päättämään mielessään ja sanomaan: ”En milloinkaan anna periksi Saatanalle enkä kenellekään, joka haluaisi minun tuhoavan itseni.”¹⁹

Ihmisen on parasta hylätä huonot tiet jo ennen kuin niille lähteekään. Hyvän elämän salaisuus on suojelemisessa ja ennalta

ehkäisemisessä. Pahalle antavat tavallisesti periksi ne, jotka saattavat itsensä vaaralle alttiiksi.²⁰

**Me vastustamme Vastustajaa, kun tunnustamme
heikkoutemme ja pyrimme voittamaan ne.**

Olen kasvanut maatilalla ja tiedän, että kun siat pääsivät karuun, minun oli ensiksi tarkistettava ne aukot, joista ne aikaisemmin olivat paenneet. Kun lehmä oli lähtenyt pelloilta etsimään muualta vihreämpiä laitumia, tiesin, mistä ensiksi etsiä sen karkupaikkaa. Se oli luultavimmin sama paikka, josta se ennenkin oli hypännyt aidan yli tai josta aita oli mennyt rikki. Samalla tavoin Paholainen tietää, missä kohdassa kiusata, mihin kohdistaa sattuvat iskunsa. Hän löytää aran kohdan. Ihmistä on helppointa kiusata juuri siinä, missä hän on aikaisemminkin ollut heikko.²¹

Näyttää siltä, että paha ympäröi meitä alinomaa. – – Siksi meidän täytyy olla alati valppaina. Me tiedostamme heikkoutemme ja ryhdymme työhön voittaaksemme ne.²²

Useimmilla meistä on haavoittuvat kohtamme, joista tuho saattaa yllättää meidät, elleimme ole asianmukaisesti suojattuja ja rokotettuja. – –

Historia tarjoaa monia – – esimerkkejä voimasta ja ylpeydestä – sekä yksilöllisestä että kansallisesta, jotka sortuivat, kun hyökkäys kohdistui helposti haavoittuvaan kohtaan. Vaikka nämä kohdat ovat usein, ainakin pinnallisesti katsoen, fyysisiä, Lusifer ja hänen seuraajansa tuntevat jokaisen tavat, heikkoudet ja haavoittuvat kohdat ja käyttävät niitä hyväkseen johdattaakseen meidät hengelliseen tuhoon. Jollakin henkilöllä tämä kohta saattaa olla viinanhimo, toisella ehkä tyydyttämätön nälkä, toinen on sallinut sukupuolisten halujensa päästä vallalle, joku rakastaa rahaa sekä ylellisyyttä ja mukavuutta, joita sillä voi ostaa, toinen janoaa valtaa ja niin edespäin.²³

Se, jolla on pahoja taipumuksia, olkoon rehellinen ja tunnustakoon heikkoutensa. Sanon teille, ettei Herra pane mitään syntiä meidän elämäämme. Hän ei ole tehnyt kenestäkään jumalantonta. – – Synti sallittiin maailmassa, ja Saatanan sallittiin kiusata

Presidentti Kimball sanoi, että voidaksemme varjella itseämme Vastustajaa vastaan meidän tulee "pitää kiinni rautakaiteesta".

meitä, mutta meillä on vapaa tahtomme. Me voimme tehdä syntiä tai elää vanhurskaasti, mutta me emme voi välttää vastuuta. On halpamaista ja pelkurimaista syyttää Herraa synnistämme, sanoa, että se on myötäsyyntä ja ettei sitä voi hillitä. Vanhempiemme ja kasvatuksemme syyttäminen synneistämme on vastuunpakoilijan tapa. Ihmisen vanhemmat ovat saattaneet epäonnistua, oma taustamme on saattanut olla turhauttava, mutta elävän Jumalan poikina ja tyttärinä meillä on itsessämme voima nousta olosuhteidemme yläpuolelle, muuttaa elämäämme.²⁴

Vetoamme jäseniimme kaikkialla: ”Taipukaa siis Jumalan alaisuuteen, *mutta vastustakaa Pabolaista, niin se lakkaa abdis-tamasta teitä*” (Jaak. 4:7). – –

Saattaa olla joitakuita, jotka tuntevat epävarmuutta maailman tilan ja pahan pidentyvien varjojen vuoksi, mutta Herra on sanonut: ”Jos te olette valmiita, te ette pelkää” (OL 38:30) ja vielä: ”Minä jätän teille rauhan. – – Olkaa rohkeat, älkää vaipuko epätoivoon.” (Joh. 14:27.)²⁵

Meidän myöhempien aikojen pyhien tulee olla aina valppaina. Jokaisen ihmisen ja perheen täytyy pitää kiinni rautakaiteesta varjeltuakseen vastustajan sinkoamilta kiviltä ja nuolilta ja valmistautuakseen Herran suureen päivään. Meidän tulee vahvistaa uskoamme, tehdä parannus synneistämme ja vajavaisuuksistamme ja olla innokkaasti mukana Herran maanpäällisen valtakunnan, Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkon, työssä. Siinä on ainoa todellinen onni kaikille Isämme lapsille.²⁶

Opiskelu- ja opetusehdotuksia

Harkitse näitä ideoita, kun tutkit lukua tai valmistaudut opettamaan. Katso lisää apua sivuilta V–IX.

- Mitä presidentti Kimballin opetuksia Saatanasta ja hänen menetelmistään pidät hyödyllisinä ja miksi? (Ks. s. 111–113.)
- Kertaa osio, joka alkaa sivulta 113. Kuinka Herra voi auttaa meitä vastustamaan pahaa? (Katso esimerkkinä sivulla 111 olevaa kertomusta.) Milloin sinä olet saanut tällaista apua?
- Lue sivuilla 115–116 oleva kertomus. Minkähän vuoksi matkamies päästi kamelin teltaansa? Ajattele, kuinka Vapahtaja vastusti kiusausta (ks. s. 116). Kuinka vanhemmat voivat auttaa lapsiaan tunnistamaan pienimmätkin kiusaukset ja vastustamaan niitä?
- Kertaa sivun 116 neljäs kappale. Vertaa synnin ehkäisemisen prosessia siitä parantumisen prosessiin.
- Presidentti Kimball on sanonut: ”Oikeiden päätösten tekeminen käy helpoimmin, jos teemme ne jo hyvissä ajoin etukäteen” (s. 117). Kuinka varhainen päätöksemme pitää sellaiset käskyt kuin viisauden sana voi vaikuttaa elämäämme? (Katso sivulla 117 olevaa esimerkkiä.) Mitä evankeliumin mukaiseen elämään liittyviä muuttamattomia päätöksiä olet jo tehnyt?

- Ajattele presidentti Kimballin huomioita sioistaan ja lehmästään (s. 118). Mitä me saavutamme tunnustamalla heikkouksemme ja ottamalla vastuun niistä?

Aiheeseen liittyviä pyhien kirjoitusten kohtia: 1. Kor. 10:13; 1. Nefi 15:23–25; Hel. 5:12; Et. 12:27; OL 10:5

Viitteet

1. Julkaisussa Conference Report, Brisbane Australia Area Conference 1976, s. 19.
2. Artikkelissa ”The Mission Experience of Spencer W. Kimball”, *Brigham Young University Studies*, syyskuu 1985, s. 126.
3. Ks. *Anteeksiantamuksen ihme*, 1975, s. 30–31.
4. Ks. *Anteeksiantamuksen ihme*, s. 201.
5. Ks. ”Vanhurskaiden naisten tehtävä”, *Valkeus*, toukokuu 1980, s. 173.
6. Ks. ”Presidentti Kimball puhuu siveyden puolesta”, *Valkeus*, huhtikuu 1981, s. 192.
7. ”How to Evaluate Your Performance”, *Improvement Era*, lokakuu 1969, s. 12.
8. Ks. ”Parannuksen evankeliumi”, *Valkeus*, maaliskuu 1983, s. 2.
9. Ks. ”Vahvistakaa kotinne pahaa vastaan”, *Valkeus*, lokakuu 1979, s. 8.
10. Ks. *Anteeksiantamuksen ihme*, s. 25.
11. Ks. *Anteeksiantamuksen ihme*, s. 165.
12. *Faith Precedes the Miracle*, 1972, s. 87, 88.
13. ”The Blessings and Responsibilities of Womanhood”, *Ensign*, maaliskuu 1976, s. 71; ks. myös *Aaronin pappeus, oppikirja 1*, 2000, s. 68.
14. *Faith Precedes the Miracle*, s. 219.
15. Ks. *Anteeksiantamuksen ihme*, s. 202–204.
16. Ks. ”Päätökset – miksi on tärkeää tehdä niitä jo nyt”, *Valkeus*, syyskuu 1971, s. 273, 274.
17. ”President Kimball Speaks Out on Planning Your Life”, *New Era*, syyskuu 1981, s. 50; ks. myös James E. Faust, ”Niin ei voi tapahtua minulle”, *Liabona*, heinäkuu 2002, s. 52.
18. Ks. Spencer W. Kimball, ”Pojat tarvitsevat sankareita lähellään”, *Valkeus*, lokakuu 1976, s. 40.
19. Julkaisussa Conference Report, Manila Philippines Area Conference 1975, s. 5.
20. Ks. *Anteeksiantamuksen ihme*, s. 26.
21. Ks. *Anteeksiantamuksen ihme*, s. 160.
22. Ks. *Anteeksiantamuksen ihme*, s. 196.
23. Ks. *Anteeksiantamuksen ihme*, s. 205, 206.
24. *An Apostle Speaks to Youth – Be Ye Clean: Steps to Repentance and Forgiveness*, kirjanen, 1970, s. 13.
25. ”Ohjeita Jumalan työn eteenpäin viemiseksi kaikessa puhtaudessa”, *Valkeus*, elokuu 1974, s. 336.
26. Ks. ”Herra odottaa vanhurskautta”, *Valkeus*, huhtikuu 1983, s. 7.

*"Noudattakaamme henkilökohtaisen ja perheen
valmiuden periaatteita jokapäiväisessä elämässämme."*

Kaukonäköinen elämä – omavaraisuuden ja valmistautumisen periaatteiden soveltaminen

Viisas ja kaukonäköinen elämäntyö on sellainen, että se vahvistaa luonnetta ja lisää meidän ajallista, sosiaalista, henkistä ja hengellistä hyvinvointiamme.

Spencer W. Kimballin elämänvaiheita

Nuorena parina Spencer W. Kimball ja hänen vaimonsa Camilla ”tiesivät, etteivät he ole rikkaita, mutta heillä oli työtä ja kykyjä. He osasivat hoitaa raha-asiansa, elivät tulojensa mukaan ja säästivät tulevaisuuden varalle.”¹

Kimballit joutuivat elämään laaja-alaisten taloudellisten vaikeuksien aikoina: ensimmäinen maailmansota (1914–1918), suuri lamakausi (1929–1939) ja toinen maailmansota (1939–1945). Nämä haasteet koettuaan presidentti Kimball päätteli: ”Se mitä olen nähnyt omin silmin, saa minut pelkäämään, ellen tee voitavaani suojautuakseni onnettomuuksilta.”²

Hän näki muun muassa muiden kamppailuja: ”Koko elämäni lapsuudesta asti olen kuullut johtavien veljien sanovan: ’Maksakaa velkanne ja pysykää velattomina.’ Olin joitakin vuosia työssä pankeissa ja näin, miten surkeassa tilanteessa monet ihmiset olivat, koska he eivät olleet piittanneet tuosta tärkeästä neuvosta.”

Pankkityönsä lisäksi Spencer piti eräiden asuinpaikkakuntansa kauppojen tilikirjoja. ”Yksi elämäni järkytyksistä oli se, kun löysin kirjoista monien tuntemieni paikkakuntalaisten tilejä. Tunsin heidät. Tiesin suunnilleen, mitkä heidän tulonsa olivat, ja sitten näin

heidän kuluttavan ne pois. Toisin sanoen, näin heidän ostavan vaatteensa, kenkensä, kaiken mitä heillä oli, 'vähittäismaksulla'.

Ja huomasin, että minun tehtäväni oli laatia heille laskut kuu-kauden lopussa. Eivätkä monet heistä kyenneet maksamaan kuu-kauden lopussa. He eivät kyenneet maksamaan edes niitä mak-sueriä, jotka heille oli sovittu. Ja koska olin kasvanut kodissa, jossa pidettiin huolta rahavaroista, en ymmärtänyt sitä. Ymmärsin sen, että ihminen saattoi ostaa talon vähittäismaksulla tai ostaa kenties vielä autonkin vähittäismaksulla, mutta sitä en pystynyt täysin käsittämään, että kukaan saattoi pitää vaatteita, joita hän ei omistanut, tai syödä ruokaa, joka hänen oli ostettava 'vähittäis-maksulla'.³

Opetuksissaan presidentti Kimball käsitteli talousasioiden lisäksi muita kaukonäköiseen elämään liittyviä asioita, kuten henkilökohtaista vastuuta, työtä sekä ruoan tuottamista ja varas-tointia kotona. Hän sanoi: "Noudattakaamme henkilökohtaisen ja perheen valmiuden periaatteita jokapäiväisessä elämässämme. 'Jos te olette valmiita, te ette pelkää' (OL 38:30)".⁴

Spencer W. Kimballin opetuksia

Me olemme vastuussa omasta sosiaalisesta, henkisestä, hengellisestä, fyysisestä ja taloudellisesta hyvinvoinnistamme.

Herra on käskenyt kirkkoa ja sen jäseniä olemaan omavaraisia ja riippumattomia. (Ks. OL 78:13–14.)

Vastuu ihmisen sosiaalisesta, henkisestä, hengellisestä, fyysi-sestä tai taloudellisesta hyvinvoinnista on ensi sijassa hänellä itsellään, toiseksi hänen perheellään ja kolmanneksi kirkolla, jos hän on sen uskollinen jäsen.

Ei kukaan todellinen myöhempien aikojen pyhä, jos hän on fyysisesti ja henkisesti kykenevä, siirrä vapaaehtoisesti vastuuta omasta hyvinvoinnistaan eikä perheensä hyvinvoinnista kenelle-kään muulle. Niin pitkään kuin hän voi, hän hankkii Jumalan innoittamana ja omalla työllään itselleen ja perheelleen hengelli-set ja ajalliset elämisen tarpeet. (Ks. 1. Tim. 5:8.)⁵

Kun me matkustamme ja tapaamme ihmisiä kautta maailman, me näemme kirkon jäsenten suuret ajalliset tarpeet. Ja kun haluamme auttaa heitä, ymmärrämme, miten ratkaisevan tärkeää on, että he oppivat tämän suuren opetuksen: että suurin hengellinen voitto saavutetaan, kun voitamme lihan. Me rakennamme luonnetta kehottaessamme ihmisiä huolehtimaan omista tarpeistaan.⁶

Ei mikään määrä filosofointia, tekosyitä eikä järkeilyä tule koskaan muuttamaan omavaraisuuden perustarvetta. Se on totta, koska ”kaikki totuus on riippumatonta siinä piirissä, mihin Jumala on sen asettanut, – samoin kuin myös kaikki äly; muuten ei ole mitään olemassaoloa” (OL 93:30). Herra ilmoittaa, että ”tässä on ihmisen tahdonvapaus” (ks. OL 93:31), ja tämän tahdonvapauden myötä tulee vastuu itsestä. Tämän tahdonvapauden ansiosta me voimme kohota kirkkauteen tai joutua tuomion alaisiksi. Olkaamme yksityisinä ihmisinä ja yhdessä aina omavaraisia. Tämä on perintömme ja velvollisuutemme.⁷

Olemme tähdentäneet huomattavasti henkilökohtaista ja perheen valmiutta. Toivon, että jokainen kirkon jäsen noudattaa näitä ohjeita asianmukaisesti. Toivon myös, että ymmärrämme ja tähdenämme myönteisiä emmekä kielteisiä puolia. Pidän tavasta, jolla Apuyhdistys opettaa henkilökohtaista ja perheen valmiutta ”kaukonäköisenä elämänä”. Tähän sisältyy voimavarojemme taloudellinen käyttö, raha-asioiden viisas suunnittelu, henkilökohtaisen terveyden hyvä hoito ja riittävä valmistautuminen koulutukseen ja urakehitykseen sekä sopivan huomion kiinnittäminen [ruoan] kotituotantoon ja -varastointiin samoin kuin sinnikkyuden ja henkisen joustavuuden kehittämiseen.⁸

Meitä on neuvottu tuottamaan ja varastoimaan elintarvikkeita kotona.

Herra on kehottanut kansaansa säästämään pahan päivän varalle, valmistautumaan vaikeisiin aikoihin ja panemaan sivuun hätätilanteita varten vuoden tarpeet tai enemmän välttämättömiä perustarvikkeita, niin että kun tulee tulva, maanjäristys, nälänhätä, hirmumyrsky, elämän myrskyjä, perheemme voi selviytyä synkkien päivien läpi.⁹

Kehotamme teitä kasvattamaan omalla maallanne kaikki ne elintarvikkeet, jotka voitte. Marjapensaat, viiniköynnökset, hedelmäpuut – istuttakaa niitä, jos ilmastonne on niiden kasvattamiseen sopiva. Kasvattakaa vihanneksia ja syökää niitä omalta pihaltanne. Jopa ne, jotka asuvat kerros- tai rivitaloissa, voivat yleisesti ottaen kasvattaa joitakin elintarvikkeita ruukuissa ja laatikoissa. Tutkikaa, mitkä ovat parhaat menetelmät oman ruokan hankkimiseen. Tehkää puutarhastanne yhtä siisti ja viehättävä kuin tuottoisakin. Jos kodissanne on lapsia, ottakaa heidät mukaan tähän työhön ja antakaa heille tehtäviä.¹⁰

Toivon meidän ymmärtävän, että vaikka puutarhanhoitomme auttaa meitä – – alentamaan ruokakulumme ja antaa käyttöömmekä herkullisia tuoreita hedelmiä ja vihanneksia, siitä on hyötyä paljon enemmänkin. Kuka voi mitata sen juttelu- ja rupatteluhetken arvon, joka isällä ja tyttäreillä on heidän kitkiessään tai kastellessaan puutarhaa? Kuinka voimme arvioida sen hyvän määrän, joka koituu kylvämisen, viljelysten hoitamisen ja sadonkorjuun iankaikkisen lain ilmeisistä opetuksista? Ja kuinka mitaamme perheen yhteishenkeä ja yhteistyötä, joita onnistunut säilöminen edellyttää? Niin, me kartutamme varastoa, mutta ehkäpä suurempi hyvä sisältyy elämän opetuksiin, joita saamme *eläessämme kaukonäköisesti*.¹¹

Kehotamme perheitä hankkimaan tämän vuoden varaston; ja me sanomme sen yhä uudelleen ja uudelleen ja uudelleen ja toistamme toistamistamme sitä pyhien kirjoitusten kohtaa, jossa Herra sanoo: ”Miksi te sanotte minulle: ’Herra, Herra’, mutta ette tee mitä minä sanon?” [Luuk. 6:46.] Miten tyhjää heidän onkaan panna niin sanottu hengellisyytensä toimintaan ja huuata Häntä Hänen merkityksellisillä nimillään, mutta jättää tekemättä se, mitä Hän sanoo.¹²

Kun vaurastumme ja pankkitilimme kasvaa, siitä tulee turvallisuudentunne, ja joskus meistä tuntuu, että emme tarvitse sellaista varastoa, jota johtavat veljet ovat suositelleet. – – Meidän on muistettava, että olosuhteet voivat muuttua ja että vuoden varasto perustarvikkeita voi osoittautua hyvin arvokkaaksi meille tai muille. Tekisimme siis aivan oikein kuunnelleessamme sitä, mitä meille on sanottu ja noudattaessamme sitä täsmällisesti.¹³

Meidän pitäisi tehdä työtä sen edestä, mitä saamme.

Uskon, että ihmisten pitäisi auttaa itseään kaikissa elämänsä vaiheissa. Heidän tulee kyntää ja kylvää ja hoitaa viljelyksiään ja korjata sato eikä odottaa, että heidän uskonsa tuo heille leivän.¹⁴

Työ on hengellinen välttämättömyys samalla tavalla kuin taloudellinenkin välttämättömyys.¹⁵

Työ tuo onnea, itsekunnioitusta ja vaurautta. Se on keino kaikkiin suoriin; se on joutilaisuuden vastakohta. Meidän on käsketty tehdä työtä (ks. 1. Moos. 3:19). Pyrkimykset saavuttaa itsellemme ajallista, sosiaalista, henkistä tai hengellistä hyvinvointia avustusten avulla rikkovat sitä jumalallista säädöstä, että meidän on tehtävä työtä sen eteen, mitä saamme.¹⁶

Meitä ei voida liian usein muistuttaa siitä, että kirkon huoltoapu on pohjimmiltaan hengellistä ja että nämä hengelliset juuret kuihtuisivat, jos me milloinkaan sallisimme minkään sellaisen kuin avustusten jakamisen ajatustavan astua huoltopalvelu toimintaamme. Jokainen apua saava pystyy tekemään jotakin. Noudattakaamme tässä suhteessa kirkon järjestystä ja varmistakaamme, että jokainen apua saava antaa itseltään jotakin vastineeksi. Olkaamme varuillamme, ettemme hyväksyisi maailmallisia korvikkeita suunnitelmaksi huolehtia Herran köyhistä tällä Hänen omalla tavallaan.¹⁷

Herran tapa vahvistaa ihmisen itsekunnioitusta ja kehittää ja parantaa ihmisen omanarvontuntoa, kun taas maailman tapa alentaa ihmisen käsitystä itsestään ja aiheuttaa syvällistä mielipahaa.

Herran tavasta seuraa, että ihminen pyrkii nopeasti saavuttamaan uudestaan taloudellisen riippumattomuuden, vaikka hän tilapäisesti saattaakin tarvita apua ja tukea erityisten olosuhteiden takia. Maailman tapa syventää ihmisen riippuvuutta huolto-ohjelmista, ja sillä on taipumus saada hänet vaatimaan enemmän, sen sijaan että se kannustaisi häntä tulemaan taas taloudellisesti riippumattomaksi.

Herran tapa auttaa jäseniämme saamaan itselleen todistuksen työn evankeliumista, sillä työ on tärkeää ihmisen onnelle kuten

*"Työ tuo onnea, itsekunnioitusta ja vaurautta.
Se on keino kaikkiin suorituksiin; se on joutilaisuuden vastakohta."*

tuotteliaisuudellekin. Maailman tapa korostaa kuitenkin yhä enemmän vapaa-aikaa ja työn karttamista.¹⁸

On oikein tehdä työtä. Jokaisen miehen, naisen ja lapsen pitäisi tehdä työtä. Jopa pienten lasten pitäisi oppia osallistumaan, auttamaan talous- ja pihatöissä, kylvämään kasvimaita, istuttamaan puita, poimimaan hedelmiä ja tekemään kaikkea, mitä pitää tehdä, koska se tekee heistä vahvoja ihmisinä ja vahvistaa heidän uskoaan ja luonnettaan.

Me haluamme teidän vanhempien luovan työtä lapsillenne. Vaatikaa heitä opettelemaan koululäksynsä. Älkää antako heidän leikkiä kaiken aikaa. On aika leikkiä, on aika tehdä työtä ja on aika opiskella. Huolehtikaa siitä, että lapsenne kasvavat niin kuin heidän pitäisi tietojenne mukaan kasvaa.¹⁹

Työnteon periaatteen tulee olla hallitseva periaate kirkon jäsenistön keskuudessa. (Ks. OL 42:42; 75:29; 68:30–32; 56:17.)²⁰

**Meistä voi tulla taloudellisesti
omavaraisia, kun säästämme, vältämme
velkaa ja elämme varojemme mukaan.**

Oletteko valmistautuneet ja suojautuneet elannon hankkijan kuoleman, sairauden, pitkäaikaisen, rampauttavan sairauden varalle? Kuinka kauan selviydytte, jos tulot loppuvat? Mitä teillä on sellaisen varalta? Kuinka kauan voisitte selviytyä monista mak-suistanne, joita teillä on kodista, autosta, työkaluista, kodin-koneista? – –

Ensimmäinen reaktio on: Emme mitenkään selviydy niistä. Tuskin selviydymme, vaikka käytämme joka sentin kuukausitu-loistamme. – – Jos selviydytte vaivoin, kun ansaitsette yhä enem-män, teillä on hyvä työ ja olette terveitä, tuottavia, nuoria, niin kuinka sitten voitte kohdata hätätilanteet, jos työt vähenevät, sai-rastutte ja muita odottamattomia ongelmia ilmaantuu?²¹

Älkää kuluttako kaikkea, mitä ansaitsette. Rahaa on pantava syr-jään lähetystyötä ja lastenne koulutusta varten. He voivat omaksua vastuuta ja tehdä pieniä töitä, joiden avulla hekin voivat kartuttaa näitä rahastoja, ja sen sijaan että kuluttaisivat nuo pienet kertymät he säästävät ne näitä suuria tarkoituksia varten. Se voi merkitä sitä, että nykyhetken vanhemmat jäävät ilman paljoa sellaista, mitä he haluaisivat, mutta sadonkorjuun aika on huomenna.²²

Välttääkö velkaa. – – Nykyisin kaikki tuntuu perustuvan velan ottamiseen. ”Hankkikaa luottokorttinne ja ostakaa kaikki vähit-täismaksulla”, teitä yllytetään. Mutta totuus on, että meidän *ei* tarvitse tehdä sitä elääksemme.²³

Ihmettelemme, mitä ne jäsenemme, jotka ovat käyttäneet kaikki tulonsa ja enemmänkin, tulevat tekemään? Jos työllisyys ja tulotaso laskevat, mitä sitten? Elättekö yli varojenne? Onko teillä sellaisia velkoja, joita ette pysty maksamaan, jos ajat muuttuvat huonoiksi? Ovatko iskunvaimentimenne kunnossa ottamaan vas-taan iskun?²⁴

Suunnitelkaa ja tehkää työtä siten, että voitte olla onnellisia, vaikka olisitte ilman jotakin sellaista, mikä vaurauden aikoina on saattanut olla käytettävissänne. Eläkää varojenne mukaan älkääkö yli varojenne. – – Hankkikaa perustarvikkeenne viisaasti

ja harkiten. Pyrkikää säästämään osa ansioistanne. Älkää sekoitako monia toiveitanne perustarpeisiin.²⁵

Oppikaamme yksityisinä jäseninä, perheinä ja seurakuntina sekä vaarnoina elämään varojemme mukaan. Tässä periaatteessa on voimaa ja pelastus. Joku on sanonut, että me olemme rikkaita samassa suhteessa, kuin mitä ilman tulemme toimeen. Perheinä ja kirkkona me voimme ja meidän pitäisi hankkia väellemme vain sitä, mikä on *todella välttämätöntä*, mutta meidän pitää varoa hankkimasta enemmän kuin on tarpeen tai tarkoituksiin, jotka eivät suoranaisesti liity perheidemme hyvinvointiin ja kirkon perustehtävään.²⁶

Valmistautuminen on itsessään siunauksellinen elämäntapa.

Oikein harjoitettuna valmistautuminen on elämäntapa, ei äkillinen, huomiota herättävä ohjelma.²⁷

Voisimme puhua kaikista yksilön ja perheen valmiuden eri osatekijöistä, ei ajatellen suuria onnettomuuksia tai katastrofeja, vaan vaalien sellaista elämäntyyliä, joka palkitsee itseään joka päivä.

Eläkäämme näiden ohjeiden mukaan, koska ne ovat oikeita ja koska ne tuottavat tyydytystä ja koska niin tehdessämme olemme kuuliaisimpia Herran neuvoille. Tässä hengessä me olemme valmiita useimpien mahdollisuuksien varalle, ja Herra lohduttaa meitä ja antaa meidän menestyä. On totta, että vaikeita aikoja tulee, sillä Herra on niin ennustanut – ja kyllä, Siionin vaarnat ovat ”puolustukseksi ja suojaksi myrskyltä” (OL 115:6). Mutta jos me elämme viisaasti ja kaukonäköisesti, me olemme yhtä hyvässä turvassa kuin Herran kämmenellä.²⁸

Opiskelu- ja opetusehdotuksia

Harkitse näitä ideoita, kun tutkit lukua tai valmistaudut opettamaan. Katso lisää apua sivuilta V–IX.

- Ottaen huomioon, että meidän elämäme liittyy perheeseen, ystäviin, kirkkoon ja yhteiskuntaan, niin mitä mielestäsi tarkoittaa olla omavarainen ja riippumaton? (Ks. s. 124–125.)

- Presidentti Kimball on opettanut, että sosiaalinen, henkinen, hengellinen, fyysinen ja taloudellinen hyvinvointi ovat kaukonäköisen elämän osatekijöitä (s. 124). Millä tavalla hengellinen hyvinvointi liittyy muihin osatekijöihin?
- Tutki sivulta 125 alkavaa osiota ja ajattele, kuinka hyvin olet itse valmistautunut ”elämän myrskyjen” varalle. Kuinka me voimme valmistautua paremmin?
- Mitä muuta hyötyä puutarhasta voi perheelle olla kuin siitä saatava ravinto? (Ks. s. 126.)
- Presidentti Kimball on sanonut, että ”työ on hengellinen välttämättömyys” (s. 127). Mitä hengellisiä siunauksia olet kokenut saavasi työn kautta? Kuinka me voimme opettaa lapsillemme, että on tärkeää tehdä työtä?
- Mikä sinusta on halun ja tarpeen välinen ero? Millaiset asenteet voivat auttaa meitä hillitsemään halujamme? (Katso esimerkkejä sivuilta 129–130 ja kertomuksista sivuilta 123.) Mitä hyötyä on talousarvion laatimisesta? Mistä saatavillamme olevista apuneuvoista voimme saada ohjeita varojemme budjetointiin?
- Lue osio, joka on sivulla 130. Millä tavalla valmistautumisesta koituu siunauksia päivittäin?

Aiheeseen liittyviä pyhiin kirjoitusten kohtia: 1. Moos. 41:14–57; 2. Nefi 5:17; OL 29:8–11

Viitteet

1. Edward L. Kimball ja Andrew E. Kimball jr, *Spencer W. Kimball*, 1977, s. 99.
2. *The Teachings of Spencer W. Kimball*, toim. Edward L. Kimball, 1982, s. 372.
3. Julkaisussa Conference Report, huhtikuu 1975, s. 166–167.
4. Ks. ”Huoltotyömme hedelmät”, *Valkeus*, huhtikuu 1979, s. 149.
5. Ks. ”Huoltotyö: evankeliumia käytännössä”, *Valkeus*, huhtikuu 1978, s. 123; ks. myös ”Ja Herra kutsui kansansa Siioniksi”, *Valkeus*, joulukuu 1984, s. 6.
6. Ks. ”Huoltotyö: evankeliumia käytännössä”, s. 122; ks. myös ”Ja Herra kutsui kansansa Siioniksi”, s. 5.
7. Ks. ”Miten tulla puhdassydämiseksi”, *Valkeus*, lokakuu 1978, s. 148.
8. Ks. ”Huoltotyö: evankeliumia käytännössä”, s. 123–124; ks. myös ”Ja Herra kutsui kansansa Siioniksi”, s. 7.
9. *The Teachings of Spencer W. Kimball*, s. 374.
10. Ks. ”Perheen valmius”, *Valkeus*, lokakuu 1976, s. 111.
11. Ks. ”Huoltotyö: evankeliumia käytännössä”, s. 124; ks. myös ”Ja Herra kutsui kansansa Siioniksi”, s. 7.
12. Ks. ”Perheen valmius”, s. 112.
13. Ks. ”Perheen valmius”, s. 111.
14. *The Teachings of Spencer W. Kimball*, s. 370.

15. Ks. "Noudattakaa perusperiaatteita", *Valkeus*, lokakuu 1981, s. 140.
16. Ks. "Huoltotyö: evankeliumia käytännössä", s. 123.
17. Ks. "Miten tulla puhdassydämiseksi", s. 147.
18. Ks. "Perheen valmius", s. 112.
19. *The Teachings of Spencer W. Kimball*, s. 360–361.
20. Ks. "Huoltotyö: evankeliumia käytännössä", s. 123.
21. *The Teachings of Spencer W. Kimball*, s. 372.
22. *The Teachings of Spencer W. Kimball*, s. 371–372.
23. Ks. "Perheen valmius", s. 112.
24. Ks. "Jumala ei salli itseensä pilkata", *Valkeus*, helmikuu 1975, s. 32.
25. Ks. "Noudattakaa perusperiaatteita", s. 140.
26. Ks. "Toisten palveleminen", *Valkeus*, lokakuu 1981, s. 82.
27. Alue-edustajien seminaari 30. syyskuuta 1976, Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkon arkistot, s. 8.
28. Ks. "Ja Herra kutsui kansansa Siioniksi", s. 8.

Nuhteettomuus

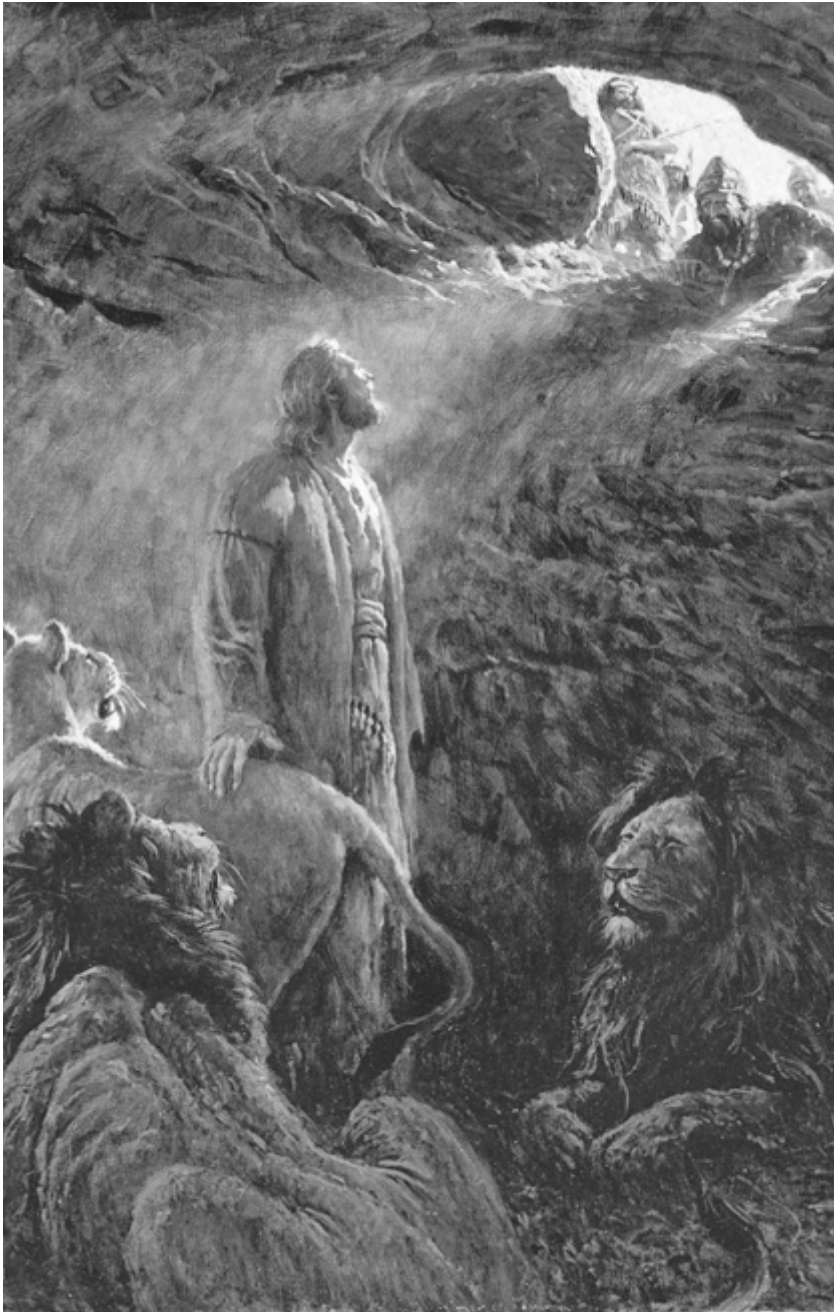
*Kehittäkäämme itsessämme nuhteettomuutta –
tuota sielun ominaisuutta, jota arvostamme niin
paljon muissa ihmisissä.*

Spencer W. Kimballin elämänvaiheita

Ennen apostoliksi kutsumistaan Spencer W. Kimball toimi aktiivisesti arizonalaisessa liike-elämässä ja yhteiskunnassa. Hän oli osaomistajana eräässä vakuutus- ja kiinteistöyhtiössä ja toimi palveluorganisaatioissa paikkakunnan ja osavaltion tasoilla. Näissä asioissa hänet tunnettiin rehellisyydestään ja nuhteettomuudestaan. Hänestä on kirjoitettu: ”Henkilökohtainen rehtiys on päällimmäisenä muiden ihmisten käsityksissä Spencer W. Kimballista. – – Hän oli aina ehdottoman rehellinen tehden sen mitä lupasi ja neuvotellen vilpittömästi ja vailla epärehellisiä vaikuttimia”.¹

Nuhteettomuus kuului hänen luonteeseensa nuoresta pitäen, kuten seuraavasta kertomuksesta ilmenee: ”Spencer ja muutamat pojat lainasivat käyttöönsä hevosen ja vanhat rattaat, kun heidän luonnontiedeluokkansa lähti koulusta luontoretkelle. Rattaiden jousi katkesi kuoppaisella tiellä. Seuraavana päivänä Spencer selitti ystävilleen: ’Meidän kaikkien pitäisi koota rahaa katkenneen jousen maksamiseksi’, mutta kukaan ei tarjoutunut auttamaan. Hän suositteli heitä sanomalla: ’Se jousi maksetaan, vaikka minun pitäisi tehdä se yksin.’”²

Presidentti Marion G. Romney, toinen neuvonantaja ensimmäisessä presidenttikunnassa, sanoi presidentti Kimballin esimerkistä yleiskonferenssin pappeuskokouksessa lokakuussa 1974: ”Kautta vuosien hän on ollut nuhteettomuuden esikuva. Kukaan ei epäile, etteikö hän täyttäisi Herran hänelle antamaa luottamustehtävää henkensäkin uhalla. – – Kuinka suurenmoista, pappeuden miehet, olisikaan, jos meillä kaikilla olisi presidentti Kimballin nuhteettomuus.”³

*Daniel oli vanki ja orja mutta myös Jumalan profeetta,
"joka oli valmis kuolemaan vakaumustensa takia. Onko
nubteettomuutta milloinkaan nostettu korkeammalle tasolle?"*

Spencer W. Kimballin opetuksia

Nuhteettomuus on hyvän luonteen perusta.

Nuhteettomuus (halu ja kyky elää uskomustemme ja sitoumustemme mukaan) on hyvän luonteen peruskiviä, eikä kukaan voi ilman hyvää luonnetta toivoa pääsevänsä Jumalan eteen täällä eikä iankaikkisuuksissa.⁴

Nuhteettomuus on eheyden, jakamattomuuden tai rikkumattomuuden tila tai ominaisuus. Se on täydellistä ja vahingoittumattonta. Se on puhtautta ja tervettä moraalialia. Se on väärentämätöntä aitoutta ja syvällistä vilpittömyyttä. Se on rohkeutta, joka on määrättömän arvokas inhimillinen hyve. Se on rehellisyyttä, rehtiyyttä ja oikeamielisyyttä. Ilman näitä jäljelle jää vain tyhjä kuori. – –

Nuhteettomat henkilöt ja yhteisöt eivät kysy: ”Mitä muut ajattelevat minusta ja tekemisistäni?” vaan: ”Mitä minä itse ajattelen itsestäni, jos teen tämän tai jätän tekemättä tuon?” Onko se sopivaa? Onko se oikein? Hyväksyisikö Mestari sen? – –

Ihmisen nuhteettomuuden pitäisi tuoda sisäistä rauhaa, tarkoituksen varmuutta ja tekojen turvaa. Sen puute johtaa vastakohtiin: eripuraisuuteen, pelkoon, murheeseen, epävarmuuteen.⁵

Meidän kaikkien olisi hyvä katsoa usein, onko elämämme mattojen alla ja nurkissa jäänteitä teeskentelystä ja rumuudesta tai erheestä. Tai voisiko henkilökohtaisen puolustelun ja järkeilyn peitteiden alla piilossa olla pieniä harhautumia ja epärehellisyyttä? Onko katoissa ja nurkissa hämähäkinseittejä, joita emme usko kenenkään huomaavan? Yritämmekö me peitellä pieniä rikkeitä ja pieniä nautintoja, joita salaa sallimme itsellemme – järkeillen kaiken aikaa, että ne ovat merkityksettömiä ja vailla seurauksia? Onko ajatuksissamme ja teoissamme ja asenteissamme alueita, jotka haluaisimme kätkeä niiltä, joita eniten kunnioitamme?⁶

Me osoitamme nuhteettomuutta pitämällä liittomme kunniaassa.

Kun teemme liiton eli sopimuksen Jumalan kanssa, meidän on pidettävä se, maksoi mitä maksoi. Älkäämme olko kuin opiskelija, joka lupaa elää tiettyjen käyttäytymissääntöjen mukaisesti mutta

joka rikkoo sitten valansa ja yrittää päästä petoksellaan mahdollisimman pitkälle. Älkäämme olko kuin lähetyssaarnaaja, joka lupaa palvella Herraa kaksi vuotta, mutta tuhlaa sitten aikansa laiskotellen ja tekosyitä keksien. Älkäämme olko kuin kirkon jäsen, joka aamulla nauttii sakramentin mutta rikkoo sitten sapa-tin samana iltapäivänä.⁷

Suhtautumalla kevyesti liittoihimme me haavoitamme omaa iankaikkista minäämme. – – On helppo pitää itseään vanhurskaana, ja on houkuttelevaa puolustella käyttäytymistään, mutta Herra sanoo nykyajan ilmoituksessa, että ”kun me pyrimme peittelemään syntejämme tai tyydyttämään ylpeyttämme [tai] turhamaista kunnianhimoamme – – taivaat vetäytyvät; Herran Henki tulee murheelliseksi, ja – – [ihminen] on jäänyt itsekseen potki-maan pistintä vastaan” (OL 121:37–38).

Tietenkin me voimme valita; meillä on vapaa tahto, mutta emme voi välttää valintojemme seurauksia. Ja jos nuhteetto-muudessamme on heikko kohta, paholainen kohdistaa hyök-käyksensä juuri siihen.⁸

Meidän Jumalan kanssa tekemämme liitot sisältävät lupauksia, että *teemme* jotakin, emme vain pidättäydy tekemästä, että toteu-tamme vanhurskautta samoin kuin että vältämme pahaa. Israelin lapset tekivät tällaisia liittoja Mooseksen välityksellä sanoen: ”*Me teemme* kaiken, mitä Herra käskää” (2. Moos. 19:8, kursivointi lisätty), vaikka Mooses oli tuskin kääntänyt heille selkensä, kun he jo olivat rikkoneet lupauksensa tekemällä väärin. Kasteen vedessä me annamme samantapaisen vakuutuksen ja uudistamme sen sakramenttitoimituksessa. Se, että me emme pidä kunniaassa näitä lupauksia, että kieltäydymme palvelemasta tai ottamasta vastuuta ja teemme vähemmän kuin parhaamme, on tekemättä jättämisen synti. – –

Melkisedekin pappeuden haltijat ja ne, jotka ovat saaneet temp-peliendaumenttinsa, ovat antaneet muita ja erityisiä lupauksia, että he *tekevät*, toteuttavat vanhurskautta. Herra on käyttänyt tai-vaallisen Isämme ja pappeudenhaltijoiden välisistä sitoumuksista ilmausta vala ja liitto [ks. OL 84:39]. – – Pappeuden liitto rikotaan rikkomalla käskyjä vastaan – mutta myös jättämällä tehtävät

"Meidän Jumalan kanssa tekemämme liitot sisältävät lupauksia tehdä jotakin, ei vain pidäytyä tekemästä, toteuttaa vanburskautta samoin kuin välttää pabaa."

tekemättä. *Tämän liiton rikkoakseen ihmisen ei siis tarvitse muuta kuin vain olla tekemättä mitään.*⁹

Pitäkää lupauksenne. Säilyttäkää nuhteettomuutenne. Pitäkää liittonne. Olkaa tänä vuonna ja joka vuosi täysin uskollisia Herralle ja ilmaiskaa Hänelle täysi uskonne. Tehkää se "kunnianne kautta", niin teitä siunataan nyt ja ikuisesti.¹⁰

Jos me olemme epärehellisiä, me petämme itseämme.

Melkein kaikki epärehellisyys johtuu ja kasvaa tästä sisäisestä vääristymästä, jota kutsumme itsensä puolusteluksi. Se on ensimmäinen, pahin ja petollisin petoksen muoto – itsepetos.¹¹

Itsensä puolustelu on parannuksen vihollinen. Jumalan Henki pysyy sydämeltään rehellisten kanssa vahvistaen, auttaen, pelastaen, mutta Jumalan henki lakkaa poikkeuksetta kiistelemästä sellaisen ihmisen kanssa, joka puolustelee vääriä tekojansa.¹²

Luojamme sanoi Siinalla kaiverretussa käskyssä: ”Älä varasta” [2. Moos. 20:15]. Se toistettiin jälleen palauttamisen yhteydessä: ”Älä varasta” (OL 59:6).

Julkisissa viroissa ja yksityiselämässä Herran ääni jyrisee: ”Älä varasta – – äläkä tee mitään sen kaltaista” (OL 59:6).

Huomaamme puolustelevamme kaikkia epärehellisyiden muotoja, muun muassa myymälävarkautta, joka on halpamainen, alhainen teko, johon lankeavat miljoonat itseään kunniallisina ja säädyllisinä pitävät ihmiset.

Epärehellisyys ilmenee monissa muissakin muodoissa: – – henkilökohtaisen rakkauden ja tunteiden näyttelemisenä kurjan mammonan saamiseksi, kassasta kähveltämisenä tai tarvikkeiden varastamisena työnantajalta, tilien väärentämisenä, – – perusteettomien verovähennysten tekemisenä, lainan ottamisena valtiolta tai yksityisiltä aikomatta maksaa niitä takaisin, vilpillisten, asiaankuulumattomien konkurssien tekemisenä lainojen takaisinmaksun välttämiseksi, ryöstämällä kaduilla tai asunnoista rahaa ja muuta arvokasta omaisuutta, *ajan* varastamisena, vähemmän kuin koko päivän rehellisen työn antamisena vastineeksi koko päivän palkasta, ajamisena julkisissa liikennevälineissä maksutta, ja kaikkina epärehellisyiden muotoina kaikkialla ja kaikissa oloissa. – –

”Kaikkihan niin tekevät”, sanotaan usein puolustukseksi. Mikään yhteiskunta ei voi olla terve ilman rehellisyyttä, luottamusta ja itsehillintää.¹³

Epärehellinen on se, joka ostaa enemmän kuin voi kohtuudella odottaa voivansa maksaa. Se on vilpillistä. Kunniaton on se, joka ei maksa rehellisiä velkojaan. Minusta tuntuu, ettei ole täysin rehellistä nauttia ylellisyydestä luotonantajan kustannuksella. – – Aina ei ole epärehellistä olla velassa, mutta velkojen maksamatta jättäminen on sitä varmasti.¹⁴

Senttien ja dollareiden tai hyödykkeiden varastaminen saattaa köyhdyttää vain vähän sitä, jolta ne viedään, mutta se on näivetävää, madaltavaa varastajalle.¹⁵

Nuhteettomuutemme taso vaikuttaa perheeseemme ja muihin.

Isä tai äiti, joka ilmoittaa lapsen iän todellista nuoremmaksi välttääkseen aikuisten maksun elokuvissa ja lentokoneissa ja junissa tai busseissa, opettaa lasta tehokkaasti epärehellisyyteen. Tämä ei tule unohtamaan noita opetuksia. Jotkut vanhemmat sallivat lapsen rikkoa lakia, mitä tulee ilotulitteisiin, tuliaseiden käyttöön, luvattomaan kalastukseen ja metsästykseseen. Lasten annetaan ajaa ilman ajokorttia tai ilmoittaa ikänsä väärin. Niille, joiden sallitaan ottaa luvatta pikku tavaroita, kuten hedelmiä naapurin pihalta, kynä palvelutiskiltä tai purukumipakkaus itsepalveluhyllyltä, opetetaan sanoitta, etteivät pienet varkaudet ja pieni epärehellisyys ole niin pahasta.¹⁶

Vanhemmat, jotka ”peittävät lastensa jäljet”, puolustelevat heitä ja korvaavat heidän kolttosensa, menettävät merkittävän tilaisuuden opettaa lapsiaan ja aiheuttavat jälkeläisilleen siten sanomatonta vahinkoa. Jos lasta vaaditaan palauttamaan kolikko tai kynä tai hedelmä asiaankuuluvien anteeksipyynnöin, on todennäköistä, että hänen varastamistaipumuksensa pysyvät kurissa. Mutta jos häntä palvotaan ja kohdellaan kuin pikku sankaria, jos hänen kolttostaan pidetään pelkkänä huvittavana juttuna, hän todennäköisesti jatkaa varastelua yhä suuremmassa määrin.¹⁷

Vanhemmat voivat esimerkillään ja opetuksellaan kehittää kasvavissa lapsissaan kunnioituksen toisen omaisuutta ja oikeuksia kohtaan. Ne vanhemmat, jotka vaativat lapsiaan pyytämään anteeksi ja palauttamaan – kenties jopa kaksin- tai kolminkertaisesti – sen mitä he ovat ottaneet, rikkoneet ja hävittäneet, kasvattavat lapsistaan kunniallisia kansalaisia, ja nämä tuottavat kunniaa ja mainetta vanhemmilleen. Ne vanhemmat, jotka itse kunnioittavat lakia ja järjestystä ja noudattavat kaikkia sääntöjä, voivat tämän esimerkin avulla ja ilmaisemalla hyväksyntänsä tai paheksuntansa pitää kurissa lapsensa ja suojella heitä huonolta käytökseltä ja kapinoinnilta.¹⁸

Kehotamme teitä opettamaan lapsillenne kunniallisuutta ja nuhteettomuutta ja rehellisyyttä. Onko mahdollista, että jotkut

lapsistamme eivät tiedä, miten synnillistä on varastaa? Se on uskomatonta – nimittäin vandalismin, näpistelyjen, ryöstöjen, varkauksien määrä. Suojelkaa perhettänne siltä oikeilla opetuksilla.¹⁹

Huolehtikaamme siitä, että perheiltoihimme kuuluu oppiaihe rehellisyydestä ja nuhteettomuudesta.²⁰

Voi olla, että me taistelemme voimakasta hyökyaaltoa vastaan, mutta meidän täytyy opettaa lapsillemme, että synti on syntiä. Lasten sallitaan menestyä vilpillisesti urheilussa ja petkuttamalla peleissä. Tämä pettäminen jatkuu collegessa ja työelämässä ja liike-elämässä. Sen lisäksi, että se on täysin väärin, se kalvaa kulttuurin ja heidän luonteensa ydintä.²¹

Istuimme New Yorkista Baltimoreen kulkevan junan ravintola-vaunussa vastapäätä erästä liikemiestä ja sanoimme: ”Salt Lake Cityssä sataa harvoin tällä tavalla.”

Keskustelu johti pian luonnostaan kultaiseen kysymykseen: ”Kuinka paljon tiedätte kirkosta?”

”En tiedä kirkosta juuri mitään”, hän sanoi, ”mutta tunnen yhden sen jäsenistä.” Liikemies kehitti alaosastoja New Yorkissa. ”Minulla on töissä eräs alihankkija”, hän jatkoi. ”Hän on niin rehellinen ja täynnä nuhteettomuutta, etten milloinkaan [vaadi] häneltä työtarjousta. Hän on kunniallisuuden ruumiillistuma. Jos mormonit ovat tämän miehen kaltaisia, haluaisin tietää kirkosta, joka tuottaa niin kunniallisia ihmisiä.” Jätimme hänelle kirjallisuutta ja lähetimme lähetysaarnaat opettamaan häntä.²²

Pyhissä kirjoituksissa on esimerkkejä suuresta rohkeudesta ja nuhteettomuudesta.

Kuinka suuresti ihailemme Pietaria – kun hänen nähdään seisovan täydessä mitassaan rohkeana ja lujana niiden tuomareiden ja vallanpitäjien edessä, jotka voivat vangita hänet, ruoskittaa hänet ja kenties jopa riistää hänen henkensä. Tuntuu kuin kuuluisimme hänen pelottomat sanansa hänen kohdatessaan vihamiestensä ja sanoessaan: ”Ennemmin tulee totella Jumalaa kuin ihmisiä” (Ap. t. 5:29).

Pietari katsoi väkijoukkoa silmiin ja todisti heille Jumalasta, jonka he olivat ristiinnaulinneet [ks. Ap. t. 3:13–15]. –

Niistä, jotka kuulivat tämän todistuksen ja kehotuksen, 5 000 ihmistä näki tämän suuren rohkeuden ja loistavan nuhteettomuuden! Ja 5 000 ihmistä uskoi.

Tarkastelkaa Danielia, vankia ja orjaa mutta myös Jumalan profeettaa, joka oli valmis kuolemaan vakaumustensa takia. Onko nuhteettomuutta milloinkaan nostettu korkeammalle tasolle? Evankeliumi oli Danielin elämä. – – Koska hän oli kuninkaan hovissa, häntä ei voisi paljonkaan arvostella, mutta ylieunukin vaatimuksestakaan hän ei juonut kuninkaan viiniä eikä herkutellut lihalla eikä rasvaisilla ruoilla. Hänen kohtuullisuutensa ja puhdas uskonsa antoivat hänelle terveyttä ja viisautta ja tietoa ja taitoa ja ymmärrystä, ja hänen uskonsa yhdisti hänet läheisesti hänen taivaalliseen Isäänsä, ja hänelle tuli ilmoituksia niin usein kuin hän pyysi. Se, että hän paljasti ja selitti kuninkaan unet, toi hänelle kunniaa ja mainetta ja lahjoja sekä sellaisen korkean aseman, jonka saamiseksi monet myisivät sielunsa. Mutta kun häntä kiellettiin rukoilemasta leijonien luolaan heittämissä uhalla, hän rukoili avoimesti ja alistui rangaistukseen. [Ks. Dan. 1–2, 6.]

Mieleemme tulee kolmen heprealaisen – Sadrakin, Mesakin ja Abed-Negon – nuhteettomuus, jotka Danielin tavoin uhmasivat miehiä ja vallanpitäjiä pysyäkseen uskollisina itselleen ja uskolleen. Heitä vaadittiin kuninkaan säädöksellä heittäytymään maahan ja kumartamaan kuninkaan pystyttämää kultaista kuvapatsasta. Arvonsa, asemansa menettämisen ja kuninkaan vihastuttamisen lisäksi he menisivät mieluummin palvaan uuniin kuin kieltäisivät Jumalansa.

– – Kun torven, huilun, sitran ja muiden soittimien kuultiin soivan kautta seudun, kuten ennalta oli ilmoitettu, ja miesten ja naisten joukot kaikkialla kodeissaan ja kaduilla heittäytyivät maahan ja kumarsivat valtavaa kultaista patsasta, kolme miestä kieltäytyi loukkaamasta todellista Jumalaansa. He rukoilivat Jumalaa, ja kun he joutuivat raivoisan vihan vallassa olevan kuninkaan eteen, he vastasivat rohkeasti varmalta tuntuvan kuoleman uhallakin:

”Jumala, jota me palvelemme, pystyy pelastamaan meidät tuliestä uunista, ja hän voi pelastaa meidät myös sinun käsistäsi, kuningas.

Sadrak, Mesak ja Abed-Nego "menivät mielummin palavaan uuniin kuin kielsivät Jumalansa". Herra pelasti heidät tulesta.

Ja vaikka niin ei kävisikään, kuningas, saat olla varma siitä, että sinun jumaliasi me emme palvele ja sitä kultaista patsasta, jonka olet pystyttänyt, me emme kumarra.” (Dan. 3:17–18.)

Nuhteettomuus! Jumalan iankaikkisen elämän lupaukset ylittävät kaikki ihmisten lupaukset suuruudesta, mukavuudesta, pahojen seurausten välttämisestä. Nämä rohkeat ja nuhteettomat miehet sanoivat: ”Meidän ei tarvitse elää, mutta meidän täytyy olla uskollisia itsellemme ja Jumalalle.” –

Mitkään täydellisyyden hyveet, joita me tavoittelemme, eivät ole tärkeämpiä kuin nuhteettomuus ja vilpittömyys. Olkaamme siis ehyitä, särkymättömiä, puhtaita ja vilpittömiä kehittääksemme itsessämme tuota sielun ominaisuutta, jota me niin paljon muissa arvostamme.²³

Opiskelu- ja opetusehdotuksia

Harkitse näitä ideoita, kun tutkit lukua tai valmistaudut opettamaan. Katso lisää apua sivuilta V–IX.

- Kertaa sivun 133 toinen kappale. Mistä luonteenominaisuuksista nuoren Spencerin reaktio kertoo? Mitä samanlaisia kokemuksia meillä voisi nykyisin olla?
- Tutki sivun 135 neljättä kappaletta kiinnittäen huomiota sanoihin, joilla presidentti Kimball määritteli nuhteettomuutta. Milloin sinä olet nähnyt nuhteettomuuden tuovan ”sisäistä rauhaa, tarkoituksen varmuutta ja tekojen turvaa”? Milloin sinä olet nähnyt nuhteettomuuden puutteen tuottavan ”eripuraisuutta, pelkoa, murhetta, epävarmuutta”?
- Millaiset liittoa koskevat asenteet estävät ihmistä olemasta nuhteeton? (Katso esimerkkejä sivuilta 135–137.) Kuinka me voimme voittaa sellaiset asenteet? Pohdi, kuinka nuhteettomasti sinä pidät liittosi.
- Kuinka me ”petämme itseämme”, jos olemme epärehellisiä? (Katso esimerkkejä sivuilta 137–138.)
- Kertaa presidentti Kimballin esimerkit vanhempien epärehellisydestä ja rehellisyydestä (s. 139–140). Ajattele, kuinka sinä opetat nuhteettomuutta lapsille.
- Lue kertomus, joka alkaa sanoilla ”Istuimme New Yorkista – – ” sivulta 140. Kuinka muiden nuhteettomuus on vaikuttanut sinun elämääsi?
- Tutki sivun 135 viidettä kappaletta. Harkitse elämäsi tarkastelusta presidentti Kimballin neuvon mukaan. Esitä itsellesi hänen kysymyksiään.

Aiheeseen liittyviä pyhiin kirjoitusten kohtia: Job 27:5–6; Sananl. 20:7; Alma 53:20–21; OL 97:8; 136:20, 25–26

Viitteet

1. Francis M. Gibbons, *Spencer W. Kimball: Resolute Disciple, Prophet of God*, 1995, s. 106.
2. Edward L. Kimball ja Andrew E. Kimball jr, *The Story of Spencer W. Kimball: A Short Man, a Long Stride*, 1985, s. 23.
3. Ks. Marion G. Romney, ”Nuhteettomuus”, *Valkeus*, maaliskuu 1975, s. 39.
4. Ks. ”Anna uskollisuutesi Herralle”, *Valkeus*, marraskuu 1980, s. 1.

5. *The Teachings of Spencer W. Kimball*, toim. Edward L. Kimball, 1982, s. 192.
6. Julkaisussa Conference Report, Mexico City Mexico Area Conference 1972, s. 32.
7. Ks. "Aabrahamin esimerkki", *Valkeus*, joulukuu 1975, s. 4.
8. Ks. "Anna uskollisuutesi Herralle", s. 1.
9. Ks. *Anteeksiantamuksen ihme*, 1975, s. 94, 95.
10. "On My Honor", *Ensign*, huhtikuu 1979, s. 5.
11. "On My Honor", s. 5; ks. myös Alan V. Funk, "Rehellisyys kannattaa liike-elämässäkin", *Valkeus*, marraskuu 1997, s. 31.
12. *Faith Precedes the Miracle*, 1972, s. 234.
13. Ks. "Raportti ja haaste", *Valkeus*, huhtikuu 1977, s. 5.
14. *The Teachings of Spencer W. Kimball*, s. 196.
15. *The Teachings of Spencer W. Kimball*, s. 198.
16. *The Teachings of Spencer W. Kimball*, s. 343.
17. Ks. *Anteeksiantamuksen ihme*, s. 54.
18. Ks. "Totuta poikanen tiensä suuntaan", *Valkeus*, elokuu 1978, s. 2–3.
19. Ks. "Jumala ei salli itseänsä pilkata", *Valkeus*, helmikuu 1975, s. 170.
20. Julkaisussa Conference Report, Temple View New Zealand Area Conference 1976, s. 29.
21. Ks. "Mitä toivon teidän opettavan lastenlapsilleni", *Uskonnollisten kasvattajien vastuullinen tehtävä*, 1978, s. 100.
22. *Faith Precedes the Miracle*, s. 240–241.
23. *Faith Precedes the Miracle*, s. 244–246, 248.

Kuuliaisuus, joka tulee uskosta Jumalaan

*Usko Herraan voi auttaa meitä elämään käskyjen mukaan
alttiilla sydämellä ja saamaan lukemattomia siunauksia.*

Spencer W. Kimballin elämänvaiheita

Maaliskuussa 1972, jolloin Spencer W. Kimball oli kahden-
toista apostolin koorumin virkaa toimittava presidentti, hänellä
ilmeni vakavia sydänongelmia. Yksi hänen lääkäreistään oli tuol-
loin Russell M. Nelson, josta tuli myöhemmin kahdentoista koo-
rumin jäsen. Vanhin Nelson on kertonut:

”Kun presidentti Kimballin sydän alkoi pettää ja hän tunsi kuo-
leman lähestyvän, hän sai keskustella kirkollisten johtajiensa,
ensimmäisen presidenttikunnan jäsenten, kanssa. Voidakseen
antaa pyydettyjä lääketieteellisiä tietoja hän kutsui paikalle uskol-
lisen sydänlääkäriensä tri Ernest L. Wilkinsonin ja minut.

Presidentti Kimball aloitti hengästyneesti: ’Kuolen pian. Tunnen
elämäni liukuvan pois. Nykyisellä huonontumisvauhdilla uskon
voivani elää enää vain noin kaksi kuukautta. Nyt haluaisin lääkäriäni
esittävän näkemyksensä.’

Sitten tri Wilkinson vahvisti presidentti Kimballin käsitykset ja
sanoi lopuksi, että toipuminen olisi epätodennäköistä ja että
kuolema seuraisi lähitulevaisuudessa.

Sitten presidentti Kimball kääntyi minun, sydänkirurgin, puo-
leen ja kysyi: ’Mitä kirurgia voi tarjota?’

Sanoin, että leikkaus, jos sellainen tehtäisiin, käsittäisi kaksi
vaihetta. Ensiksi olisi korvattava aorttaläppä. Toiseksi, tukkeutu-
nut tärkeä sepelvaltimo pitäisi ohittaa siirrännäisellä.

Presidentti Harold B. Lee ensimmäisestä presidenttikunnasta
esitti sitten ratkaisevan kysymyksen: ’Mitä riskejä sellaisesta toi-
menpiteestä olisi?’

Abraham osoitti "suurta uskoa", kun hän "joutui kokeeseen".

'En tiedä', vastasin. 'Riski 77-vuotiaalle miehelle on merkittävä kummassa tahansa näistä leikkauksista, mutta molempien tekeminen henkilölle, jonka sydän alkaa pettää, sisältäisi niin suuren riskin, ettei leikkausta voi suositella. – –'

Kun väsynyt presidentti Kimball vastasi: 'Olen vanha mies ja valmis kuolemaan', presidentti Lee keskeytti. Hän nousi seisomaan, löi nyrkkinsä pöytään ja sanoi profeetallisella voimallaan: 'Spencer, sinut on kutsuttu! Et sinä kuole! Sinun on tehtävä kaikki, mitä sinun täytyy tehdä pitääksesi huolen itsestäsi ja pysyäksesi elossa.'

Presidentti Kimball vastasi: 'Sitten menen leikkaukseen.'

Hänelle tehtiin tuo monimutkainen leikkaus, ei siksi että hänen lääkärinsä olisivat pitäneet sitä kohtuullisen turvallisena, vaan koska hän oli kuuliainen Herran neuvolle, joka ilmaistiin kirkon johtajien kautta – henkilökohtaisesta riskistä huolimatta.

Lopputulokset tunnetaan hyvin. Häntä siunattiin, niin että hän selviytyi leikkauksesta, joka pysäytti hänen heikkenemisensä.¹

Esimerkillään ja pyhille antamallaan neuvoilla presidentti Kimball opetti, että meitä siunataan, kun me osoitamme uskoamme Jumalaan olemalla kuuliaisia Hänen tahdolleen.

Spencer W. Kimballin opetuksia

Todellinen usko innoittaa meitä täyttämään Jumalan tahdon.

Uskon osoittaminen on halua hyväksyä jotakin ilman tavanomaista täyttä näyttöä ja kulkea eteenpäin tekoja tehden. "Uskokin [on] kuollut ilman tekoja" [Jaak. 2:26], eikä kuollut usko saa ihmistä kulkemaan eteenpäin, muuttamaan elämää eikä palvelemaan uskollisesti. Todellinen usko työntää ihmistä eteenpäin rakentaviin ja hyödyllisiin tekoihin, ikään kuin hän tietäisi ehdottomasti.²

Ihminen voi nauttia ihmeiden siunauksista fyysisessä maailmassa tuntematta täysin taustalla olevia periaatteita. Hän voi muuttaa pimeyden valoisaksi painamalla nappia ja lukea pimeimmässäkin yössä. Hänen ei tarvitse osata tehdä sähköä, eikä hänen

Presidentti Kimball vertasi uskoa radioon.

tarvitse tietää, kuinka taloon vedetään sähköjohdot. Mutta hänellä täytyy olla riittävästi uskoa kiinnittää lamput ja uskoa kääntää katkaisijaa. Silloin hän voi saada valoa. – – Hän voi kääntää katkaisijaa ja nauttia suloisesta musiikista, joka lähetetään kaukaa, ilman että hän kykenisi rakentamaan radion tai ymmärtämään täysin, kuinka se toimii, mutta hän ei saa siunausta, ellei hän yhdistä vastaanotinta virtalähteeseen ja käännä katkaisijaa oikealla tavalla. Samalla tavalla ihminen voi saada hengellisiä siunauksia ja ilmestyksiä luomalla yhteyden katkaisijaa kääntämällä. Avaimena siihen on rukouksella ja teoilla osoitettu usko.³

Me rukoilemme valistusta, ryhdymme sitten työhön kaikin voimin ja kirjoinemme ja ajatuksinemme ja vanhurskauksinemme saadaksemme innoitusta. Me pyydämme arvostelukykyä ja käytämme sitten kaikkia voimiamme toimiaksemme viisaasti ja saadaksemme lisää viisautta. Me rukoilemme työllemme menestystä ja tutkimme sitten ahkerasti ja pyrimme kaikin voiminemme olemaan avuksi rukouksiimme vastaamisessa. Kun me rukoilemme terveyttä, meidän täytyy elää terveyslakien mukaan ja tehdä kaikki voitavamme pitääksemme ruumiimme terveenä ja vireänä. Me rukoilemme varjelusta ja ryhdymme sitten kohtuullisiin varotoimiin välttääksemme vaaran. Uskon rinnalla täytyy olla tekoja.⁴

Täytyy olla uskoa Jumalaan, joka saa ihmiset puhdistamaan elämänsä, unohtamaan itsensä lähimmäistensä palveluksessa ja

voittamaan kaikki lihan heikkoudet; uskoa, joka tuottaa täydellisen, jatkuvan parannuksen ja joka vie heidät kasteelle, pappeuteen ja temppeletoimituksiin.⁵

Tässä on Jeesuksen Kristuksen evankeliumin nerokkuus, jonka havaitsee vain hengellisillä silmillä. Evankeliumin siunauksellisten lakien mukaan jokaista – rikasta ja köyhää, oppinutta ja oppimatonta – kehoitetaan ensiksi katselemaan uskon silmin ja sitten ponnistelemaan tuon uskon ilmaisemiseksi korkeammassa, jalommassa elämässä.⁶

Uskoon perustuva kuuliaisuus ei ole sokeaa kuuliaisuutta.

Me osoitamme älyllistä, rakentavaa kuuliaisuutta, kun me noudatamme Herramme käskyjä vapaaehtoisesti, nöyrästi ja iloisesti.⁷

Totteleminen! Kuunteleminen! Kuinka vaikea vaatimus! Kuulemme usein: ”Kukaan ei voi sanoa minulle, mitä minun pitää pukea päälleni, mitä minun tulee syödä tai juoda. Kukaan ei voi päättää minun lepopäivistäni eikä anastaa ansioitani eikä millään tavalla rajoittaa henkilökohtaista vapauttani! Minä teen, niin kuin haluan! Minä en *tottele sokeasti!*”

Tottele sokeasti! Kuinka vähän he ymmärtävätkään! – –

Kun ihmiset noudattavat Luojan käskyjä, se ei ole sokeaa tottelemista. Kuinka erilaista onkaan alamaisen pelko totalitaarisen monarkkinsa edessä ja ihmisen arvostava, omaehtoinen kuuliaisuus, jota hän osoittaa Jumalalleen. Diktaattori on kunnianhimoinen, itsekäs, ja hänellä on taka-ajatuksia. Jumalan jokainen käsky on vanhurskas, jokaisella säädöksellä on tarkoitus, ja kaikki niiden hyväksi, joita Hän johtaa. Edellinen voi olla sokeaa tottelemista, mutta jälkimmäinen on tietenkin uskoon perustuvaa kuuliaisuutta. – –

Onko sokeaa tottelemista, kun noudattaa varoitusta: ”Korkeajännite – varokaa!” vai onko se uskoon perustuvaa kuuliaisuutta vaarasta perillä olevien asiantuntijoiden päätökselle?

Onko se sokeaa tottelemista, kun lentomatrustaja kiinnittää turvavyönsä merkkivalon sytyttyä, vai onko se luottamusta niiden kokemukseen ja viisauteen, jotka tuntevat vaarat paremmin?

Onko se sokeaa tottelemista, kun pieni lapsi hyppää iloisesti pöydältä hymyilevän isänsä vahvoille käsivarsille, vai onko se sanatonta luottamusta rakastavaan isään, joka on varma siitä, että saa lapsen kiinni, ja joka rakastaa lasta enemmän kuin itse elämää? – –

Onko se sitten sokeaa tottelemista, kun me rajallisine näkökykyinemme, vähäisine tietoinemme, itsekkäine haluinemme, takajatuksinemme ja lihallisine yllykkeinemme otamme vastaan johdatusta ja noudatamme sitä ja tottelemme kuuliaisesti rakastavan taivaallisen Isän käskyjä, – – Hänen, joka loi meille maailman, joka rakastaa meitä ja joka on laatinut meille kehitysohjelman täysin ilman ulkonaisia vaikutteita ja jonka suurimpana ilona ja kirkkautena on kaikkien lastensa ”kuolemattomuuden ja iankaikkisen elämän toteuttaminen” (ks. Moos. 1:39)?⁸

Ei ole sokeaa tottelevaisuutta edes vailla täydellistä ymmärrystä totella Isää, joka on osoittanut olevansa [sen arvoinen].⁹

Pyhissä kirjoituksissa on esimerkkejä kuuliaisuudesta, joka tulee uskosta.

Vanhurskaat ja viisaat vanhempamme Aadam ja Eeva olivat esimerkillisiä lapsenomaiseen uskoon perustuvan kuuliaisuuden suhteen:

”Ja Aadam oli kuuliainen Herran käskyille.

Ja monen päivän kuluttua Herran enkeli ilmestyi Aadamille ja sanoi: Miksi sinä uhraat uhreja Herralle? Ja Aadam sanoi hänelle: En tiedä, paitsi että Herra käski minua.

Ja silloin enkeli puhui sanoen: Tämä on Isän Ainosyntyisen uhrin vertauskuva, hänen, joka on täynnä armoa ja totuutta.” (Moos. 5:5–7.)

Sokeaa tottelemistako? Varmastikaan ei. He olivat tunteneet Jehovan, kuulleet Hänen äänensä, kulkeneet Hänen kanssaan Eedenin puutarhassa ja tunsivat Hänen hyvyytensä, oikeudenmukaisuutensa ja ymmärryksensä. Ja siksi he ”monta päivää” tappoivat virheettömiä karitsoita ja uhrasivat ne tietämättä miksi mutta luottaen täysin siihen, että lailla oli vanhurskas tarkoitus ja että syy paljastuisi myöhemmin sen noudattamisen jälkeen.¹⁰

Paavali sanoi puhuen heprealaisille:

”Usko sai Nooan taipumaan Jumalan tahtoon, kun hän sai ilmoituksen sellaisesta, mikä ei vielä ollut nähtävissä. Hän rakensi arkin, ja näin koko hänen perheensä pelastui” (Hepr. 11:7).

Sateesta ja vedenpaisumuksesta ei näkynyt vielä merkkiäkään. Hänen kansansa pilkkasi häntä ja sanoi häntä mielettömäksi. Hänen saarnaamisensa lankesi kuuroille korville. Hänen varoituksiaan pidettiin järjettöminä. Ennakkotapausta ei ollut. Koskaan ei ollut tiedetty, että tulva voisi peittää koko maan. Kuinka mieletöntä olikaan rakentaa arkkia kuivalla maalla, kun aurinko paistoi ja elämä jatkui tavalliseen tapaan! Mutta aika loppui. Arkki valmistui. Vedenpaisumus tuli. Tottelemattomat ja kapinalliset hukkuivat. Arkin ihme oli seurausta uskosta, jota sen rakentamisessa osoitettiin.

Paavali sanoi vielä:

”Koska Abraham ja Saara uskoivat, he kykenivät saamaan jälkeläisen, vaikka Saara oli hedelmätön ja heidän aikansa jo oli ohi. Abraham piti lupauksen antajaa luotettavana” (Hepr. 11:11). – –

Niin järjetöntä oli kuulla, että satavuotiaalle voisi syntyä lapsia, että jopa Saarakin epäili aluksi. Mutta jalon pariskunnan usko kesti ja ihmepoika syntyi kansojen paljouden isäksi.

Abraham osoitti suurta uskoa, kun hän joutui yli-inhimilliseen kokeeseen. Hänen nuori ”lupauksen lapsensa”, josta oli määrä tulla valtakuntien isä, piti nyt uhrata uhrialttarilla. Se oli Jumalan käsky, mutta se tuntui niin ristiriitaiselta! Kuinka hänen poikansa Iisak voi olla lukemattomien jälkeläisten isä, jos hänen kuolevainen elämänsä päätettäisiin hänen nuoruudessaan? Miksi hänet, Abraham, kutsuttiin tekemään tämä kuvottava teko? Se oli käsittämätöntä, mahdotonta! Ja kuitenkin hän uskoi Jumalaan. Hänen peloton uskonsa vei hänet särkynein sydämin kohti Morian maata tämän nuoren poikansa kanssa. – –

”Abraham ei ollut epäuskoinen eikä epäillyt Jumalan lupausta vaan sai voimaa uskostaan. Hän antoi Jumalalle kunnian

varmana siitä, että Jumala pystyy tekemään sen mitä on luvannut” (Room. 4:20–21).

Isä Abraham ja äiti Saara tiesivät – tiesivät, että lupaus täytettäisiin. *Kuinka* – sitä he eivät tienneet eivätkä vaatineetkaan saada

tietää. Iisak saisi varmasti elää tullakseen lukemattomien jälkeläisten isäksi. He tiesivät, että hän tulisi, vaikka hänen ehkä pitäisikin kuolla. He tiesivät, että hänet voitaisiin yhä herättää kuolleista täyttämään lupaus, ja usko edelsi tässä ihmettä.¹¹

Muistakaa, etteivät Abraham, Mooses, Elia eivätkä muut voineet alussa nähdä selvästi loppua. He – – vaelsivat uskossa ja näkemättä. Muistakaa vielä, ettei mitään portteja ollut auki, Laban ei ollut humalassa, eikä mikään maallinen toivo ollut oikeutettua silloin, kun Nefi osoitti uskoaan ja lähti viimein hakemaan levyjä. Kolmella heprealaisella ei ollut asbestipukuja eikä muita suojava-rusteita tulisessa uunissa suojaamassa heitä kuolemalta. Leijonien suun sulkemiseksi ei ollut nahkaisia eikä metallisia kuonokoppia, kun Daniel suljettiin luolaan. – –

Muistakaa, ettei Utahissa ollut kyliä eikä kaupunkeja, ei maatio-voja eikä puutarhoja, ei koteja eikä varastohuoneita eikä kukoistavaa autiomaata, kun vainotut pioneerit ylittivät tasangot. Ja muistakaa, ettei Palmyrassa, Susquehannan partaalla eikä Kumoralla ollut taivaallisia olentoja, kun Joseph, jonka sielu kärsi nälkää, meni vähin äänin lehtoon, polvistui rukoilemaan joen partaalle ja kiipesi pyhän kukkulan rinteitä.¹²

Usko edeltää ihmettä.

Kylvämme siemenen uskossa, ja pian näemme kukkaan puhkeamisen ihmeen. Ihmiset ovat usein ymmärtäneet asian väärin ja kääntäneet tapahtumasarjan päinvastaiseksi. He haluaisivat saada sadon ennen kylvöä, palkan ennen palvelua, ihmeen ennen uskoa. – – Monet meistä haluavat elinvoimaa noudattamatta terveyslakeja, vaurautta taivaan avoimista ikkunoista maksamatta kymmenyksiämme. Haluamme olla lähellä Isää paastoamatta ja rukoilematta. Haluamme saada sadetta ajallaan ja säilyttää rauhan maassa pyhittämättä lepopäivää ja pitämättä Herran muita käskyjä. Haluaisimme poimia ruusun ennen juurakon istuttamista. Haluaisimme korjata sadon ennen kylvämistä ja hoitamista.

Kunpa vain voisimme käsittää Moronin tavoin, kun hän kirjoittaa:

”Sillä ellei ihmislasten keskuudessa ole uskoa, Jumala ei voi tehdä mitään ihmettä heidän keskuudessaan – –.

Eivätkä ketkään ole milloinkaan tehneet ihmeitä, ennen kuin ovat uskoneet; he ovat siis ensin uskoneet Jumalan Poikaan.” (Et. 12:12, 18.)¹³

Jos me voimme nyt vaeltaa uskossa, jos voimme uskoa Jumalan runsaasiin lupauksiin, jos voimme olla kuuliaisia ja odottaa kärsivällisesti, Herra täyttää kaikki runsaat lupauksensa meille:

”Mitä silmä ei ole nähnyt eikä korva kuullut, mitä ihminen ei ole voinut sydämessään aavistaa, minkä Jumala on valmistanut niille, jotka häntä rakastavat” (1. Kor. 2:9).¹⁴

Kymmenysten maksaminen vaatii suurta uskoa, kun rahat ovat vähissä ja tarpeet ovat suuret. Paasto ja perherukousten pitäminen ja viisauden sanan noudattaminen vaatii uskoa. Kotiopetus, [jäsen]lähetystyö ja muu uhrauksia edellyttävä palveleminen vaatii uskoa. Kokoaikainen lähetystyö vaatii uskoa. Mutta tietäkää tämä – että kaikki tämä on kylvämistä, kun taas uskolliset, hurskaat perheet, hengellinen varmuus, rauha ja iankaikkinen elämä ovat satoa. – –

Samoin kuin vankkumaton usko on tukkinut leijonien kidat, tehnyt palavat liekit tehottomiksi, avannut kuivia käytäviä jokien ja merien poikki, suojellut vedenpaisumukselta ja kuivuudelta ja tuonut taivaallisia ilmoituksia profeettojen pyynnöstä, samoin usko voi meidän jokaisen elämässä parantaa sairaita, antaa lohtua murheellisille, vahvistaa päättäväisyyttä kiusauksia vastaan, vapauttaa vahingollisten tapojen orjuudesta, antaa voimaa tehdä parannus ja muuttaa meidän elämäämme ja johtaa varmaan tietoon Jeesuksen Kristuksen jumalallisuudesta. Vahva usko voi auttaa meitä noudattamaan käskyjä alttiin sydämin ja saada siten lukemattomia siunauksia rauhan, täydellisyyden ja korotuksen myötä Jumalan valtakunnassa.”¹⁵

Opiskelu- ja opetusehdotuksia

Harkitse näitä ideoita, kun tutkit lukua tai valmistaudut opettamaan. Katso lisää apua sivuilta V–IX.

- Katso tämän luvun otsikkoa. Miksi kuuliaisuus osoittaa uskoa?

- Lue, minkä päätöksen presidentti Kimball joutui tekemään maaliskuussa 1972 (s. 145, 147). Mitkä evankeliumin periaatteet mielestäsi soveltuvat vaikeiden päätösten tekemiseen?
- Kun luet presidentti Kimballin vertailun ”sokean tottelemisen” ja ”uskoon perustuvan kuuliaisuuden” välillä, mitä eroja näet? (Ks. s. 149–150.) Mitä sellaista me tiedämme taivaallisesta Isästä, mikä voi auttaa meitä olemaan Hänelle kuuliaisia ”vapaaehtoisesti, nöyrästi ja iloisesti”? Mitä sanoisit henkilölle, joka väittää, että kirkon jäsenet seuraavat johtajiaan sokeasti?
- Kertaa sivuilla 150–152 olevat pyhien kirjoitusten kertomukset. Mitä yhteistä näiden kertomusten henkilöillä on? Mitä yhteistä sinulla on heidän kanssaan? Mitä voit oppia heiltä?
- Milloin olet nähnyt uskon edeltävän ihmettä? (Katso esimerkkejä sivuilta 152–153.) Kuinka me voimme opettaa perheellemme, että usko edeltää ihmettä?

Aiheeseen liittyviä pyhien kirjoitusten kohtia: Joos. 22:5; Jaak. 2:14–26; Et. 12:4–21; Moroni 7:33; OL 130:20–21

Viitteet

1. ”Spencer W. Kimball: Man of Faith”, *Ensign*, joulukuu 1985, s. 40.
2. ”The Fourth Article of Faith”, *Instructor*, huhtikuu 1955, s. 109.
3. *The Teachings of Spencer W. Kimball*, toim. Edward L. Kimball, 1982, s. 62.
4. *The Teachings of Spencer W. Kimball*, s. 122.
5. ”Beloved Youth, Study and Learn” julkaisussa *Life’s Directions*, 1962, s. 188–189.
6. Julkaisussa Conference Report, London England Area Conference 1976, s. 36.
7. Julkaisussa Conference Report, lokakuu 1954, s. 55.
8. Julkaisussa Conference Report, lokakuu 1954, s. 51, 52, 53; ks. myös *Opin ja Liittojen Kirja, Oppilaan kirja* (Uskonto 324–325), 1986, s. 380.
9. *The Teachings of Spencer W. Kimball*, s. 59.
10. Julkaisussa Conference Report, lokakuu 1954, s. 54.
11. Julkaisussa Conference Report, lokakuu 1952, s. 48, 49; ks. myös Thomas S. Monson, ”Esikuvia, joita voimme seurata”, *Liabona*, marraskuu 2002, s. 61.
12. Julkaisussa Conference Report, lokakuu 1952, s. 51; ks. myös *Evankeliumin opit, oppilaan kirja*, 1989, s. 37.
13. Julkaisussa Conference Report, lokakuu 1952, s. 47; ks. myös *Evankeliumin periaatteet*, 1997, s. 120.
14. Julkaisussa Conference Report, huhtikuu 1952, s. 22.
15. *Faith Precedes the Miracle*, 1972, s. 11, 12.

”Sinulla ei saa olla muita jumalia”

Meidän on pantava Herra ja Hänen asiansa ensisijalle ja pidättäydyttävä epäjumalien palvonnasta.

Spencer W. Kimballin elämänvaiheita

Presidentti Kimball kehotti myöhempien aikojen pyhiä panemaan Herran ensi sijalle elämässään ja olemaan kiinnittämättä sydäntään siihen, mikä on maailmasta. Hän opetti, että sellaisten asioiden paneminen Herran edelle kuin aineellinen omaisuus, liiketoiminta, virkistys ja maine on epäjumalien palvontaa. Hän tähdensi, että vääriin jumaliin eli epäjumaliin kuuluu ”kaikki, mikä houkuttelee ihmistä pois Jumalaan kohdistuvasta velvollisuudesta, uskollisuudesta ja rakkaudesta sekä Hänen palvelemisestaan”.¹

Kokosydäminen sitoutuminen Herraan oli presidentti Kimballin ja hänen vanhempiensa elämän perusta. Kun Spencer oli 1890-luvun lopulla pieni poika, hänen isänsä Andrew sai kutsun vaaranjohtajaksi Kaakkois-Arizonaan. Lähtö Salt Lake Cityn suhteellisen mukavista oloista asumaan autiomaan rajaseudulle ei ollut helppoa Kimballin perheelle, mutta Andrew Kimballilla ”oli vain yksi vastaus, ja se oli, että he lähtisivät”.²

Monta vuotta myöhemmin vanhin Spencer W. Kimball osoitti samanlaista omistautumista Herralle, kun hänet kutsuttiin toiseksi neuvonantajaksi vaarnan johtokuntaan. Hän ja hänen vaimonsa Camilla ”olivat puhuneet, että hän menisi takaisin colleegen ja opiskelisi tilintarkastajaksi tai opettajaksi”, mutta kirkon tehtävän vastaanottaminen merkitsi sellaisten suunnitelmien panemista syrjään.³

Kun presidentti Kimball asetettiin apostoliksi, presidentti Heber J. Grantin neuvo hänelle vahvisti tätä periaatetta asettaa Herra ja Hänen valtakuntansa ensisijalle: ”Ota Herrasi ja Jumalasi palveleminen sydämenasiaksesi. Päätä tällä hetkellä tehdä tästä asiasta ja tästä työstä ensimmäinen ja ensisijainen kaikissa ajatuksissasi.”⁴

Spencer W. Kimballin opetuksia

Kun me kiinnitämme sydämemme ja turvaamme mihin tahansa enemmän kuin Herraan, me palvomme omia epäjumaliamme.

Tutkiessani muinaisia pyhiä kirjoituksia olen yhä vakuuttuneempi sen seikan merkityksellisyydestä, että käsky ”sinulla ei saa olla muita jumalia” on ensimmäinen kymmenestä käskystä.

Harvat ihmiset ovat milloinkaan ehdoin tahdoin päättäneet hylätä Jumalan ja Hänen siunauksensa. Pyhät kirjoitukset sen sijaan kertovat siitä, että koska uskon harjoittaminen on aina näyttänyt olevan paljon vaikeampaa kuin turvaaminen sellaiseen, mikä on välittömämmin käsillä, lihallinen ihminen on pyrkinyt siirtämään turvansa Jumalasta aineellisiin asioihin. Siksi, kun ihmiset kaikkina aikoina ovat langenneet Saatanan valtaan ja kadottaneet uskonsa, he ovat ottaneet sen tilalle toivon, jonka kohteena on ”lihan käsivarsi” sekä ”hopeisia ja kultaisia, pronssisia, rautaisia, puisia ja kivisiä jumalia, jotka eivät näe eivätkä kuule eivätkä mitään tiedä” (Dan. 5:23) – eli epäjumalia. Olen huomannut, että tämä on hallitseva aihe Vanhassa testamentissa. Mikä tahansa, mihin ihminen kohdistaa suurimman luottamuksensa ja uskonsa, on hänen jumalansa, ja ellei hänen jumalansa satu olemaan myös Israelin todellinen ja elävä Jumala, tuo ihminen palvoo epäjumalaa.

Uskon lujasti, että kun luemme näitä pyhiä kirjoituksia ja yritämme soveltaa niitä itseemme kuten Nefi ehdotti (ks. 1. Nefi 19:24), huomaamme paljon yhtäläistä muinaisen jumalankuvien palvomisen ja meidän omaan kokemuspieriimme kuuluvien käyttäytymismallien välillä.⁵

"Vallan, rikkauksien ja vaikutusvallan jumalat – – ovat aivan yhtä todellisia kuin Israelin lasten kultaiset sonnit autiomaassa."

Epäjumalien palvonta on synneistä vakavin. – –

Nykyaikaiset epäjumalat eli väärät jumalat voivat saada sellaisia muotoja kuin vaatteet, talot, liiketoimet, koneet, autot, huvipurret ja monet muut jumaluuteen johtavalta polulta harhaan vievät aineelliset houkuttimet. – –

Aineettomistakin asioista tulee jumalia aivan yhtä helposti. Oppiarvoista, oppineisuudesta ja arvonimistä voi tulla epäjumalia. – –

Monet rakentavat ja kalustavat kodin ja ostavat auton ensin ja huomaavat sitten, että heillä "ei ole varaa" maksaa kymmenyksiään. Ketä he palvelevat? Eivät suinkaan taivaan ja maan Herraa – –.

Monet palvovat metsästystä, kalaretkiä, lomiam, viikonloppuretkiä ja ulkoilua. Joillakin taas on epäjumalinaan urheilukilpailut, baseball, jalkapallo, härkätaistelu tai golf. – –

Vielä ihmiset palvovat vallan ja maineen jumalaa. – – Nämä vallan, rikkauksien ja vaikutusvallan jumalat ovat kaikkein vaate-
liaimpia ja ovat aivan yhtä todellisia kuin Israelin lasten kultaiset sonnit autiomaassa.⁶

Maallisiin asioihin kiintyminen voi altistaa meidät Saatanan vaikutukselle.

Huolimatta siitä, että mielellämme pidämme itseämme nykykäsineinä ja olemme taipuvaisia ajattelemaan, että meillä on tietämystä, jollaista kenelläkään ei menneisyydessä ole ollut – näistä asioista huolimatta me olemme yleisesti ottaen epäjumalia palvovain kansa – mitä vastenmielisin asiointi Herran silmissä.⁷

Muistan muutama vuosi sitten lukemani artikkelin joukosta miehiä, jotka olivat menneet viidakkoon pyydystämään apinoita. He yrittivät monin eri tavoin, muun muassa verkoin, saada apinoita kiinni. Mutta kun he huomasivat, että verkot voisivat vahingoittaa niin pieniä olentoja, he keksivät nerokkaan ratkaisun. He rakensivat suuren määrän pieniä laatikoita ja porasivat niiden kanteen sen kokoisen reiän, josta apinan käsi juuri ja juuri mahtui sisään. Laatikot vietiin puiden juurelle ja kuhunkin pantiin pähkinä, josta apinat erityisesti pitivät.

Kun miehet lähtivät pois, apinat alkoivat laskeutua puista ja tutkia laatikoita. Kun ne huomasivat, että laatikoissa oli pähkinöitä, ne yrittivät ottaa niitä laatikoista. Mutta kun apina yritti vetää ulos kätensä, jossa oli pähkinä, se ei saanut kättään laatikosta, koska sen pieni nyrkki, jossa oli pähkinä, oli nyt liian suuri.

Tällöin miehet tulivat esiin pensaista ja lähestyivät apinoita eri suunnilta. Ja sitten tapahtui jotain merkillistä: Kun apinat näkivät miesten lähestyvän, ne kiljahtelivat ja rimpuilivat pakoon päästäkseen, mutta niin helppoa kuin se olisi ollutkin, ne eivät irrottaneet otettaan pähkinästä niin että olisivat voineet saada kätensä ulos laatikosta ja päästä pakoon. Miehet saivat ne helposti kiinni.

Ja niin näyttää usein olevan ihmistenkin laita. He pitävät niin lujasti kiinni maailmallisista asioista – siitä, mikä on telestistä – etteivät he minkäänmääräisestä kehottamisesta eivätkä minkäänasteisesta hädästä huolimatta luovu siitä sen hyväksi, mikä on selestistä. Saatana saa heidät helposti otteeseensa. Jos me käytämme kaiken aikamme ja kaikki varamme rakentaaksemme itsellemme maailmallisen valtakunnan, sellaisen me myös perimme.⁸

Sen sijaan että kiinnittäisimme sydämemme maailmallisiin asioihin, meidän pitäisi käyttää voimavarojamme Jumalan valtakunnan rakentamiseen.

Rikkauksien omistaminen ei välttämättä ole synti, mutta synti voi saada alkunsa rikkauksien hankinnasta ja käytöstä. – –

Mormonin kirjan historia paljastaa vakuuttavasti rikkauksien himon turmiollisen vaikutuksen. Joka kerta kun kansasta tuli vanhurskas, se vaurastui. Sitten vauraudesta siirryttiin rikkauteen, rikkaudesta rikkauten nälkään, sitten mukavuuden ja ylellisyyden nälkään. Tämän jälkeen siirryttiin hengelliseen toimettomuuteen, sitten suureen syntiin ja jumalattomuuteen, sitten vihollisten aikaansaamaan lähes täydelliseen tuhoon. – – Jos kansa olisi käyttänyt rikkauksiaan hyviin tarkoituksiin, se olisi saanut nauttia vauraudestaan jatkuvasti.⁹

Herra on siunannut meitä kansana ennennäkemättömällä vauraudella. Käyttöömme saamamme voimavarat ovat hyviä ja tarpeellisia työllemme täällä maan päällä. Mutta pelkään, että monet meistä ovat haalineet ylen määrin katraita, laumoja, eekkeriä ja latoja sekä rikkauksia ja ruvenneet palvomaan niitä epäjumalina, ja niillä on valta meihin. – – On unohtunut se tosiasia, että olemme saaneet tehtäväksemme käyttää näitä monia voimavarojamme perheissämme ja koorumeissamme Jumalan valtakunnan rakentamiseen – lähetystyön, sukututkimustyön ja tempelityön edistämiseen, lastemme kasvattamiseen Herran tuotteliaiksi palvelijoiksi, muiden siunaamiseen kaikin tavoin, jotta hekin kantaisivat hedelmää. Sen sijaan me käytämme näitä siunauksia omien halujemme tyydyttämiseen, ja kuten Moroni sanoi: ”Miksi te koristatte itseänne sellaisella, missä ei ole elämää, ja silti annatte nälkäisten ja tarvitsevien ja alastomien ja sairaiden ja ahdistettujen kulkea ohitsenne ettekä huomaa heitä?” (Morm. 8:39.)

Herra on itse sanonut meidän aikanamme: ”He eivät etsi Herraa vakiinnuttaakseen hänen vanhurskauttaan, vaan jokainen kulkee omaa tietänsä ja oman jumalansa kuvan perässä, jonka kuva on maailman kaltainen ja *jonka olemus on epäjumalan olemus*, joka

"Olemme saaneet tehtäväksemme käyttää – – voimavarojamme perbeissämme ja koorumeissamme Jumalan valtakunnan rakentamiseen."

vanhenee ja tuhoutuu Babylonissa, tosiaankin suuressa Babylonissa, joka on kukistuva" (OL 1:16, kursivointi lisätty).¹⁰

Herra on sanonut: "Etsikää ennen kaikkea Jumalan valtakuntaa ja hänen vanhurskasta tahtoaan, niin teille annetaan kaikki tämäkin" (Matt. 6:33). Liian usein me kuitenkin haluamme ensin "kaiken tämän".¹¹

Kenties synti ei ole "kaikessa tässä" vaan asenteessamme "kaikkea tätä" kohtaan ja sen palvonnassa. Ellei ahne ihminen voi myönteisellä tavalla kerätä ja säilyttää omaisuutta ja samalla osoittaa täyttä kuuliaisuutta Jumalalle ja Hänen ohjelmalleen – ellei rikas ihminen voi pyhittää lepopäivää, olla saastuttamatta mieltään ja ruumistaan ja henkeään ja palvella lähimmäisiään auliisti Jumalan säätämällä tavalla – ellei varakas ihminen hallitse täysin kaikkea omaisuuttaan ja pidä sitä hallussaan Herran vaatimusten mukaisesti Hänen valtuutettujen palvelijoidensa kautta, niin tuon ihmisen tulisi sielunsa parhaaksi tosiaan noudattaa ohjetta: "Mene ja myy kaikki, mitä sinulla on, ja anna rahat köyhille. – – Tule sitten ja seuraa minua." (Matt. 19:21.)

Missä on aarteesi, siellä on myös sydämesi" (Matt. 6:21).¹²

Herran palvelemisesta koituvat siunaukset ylittävät suuresti maailman tarjoaman palkan.

Eräs tuntemani mies kutsuttiin palvelutehtävään kirkossa, mutta hän oli sitä mieltä, ettei hän voinut ottaa tehtävää vastaan, sillä hänen sijoituksensa vaativat enemmän huomiota ja enemmän hänen aikaansa kuin hän voisi antaa Herran työhön. Hän luopui Herran palvelemisesta mammonaa tavoitellakseen, ja nykyisin hän on miljonääri.

Mutta kuulin äskettäin jotakin kiinnostavaa: jos ihminen omistaa miljoonan dollarin arvosta kultaa sen nykyisellä hinnalla, hän omistaa noin yhden 27-miljardisosan kaikesta siitä kullasta, joka on yksistään maan ohuessa kuoressa. Tämä määrä on suhteellisesti niin pieni, että ihmisäly ei pysty sitä edes käsittämään. Mutta ei siinä kaikki: Herra, joka loi kaiken ja hallitsee kaikkea, loi monia muitakin maailmoja, jopa ”maailmoja luvutta” (ks. Moos. 1:33), ja kun tuo mies otti vastaan pappeuden valan ja liiton (OL 84:33–44), hän sai Herralta lupauksen, jonka mukaan hän saisi kaiken, ”mitä minun Isälläni on” (jae 38). Kun ihminen hylkää kaikki nämä suuret lupaukset kulta-arkun vuoksi ja tunteakseen lihallista turvallisuudentunnetta, hän tekee mittasuhteiltaan suunnattoman virheen. On todella surullista ja sääliittävää ajatella, että hän on tyytynyt niin vähään. Ihmissielut ovat paljon arvokkaampia kuin se.

Kun muuan nuori mies sai kutsun lähetystyöhön, hän vastasi, ettei hänellä juuri ollut lahjoja moiseen. Hän pystyi vain pitämään uuden, voimakkaan autonsa superkunnossa. Hän nautti voiman ja kiihtyvyyden tunteesta, ja kun hän ajoi autoa, jatkuva liike antoi hänelle harhakuvan, että hän oli todella menossa jonnekin.

Hänen isänsä oli koko ajan tyytynyt sanomaan vain: ”Hän tekee mielellään kaikenlaista käsillään. Se riittää hänelle.”

Riittääkö se Jumalan pojalle? Tämä nuorukainen ei ymmärtänyt, että hänen autonsa voima oli äärettömän pientä verrattuna meren tai auringon voimaan – ja aurinkoja on monia. Niitä kaikkia hallitaan loppujen lopuksi lakien ja pappeuden voimalla – pappeuden voimalla, jota hän olisi voinut olla kehittämässä

Herran palveluksessa. Hän tyytyi sääliittäväan jumalaan, joka oli rakennettu teräksestä, kumista ja kiiltävästä kromista.

Vanhakko pariskunta siirtyi eläkkeelle työelämästä ja itse asiassa myös kirkosta. He ostivat pienen kuorma-auton ja siihen matkailuperävaunun ja luopuen kaikista velvoitteistaan lähtivät katsomaan maailmaa ja yksinkertaisesti nauttimaan lopun elämänsä siitä vähästä, mitä olivat keränneet. Heiltä ei liennyt aikaa temppeleissä käymiseen, heillä oli liian kiire, jotta he olisivat voineet tehdä sukututkimustyötä tai lähetystyötä. Mies menetti yhteytensä ylipappien koorumiin, eikä hän ollut kotona niin paljon, että hänellä olisi ollut mahdollisuuksia kirjoittaa henkilökohtaista historiaansa. Heidän kokemuksiinsa ja johtajataitojaan tarvittiin kipeästi seurakunnassa, mutta koska he eivät pystyneet kestämaan ”loppuun asti”, he eivät olleet käytettävissä.¹³

Meidän tulee rakastaa ja seurata Herraa kaikesta sydämestämme.

Ei riitä, että tunnustamme Herran kaikkivaltiaaksi ja pidättäydymme palvomasta epäjumalia. Meidän tulee rakastaa Herraa kaikesta sydämestämme, väkevyydestämme, mielestämme ja voimastamme. Meidän tulee kunnioittaa Häntä ja seurata Häntä iankaikkisen elämän työhön. Kuinka Hän iloitseekaan lastensa vanhurskaudesta!¹⁴

Tehtävämme on luonteeltaan myönteinen: meidän on lakattava tavoittelemasta maailmallisia asioita niiden itsensä vuoksi, meidän on luovuttava epäjumalien palvomisesta ja ponnisteltava eteenpäin uskossa, meidän on vietävä evankeliumi vihollisillemme, etteivät he enää olisi vihollisiamme.

Meidän on luovuttava nykyajan epäjumalien palvonnasta ja ”lihan käsivarteen” turvaamisesta, sillä Herra on sanonut koko maailmalle meidän aikanamme: ”Minä [en] säästä ketään, joka jää Babylooniiin” (OL 64:24).

Kun Pietari saarnasi tällä tavoin kansalle helluntaina, monet ”tunsivat piston sydämessään, ja he sanoivat Pietarille ja muille apostoleille: ’Veljet, mitä meidän pitää tehdä?’” (Ap. t. 2:37.)

Ja Pietari vastasi: ”Kääntykää ja ottakaa itse kukin kaste Jeesuksen Kristuksen nimeen, jotta syntinne annettaisiin anteeksi. Silloin te saatte – – Pyhän Hengen” (jae 38). – –

Sanomamme on sama kuin Pietarilla ja edelleen itsellään Herralla ja kuuluu ”maan ääriin, jotta kaikki, jotka tahtovat kuulla, voivat kuulla:

Valmistautukaa, valmistautukaa siihen, mikä on tuleva, sillä Herra on lähellä.” (OL 1:11–12.)

Me uskomme, että jokaisen ihmisen ja jokaisen perheen tulee valmistautua, kuten Herra on käskenyt, alkamalla vahvistaa uskoa, tehdä parannusta ja tehdä työtä Hänen maanpäällisessä valtakunnassaan, joka on Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkko. Alussa se voi näyttää hieman vaikealta, mutta kun ihminen alkaa saada käsitystä todellisesta työstä, kun hän alkaa nähdä jotain iankaikkisuuksista oikeasta näkökulmasta, siunaukset alkavat korvata runsain mitoin ”maailman” taakse jättämisen hintaa.¹⁵

Opiskelu- ja opetusehdotuksia

Harkitse näitä ideoita, kun tutkit lukua tai valmistaudut opettamaan. Katso lisää apua sivuilta V–IX.

- Minkähän vuoksi käsky ”sinulla ei saa olla muita jumalia” on ensimmäinen kymmenestä käskystä?
- Pohdi näitä sanoja ”Se, mihin ihminen kohdistaa suurimman luottamuksensa ja uskonsa, on hänen jumalansa” (s. 156). Mitä epäjumalia maailmassa on nykyisin? (Katso esimerkkejä sivuilta 156–157.)
- Mitä me voimme oppia apina-ansakertomuksesta? (Ks. s. 158.) Mikä on vaarana, jos me pidämme liian lujasti kiinni siitä, mikä on maailmasta?
- Kertaa sivut 159–160. Mitä vaaroja rikkaudesta voi olla? Kuinka me voimme käyttää vanhurskaasti Herran meille antamia voimavaroja?
- Kertaa sivuilla 161–162 olevat kertomukset. Minkähän vuoksi jotkut ihmiset tahallaan hukkaavat Herran valtakunnassa palve-

lemisestä koituvat siunaukset? Mitä vaikuttimia meillä pitäisi olla palvelemisellemme?

- Mitä arvelet sen tarkoittavan, että rakastaa Herraa koko sydämeästään, väkevyydestään, mielestään ja voimastaan? (S. 126.)
Kuinka vanhemmat voivat auttaa lapsiaan rakastamaan Herraa?

Aiheeseen liittyviä pyhien kirjoitusten kohtia: 2. Moos. 20:3–6; Matt. 6:24; 22:36–38; Kol. 3:1–5; 2. Nefi 9:30, 37; OL 133:14

Viitteet

1. Ks. *Anteeksiantamuksen ihme*, 1975, s. 46.
2. Andrew Kimball julkaisussa Edward L. Kimball ja Andrew E. Kimball jr, *Spencer W. Kimball*, 1977, s. 20.
3. Ks. Edward L. Kimball, "Spencer W. Kimball" julkaisussa *The Presidents of the Church*, toim. Leonard J. Arrington, 1986, s. 381.
4. Julkaisussa *Spencer W. Kimball*, s. 205.
5. Ks. "Väärät jumalat, joita me palvelemme", *Valkeus*, elokuu 1977, s. 3.
6. Ks. *Anteeksiantamuksen ihme*, s. 46–47.
7. Ks. "Väärät jumalat, joita me palvelemme", s. 4.
8. Ks. "Väärät jumalat, joita me palvelemme", s. 4.
9. Ks. *Anteeksiantamuksen ihme*, s. 52.
10. Ks. "Väärät jumalat, joita me palvelemme", s. 3.
11. Ks. "Pitäkää yhteys vahvana", *Valkeus*, helmikuu 1973, s. 72.
12. *The Teachings of Spencer W. Kimball*, toim. Edward L. Kimball, 1982, s. 358.
13. Ks. "Väärät jumalat, joita me palvelemme", s. 3.
14. *The Teachings of Spencer W. Kimball*, s. 243.
15. Ks. "Väärät jumalat, joita me palvelemme", s. 4.

Meidän tulee olla kunnioittava kansa

*Kunnioitus on enemmän kuin pelkkää käyttäytymistä;
se on hyve, jonka pitäisi kuulua meidän elämäntapaamme.*

Spencer W. Kimballin elämänvaiheita

Presidentti David O. McKay vihki Euroopan ensimmäisen temp-
pelin, Bernin temppelin, Sveitsissä vuonna 1955. Tuolloin kah-
dentoista apostolin koorumiin kuuluneen vanhin Spencer W.
Kimballin oli määrä puhua ensimmäisen vihkipäivän iltapäiväko-
kouksessa. Hän vietti tuona päivänä temppelissä jonkin aikaa
itseksensä ”valmistautuen mielessään ja sydämessään iltapäivään
kiireettömästi, hiljaa ja hartaan kunnioittavasti”.¹ Puheessaan
hän sanoi: ”Herätessäni tänä aamuna ja alkaessani tiedostaa
ympäristöäni yön jälkeen näin aamun valkenevan ja ajatukseni
kääntyivät ensiksi pyhään temppeliin, joka oli määrä vihkiä
tänään. Ajattelin: ’Ei ruokaa tänään. Kengät pitää kiillottaa, vaat-
teet silittää ja minulla pitää olla puhdas mieli.’ Koko matkalla
Zollikofeniin en halunnut sanoa sanaakaan, ja kun tulin tähän
huoneeseen ja istuin presidentti [McKayn] viereen ja hän sanoi
kaiken sanottavansa pyhin kuiskauksin, silloin tiesin, että olin
tuntenut samalla tavalla kuin hän. ’Herralta pyhitetty, pyhyys on
soveliasta Herran pyhille.’”²

Presidentti Kimball ei rajannut kunnioitustaan vain sellaisiin
tilaisuuksiin kuin temppelin vihkimiset. Hän puhui kunnioituk-
sesta elämäntapana, ja hän näytti esimerkkiä tästä opetuksesta
myös pienissä arkipäivän toimissa. Esimerkiksi kerran eräässä
seurakuntakeskuksessa käydessään hän meni huomiota herättä-
mättä WC:hen, heitti pois lattialla lojuneet paperipyyhkeet ja
puhdisti pesualtaan. Eräs sikäläinen pappesusjohtaja huomasi
tämän yksinkertaisen kunnioituksen ilmauksen. Presidentti

*Selestinen huone Mount Timpanagosin temppelissä Utabissa USA:ssa.
Presidentti Kimball opetti, että temppelien "tulee olla paikkoja,
joissa osoitetaan kunnioitusta".*

Kimballin esimerkin innoittamana hän opetti muita osoittamaan suurempaa kunnioitusta pyhiä paikkoja ja asioita kohtaan.³

Spencer W. Kimballin opetuksia

Kunnioitus ei ole väliaikaista sunnuntaikäyttäytymistä vaan jatkuva Jumalalle omistautumisen asenne.

Kunnioitus on määritelty ”syvän arvostuksen, rakkauden ja arvonannon tunteeksi tai asenteeksi jotakin pyhää kohtaan”. Toinen tapa ilmaista kunnioituksen merkitys on kuvata sitä omistautumiseksi Jumalalle.

Monet johtajistamme ovat sanoneet kunnioituksesta, että se on yksi korkeimmista sielun ominaisuuksista, tarkoittaen, että siihen sisältyy todellinen usko Jumalaan ja Hänen vanhurskauteensa, hyvä sivistys ja rakkaus elämän jaloimpia asioita kohtaan. – –

Muiden evankeliumin periaatteiden tavoin kunnioituskin johdtaa suurempaan iloon.

Meidän täytyy muistaa, ettei kunnioitus ole totista, väliaikaista käyttäytymistä, jonka omaksumme sunnuntaiksi. Todellinen kunnioitus käsittää onnea ja rakkautta, arvonantoa ja kiitollisuutta sekä jumalanpelkoa. Se on hyve, jonka pitäisi kuulua elämäntapaamme. Itse asiassa myöhempien aikojen pyhien tulisi olla kunnioittavin kansa koko maan päällä.⁴

Meidän tulee kunnioittaa Isää ja Poikaa sekä Heidän pyhiä nimiään.

Kunnioitus Isää ja Poikaa kohtaan on välttämätön ominaisuus tai luonteenpiirre niille, jotka pääsevät selestiseen valtakuntaan. Opin ja liittojen luvussa 76, joka tunnetaan ”näkyinä” ja joka annettiin Joseph Smithille ja Sidney Rigdonille helmikuussa 1832, sanotaan:

”Ja näin me näimme selestisen maailman kirkkauden, joka on ylin kaikessa ja jossa Jumala, tosiaankin Isä, hallitsee valtaistuimellaan aina ja ikuisesti,

hän, jonka valtaistuimen edessä kaikki olennot kumartavat nöyrän kunnioittavasti ja ylistävät häntä aina ja ikuisesti.

Ne, jotka asuvat hänen edessään, ovat Esikoisen kirkko; ja he näkevät, niin kuin heidät nähdään, ja tuntevat, niin kuin heidät tunnetaan, saatuaan hänen täyteydestään ja hänen armostaan;

ja hän tekee heidät samanarvoisiksi voimassa ja mahdissa ja vallassa.” (OL 76:92–95.)

Toinen nykyajan ilmoitus kehottaa meitä pitämään kunniaa myös Jumalan nimen. Meitä käsketään olemaan halventamatta Isän ja Pojan nimeä ja jopa välttämään sen liiallista käyttämistä (ks. OL 107:2–4). – –

Kunnioitus Jumalaa ja Hänen nimeään kohtaan näyttää olevan yksi tärkeimmistä ominaisuuksista, mitä voimme kehittää.⁵

Eräänä päivänä ollessani sairaalassa minua tuotiin leikkaussalilla, kun minua kuljettanut lääkintävahtimestari kompastui ja päästi vihaisesta suustaan jumalattomien kirousten sarjan, jossa oli mukana Vapahtajan nimiä. Vaikka olin vain puoliksi tajuissani, hätkähdin ja pyysin: Älkää! Älkää! Te herjaatte minun Herrani nimiä.”

Tuli haudanhiljaista, ja sitten hän kuiskasi vaimealla äänellä: ”Anteeksi.” Hän oli hetkeksi unohtanut, että Herra on antanut kaikelle kansalleen painokkaan käskyn: ”Älä käytä väärin Herran, Jumalasi, nimeä, sillä Herra ei jätä rankaisematta sitä, joka käyttää väärin hänen nimeään” (2. Moos. 20:7). – –

Herran, meidän Jumalamme, nimien asiaton ja pilkkaava käyttäminen loukkaa herkkiä korvia ja silmiä päivittäin näyttämöllä ja puhelimesta. Lunastajan nimiä käytetään julkeasti ja synnillisesti klubeissa, mautiloilla, seurapiireissä, liike-elämässä ja kaikilla elämän aloilla. Meidän, jotka olemme ajattelemattomia ja varomattomia, ja meidän, jotka olemme pahoja ja uhmakkaita, tulee muistaa, että emme voi rankaisematta käyttää väärin Herran nimeä. Emmekö joudutakin lopullista tuhoamme häpäistessämme kaikkea pyhää jopa niin, että käytämme Jumalan nimiä alhaisella ja epäkunnioittavalla tavalla päivittäisessä puheessamme? – –

Kenen tahansa ihmisolennon on kauheaa käyttää Jumalan nimiä epäkunnioittavasti. Ja tämä koskee myös Herran nimen käyttämistä ilman valtuutta, ja on monia sellaisia, jotka väittävät

saaneensa ilmoituksia ja väittävät saaneensa valtuuden mutta joilla ei ole sitä, suoraan Herralta.

Kautta aikojen profeetat eivät ole milloinkaan lakanneet nuhtelemasta tästä vakavasta synnistä. Profeetta Jesaja kehotti tilinte-koon ja parannukseen niitä, jotka vannovat Herran nimeen, niitä jotka sanovat olevansa Israelin Jumalan palvelijoita mutta eivät ole, eivät ”vakaasti ja vilpittömästi” (ks. Jes. 48:1). – –

Herran nimen kunnioittavan lausumisen täytyy yksinkertaisesti olla osa meidän kirkon jäsenten elämää. Kunnollisina myöhempien aikojen pyhinä me emme esimerkiksi tupakoi. Emme juo. Emme käytä teetä emmekä kahvia. Emme myöskään käytä siivotonta kieltä. Emme kiroile emmekä halvenna. Emme käytä Herran nimeä väärin. Ei ole vaikeaa tulla täydelliseksi kiroilutavan välttämässä, sillä jos ihminen vain pitää suunsa kiinni kaikille kirosanoille, hän on matkalla kohti täydellisyyttä tässä asiassa.

Mutta vastuumme ei pääty tähän. Se olisi vain synnin tekemisestä pidättäytymistä. Tehdäksemme vanhurskautta meidän täytyy lausua Herran nimi kunnioittavasti ja pyhästi rukouksissamme, puheissamme ja keskusteluissamme. – –

Jeesus tuli täydelliseksi elämässään, ja Hänestä tuli meille Kristus. Jumalan mittaamattoman kallis veri vuodatettiin, ja Hänestä tuli meille Vapahtaja. Hänen täydellinen henkensä annettiin, ja Hänestä tuli meille Lunastaja. Hänen sovitustyönsä meidän puolestamme antoi meille mahdollisuuden palata taivaallisen Isämme luokse, mutta kuinka ajattelemattomia, kuinka kiittämättömiä useimmat edunsaajat ovatkaan! Kiittämättömyys on aikamme synti.

Suuret ihmisjoukot väittävät uskovansa Häneen ja Hänen tekoihinsa, mutta vain suhteellisen harvat kunnioittavat Häntä. Miljoonat ihmiset sanovat olevansa kristittyjä mutta polvistuvat harvoin kiittämään Hänen suuresta lahjastaan, Hänen hengestään.

Pyhittäkäämme jälleen itsemme niin, että asennoidumme kunnioittavasti ja ilmaisemme Herrallemme kiitollisuutemme Hänen verrattomasta uhristaan. Muistakaamme nykyaikana annettu käsky: ”Ja nyt, kaikki ihmiset varokoot, kuinka he käyttävät minun nimeäni huulillaan” (OL 63:61).⁶

Presidentti Kimball opetti, että myöhempien aikojen pyhien kappeleissa "syntyy ja syttyy uudelleen uskoa ja se pyyhitetään".

Temppelien, seurakuntakeskuksien ja kotien tulisi olla paikkoja, joissa osoitetaan kunnioitusta.

Vielä yhdellä äärimmäisen tärkeällä alueella Herra on määrännyt nykyajan ilmoituksen kautta, että meillä tulee olla asianmukaista kunnioitusta Hänen pyhää huonettaan kohtaan. Joseph Smithille annettussa tärkeässä ilmoituksessa, joka tunnetaan Kirtlandin temppelin vihkimisrukouksena, käskettiin, että tämän, kuten kaikkien muidenkin Herralle pystytettyjen pyhien temppelien, tulee olla paikkoja, joissa osoitetaan kunnioitusta Hänelle. (Ks. OL 109:13, 16–21.)

Se, mitä on sanottu kirkon pyhistä temppeleistä, on hyvin todellisella tavalla sovellettavissa jokaiseen "Herran huoneeseen", olipa se kappeli tai mikä tahansa paikka, jossa pyhät palvelevat Jumalaa, tai itse asiassa jokainen myöhempien aikojen pyhien koti.⁷

Myöhempien aikojen pyhille kappeli ei ole katedraalin soppi eikä kammio, ei paikka, jossa on kultaisia alttareita ja kallisarvoisia kiviä. Se ei ole mahtaileva eikä pramea, siellä ei ole patsaita

eikä yleensä kuviakaan. Sen koristelu on yksinkertaista ja vaatimatonta, siellä on siistiä ja valoisaa ja harrasta. Ihmisillä on siellä viihtyisää todellisen veljeyden vallitessa. Siellä opetetaan oppiaineita, kuorot laulavat, jäsenet rukoilevat ja saarnaavat, ja siellä kaikki saavat tietoa ja innoitusta – ja niin vanhat kuin nuoretkin saavat sakramentin. Siellä syntyy ajatusten ja tekojen tottumuksia, jotka omaksutaan elämään, ja siellä syntyy ja syttyy uudelleen uskoa ja se pyhitetään.

Kappelia ei ole omistettu farisealaiselle hurskaudelle vakavine kasvoineen, jäykkine muodollisuuksineen ja kylmän hedelmättömyyden hiljaisuuksineen, mutta sieltä pitäisi kuitenkin aina löytyä pyhien paikkojen, pyhien tarkoitusten ja jumalallisten Persoonien kunnioitusta.⁸

Olemmeko me kunnioittava kansa? Ovatko tekomme kotona ja kirkossa sellaisia, että niistä näkyy kunnioitus Luojaamme kohtaan?

Joskus tulee miettineeksi. Käymme sakramenttikokouksissa ja konferensseissa, joissa lapset vaeltavat käytävillä kenenkään estämättä. Jumalanpalveluksen aikana huomaamme aikuisten juttelevan vierustovereidensa kanssa, ihmisten torkkuvan ja nuorten kerääntyvän eteisauloihin. Näemme perheiden tulevan myöhässä ja asettuvan äänekkäästi paikoilleen ja ihmisryhmien keskustelemaan kovalla äänellä kappelissa kokouksen jälkeen.

Ajatuksemme kääntyvät tutkijoihin, ystäviin ja niihin, joiden todistus on hauras ja kehittyvä. Ovatko kokouksemme sellaisia voimallisia lähetystyövälineitä, jollaisia ne voivat olla, joissa Herran Henki vallitsee ja täyttää sydämet? Vai pitääkö meidän Henki tunteaksemme ensin sulkea pois monia tarpeettomia häiriötekijöitä?⁹

Suuri ihminen on kunnioittava. Hän osoittaa kunnioitusta jumalanpalvelushuoneessa, vaikka hän olisi ainoa sielu siellä. Mikään seurakunta ei ollut koolla, kun Herra antoi Moosekselle käskyn: ”Riisu kengät jalastasi, sillä paikka, jossa seisot, on pyhä” [ks. 2. Moos. 3:5]. Johtavien virkailijoiden pitäisi laatia suunnitelmat niin huolellisesti, ettei korokkeelta kuulu kuiskintaa eikä siellä olevien nähdä kuiskuttelevan. Vanhempien tulee kasvattaa

lapsensa ja totuttaa heidät kuriin, niin että nämä istuvat heidän kanssaan (paitsi siellä, missä heitä valvotaan luokkaryhmissä). Ovimiehiä pitäisi kouluttaa niin, että he ohjaavat ihmisiä istumaan mahdollisimman vähäisin häiriöin. Yleisön tulisi saapua varhain, tervehtiä toisiaan ystävällisesti hiljaisella äänellä, hidastaa askeliaan, etsiä paikkansa etuosasta ja istua hiljaa mietiskellen. Kaikkien tulisi osallistua mahdollisimman täysipainoisesti – laulaa laulajien kanssa, rukoilla rukouksen pitäjän kanssa, nauttia sakramentti kiitollisin sydämin ja pyhittäytyen uudestaan pitämään aiemmin tehdyt liitot. Kaikille annetaan mahdollisuus seurata tarkkaavaisesti opetusta, puheita ja todistuksia, ilman että niitä arvioitaisiin kaunopuheisuuden mukaan vaan vilpittömyyden mukaan. Tässä on tilaisuus juoda täysin siemauksin päälähteestä, sillä vaatimattominkin opettaja tai puhuja esittää ajatuksia, joita voidaan kehittää. Kun astumme hiljaa kappelin ovesta sisään, voimme jättää taaksemme ulkopuolelle kaiken arvostelun, huolet ja murheet – kaikki ammatilliset, poliittiset, yhteiskunnalliset ja virkistykseen liittyvät suunnitelmat – ja antautua tyynesti mietiskelyyn ja jumalanpalvelukseen. Voimme kylpeä hengellisessä ilmapiirissä. Voimme omistautua oppimiselle, parannuksen tekemiselle, anteeksiantamiselle, todistamiselle, arvostamiselle ja rakastamiselle.¹⁰

Kunnioitus alkaa kotoa.

Mistä kunnioitus siis alkaa, ja kuinka voimme lisätä sitä?

Koti on avainasemassa kunnioituksen suhteen kuten kaikkien muidenkin jumalallisten hyveiden suhteen.

Saanan tähdentää, kuinka tärkeää on opettaa lapset rukoilemaan. Henkilökohtaisten ja perherukousten aikana pienet lapset oppivat painamaan päänsä, ristimään kätensä ja sulkemaan silmänsä, kun puhumme taivaallisen Isämme kanssa. Kotona opittu käyttäytyminen määrää käyttäytymisen kirkon kokouksissa. Kotona rukoilemaan oppinut lapsi ymmärtää pian, että hänen pitää olla hiljaa ja aloillaan rukousten aikana jumalanpalvelustilaisuuksissa.

Myös silloin kun perheillat kuuluvat perhe-elämään, lapsemme tietävät, että on olemassa erityisiä hetkiä, ei ainoastaan kirkossa

"Kotona opittu käyttäytyminen määrää käyttäytymisen kirkon kokouksissa."

vaan myös kotona, jolloin opimme taivaallisesta Isästämme ja jolloin jokaisen pitää käyttäytyä mahdollisimman hyvin.

Lapset pitävät erityisen paljon musiikista. Laulut, joita lauletaan usein kirkossa, voivat tulla tutuiksi kotonakin. Erityisesti pienille lapsille olisi hyödyllistä, jos vanhemmat auttaisivat heitä oppimaan yksinkertaisia lauluja kotona. Tällä tavalla lapsemme odottaisivat innokkaasti saavansa laulaa sakramenttikokouksissa ja muissa kokouksissa.

Vanhempien tulisi tietenkin osallistua sunnuntaikokouksiin lastensa kanssa.

Isän ja äidin tulisi toimia yhdessä huolehtiakseen siitä, että valmistautuminen kokouksiin on miellyttävä perhekokemus. Viime minuuttien kiire lasten kokoamiseksi, pukemiseksi ja kiirehtiminen kokoukseen vähentää kunnioitusta.

Kun vanhemmat lankeavat tähän kaavaan, he myöhästyvät usein kirkosta, ja silloin tulee sanotuksi vihaisia sanoja ja loukatuksi tunteita, ja lapset ovat usein hermostuneita ja levottomia

jumalanpalveluksen aikana. Kuinka paljon kunnioittavampi onkaan perhe, joka valmistautuu hyvissä ajoin kokouksiin, saapuu kappelille hyvissä ajoin ennen kokouksen alkua ja istuu yhdessä kuuntelemassa alkumusiikkia ja karkottaa maailmalliset huolet mielestään.

Niillä vanhemmilla, joilla on pieniä lapsia, on toisinaan vaikeuksia saada lapsensa arvostamaan kokouksia ja estää heitä aiheuttamasta häiriötä. Sinnikkyys, lujuus ja kotona valmistautuminen ovat välttämättömiä menestyksen aineksia. Elleivät nuoret vanhemmat osaa käsitellä lapsiaan kirkossa, he voivat pyytää neuvoa joltakulta kokeneemmalta pariskunnalta seurakunnassa.

Usein jäsenet kokoontuvat kappelissa ryhmiin sekä ennen kokousta että sen jälkeen vaihtaakseen tervehdyksiä. Jonkin verran näennäisen viatonta epäkunnioitusta aiheutuu siitä, että me olemme ystävällisiä ihmisiä ja että sapatti on sopivaa aikaa jutella, perehdyttää ja tavata uusia henkilöitä. Vanhempien pitäisi olla esimerkkinä perheelleen juttelemalla ennen kokouksia tai niiden jälkeen vain kappelin eteisaulassa tai ulkopuolella. Kokouksen jälkeen vanhemmat voivat auttaa kokouksen hengen viemisessä kotiin keskustelemalla kotona jostakin kokouksessa esitetystä ajatuksesta, musiikkinumerosta tai muusta myönteisestä asiasta.¹¹

Kunnioittavalla esimerkillämme voi olla voimallinen vaikutus muihin ihmisiin.

Olemme käsitelleet kunnioituksen tärkeyttä ja tarkastelleet sen merkityksiä. Olemme myös esittäneet useita ehdotuksia kunnioituksen edistämiseksi kotona ja kirkossa. Todellista parannusta ihmisten teoissa tapahtuu kuitenkin vasta kun paikalliset johtajat ja perheet yhdistävät ponnistuksensa voittaakseen erityiset kunnioitusongelmansa. Näemme pyrkimyksen parantaa kunnioitusta kautta kirkon. – –

Todellinen kunnioitus on tärkeä ominaisuus, mutta se on nopeasti katoamassa maailmasta, kun pahan voimat laajentavat vaikutustaan. Me emme voi täysin käsittää sitä hyvää aikaansaavaa voimaa, jota voimme käyttää, jos Kristuksen tosi kirkon miljoonat jäsenet palvelevat näyttäen esimerkkiä kunnioittavasta käyttäytymisestä. Emme osaa kuvitella, kuinka monien muiden ihmisten

elämää voisimme koskettaa. Kenties sitäkin tärkeämpää on, että emme voi nähdä edeltä, mikä suuri hengellinen vaikutus sillä on meidän omaan perheeseemme, jos meistä tulee sellainen kunnioittava kansa kuin meistä tietämämme mukaan pitäisi tulla.¹²

Opiskelu- ja opetusehdotuksia

Harkitse näitä ideoita, kun tutkit lukua tai valmistaudut opettamaan. Katso lisää apua sivuilta V–IX.

- Kertaa sivuilla 165, 167 olevat esimerkit kunnioituksesta. Mitä nämä kaksi kertomusta kertovat siitä, mitä merkitsee olla kunnioittava? Mitä esimerkkejä kunnioituksesta olet huomannut omassa elämässäsi? Mitä olet oppinut näistä kokemuksista?
- Kertaa sivulta 167 ensimmäisen osion neljä kappaletta ja kiinnitä huomiota presidentti Kimballin opetukseen siitä, mitä kunnioitus on ja mitä se ei ole. Miksi myöhempien aikojen pyhiin tulisi olla ”kunnioittavin kansa koko maan päällä”?
- Miten meidän mielestäsi pitäisi reagoida, kun kuulemme jonkun käyttävän väärin Herran nimeä? Mitä opit presidentti Kimballin esimerkistä? (Ks. s. 168.) Miten me voimme kunnioittaa Herran nimeä?
- Kertaa sivut 170–172 kiinnittäen huomiota kunnioittaviin ja epäkunnioittaviin tekoihin ja asenteisiin. Kuinka sellaiset teot ja asenteet voisivat vaikuttaa meihin henkilökohtaisesti? Kuinka ne voisivat vaikuttaa meidän perheisiimme ja muihin? Ajattele, mitä sinä ja perheesi voisitte tehdä ollaksenne kunnioittavia kirkossa.
- Mitä arvelet vanhempien voivan tehdä kotona, jotta heidän lapsensa haluaisivat olla kunnioittavia sakramenttikokouksessa ja muissa kirkon kokouksissa ja toiminnoissa? (Katso esimerkkejä sivuilta 172–174.)
- Tutki luvun kahta viimeistä kappaletta (s. 174–175). Kuinka kunnioituksemme parantuminen voisi vaikuttaa perheisiimme ja yhteiskuntaamme?

Aiheeseen liittyviä pyhiin kirjoitusten kohtia: 1. Kun. 6:1, 7; Matt. 21:12–14; Alma 37:14–16; OL 63:61–62, 64

Viitteet

1. Ks. Francis M. Gibbons, *Spencer W. Kimball: Resolute Disciple, Prophet of God*, 1995, s. 192.
2. *The Teachings of Spencer W. Kimball*, toim. Edward L. Kimball, 1982, s. 534.
3. Ks. *Spencer W. Kimball: Resolute Disciple, Prophet of God*, s. xi.
4. *We Should Be a Reverent People*, lehtinen, 1976, s. 1, 2; ks. myös *Pappeuden velvollisuudet ja siunaukset*, pappeudenhaltijoiden perusoppikirja, osa A, 1979, s. 229.
5. *We Should Be a Reverent People*, s. 1–2; ks. myös *Pappeuden velvollisuudet ja siunaukset*, pappeudenhaltijoiden perusoppikirja, osa A, s. 230.
6. ”Presidentti Kimball tuomitsee kiroilun”, *Valkeus*, syyskuu 1981, s. 1, 3–5.
7. *We Should Be a Reverent People*, s. 2; ks. myös *Pappeuden velvollisuudet ja siunaukset*, pappeudenhaltijoiden perusoppikirja, osa A, s. 230.
8. *The Teachings of Spencer W. Kimball*, s. 222.
9. *We Should Be a Reverent People*, s. 1.
10. *The Teachings of Spencer W. Kimball*, s. 222–223.
11. *We Should Be a Reverent People*, s. 2–3; ks. myös *Pappeuden velvollisuudet ja siunaukset*, pappeudenhaltijoiden perusoppikirja, osa A, s. 231.
12. *We Should Be a Reverent People*, s. 4.

Sapatti – ilon päivä

Sapatti on toimeliaan, iloisen jumalanpalveluksen aikaa.

Spencer W. Kimballin elämänvaiheita

Matkustaessaan kaikkialla kirkon piirissä presidentti Spencer W. Kimball ilahtui, kun hän huomasi pyhien kunnioittavan sapatinpäivää. Hän kertoi erityisesti kahdesta tapaamastaan miehestä, joita oli siunattu siitä, että he pyrkivät pyhittämään lepopäivän:

”Puhuttelin hiljattain eräessä vaarnassa erästä miestä tärkeään asemaan vaarnaorganisaatiossa. Ja minä kysyin häneltä: ’Mikä on ammattisi?’ Ja hän vastasi: ’Omistan huoltoaseman.’ Ja minä kysyin: ’Onko huoltoasemasi avoinna sapatintina?’ Hänen vastauksensa oli: ’Ei, ei ole.’ ’Miten tulet toimeen? Suurin osa huoltoasemien pitäjistä näyttää ajattelevan, että heidän täytyy pitää liikkeensä auki sunnuntaisin.’ ’Tulen toimeen hyvin’, hän vastasi. ’Herra on hyvä minulle.’ ’Eikö sinulla ole kovaa kilpailua?’ kysyin. ’Kyllä toki’, hän vastasi. ’Tien toisella puolella on mies, joka pitää liikkeensä avoinna koko sunnuntain.’ ’Ja sinä et milloinkaan?’ kysyin. ’En’, hän vastasi, ’ja minä olen kiitollinen, ja Herra on hyvä, ja minulla on niin paljon kuin tarvitsenkin.’

Olin eräessä toisessa vaarnassa, myöskin uudelleen järjestämässä sitä, ja erästä toista veljeä harkittiin yhteen korkeimmista asemista; ja kun kysyin häneltä hänen ammatiaan, hän sanoi olevansa ammatiltaan ruokatavarakauppias. ’Useimmat kaupat ovat auki sapatintina. Onko sinun?’ ’Me pidämme kaupppamme kiinni sunnuntaisin’, hän vastasi. ’Mutta kuinka pystyt kilpailemaan niiden kanssa, jotka ovat auki seitsemänä päivänä viikossa?’ ’Me kilpailemme. Ainakin me tulemme toimeen oikein hyvin’, hän vastasi. ’Mutta eikö sapatti olisi paras päivänne?’ ’Olisi’, hän vastasi, ’myisimme luultavasti sapatintina kaksi kertaa enemmän kuin keskivertopäivänä, mutta me selviydymme ilman sitä, ja Herra on ollut hyvä. Hän on ollut suosiollinen. Hän on ollut hyvä. – – Enkä minä

*"Nimität sapattia ilon päiväksi ja Herran pyhäää päivää kunnian päiväksi"
(Jes. 58:13).*

voinut olla sanomatta: 'Jumala siunatkoon sinua, uskollinen veljeni. Nämä asiat, jotka näyttävät uhrauksilta, eivät jää Herralta huomaamatta. Dollarisi ovat puhtaita. Ne eivät tosiaankaan estä sinua löytämästä tietäsi Jumalan valtakuntaan.'"¹

Presidentti Kimball näki lepopäivän aktiivisen, iloisen jumalanpalveluksen päivänä – aikana jättää taakse maailman asiat ja täyttää päivä vanhurskaalla toiminnalla. Pyhiä kirjoituksia lainaten hän kannusti pyhiä tekemään sapatista "ilon päivän" ja ottamaan sen vastaan "iloisin sydämin ja kasvoin" (Jes. 58:13; OL 59:15).²

Spencer W. Kimballin opetuksia

Herra on aina käskenyt kansaansa pyhittämään lepopäivän.

Mooses tuli alas vavahtelevalta, savuavalta Siinainvuorelta ja toi vaeltaville Israelin lapsille kymmenen käskyä, käyttäytymisen perussäännöt elämässä. Nämä käskyt eivät kuitenkaan olleet uusia. Ne olivat tuttuja jo Aadamille ja hänen jälkeläisilleen, joita oli käsketty elämään niiden mukaan alusta asti, ja Herra vain toisti ne Moosekselle. Ja nämä käskyt olivat olemassa jo ennen maanpäällistä elämää ja olivat osa sitä kuolevaisten koetusta, joka säädettiin taivaan neuvostossa – –.

Ensimmäinen kymmenestä käskystä vaatii, että ihmiset palvelevat Herraa. Kolmas määrää sapatinpäivän erityisesti sellaista palvelusta varten:

"Sinulla ei saa olla muita jumalia. – –

Muista pyhittää lepopäivä.

Kuutena päivänä tee työtä ja hoida kaikkia tehtäviäsi,

mutta seitsemäs päivä on Herran, sinun Jumalasi, sapatti. Silloin et saa tehdä mitään työtä, et sinä eikä sinun poikasi eikä tyttäresi, orjasi eikä orjattaresi, ei juhtasi eikä yksikään muukalainen, joka asuu kaupungissasi.

Sillä kuutena päivänä Herra teki taivaan ja maan ja meren ja kaiken, mitä niissä on, mutta seitsemännen päivän hän lepäsi. Sen vuoksi Herra siunasi lepopäivän ja pyhitti sen." (2. Moos. 20:3, 8–11.)

Monien mielestä sapatin rikkominen ei merkitse mitään, mutta taivaallisen Isämme silmissä se on tottelemattomuutta yhtä tärkeää käskyä kohtaan. Se osoittaa, ettei ihminen suoriudu siitä henkilökohtaisesta kokeesta, joka meille jokaiselle määrättiin ennen maailman luomista: ”nähdäksemme, tekevätkö he kaiken, mitä Herra, heidän Jumalansa, käsksee heidän tehdä” (Abr. 3:25). – –

Se vakava käsky, joka tuotiin alas jyrisevältä Siinainvuorelta, oli: ”Muista pyhittää lepopäivä.” Tuota käskyä ei ole koskaan kumottu eikä muutettu. Sen sijaan se on vahvistettu uudelleen nykyaikana:

”Mutta muista, että tänä Herran päivänä sinun tulee antaa uhri- lahjasi ja sakramenttisi uhriksi Korkeimmalle tunnustaen syntisi veljillesi ja Herran edessä.

Äläkä tee tänä päivänä muuta; valmista vain ruokasi vilpittömin sydämin, – – jotta ilosi olisi täysi.” (OL 59:12–13.)³

Sapatti ei ole työn eikä virkistykseen päivä.

Kehotan – – hartaasti kaikkia pyhiä kaikkialla pyhittämään lepopäivän vielä tarkemmin. Herran pyhä päivä on nopeasti menettämässä pyhän merkityksensä kaikkialla maailmassa. – – Ihminen tuhoaa yhä enemmän lepopäivän pyhiä tarkoituksia pyrkiessään hankkimaan varallisuutta, mielihyvää ja virkistystä ja palvellessaan vääriä ja aineellisia jumalia. Me kehotamme edelleen kaikkia pyhiä ja kaikkia Jumalaa pelkääviä ihmisiä kaikkialla pyhittämään lepopäivän. Liikkeet eivät ole sapattina auki, elleivät asiakkaat käy niissä ostoksilla tuona pyhänä päivänä. Sama pitää paikkansa kaikenlaisiin lomakeskuksiin, urheilutapahtumiin ja virkistysalueisiin nähden. Kaikkivaltiaan dollarin tavoittelu näyttää olevan voitolla Herran käskyyn nähden: ”Pitäkää kunniaa sapatti ja – – kunnioittakaa minun pyhäkköäni” (3. Moos. 19:30).⁴

Olemme huomanneet, että kristillisessä maailmassamme on vieläkin liikkeitä, jotka ovat avoinna pyhänä sapattina. Olemme varmoja siitä, että tämän asian korjaaminen riippuu meistä itses- tämme, ostavasta yleisöstä. Liikkeitä ja tavarataloja ei tietenkään pidettäisi auki, elleimme me ihmiset ostaisi niistä. Harkitkaapa tätä asiaa vielä uudestaan. Ottakaa se esille perheillä ja keskustelkaa siitä lastenne kanssa. Olisi erinomainen asia, jos jokainen perhe päättäisi, että tästä lähtien sapattina ei tehdä ostoksia.⁵

Meistä on tullut suurelta osin sapatinrikkojien maailma. Sapattina järvet ovat täynnä veneitä, uimarannat ovat kansoitettuja, teattereissa käy eniten ihmisiä, golfkentät ovat ahkerassa käytössä. Sapattia pidetään parhaana päivänä rodeoita, kokouksia ja perheretkiä varten. Jopa pallopelejä pelataan pyhänä päivänä. ”Liiketoimintaa tavalliseen tapaan” on monen tunnuslauseena, ja pyhästä päivästämmme on tullut lomapäivä. Ja koska niin monet pitävät päivää lomapäivänä, lukuisat muut tyydyttävät hauskanpittäjien ja rahan hankkijoiden toiveita. – –

Metsästäminen ja kalastaminen Herran päivänä ei ole sen päivän pyhittämistä. Ei kylväminen eikä viljelysten hoitaminen eikä sadonkorjuu sapattina ole Herran päivän pyhittämistä. Kanjoniretket, urheilukilpailut, rodeot, kilpa-ajot tai esitykset tai muut huvitukset tuona päivänä eivät ole sen päivän pyhittämistä.

Niin oudolta kuin se saattaa tuntuakin, jotkut myöhempien aikojen pyhät, jotka ovat uskollisia kaikessa muussa, esittävät syyksi poissaoloonsa kirkosta silloin tällöin jonkin virkistäytymistoiminnan ajatellen, että he menettävät parhaan kalastusajan, elleivät ole kalastuspaikalla sunnuntaina, tai että loma ei ole tarpeeksi pitkä, ellei lähde matkaan sunnuntaina, tai että jokin mieluinen elokuva voi jäädä näkemättä, ellei mene katsomaan sitä sunnuntaina. Ja rikkoessaan sapattia he usein vievät perheensä mukanaan. – –

Ei ole mitään syytä arvostella luvallista virkistystoimintaa – urheilua, retkiä, näytelmiä ja elokuvia. Ne voivat kaikki virkistää elämää, ja kirkko organisaationa tukee aktiivisesti sellaista toimintaa. Mutta kaikille arvokkaille asioille on oikea aikansa ja paikkansa – aika työtä, aika leikkiä ja aika jumalanpalvelusta varten. – –

On totta, että joidenkuiden täytyy tehdä työtä sapattina. Ja itse asiassa jotkut sellaiset työt, jotka ovat todella välttämättömiä – esimerkiksi sairaiden hoitaminen – voivat suorastaan merkitä sapatin pyhittämistä. Mutta tällaisessa toiminnassa meidän vai-kuttimemme ovat mitä tärkein näkökohta.⁶

Joskus sapatin pyhittämistä on luonnehdittu uhrautumiseksi ja itsensä kieltämiseksi, mutta sitä se ei ole. On vain kysymys ajan-käytöstä ja ajankohdan valinnasta. Kuutena viikonpäivänä ehtii, etenkin meidän aikakaudellamme maailman historiassa, tehdä

työt ja leikkiä. Paljon on tehtävissä järjestämällä ja tukemalla arkipäivänä tapahtuvaa toimintaa ja välttämällä toimintaa sapattina.⁷

Sapatti on päivä, jolloin voimme vahvistua hengellisesti palvelemalla Jumalaa ja tekemällä kelvollisia tekoja.

Sapatti on pyhä päivä, jolloin voi toimittaa arvokkaita ja pyhiä asioita. On tärkeää olla tekemättä työtä ja osallistumatta virkistystoimintaan, mutta se ei riitä. Sapatinpäivänä tulee ajatella ja toimia rakentavasti, ja jos ihminen pelkästään kuluttaa aikaa joutilaisuudessa tekemättä sapatinpäivänä mitään, hän rikkoo sapatia. Sen pyhittäminen tarkoittaa polvillaan rukoilemista, oppiainheiden valmistamista, evankeliumin tutkimista, mietiskelyä, sairaiden ja ahdistettujen luona käymistä, kirjeiden kirjoittamista lähetyssaarnaajille, päiväunia, tervehenkisen materiaalin lukemista ja osallistumista kaikkiin sinä päivänä pidettäviin kokouksiin, joissa meidän odotetaan käyvän.⁸

Käyttäkää sen tähden [sapattina] aikaa yhdessäoloon perheenne kanssa, keskustelkaa toistenne kanssa, tutkikaa pyhiä kirjoituksia, käykää tapaamassa ystäviä, sukulaisia, sairaita ja yksinäisiä. Tämä on myös erinomaista aikaa kirjoittaa päiväkirjaa ja tehdä sukututkimustyötä.⁹

Heprean sana *sabbath* tarkoittaa 'lepoa'. Siihen sisältyy hiljainen tyyneys, mielen ja hengen rauha. Sapatti on päivä, jolloin me voimme irrottautua itsekkäistä pyrkimyksistä ja kuluttavasta toiminnasta.

Sapatinpäivä on annettu kaikille ihmisen sukupolville ikuisiksi liitoksi [ks. 2. Moos. 31:16]. Se on ikiajoiksi merkki Herran ja Hänen lastensa välillä [ks. 2. Moos. 31:17]. Se on päivä, jolloin voimme palvella ja rukoilla Herraa ja ilmaista kiitollisuutemme ja arvonnantomme Herraa kohtaan. Se on päivä, jolloin luovumme kaikista maallisista pyrkimyksistä ja ylistämme nöyrästi Herraa, sillä nöyryys on korotuksen alku. Se päivä ei ole murheeksi eikä taakaksi, vaan levoksi ja vanhurskaaksi iloksi. Se päivä ei ole tuhlaillevien pitojen päivä, vaan yksinkertaisten aterioiden ja hengellisten kestien päivä – -. Se on päivä, jonka taivaallinen Isämme on meille armollisesti antanut. Se on päivä, jolloin eläimet saavat käydä laiumella ja levätä, jolloin aura saa seistä vajassa ja koneet

Sapatti "on päivä, jolloin voimme palvella ja rukoilla Herraa ja ilmaista kiitollisuutemme ja arvonantomme Herraa kohtaan".

saavat jäähtyä; päivä, jolloin työntekijä ja työnantaja, isäntä ja renki saavat olla vapaita kyntämisestä, kaivamisesta ja raadanasta. Se on päivä, jolloin toimisto saa olla suljettuna ja liikeasiat siirettynä tuonemmaksi ja huolet unohdettuina; päivä, jolloin ihminen voi saada väliaikaisen vapautuksen ensimmäisestä velvollisuudesta: "Otsa hiessä sinun on hankittava leipäsi, kunnes tulet maaksi jälleen" [ks. 1. Moos. 3:19]. Se on päivä, jolloin ruumis saa levätä, mieli rentoutua ja henki kasvaa. Se on päivä, jolloin voidaan laulaa lauluja, pitää rukouksia, saarnata saarnoja ja esittää todistuksia ja jolloin ihminen voi nousta korkealle, niin että aika ja tila ja etäisyys hänen ja Hänen Luojansa väliltä miltei katoaa.

Sapatti on päivä, jolloin meidän tulee tehdä tiliä – tutkia heikkouksiamme, tunnustaa syntimme lähimmäisillemme ja Herrallemme. Se on päivä, jolloin paastoamme "säkissä ja tuhassa". Se on päivä, jolloin voimme lukea hyviä kirjoja; päivä, jolloin voimme mietiskellä ja tutkia; päivä, jolloin voimme tutkia pappeuskokouksen ja apujärjestöjen oppikirjoja; päivä, jolloin voimme tutkia pyhiä kirjoituksia ja valmistaa saarnoja;

päivä, jolloin voimme ottaa päiväunet ja levätä ja rentoutua; päivä, jolloin voimme käydä katsomassa sairaita; päivä, jolloin voimme saarnata evankeliumia; päivä, jolloin voimme tehdä käännytystyötä; päivä, jolloin voimme seurustella hiljaa perheemme kanssa ja tutustua lapsiimme: päivä, jolloin voimme seurustella soveliaalla tavalla; päivä, jolloin voimme tehdä hyvää; päivä, jolloin voimme juoda tiedon ja opetuksen lähteestä; päivä, jolloin voimme etsiä syntiemme anteeksiantoa; päivä, jolloin voimme ravita henkeämme ja sieluamme; päivä, jolloin voimme ryhdistäytyä hengellisesti; päivä, jolloin voimme nauttia [Herran] uhrin ja sovituksen vertauskuvat; päivä, jolloin voimme miettiä evankeliumin ja iankaikkisten valtakuntien kirkkautta; päivä, jolloin voimme nousta korkealle ylöspäin vievällä polulla kohti taivaallista Isäämme.¹⁰

Toivomme – – että te ennen sunnuntaikokouksianne tai niiden jälkeen – kokousaikataulustanne riippuen – tekisitte sen, mitä Vapahtaja pyysi nefiläisiä opetuslapsia tekemään: Opetettuaan heitä Hän pyysi heitä menemään koteihinsa ja pohdiskelemaan ja rukoilemaan sitä, mitä oli sanottu (ks. 3. Nefi 17:3). Pitäkäämme tämä malli mielessämme.¹¹

Täyteen ja yltäkylläiseen sapattiin kuuluu osallistuminen kirkon kokouksiin ja sakramentin nauttiminen.

Näyttää siltä, että Herran ajatus täydestä ja yltäkylläisestä sapa-
tista on jumalanpalvelus ja oppiminen Hänestä sekä Hänen sak-
ramenttinsa nauttiminen. Hän haluaa meidän täyttävän päivän
hyödyllisellä ja hengellisellä toiminnalla. Hän haluaa meidän
tekevän tämän kiittäen sekä iloisin sydämin ja kasvoin eikä pal-
jon nauraen. Hän haluaa miestemme ja poikiemme käyvän pap-
peuskokouksessaan valmistettuaan oppiaiheensa iloisin sydä-
min. Hän haluaa kansansa käyvän pyhäkoulussa ja oppivan siellä
Hänen pelastussuunnitelmansa. Hän haluaa kansansa menevän
sakramenttikokoukseen laulamaan pyhien kanssa ja rukoile-
maan hengessä sen kanssa, joka rukoilee ääneen, ja nauttimaan
sakramentin vertauskuvat luvaten uudelleen täydellistä uskollis-
suutta, ehdotonta antautumista, järkähtämättömiä tekoja, muis-
taen Hänet alati.¹²

Keiden pitäisi käydä sakramenttikokouksessa? Käsky osoitettiin profeetan kautta niille, ”joiden jalat seisovat Siionin maalla”, Hänen kirkkonsa jäsenille [ks. OL 59:3, 9]. Vaatimus ei rajoitu aikuisiin vaan koskee yhtäläisesti nuoria ja vanhoja. – – Kuinka vanhemmat voisivat paremmin kiinteyttää perhettä kuin siten, että koko perhe, suuri tai pieni, menee yhdessä kappeliin sakramenttikokouksiin? Siellä lapset oppivat säännöllisen osallistumisen tavan, pysyvät poissa rikkomasta sapattia ja imevät itseensä jo pienestä pitäen opetuksia ja todistuksia ja siellä vallitsevaa henkeä. Vaarnan ja seurakunnan ja koorumin johtajien tulisi olla esimerkillisiä jäsenille tässä suhteessa.¹³

Kun olin aivan pieni poika, minulle opetettiin sakramenttikokouksissa käymisen tapa. Äiti otti minut aina mukaansa. Noina lämpiminä iltapäivinä väsyin nopeasti ja nojasin hänen syliinsä nukkuakseni. En ehkä oppinut paljonkaan saarnoista, mutta opin ”kokouksessa käymisen” tavan. Tapa on säilynyt minulla koko elämäni ajan.¹⁴

Kukaan pieni lapsi ei tietoisesti ime auringonvaloa, mutta hänen tietämättään valo antaa voimaa hänen pienelle ruumiilleen. Kukaan lapsi ei tunne äidinmaidon arvoa eikä sen avatuista ruokapurkeista saadun ruoan arvoa, josta hän saa ravintoa. Siitä hän kuitenkin saa voimansa ja kykynsä kasvaa ja tulla lopulta mieheksi. – –

Ja jokainen lapsi, käsittämättä täyttä merkitystä, voi omaksua paljon sakramenttikokouksesta. He omaksuvat jotakin joka kerta.¹⁵

Eikö olisi suurta ajan ja energian hukkaa, jos meidän olisi joka sunnuntai pysähdyttävä kysymään: ”Menenkö vai enkö mene pappeuskokoukseen? Menenkö vai enkö mene tänään sakramenttikokoukseen? Menemmekö vai emmekö mene?” Kuinka paljon tuhlattua energiaa. – – Päätäkää siitä kerta kaikkiaan.¹⁶

Eräs tuntemani mies jäi joka sapattina kotiin ja perusteli sitä sanomalla, että hän saisi enemmän lukemalla hyvää kirjaa kotona kuin osallistumalla sakramenttikokoukseen ja kuuntelemalla huonoa saarnaa. Mutta koti, niin pyhä kuin sen pitäisikin olla, ei ole rukoushuone. Siellä ei anneta sakramenttia; siellä ei ole pyhien yhteyttä eikä syntien tunnustamista veljille. Vuoria voidaan sanoa

Jumalan tempeleiksi ja metsiä ja virtoja Hänen kättensä teoiksi, mutta ainoastaan kappelissa eli rukoushuoneessa voidaan täyttää kaikki Herran vaatimukset. Ja siksi Hän on tähdentänyt meille: ”On tarpeen, että kirkko kokoontuu usein yhteen nauttimaan leipää ja viiniä Herran Jeesuksen muistoksi” (OL 20:75).¹⁷

Me emme mene sapattikokouksiin viihdytettäväiksi tai edes pelkästään opetettaviksi. Me menemme palvelemaan Herraa. Se on kunkin henkilökohtainen velvollisuus, ja riippumatta siitä, mitä puhujakorokkeelta sanotaan, jos joku haluaa palvella Herraa hengessä ja totuudessa, hän voi tehdä niin käymällä kokouksissaan, nauttimalla sakramentin ja mietiskelemällä ihania evankeliumin asioita. Jos jumalanpalvelus on sinusta epäonnistunut, sinä itse olet epäonnistunut. Kukaan ei voi palvella Jumalaa sinun puolestasi; sinun täytyy itse palvella Herraa.¹⁸

**Herra on luvannut siunauksia niille, jotka
pyhittävät uskollisesti lepopäivän.**

[Lepopäivän pyhittämisen] käskyn tarkoitus ei ole riistää ihmiseltä mitään. Jokainen Jumalan palvelijoilleen antama käsky on hyödyksi niille, jotka vastaanottavat sen ja noudattavat sitä. Ihminen saa siunauksia siitä, että pyhittää lepopäivän huolellisesti ja tarkoin. Jumalan lakien rikkomisesta kärsii ihminen itse. – –

Matkoillani näen niitä uskollisia, jotka hylkäävät sapatinpäivänsiot ja kiellettyjen asioiden käsittelyn. Olen nähnyt karjanomistajia, jotka eivät kokoja karjaa markkinoille sapatina, tienvarren hedelmäkojuja, jotka yleensä ovat avoinna yöstä päivään satokauden aikaan mutta suljettuja sapatina, rohdoskauppoja, ravintoloita ja tienvarsikojuja, jotka on suljettu Herran päivänä – ja omistajat näyttävät tulevan toimeen ja saavan samalla aitoa tyydytystä lain noudattamisesta. Ja joka kerta, kun näen hyvien ihmisten hylkäävän tällaiset ansiot, riemuitsen ja haluan sydämessäni siunata heitä heidän uskostaan ja uskollisuudestaan.¹⁹

Tiedän, etteivät ihmiset milloinkaan loppujen lopuksi kärsimistään näennäisistä taloudellisista uhrauksista, joita he saattavat tehdä, sillä [Jumala] on käskennyt meitä elämään lakiensa mukaan ja on sitten antanut meille haasteen:

Presidentti Kimball on opettanut, että sapatti on "päivä, jolloin voimme seurustella hiljaa perheemme kanssa".

”Koetelkaa minua tällä tavalla, sanoo Herra Sebaot. – Silloin saatte nähdä, että minä avaan taivaan ikkunat ja vuodatan teille sateen runsaan siunauksen” (Mal. 3:10).²⁰

Mitä tulee tähän ja muihin käskyihin, seuratkaamme profeetta Joosuaa: ”Pelätkää siis Herraa ja palvelkaa häntä nuhteettomasti ja uskollisesti. – – Valitkaa tänä päivänä, ketä palvelette – –. Minä ja minun perheeni palvelemme Herraa.” (Joos. 24:14–15.)

Silloin me voimme toivoa niitä siunauksia, jotka luvattiin Israelin lapsille: ”Pitäkää kunniaa sapatti ja määräykset, jotka olen siitä antanut. Pelätkää ja kunnioittakaa minun pyhäkköäni. Minä olen Herra.

Jos te elätte minun säädöksieni mukaan ja noudatatte minun käskyjäni,

minä annan teille sateet ajallaan, ja maa tuottaa niin paljon satoa ja puut niin paljon hedelmää,

että teillä riittää puitavaa viininkorjuuseen asti ja viininkorjuuta kestää kylvämiseen saakka. Teillä on syötävää yllin kyllin, ja te saatte asua turvallisesti maassanne.

Minä annan maahanne rauhan, ja te saatte nukkua yöne minkään häiritsemättä.” (3. Moos. 26:2–6.)²¹

Jos me rakastamme Herraa, me pyhitämme lepopäivän.

Syy siihen, että niin monen on niin vaikea pyhittää lepopäivä, vaikuttaa olevan siinä, että se on yhä kirjoitettu kivitauluihin eikä heidän sydämeensä. – –

Meidän omana aikanamme vaikuttaa siltä, että [Herra] arvosti kansansa älykkyyttä ja oletti sen voivan saada jumalanpalveluksen ja lepopäivän pyhittämisen täyden hengen, kun Hän sanoi sille:

”Uhraa uhri Herralle, Jumalallesi, vanhurskaasti, nimittäin särkyneen sydämen ja murtuneen mielen uhri” (OL 59:8).

Hän antoi meille käskyistä suurimman ja tärkeimmän:

”Rakasta Herraa, Jumalaasi, koko sydäimestäsi, koko sielustasi ja mielestäsi” (Matt. 22:37).

On mahdotonta ajatella, että ihminen, joka rakastaa Herraa koko sydäimestään ja koko sielustaan ja joka särjetyin sydämin ja murtunein mielin tunnustaa ne rajattomat lahjat, jotka Herra on hänelle antanut, ei viettäisi yhtä päivää seitsemästä kiitollisuuttaan osoittaen ja Herran hyviä tekoja julistaen. Lepopäivän pyhittäminen kertoo siitä, kuinka paljon me rakastamme taivaallista Isäämme.²²

Ihmiset kyselevät usein, mihin raja pitäisi vetää, mitä sapattina on soveliaista tehdä ja mitä ei. Mutta jos joku rakastaa Herraa koko sydäimestään, väkevyydestään, mielestään ja voimastaan, jos joku voi työntää syrjään itsekkyyden ja hillitä halunsa, jos joku voi mitata sapatin jokaisen toiminnan Jumalan palvelemisen mittapuulla, jos joku on rehellinen Herralleen ja itselleen, jos joku uhraa ”särkyneen sydämen ja murtuneen mielen”, on varsin epätodennäköistä, että tuo henkilö rikkoisi sapattia elämässään.²³

Opiskelu- ja opetusehdotuksia

Harkitse näitä ideoita, kun tutkit lukua tai valmistaudut opettamaan. Katso lisää apua sivuilta V–IX.

- Kertaa sivut 179–180. Ajattele, kuinka tärkeänä Herra pitää sapatia ja miksi sapatit on erilainen kuin muut viikonpäivät. Mikä tekee sapatista ”ilon”?
- Kertaa sivut 180–182 kiinnittäen huomiota siihen, mitä meidän ei pitäisi tehdä sapatina. Miksi tällainen toiminta on sopimatonta sapatina? Presidentti Kimball antaa sivuilla 182–186 esimerkkejä ”hyödyllisestä ja hengellisestä toiminnasta” sapatia varten. Mitä sinä ja perheesi olette tehneet pyhittääksenne paremmin lepopäivän?
- Presidentti Kimball on sanonut, että ”vaikuttimemme ovat mitä tärkein näkökohta” niille, joiden on pakko tehdä työtä sapatina (s. 181). Kuinka ihmiset voivat säilyttää sapatinpäivän hartaan hengen, kun heidän on pakko tehdä työtä?
- Mitä tarkoitamme sanoessamme, että sapatit on lepopäivä? (Katso esimerkkejä sivuilta 182–184.) Miksi on väärin kuluttaa aikansa sapatina pelkässä joutilaisuudessa mitään tekemättä?
- Kertaa sivuilta 184–186 kirkon kokouksissa käymisen tarkoitukset. Milloin sinä olet viime aikoina tuntenut hartautta kirkon kokouksessa ja miksi? Kuinka voit tehdä kirkossa käymisestääsi ja jumalanpalveluksestasi merkityksellisempää?
- Presidentti Kimball todisti niistä siunauksista, joita me saamme, kun me pyhitämme lepopäivän (ks. s. 186–188); katso myös sivuilla 177, 179 olevia kertomuksia. Mitä siunauksia olet saanut, kun olet pitänyt tämän käskyn?
- Pohtikaa perheillä tai perheneuvostossa, kuinka perheenne jäsenet voivat auttaa toisiaan pyhittämään lepopäivän.

Aiheeseen liittyviä pyhien kirjoitusten kohtia: 1. Moos. 2:1–3; Mark. 2:23–28; 3:1–5; Moosia 13:16–19; OL 68:29

Viitteet

1. Julkaisussa Conference Report, lokakuu 1953, s. 55; ks. myös ”Sapatinpäivä ja ostoksilla käynti sunnuntaisin”, *Valkeus*, heinäkuu 1996, s. 10.
2. Ks. ”Sapatin päivä – ilon päivä”, *Valkeus*, heinäkuu 1978, s. 4.
3. *Faith Precedes the Miracle*, 1972, s. 267–269; ks. myös ”Sapatin päivä – ilon päivä”, s. 3.
4. Ks. ”Tartu lujasti rautakaiteeseen”, *Valkeus*, huhtikuu 1979, s. 7.
5. Ks. ”Nyt on aika tehdä työtä”, *Valkeus*, huhtikuu 1976, s. 270.

6. Ks. "Sapatin päivä – ilon päivä", s. 3, 4, 5.
7. Ks. "Sapatin päivä – ilon päivä", s. 4.
8. Ks. "Sapatin päivä – ilon päivä", s. 4–5.
9. Ks. "Toisten palveleminen", *Valkeus*, lokakuu 1981, s. 80.
10. "The Fourth Commandment", julkaisussa *M Man–Gleaner Manual 1963–1964* (leader's manual), s. 277–278; ks. myös "Kolmas käsky", *Kymmenet käskyt tänään*, s. 52–53.
11. Ks. "Kenenkään jumalattoman käsi ei voi pysäyttää työn etenemistä", *Valkeus*, lokakuu 1980, s. 6.
12. "The Fourth Commandment", s. 279–280; ks. myös "Kolmas käsky", s. 55.
13. *The Teachings of Spencer W. Kimball*, toim. Edward L. Kimball, 1982, s. 221.
14. Julkaisussa Conference Report, lokakuu 1944, s. 43.
15. *The Teachings of Spencer W. Kimball*, s. 517.
16. *The Teachings of Spencer W. Kimball*, s. 517.
17. *The Teachings of Spencer W. Kimball*, s. 220; ks. myös *Evankeliumin opit, oppilaan kirja* (Uskonto 231 ja 232), 1989, s. 73.
18. Ks. "Sapatin päivä – ilon päivä", s. 5.
19. Ks. "Sapatin päivä – ilon päivä", s. 4, 6.
20. Julkaisussa Conference Report, lokakuu 1953, s. 56.
21. Ks. "Sapatin päivä – ilon päivä", s. 5.
22. "The Fourth Commandment", s. 275–276; ks. myös "Kolmas käsky", s. 50–51 ja *Evankeliumin opit, oppilaan kirja*, s. 73.
23. "The Fourth Commandment", s. 280; ks. myös "Kolmas käsky", s. 55–56.

Siveyden laki

Herralla on vain yksi moraalin mittapuu – sekä miesten että naisten täysi siveys ennen avioliiton solmimista ja täysi uskollisuus sen jälkeen.

Spencer W. Kimballin elämänvaiheita

Antaessaan kirkon jäsenille neuvoja seurustelusta ja avioliitosta presidentti Spencer W. Kimball tähdensi sitä, että on tärkeää noudattaa Herran antamaa siveyden ja uskollisuuden lakia. Hän varoitti myös Saatanan yrityksistä saada tämän lain rikkominen näyttämään oikeutetulta tai viattomalta. Hän kertoi kahdesta nuoresta, jotka olivat joutuneet tämän vastustajan petoksen uhriksi:

”Poika sanoi: ’Kyllä, me antauduimme toisillemme, mutta meistä se ei ole väärin, koska me rakastamme toisiamme.’ Luulin ymmärtäneeni hänet väärin. Moraalittomuutta on ollut valtavasti maailman alusta asti, mutta järkytyin, kun kuulin nuoren kirkon jäsenen puolustelevan sitä. Hän toisti: ’Ei, se ei ole väärin, koska me rakastamme toisiamme.’

He olivat toistaneet tätä iljettävää harhaoppia niin usein, että he olivat tulleet vakuuttuneiksi siitä ja rakentaneet vastustuksen muurin ja seisivat itsepäisesti, miltei uhmakkaasti, tämän muurin takana.”

Presidentti Kimball vastasi heidän järkeilyynsä: ”Ei, rakkaat nuoreni, ette te rakastaneet toisianne. Sen sijaan te himoitsitte toisianne. – Jos ihminen todella rakastaa toista, hän kuolee mieluummin tämän puolesta kuin vahingoittaa häntä. Halujen tyydyttämisen hetkellä puhdas rakkaus sysätään ovesta ulos himon hiipissä sisään toisesta.”¹

Presidentti Kimball todisti myös, että siveyden lain noudattamisesta koituu iloa ja rauhaa. Hän näki nämä siunaukset uskollisten

"Avioliitto on tarkoitettu ajaksi ja iankaikkisuudeksi. -- Avioliitto antaa elämää."

jäsenten elämässä, kuten tässä kokemuksessa, joka hänellä oli temppeleissä:

”Vallitsi rauha, sopusointu ja innokas odotus. Siisti nuorukainen ja erittäin kauniisti pukeutunut neitonen, sanoin kuvaamatoman kaunis, polvistuivat alttarin ääreen. Valtuutettuna toimitin tämän taivaallisen seremonian, jossa heidät vihittiin ja sinetöitiin iankaikkisuudeksi maan päällä ja selestisissä maailmoissa. Siellä oli puhdassydämiä. Siellä oli taivas.”²

Spencer W. Kimballin opetuksia

Siveyden laki kieltää kaikki avioliiton ulkopuoliset sukupuolisuhteet.

Jotta kirkon kanta moraaliin ymmärrettäisiin, julistamme lujasti ja peruuttamattomasti, että se ei ole mikään kulunut, haalistunut, vanhanaikainen ja nukkavieru vaate. Jumala on sama eilen, tänään ja iankaikkisesti, ja Hänen liittonsa ja oppinsa ovat muuttumattomat; ja kun aurinko kylmenee eivätkä tähdet enää loista, on siveyden laki yhä perusoppina Jumalan maailmassa ja Herran kirkossa. Kirkko pitää voimassa vanhoja arvoja, ei siksi, että ne ovat vanhoja, vaan siksi, että ne ovat oikeita.³

Täydellinen siveys ennen naimisiinmenoa ja täydellinen uskollisuus sen jälkeen ovat edelleenkin niitä tasovaatimuksia, joista ei voida poiketa ilman synnin mukanaan tuomaa kurjuutta ja surua.⁴

Ne, jotka näyttävät pitävän pilkkanaan avioliittoinstituutiota ja jotka pitävät siveellistä puhtautta ennen avioliittoa ja uskollisuutta avioliitossa vanhanaikaisena, näyttävät päättäneen luoda oman uuden muotinsa ja tyrkyttää sitä muillekin. Eivätkö he pysty näkemään sitä karkeaa itsekkyyttä, joka lopulta johtaa syvään yksinäisyyteen? Eivätkö he pysty näkemään, että mielihyvän tavoittelussaan he joutuvat yhä kauemmaksi ilosta? Eivätkö he pysty näkemään, että heidän tavoittelemansa täyttymys tuottaa ontoutta ja tyhjyyttä, mistä minkäänlainen ohikiitävä mielihyvä ei voi lopultakaan pelastaa heitä? Sadonkorjuun lakia ei ole kumottu [ks. Gal. 6:7].⁵

Varhaiset apostolit ja profeetat mainitsevat lukuisia syntejä, jotka heistä olivat tuomittavia. Monet niistä olivat sukupuolisyn-
tejä – aviorikos, rakkaudettomuus, himokkuus, uskottomuus,
väkivaltaisuus, siivottomat puheet, saastaisuus, intohimot, hau-
reus. Niitä ovat kaikki avioliiton ulkopuoliset sukupuolisuhteet,
kiihkeät hyväilyt, sukupuoliset kieroutumat, itsetyydytys ja suku-
puoliasioihin keskittyvät päähänpinttymät puheissa ja ajatuksissa.
Niitä ovat kaikki salatut ja salaiset synnit ja kaikki epäpyhät ja epä-
puhtaat ajatukset ja tavat. Yksi pahimmista näistä on inesti.⁶

Jos jollakulla on [homoseksuaalisia] haluja ja taipumuksia, hän
voittaa ne samalla tavalla kuin jos hän tuntisi voimakasta halua
kiihkeään hyväilyyn, esiaviollisiin suhteisiin tai aviorikokseen.
Herra tuomitsee ja kieltää tämän tavan yhtä ankarasti kuin Hän
tuomitsee aviorikoksen ja muut sellaiset sukupuoliset teot. – – Ja
sanon jälleen vastoin monien ihmisten uskomuksia ja julistuksia,
että tämä synti on esiaviollisten suhteiden harrastamisen tavoin
voitettavissa ja anteeksiannettavissa, mutta vain syvän ja kestäväen
parannuksenteon ehdolla, mikä tarkoittaa sen täydellistä hylkää-
mistä ja ajatusten ja tekojen täydellistä muuttamista. Se tosiasia,
että jotkin valtiot ja jotkin kirkkokunnat ja lukemattomat turmel-
tuneet ihmiset ovat yrittäneet luonnehtia sellaista käyttäytymistä
rikoksen sijaan henkilökohtaiseksi etuoikeudeksi, ei muuta sel-
laisten tekojen luonnetta eikä vakavuutta. Hyvät ihmiset, viisaat
ihmiset, Jumalaa pelkäävät ihmiset kaikkialla tuomitsevat yhä
tämän tavan arvottomaksi Jumalan pojille ja tyttärille, ja
Kristuksen kirkko paheksuu sitä ja tuomitsee sen. – – Tämä kau-
histava homoseksuaalisuuden synti on ollut olemassa kautta aiko-
jen. Monet kaupungit ja kulttuurit ovat tuhoutuneet sen vuoksi.⁷

Puhdas sukupuolielämä asianmukaisessa avioliitossa on
hyväksyttyä. Kaikki arvokkaat asiat ovat soveliaita, kun on niiden
aika. Mutta sukupuoliset kohtaamiset laillisen avioliiton ulko-
puolella tekevät ihmisestä käyttöesineen, hyväksikäytön koh-
teen, vaihtotavaraa, käyttötavaraa, kulutustavaraa. – –

Kielletty sukupuoliyhteys on itsekäs teko, petos, ja on epäre-
hellistä. Haluttomuus omaksua vastuuta on pelkurimaista, epä-
lojaalia. Avioliitto on tarkoitettu ajaksi ja iankaikkisuudeksi.
Esiaviolliset suhteet ja kaikki muut poikkeamat ovat tätä päivää,

hetkeä, nykyisyyttä varten. Avioliitto antaa elämää. Esiaviolliset suhteet johtavat kuolemaan.⁸

**Rakkaus on tervettä ja epäitsestä, mutta
himo on turmeltunutta ja itsestä.**

Miehuutensa pettää se nuori mies, joka lupaa suosiota, hauskuutta, turvaa, ilonpitoa ja jopa rakkautta, kun hän ei pysty antamaan muuta kuin himoa ja sen pirullisia hedelmiä – syyllisyyskomplekseja, inhoa, vihaa, kammoa, lopulta vastenmielisyyttä ja mahdollisesti kunniantoman raskauden avioliiton ulkopuolella. Hän vannoo rakkautta mutta antaa vain himoa. Samoin nuori nainen myy itsensä halvalla. Seurauksena on turmeltunut elämä ja jäytävä tunne sielussa. – –

Ja silti nämä nuoret puhuvat rakkaudesta. Kuinka turmeltunutta niin kauniin sanan käyttöä! Hedelmät ovat karvaita, koska puu on turmeltunut. Heidän huulensa sanovat: ”Rakastan sinua.” Heidän ruumiinsa sanoo: ”Haluan sinua.” Rakkaus on hyvää ja tervettä. Rakkaus on antamista, ei ottamista. Rakkaus on palvelemista, ei hyväksikäyttämistä. – –

Mitä rakkaus on? Monet ihmiset ajattelevat sen olevan pelkäämistään fyysistä viehätystä, ja toisinaan he puhuvat ”rakastumisesta päätäpähhä” ja ”rakkaudesta ensi silmäyksellä”. – – Ihminen saattaa ihastua hetkessä toiseen ihmiseen, mutta rakkaus on paljon enemmän kuin fyysistä viehätystä. Se on syvällistä, kaiken sisältävää ja kattavaa. Fyysinen viehätys on vain yksi monista osatekijöistä; siihen täytyy liittyä myös uskoa ja luottamusta ja ymmärtämystä ja toveruutta. Täytyy olla yhteisiä ihanteita ja mittapuita. Täytyy olla suurta kiintymystä ja kumppanuutta. Rakkaus on puhautta ja kehittymistä ja uhrausta ja epäitsekkyyttä. Tällainen rakkaus ei koskaan väsy eikä himmene. Se kestää sairaudessa ja surussa, köyhyydessä ja puutteessa, saavutuksissa ja pettymyksissä, ajassa ja iankaikkisuudessa. Jotta rakkaus jatkuisi, luottamuksen ja ymmärryksen täytyy kasvaa jatkuvasti, arvostusta ja kiintymystä täytyy ilmaista usein ja vilpittömästi. Oma minä täytyy unohtaa ja toinen huomioida alati. Kiinnostuksen kohteet, toiveet, tavoitteet täytyy jatkuvasti keskittää yhteen kanavaan. – –

Nuori mies, joka suojelee rakastettuaan kaikelta hyväksikäytöltä ja väärinkäytöltä, loukkauksilta ja häpeältä itsensä ja muiden taholta, osoittaa todellista rakkautta. Mutta nuori mies, joka käyttää kumppaniaan biologisena leluna saadakseen hetkellistä tyydytystä – se on himoa.

Nuori nainen, joka pyrkii olemaan viehättävä hengellisesti, henkisesti ja fyysisesti mutta ei sanoillaan, pukeutumisellaan eikä teoillaan kiihota eikä ärsytä vierellään olevaa toveriaan fyysisiin reaktioihin, saattaa ilmentää todellista rakkautta. Sellainen nuori nainen, jonka on kosketeltava ja kiihotettava ja hyväiltävä ja kiusoiteltava ja käytettävä, osoittaa himoa ja hyväksikäyttöhalua. – –

Varokaa Paholaisen juonta hänen yrittäessään saada pahan näyttämään hyvältä antamalla sille nimilapun, joka peittää sen luonteen. Juuri sellaiseen juoneen kuuluu selittely, että himo on rakkautta.⁹

Vaikka sukupuolielämä voi olla tärkeä ja tyydytystä tuottava osa avioelämää, meidän on muistettava, ettei elämää ole tarkoitettu pelkästään sukupuolielämäksi.¹⁰

Eri sukupuolten, miehen ja vaimon (ja *vain* aviomiehen ja aviovaimon) liiton pääasiallisena tarkoituksena oli lasten saattaminen maailmaan. Herra ei ole milloinkaan tarkoittanut sukupuolikokemuksia vain leikin asiaksi tai pelkästään halujen ja himojen tyydyttämiseksi. Tietääksemme Herra ei ole missään määrännyt, että sovelias sukupuolinen kanssakäyminen aviomiehen ja vaimon kesken olisi rajoitettava yksinomaan lasten hankkimiseen, mutta Aadamin ajoista nykyaikaan asti meillä on runsaasti todisteita siitä, että Herra ei ole koskaan hyväksynyt holtitonta sukupuolielämää.¹¹

Meidän täytyy karttaa pornografiaa ja muita moraalittomuuden muotoja.

Me olemme Jumalan henkilöitä ja korkeimpia Hänen luoduistaan. Meillä jokaisella on mahdollisuus tulla jumalaksi – puhtaaksi, pyhäksi, uskolliseksi, vaikutuskykyiseksi, voimakkaaksi, riippumattomaksi maailmallisista voimista. Pyhistä kirjoituksista saamme tietää, että me kaikki olemme iankaikkisia olentoja, että

me olimme alussa Jumalan luona (ks. Abr. 3:22). Tämän ymmärtäminen antaa meille ainutlaatuisen käsityksen ihmisen arvosta.

Mutta kaikkialla on vääriä opettajia, jotka puhutun sanan ja pornografisen kirjallisuuden, lehtien, radion, television ja sivistymättömän kielenkäytön avulla levittävät tuomittavaa harhaoppia, joka tuhoaa moraalin tasovaatimukset, ja tämä lihan himon tyydyttämiseksi.¹²

Me kammoamme pornografiaa, joka näyttää peittävän alleen koko maan. Sitä yritetään rajoittaa lainsäädännön avulla, mutta paras tapa sen pysäyttämiseksi on, että miehet ja naiset perheineen rakentavat varustuksia sitä vastaan. Me kysymme teiltä: ”Haluatteko te asuinpaikkakuntanne hyvät ihmiset, että tämä vastenmielinen pahe turmelee perheenne ja naapurinne?”¹³

Kun näemme omassa yhteiskunnassamme monien ihmisten turmeluksen heidän pyrkiessään päättäväisesti tyrkyttämään ihmisille riettaita näytöksiä, siivotonta puhetta ja luonnottomia tapoja, tulee mieleen kysymys, onko Saatana ojentanut jumalattoman, pahan kätensä vetääkseen joukkoihinsa tämän maailman ihmiset. Eikö meillä ole tarpeeksi hyviä ihmisiä jäljellä, jotta voisimme tehdä lopun maailmaamme uhkaavasta pahuudesta? Miksi me yhä annamme periksi pahuudelle ja miksi me yhä suvaitsemme syntiä?¹⁴

Toivomme, että vanhempamme ja johtajamme eivät suvaitse pornografiaa. Se on todellakin roskaa, mutta nykyään sitä kaupitellaan kuin normaalina ja hyväksyttävänä ravintona. – Pornografian ja alhaisten sukupuolisten viettien ja kieroutumien välillä on syy-yhteys.¹⁵

Valitettavasti pornografiasta johtuvat synnit ylläpitävät muita vakavia rikkomuksia, abortti mukaan luettuna.¹⁶

On naurettavaa väittää, ettei pornografialla ole mitään vaikutusta. Sillä on selvä yhteys rikollisuuteen. Tämä moraalittomuus ruokkii murhia, ryöstöjä, raiskauksia, prostituutiota ja kaupallistettua siveettömyyttä. Sukupuolirikostilastot näyttävät viittaavan rikollisuuden ja pornografian väliseen yhteyteen.

Pornografiassa ei ole mitään yhteiskuntaa ylentävää arvoa. Kehotamme perheitämme suojelemaan lapsiaan kaikin

mahdollisin tavoin. Me elämme sallivassa maailmassa, mutta meidän on huolehdittava siitä, ettemme itse mene mukaan tuohon sallivaan, rappeutuneeseen maailmaan.¹⁷

Kirkon jäseniä kaikkialla ei ainoastaan kehoteta vastustamaan pornografian laajalle levinnyttä vitsausta, vaan heitä kehoitetaan kansalaisina aktiivisesti ja sinnikkäästi osallistumaan taisteluun tuota ihmiskunnan salakavalaa vihollista vastaan kaikkialla maailmassa. – –

Opettakaa lapsianne karttamaan tätä törkyä kuin ruttoa, jota se on. Liittykää kansalaisina mukaan taisteluun ruokottomuutta vastaan asuinpaikkakunnillanne. Älkää salliko pornografialla rikastuvien vaivuttaa teitä horrokseen sanomalla, että tämän riettauden hävittäminen merkitsisi valinnanvapauden kieltämistä ihmisiltä. Älkää antako heidän naamioida irstautta vapaudeksi.

Kysymys on kallisarvoisista sieluista – sieluista, jotka ovat meille kaikille läheisiä ja rakkaita.¹⁸

Vanhempien ja johtajien tulee suojella lapsia ja nuoria moraalittomilta vaikutteilta.

Lapsenne oppivat teiltä varhain elämässään, etteivät he saa milloinkaan ryhtyä minkäänlaiseen moraalittomuuteen. Ei riitä, että se sanotaan heille vain kerran, vaan ennen kuin he menevät naimisiin, heille pitää kertoa satoja kertoja, ja heidän tulisi tietää, etteivät tätä suurta palvelusta odota ainoastaan heidän perheensä ja vanhempansa vaan että myös taivaan Herra, Jeesus Kristus, odottaa heidän pysyvän puhtaina ja lankeamatta moraalittomuuteen.¹⁹

Siveettömyys on aikamme suuri demoni. Mustekalan tavoin se tarttuu lonkeroillaan kiinni ihmiseen. Monet polut johtavat nuoria näihin saastaisiin tekoihin. Saanen mainita eräitä tapoja, jotka hajottavat maahan moraalisia rakenteita.

Jotkut käyvät välinpitämättömiksi kirkon toiminnassaan ja vieraantuvat kirkon puhdistavasta ja suojelevasta vaikutuksesta. Evankeliumi näyttää jäävän toiselle sijalle heidän henkilökohtaisissa kiinnostuksen kohteissaan. He jäävät pois kokouksistaan sallien opiskelun, seuraelämän tai liiketoimien tai ammatin

Presidentti Kimball antoi nuorille selkeät seurusteluohjeet.

syRJäyttävän tärkeät kirkon toiminnot ja evankeliumin, kunnes heidän tunteensa kirkkoa ja sen mittapuita kohtaan ovat jokseenkin nukuksissa.

Vielä yksi monista asioista, joka johtaa siveettömyyteen, on säädyttömyys. Nykyisin monet nuoret naiset ja nuoret miehet ovat omahyväisiä elämän tosiasioiden tuntemuksessaan. He luulevat tietävänsä kaikki vastaukset. He puhuvat seksistä yhtä vapaasti kuin he puhuvat autoista ja elokuvista ja vaatteista. Ja on syntynyt säädyttömyyden henki, niin ettei enää mikään näytä olevan pyhää.²⁰

Ei ole mitään syytä, miksi naisten pitäisi käyttää syvään uurretua tai muutoin paljastavaa asua vain siksi, että se on maailmalista tyyliä. Me voimme luoda oman tyylimme. – –

Ei liioin ole mitään tekosyytä, miksi nuoret miehet paljastaisivat ruumiinsa. Miehet voisivat osoittaa rohkeutta ja hyvää arvostelukykyä, jos he kannustaisivat nuoria naisystäviään pukeutumaan

säädylisesti. Ellei nuori mies pyytäisi ulos nuorta naista, joka on pukeutunut sopimattomasti, tyyli muuttuisi hyvin pian. – –

Herra on luvannut uskollisille: ”Kaikki, mikä on minun, on sinun.” Yltääksenne näihin ylhäisiin korkeuksiin ja rajattomiin siunauksiin te ette saa ottaa mitään riskejä. Pitäkää elämänne suloisena ja puhtaana ja tahrattomana, niin ettette milloinkaan menetä mitään. Sitä varten teidän on hyvä pysyä ”erossa kaikesta pahasta” ja kartettava ”lähestymästäkin pahaa”.²¹

Emme voi liiaksi tähdentää sitä, että säädttömyys on yksi niistä ansoista, joita tulee karttaa, jos haluamme kaihtaa kiusausta ja pitää itsemme puhtaina.²²

Esitän – – seuraavan tasovaatimuksen. Kaikki seurustelu tai kahdenkeskinen kanssakäyminen tulee lykätä ainakin 16 vuoden ikään tai vieläkin myöhemmäksi, ja silloinkin tulisi valinnoissa ja seurustelun vakavuudessa käyttää huolellista harkintaa. Nuorten tulee edelleenkin asettaa tietyt rajat suhteen läheisyydelle useiksi vuosiksi, koska poika lähtee lähetystyöhön 19-vuotiaana.

Treffeillä käynti ja erityisesti vakituinen seurustelu varhaisessa teini-iässä on erittäin vaarallista. Se vääristää koko elämäkuvan. Se riistää teiltä arvokkaita ja hyviä kokemuksia, se rajoittaa ystävyysuhteita, se vähentää tuttavuuksia, jotka voivat olla hyvin arvokkaita valittaessa kumppania ajaksi ja iankaikkisuudeksi.

Tanssiaisilla, matkustelemisella, ystävyystymisellä, treffeillä käymisellä on ehdottomasti aikansa, samoin vakituisella seurustelulla, joka huipentuu romanssiin ja vie nuoret pyhään temppeeliin solmimaan iankaikkisen avioliiton, mutta oikean ajankohdan valitseminen on hyvin tärkeitä. On väärin tehdä oikeitakin asioita väärällä hetkellä väärässä paikassa ja väärissä olosuhteissa.²³

Pitäkää elämänne puhtaana ja karttakaa kaikkia jumalattomia ja likaisia ajatuksia ja tekoja. Karttakaa kaikkea sellaista, mikä halventaa ja alentaa meille asetettuja korkeita, vanhurskaita tasovaatimuksia. Silloin elämänne lipuu tynesti, ja rauha ja ilo ympäröivät teitä.²⁴

Opiskelu- ja opetusehdotuksia

Harkitse näitä ideoita, kun tutkit lukua tai valmistaudut opettamaan. Katso lisää apua sivuilta V–IX.

- Vertaile paria, jota presidentti Kimball kuvailee sivulla 191, pariin, johon hän viittaa sivun 193 ensimmäisessä kokonaisuudessa kappaleessa. Mikä olisi voinut johtaa nämä myöhempien aikojen pyhiin kuuluvat pariskunnat niin erilaisiin asenteisiin ja tekoihin?
- Lue sivun 193 toinen kokonainen kappale. Mitä sanoisit jollekulle, joka väittää siveyden olevan vanhanaikaista? (Katso esimerkkejä sivuilta 193–194.) Mitä piittaamattomuudesta siveyden lakia kohtaan seuraa? Mitä siunauksia sen noudattamisesta seuraa?
- Ajattele, kuinka täydentäisit seuraavat lauseet: Rakkaus on _____. Himo on _____. (Katso esimerkkejä sivuilta 195–196.) Kuinka käsityksemme rakkaudesta pitäisi vaikuttaa meidän ajatuksiimme ja tekoihimme?
- Minkähän vuoksi presidentti Kimball ja monet kirkon johtajat hänen jälkeensä ovat varoittaneet pornografiasta? (Ks. s. 196–198.) Kuinka me voimme taistella pornografian leviämistä ja vaikutusta vastaan? Mitä me voimme tehdä kirkon tehtävissämme ”muurien rakentamiseksi sitä vastaan”?
- Kertaa tasovaatimukset sivuilta 198–200. Miksi vanhempien ja johtajien tulisi alkaa opettaa siveyden lakia jo varhain lapsen elämässä? Kuinka vanhemmat ja johtajat voivat auttaa nuoria pysymään uskollisina kirkolle ja sen tasovaatimuksille? Mitä apukeinoja kirkko tarjoaa auttaakseen nuoria ymmärtämään kirkon tasovaatimukset ja noudattamaan niitä?
- Kuinka säädyllisyys ja siveys liittyvät toisiinsa?
- Mitä säädyllinen pukeutuminen tarkoittaa? Kuinka me voimme ”luoda oman tyylimme” (s. 199)? Mitä säädyllinen puhe ja käyttäytyminen tarkoittaa? Kuinka me voimme auttaa nuoria ymmärtämään säädyllisyyden tarpeellisuuden kaikissa heidän elämänsä puolissa?

Aiheeseen liittyviä pyhien kirjoitusten kohtia: 1. Kor. 6:9, 18–20; Jaak. 2:7; Alma 39:3–5, 9; 3. Nefi 12:27–30; OL 42:22–23, 40–41; 59:6

Viitteet

1. *Faith Precedes the Miracle*, 1972, s. 151–152, 153, 154; ks. myös *Nuoret Naiset 3*, 1995, s. 127.
2. Ks. ”Pilkahduksia taivaasta”, *Valkeus*, huhtikuu 1972, s. 137–138.
3. *Faith Precedes the Miracle*, s. 155; ks. myös ”Presidentti Kimball puhuu siveyden puolesta”, *Valkeus*, huhtikuu 1981, s. 196.
4. Ks. ”Perheet ovat ikuisia”, *Valkeus*, huhtikuu 1981, s. 6.
5. Ks. ”Kuunnelkaa profettoja”, *Valkeus*, lokakuu 1978, s. 144–145.
6. Ks. ”Presidentti Kimball puhuu siveyden puolesta”, s. 194.
7. Ks. ”Presidentti Kimball puhuu siveyden puolesta”, s. 197–198.
8. *Faith Precedes the Miracle*, s. 155, 156–157.
9. *Faith Precedes the Miracle*, s. 157–159; ks. myös *Iankaikkinen avioliitto, oppilaan kirja* (Uskonto 234 ja 235), 2004, s. 259.
10. Ks. *Anteeksiantamuksen ihme*, 1975, s. 76.
11. Ks. ”Herran suunnitelma miehiä ja naisia varten”, *Valkeus*, maaliskuu 1976, s. 3.
12. Ks. ”Presidentti Kimball puhuu siveyden puolesta”, s. 191–192.
13. Ks. ”Miksi te huudatte minulle ’Herra, Herra!’ ettekä tee, mitä minä sanon?” *Valkeus*, elokuu 1975, s. 36.
14. Ks. ”Julistakaa parannusta tälle kansalle”, *Valkeus*, marraskuu 1975, s. 2.
15. Ks. ”Jumala ei salli itseänsä pilkata”, *Valkeus*, helmikuu 1975, s. 32.
16. Ks. ”Raportti ja haaste”, *Valkeus*, huhtikuu 1977, s. 4.
17. Ks. ”Jumala ei salli itseänsä pilkata”, s. 32.
18. Ks. ”Raportti ja haaste”, s. 4.
19. Julkaisussa Conference Report, La Paz Bolivia Area Conference 1977, s. 22–23.
20. *Faith Precedes the Miracle*, s. 162–163.
21. *Faith Precedes the Miracle*, s. 166, 167, 168.
22. Ks. *Anteeksiantamuksen ihme*, s. 214.
23. Ks. ”Presidentti Kimball puhuu siveyden puolesta”, s. 196.
24. Ks. ”Presidentti Kimball puhuu siveyden puolesta”, s. 201.

Kunniallinen, onnellinen, onnistunut avioliitto

*Avioparit saavat nauttia sopusointuisesta
ja iankaikkisesta suhteesta, kun he pysyvät
uskollisina Herralle ja toisilleen.*

Spencer W. Kimballin elämänvaiheita

Ennen kutsumistaan kahdentoista apostolin koorumiin Spencer W. Kimball oli osaomistajana erässä vakuutus- ja kiinteistöyhtiössä Saffordissa Arizonassa. Yksi hänen työntekijöistään, Carmen Richardson Smith, on muistellut Spencer ja Camilla Kimballin uskollisuutta, kun heidän poikansa Edward sairastui polioon 1930-luvun alussa.

”Ihailin hyvin paljon veli Kimballin ja hänen vaimonsa välistä suhdetta. Kun Eddie oli Kaliforniassa saamassa pitkäaikaista hoitoa, sisar Kimball pysyi hänen luonaan ja presidentti Kimball matkusti sinne kriittisinä aikoina. Kun veli Kimball Eddien leikkauksia seuranneiden toipumiskausien aikana palasi kotiin huolehtimaan muusta perheestä, hänen vaimonsa jäi Eddien luokse.

Uskoakseni hän kirjoitti vaimolleen joka ainoa päivä. Eikä suinkaan mitään lyhyttä 50 sanan kirjettä. Joskus kun hänen aikansa oli erityisen tiukalla, hän saneli kirjeen minulle, ja minä muistan, miltä minusta tuntui: se oli miltei pyhä kunnia.

Heillä oli hyvä, onnellinen avioliitto, ja he näyttivät pitävän toisiaan suuressa arvossa. Näytti siltä, että heidän maailmansa pyörivät hyvin paljon toistensa ympärillä.”¹

Spencer ja Camilla Kimballin rakkaus toisiaan kohtaan, joka oli niin ilmeinen, kun he olivat nuoria, vahvistui ja syveni heidän vanhetessaan. Presidentti Kimball ilmaisi usein kiitollisuutta hänen ja hänen vaimonsa välisestä suhteesta: ”Camilla on ollut rinnallani

"Camilla on ollut rinnallani joka kokemuksessa."

joka kokemuksessa. Olemme haudanneet vanhempamme ja muita rakkaitamme ja olemme luopuneet omista pienistä lapsistamme, jotka ovat syntyneet ennenaikaisesti. Olemme olleet syvyyksissä ja liittäneet korkeuksiin. – – Olemme itkeneet yhdessä ja olemme nauraneet yhdessä. – – Elämämme on ollut täynnä hauskuutta kaikesta murheellisesta ja vakavasta huolimatta. Olemme tanssineet, olemme laulaneet, olemme viihdyttäneet vieraita, olemme rakastaneet ja saaneet vastarakkautta. Camilla Eyringin kaltaisen vaimon kanssa elämästä tulee sisällöksekästä, täyttä ja yltäkylläistä.²

Elettyään pitkän ja onnellisen avioliiton hän huomautti: ”Tarvitsemme hyväntahtoisen kumppanin, joka ei laske ryppyjämme, ei muista typeryyksiämme eikä pidä mielessä heikkouksiamme. – – Tarvitsemme rakastavan kumppanin, jonka kanssa olemme kärsineet ja itkeneet ja rukoilleet ja palvelleet Jumalaa, sellaisen, jonka kanssa olemme kärsineet murhetta ja pettymyksiä, sellaisen, joka rakastaa meitä sellaisena kuin olemme tai jollaiseksi aiomme tulla, eikä sellaisena miltä näytämme kullatussa ulkokuoressamme.”³

Spencer W. Kimballin opetuksia

Avioliitto on Jumalan säätämä, ja perhe on keskeisellä sijalla taivaallisen Isän suunnitelmassa meitä varten.

Avioliitto, *kunniallinen* avioliitto on Jumalan säätämä. Hän säätäi, että kodin ja perheen tulee olla yhteiskunnan perusyksikkö, ja meidän tulee olla varuillamme sen suhteen, että tämän päivän valheellinen kulttuuri on kääntämässä selkensä tälle Jumalan asettamalle suunnitelmalle. – –

Maaailman rappeutuneilla alueilla näyttää vahvistuvan suuntaus avioliittoa vastaan ja hyvin voimakas suuntaus kohti lapse-tonta avioliittoa. Tämä luonnollisesti herättää kysymyksen: ”Miksi mennä naimisiin?” Ja huomio kohdistuu ”avioliiton vastaiseen vallankumoukseen”. Väitetään, että lapset ovat taakka, kahle, velvollisuus. Monet ovat vakuuttuneita siitä, että koulutus ja rajoitukseton ja velvollisuuksista vapaa elämä on oikeata elämää. Ja valitettavasti tämä pimeä ja tuhoisa ajatus on alkanut saada jalansijaa omassakin joukossamme.⁴

Tiedotusvälineiden sekä elokuvien ja television ja teatterin ja katujen pahojen opetusten vastapainoksi ja kumoamiseksi meidän täytyy opettaa avioliittoa, oikeaa avioliittoa, iankaikkista avioliittoa.⁵

Yksi iankaikkisen avioliiton perussyistä on se, että elämä on iankaikkinen, ja ollakseen sopusoinnussa iankaikkisten tarkoitustensa kanssa avioliiton täytyy kestoltaan olla yhdenmukainen elämän kanssa. Viranomaisten tai kirkon virkailijoiden muualla kuin temppeleissä toimittama avioliittoon vihkiminen on vain ajaksi, ”kunnes kuolema teidät erottaa” tai ”niin kauan kuin te kumpikin elätte”. Se päättyy kuolemaan. – Iankaikkiseen avioliittoon vihkimisen toimittaa Herran profeetta tai yksi niistä hyvin harvoista, joille tämä on antanut valtuuden. Vihkiminen toimitetaan pyhissä temppeleissä, jotka on rakennettu ja vihitty tuota tarkoitusta varten. Vain näin solmittu avioliitto ylittää haudan rajan ja jatkaa aviomiehen ja vaimon sekä vanhempien ja lasten välistä suhdetta iankaikkisuuteen ja koko ikuisuuden.⁶

Kunniallinen, onnellinen ja onnistunut avioliitto on varmasti jokaisen normaalin ihmisen ensisijainen tavoite. Herra on suunnitellut avioliiton voimakkaiden ja onnellisten kotien ja jälkeläisten luomiseksi. Kukaan, joka tarkoituksellisesti välttää avioliittoa, ei ole normaali, ja sen lisäksi hän tekee tyhjäksi oman ohjelmansa.

Puolustan sanaa *normaali*, koska Herra itse asetti normin saattamalla yhteen Aadamin ja Eevan, ensimmäisen miehen ja ensimmäisen naisen tämän maan päällä, ja toimittamalla pyhän vihkitöimituksen tehden heidät aviomieheksi ja vaimoksi. He olivat rakenteeltaan aivan erilaisia, ja heillä oli suoritettavanaan eri tehtävät. Tuskin Hän oli suorittanut töimituksen, kun Hän sanoi heille: ”Lisääntykää ja täyttäkää maa ja ottakaa se valtaanne” (1. Moos. 1:28).

On normaalia mennä naimisiin ja on normaalia ja oikein hankkia lapsia. Jokaisen ihmisen tulee haluta ja suunnitella avioliiton solmimista, koska taivaan Jumala suunnitteli sen meitä varten. Niin Hän on sen järjestänyt.⁷

Koko [Herran] suunnitelma laadittiin älykkäästi lasten saattamiseksi maailmaan rakkauden ja lasten ja vanhempien välisen

riippuvuussuhteen vallitessa. Jos monien nykyajan kuolevaisten pinnalliset ajatukset olisivat saaneet vallan, maailma, ihmiskunta ja kaikki, mikä on oikein, olisivat aikoja sitten päättyneet. – –

Herra on sanonut, että saavuttaakseen korkeimman kolmesta taivaasta eli kirkkauden asteesta selestisessä valtakunnassa ”ihmisen on astuttava tähän pappeuden järjestykseen [mikä tarkoittaa uutta ja ikuista avioliittoa].

Ja ellei hän astu, hän ei voi päästä siihen.” (OL 131:2–3.)

Tämä on oikea tapa.

On miehiä, jotka omasta tahdostaan jäävät naimattomiksi. He riistävät itseään. Saattaa olla myös monia naisia, jotka riistävät itseltään siunauksia. On myös sellaisia, jotka eivät ole koskaan menneet naimisiin, koska heillä ei ole ollut tilaisuutta. Tiedämme tietenkin, että Herra on korvaava sen runsain mitoin ja että ketään ei tulla tuomitsemaan sellaisesta, mille hän ei voinut mitään. – –

Mutta mitä tulee avioliittoon ja miehen ja naisen tehtävään, älköön kukaan uhmatko Jumalaa. – –

Toivon vilpittömästi, että myöhempien aikojen pyhiin kuuluvat tyttäreemme ja naisemme, miehemme ja poikamme juovat täysin siemauksin elämän vettä ja mukauttavat elämänsä niihin kauniisiin ja monipuolisiin rooleihin, jotka Herra on heille tarkoittanut.

Toivon, ettemme yritä parannella jo täydellistä suunnitelmaa, vaan että me kaikista väkevydestämme, mielestämme ja voimastamme pyrimme saavuttamaan itsellemme täydellisyyden siinä monipuolisessa ohjelmassa, joka on annettu meille. Olisi epäoikeudenmukaista syyttää ohjelmaa siksi, että jotkut meistä ovat epäonnistuneet. Tarkkailkaamme asenteitamme, toimiamme, koko elämäämme, jotta voimme periä meille luvatut runsaat ja lukuisat siunaukset.⁸

Iankaikkinen avioliitto vaatii huolellista valmistautumista.

Avioliittopäätös on kaikista päätöksistä kenties tärkein, ja sillä on kaikkein kauaskantoisimmat seuraukset, sillä se ei vaikuta ainoastaan tämänhetkiseen onneen vaan myös iankaikkisiin iloihin. Sen vaikutus ei ulotu ainoastaan kahteen asianomaiseen,

"Miltei keillä tabansa hyvällä miehellä ja hyvällä naisella voi olla onnea ja onnistunut avioliitto, jos molemmat ovat balukkaita maksamaan binnan."

vaan myös heidän sukulaisiinsa ja varsinkin heidän lapsiinsa ja lastensa lapsiin monen sukupolven ajan.

Valittaessa kumppania ajaksi ja iankaikkisuudeksi tulee tietenkin suunnitella, miettiä, rukoilla ja paastota mitä huolellisimmin, jotta voisi olla varma, ettei kaikista päätöksistä ainakaan tämä olisi väärä. Oikeanlaisessa avioliitossa niin ajatusten kuin sydäntenkin välillä täytyy vallita yhteisymmärrys. Päätöksiin eivät saa vaikuttaa yksinomaan tunteet, vaan järki ja sydän vahvistettuna paastolla ja rukouksella ja vakavalla harkinnalla antavat ihmiselle suurimman mahdollisuuden aviolliseen onneen. Se tuo mukanaan uhrautumista, jakamista ja vaatii suurta epäitsekkyyttä. – –

"Sukulaissielut" ovat kuvittelua ja harhakuvaa; ja vaikka jokainen nuori mies ja nuori nainen pyrkiikin kaikella uutteruudella ja rukoillen löytämään kumppanin, jonka kanssa elämä olisi mahdollisimman sopusointuista ja ihanaa, niin on kuitenkin varmaa, että miltei keillä tahansa hyvällä miehellä ja hyvällä naisella voi olla

onnea ja onnistunut avioliitto, jos molemmat ovat halukkaita maksamaan hinnan. – –

Vihkiolttarille aikovien kahden henkilön on ymmärrettävä, että saavuttaakseen toivomansa onnellisen avioliiton heidän täytyy tietää, ettei avioliitto ole mikään lain tarjoama kaiken kattava suojus, vaan että se merkitsee uhrautumista, jakamista ja jopa joidenkin henkilökohtaisten vapauksien vähenemistä. Se merkitsee pitkällistä ja kovaa säästämistä. Se merkitsee lapsia, jotka tuovat mukanaan taloudellisia taakkoja, palvelun taakkoja ja huolten taakkoja. Mutta se merkitsee myös kaikkein syvimpiä ja suloisimpia tunteita.⁹

Avioliiton solmimisen siirtäminen tuonnemmaksi – – ei ole aivan soveliasta. Kaikkien normaalien ihmisten tulisi suunnitella elämänsä siten, että siihen kuuluisi oikea temppeliavioliitto jo varhain elämässä ja että he lisääntyisivät ja hankkisivat perheen jo varhain kypsyttyään.¹⁰

Ne nuoret, jotka ovat kartoittaneet tiensä avioliittoon temppeleissä, ovat jo luoneet ajatusrakennelman, joka tekee heistä taipuvaisia keskinäiseen suunnitteluun valitsemansa kumppanin kanssa, kun tämä on löytynyt. Jo ennen kuin heidän avioliittonsa juhlallisesti vahvistetaan pyhässä paikassa, he suunnittelevat elämänsä yhdessä ja jatkavat suunnittelua morsiamena ja sulhasena, kun he yhdessä ryhtyvät kartoittamaan tietään onnellisen, menestyksellisen ja hengellisen elämän kautta korotukseen Jumalan valtakunnassa.¹¹

Jokainen teistä matkustaisi vaikka maailman ympäri saadakseen sinetöimistöimituksen, jos tietäisitte sen tärkeyden, jos tajuaisitte, kuinka suurenmoinen se on. Mikään välimatka, mikään varojen puute, mikään tilanne ei estäisi teitä solmimasta avioliittoa Herran pyhässä temppeleissä.¹²

Siionissa on oleva uusi henki, kun nuoret naiset sanovat poikaikäisilleen: ”Jos et voi saada temppeleisuositusta, niin en aio sitoa elämäni sinuun edes kuolevaisuuden ajaksi.” Ja nuoret kotiin palanneet lähetyssaarnaajapojat sanovat tyttöistävillään: ”Olen pahoillani, mutta niin paljon kuin sinua rakastankin, en solmi avioliittoa muualla kuin pyhässä temppeleissä.” – –

Ihmettelemme – –, miksi kaikista näistä siunauksista ja lupauksista huolimatta ihmiset eivät solmi avioliittoa oikealla tavalla, vaan tuhlaavat siten elämänsä jäisessä erämaassa, joka ei ehkä koskaan sula. Miksi kukaan nuori koskaan uhraisi ajatustakaan avioliitolle muualla kuin temppelissä ja vaarantaisi siten pääsynsä ulottuvillaan oleviin kirkkauksiin?¹³

Avioparit voivat noudattaa pettämätöntä reseptiä yhteisen onnen löytämiseksi.

Miltei kaikki avioliitot voisivat olla kauniita, sopusointuisia, onnellisia ja iankaikkisia, jos ne kaksi ihmistä, joita asia pääasiallisesti koskee, päättäisivät, että sen pitäisi olla, että sen täytyy olla, että se tulee olemaan sellainen.¹⁴

Pelkkä toimituksen suorittaminen ei tuo onnea eikä onnistunutta avioliittoa. Onni ei tule nappia painamalla kuten sähkövalo; onni on mielentila ja tulee sisältäpäin. Se täytyy ansaita. Sitä ei voi ostaa rahalla, eikä sitä voi ottaa ilmaiseksi.

Jotkut luulevat onnen olevan kiehtovaa elämää huolettomuudessa, ylellisyydessä ja alituisessa hurmassa, mutta oikeanlainen avioliitto rakentuu sitäkin suuremmalle onnelle, joka kumpuaa antamisesta, palvelemisesta, jakamisesta, uhrautumisesta ja epäitsekkydestä.

Kaksi ihmistä, joilla kummallakin on erilainen tausta, huomaavat pian vihkimisen jälkeen, että heidän on kohdattava karu todellisuus. Elämä ei ole enää fantasiaa eikä kuvittelua; meidän on laskeuduttava alas pilvistä ja astuttava tukevasti maan kamaralle. Meidän täytyy ottaa vastuuta ja hyväksyä uusia velvollisuuksia. Meidän täytyy luopua jossakin määrin henkilökohtaisesta vapaudestamme ja tehdä monia epäitsekkeitä muutoksia.

Jokainen huomaa hyvin pian avioliiton solmimisen jälkeen, että puolisoilla on heikkouksia, jotka eivät aiemmin ole tulleet esiin tai joita hän ei ole huomannut. Ne hyveet, joita seurusteluaihana pidettiin alituisesti niin merkittävänä, käyvät nyt suhteellisen merkityksettömiksi, ja ne heikkoudet, jotka näyttivät seurusteluaihana niin pieniltä ja merkityksettömiltä, kasvavat nyt melkoisiin mittasuhteisiin. On koittanut aika, jolloin tarvitaan

ymmärtäväistä sydäntä, itsearviointia sekä tervettä järkeä, ajatusta ja suunnittelua. – –

On olemassa petteämätön resepti, joka takaa jokaiselle avioparille onnellisen ja iankaikkisen avioliiton. Mutta kuten on kaikkien reseptien laita, perusaineiksia ei saa jättää pois, niitä ei saa vähentää eikä rajoittaa. Valinnan tekeminen ennen seurustelua ja jatkuva seurustelu avioliiton solmimisen jälkeen ovat yhtä tärkeitä mutta eivät tärkeämpiä kuin itse avioliitto, jonka onnistuminen riippuu kahdesta ihmisestä – ei yhdestä, vaan kahdesta.

Ei ole olemassa mitään voimien liittoa, joka voi tuhota avioliiton, johon on astuttu järkevien tasovaatimusten varassa ja joka perustuu niihin, paitsi jommassakummassa tai kummassakin puoliossa itsessään oleva voima; ja heidän on omaksuttava päävastuu. Muilla ihmisillä ja vaikuttavilla tekijöillä voi olla joko hyvä tai huono vaikutus. Taloudellisilla, yhteiskunnallisilla, poliittisilla ja muilla tilanteilla näyttää olevan merkitystä, mutta avioliitto riippuu ensi kädessä ja aina kahdesta puoliosasta, jotka voivat aina tehdä avioliitostaan onnistuneen ja onnellisen, jos he ovat päättäväisiä, epäitsekkeitä ja vanhurskaita.

Resepti on yksinkertainen ja aineksia on vähän, vaikkakin jokaiseen niistä sisältyy monia asioita.

Ensiksikin, avioliittoon täytyy suhtautua oikein, mihin kuuluu sellaisen puolison valinta, joka on mahdollisimman lähellä täydellistä kaikissa heille tärkeissä asioissa. Ja sen jälkeen kummankin osapuolen tulee astua temppelin alttarin ääreen ymmärtäen, että heidän on tehtävä lujasti työtä, jotta heidän yhteiselonsa onnistuisi.

Toiseksi, avioliitossa täytyy olla paljon epäitsekkyyttä ja itsensä unohtamista, ja koko perhe-elämää ja kaikkea siihen liittyvää tulee ohjata perheen hyväksi, itsensä unohtaen.

Kolmanneksi, avioliitossa täytyy jatkaa seurustelua sekä osoittaa hellyyttä, ystävällisyyttä ja huomaavaisuutta, jotta rakkaus pysyisi elävänä ja kehittyvänä.

Neljänneksi, aviopuolisoiden täytyy elää täysin Herran käskyjen mukaan Jeesuksen Kristuksen evankeliumin määrittelemällä tavalla.

Kun nämä ainekset on yhdistetty oikein ja pidetään alati toimivina, on melko mahdotonta, että tulisi murhetta, että väärinymmärrykset jatkuisivat ja välit rikkoutuisivat. Avioerosianajajien olisi vaihdettava alaa, ja avioerotuomioistuimet sulkisivat ovensa.¹⁵

Epäitsekkyyks ja käskyjen noudattaminen johtavat onnistumiseen avioliitossa.

Rakastavaisten tulee ennen avioliittovalojen lausumista käsitellä, että kummankin täytyy kirjaimellisesti ja täydellisesti hyväksyä se, että uuden pienen perheen edun täytyy aina olla kummankin puolison edun edellä. Kummankin osapuolen tulee lakata käyttämästä sanoja ”minä” ja ”minun” ja korvata ne sanoilla ”me” ja ”meidän”. Jokaisessa päätöksessä täytyy ottaa huomioon, että se vaikuttaa kahteen tai useampaan. Kun vaimo nyt tekee tärkeitä päätöksiä, hän ottaa huomioon sen vaikutuksen, joka niillä on vanhempiin, lapsiin, kotiin ja heidän hengelliseen elämäänsä. Aviomiehen ammatinvalintaa, seuraelämää, ystäviä ja jokaista harrastusta täytyy nyt harkita siinä valossa, että hän on vain osa perhettä ja että ryhmän kokonaisuus täytyy ottaa huomioon.¹⁶

Jotta kaksi ihmistä saisi avioliittonsa onnistumaan, he tarvitsevat huolellisesti laaditun talousarvion, jonka tekevät sekä aviomies että vaimo, ja sitten heidän pitää noudattaa sitä tarkasti. Monet avioliitot rikkoutuvat ostoskeskuksissa, joissa tehdään ennalta suunnittelemtomia ostoksia. Muistakaa, että avioliitto on kumppanuutta ja että se ei luultavasti onnistu muulla tavalla.¹⁷

Avioliitto ei ehkä koko ajan ole tasaista eikä välikohtauksetonta, mutta siinä voi vallita suuri rauha. Aviopari voi kokea köyhyyttä, sairautta, pettymyksiä, epäonnistumista ja jopa kuolemaa perheen piirissä, mutta edes tällaiset tapahtumat eivät riistä heiltä heidän rauhaansa. Avioliitto voi onnistua niin kauan kuin itsekkyyks ei tule mukaan kuvaan. Huolet ja ongelmat yhdistävät vanhemmat erottamattomasti, jos he ovat täysin epäitsekkäitä. – –

Rakkaus on kuin kukka, ja kuten ruumis, se tarvitsee jatkuvaa ravintoa. Kuolevainen ruumis riutuisi ja kuolisi pian, ellei sitä ravittaisi usein. Herkkä kukkanen kuihtuisi ja kuolisi ilman ravinteita ja vettä. Samoin rakkaudenkaan ei voi odottaa kestäväen ikuisesti, ellei sitä ravita jatkuvasti rakkaudella, arvostuksen ja

ihailun osoituksilla, kiitollisuuden ilmauksilla ja epäitsekkäällä huomaavaisuudella.

Täydellinen epäitsekkyyks on varmasti yksi onnistuneen avioliiton osatekijä. Jos puoliset pyrkivät alati edistämään toinen toisensa etua, iloa ja onnea, niin se rakkaus, joka heidän välilleen seurustellessa syntyi ja joka avioliittoa solmittaessa vahvistui, on kasvava valtaviin mittasuhteisiin. Monet parit antavat avioliittonsa väljähtyä ja rakkautensa jäähtyä vanhan leivän tai kuluneiden vit-sien tai kylmän kastikkeen kaltaiseksi. Varmasti kaikkein tärkeintä ravintoa rakkaudelle ovat hienotunteisuus, ystävällisyys, huomaavaisuus, huolenpito, hellyyden osoitukset, arvostavat syleilyt, ihailu, ylpeys, kumppanuus, luottamus, usko, toveruus, tasa-arvo ja keskinäinen riippuvuus.

Jotta ihminen olisi avioliitossa todella onnellinen, hänen täytyy noudattaa jatkuvasti ja uskollisesti Herran käskyjä. Ei yksikään ihminen – ei naimaton eikä naimisissa oleva – ole koskaan ollut täysin onnellinen, ellei hän ole ollut vanhurskas. On ole-massa väliaikaista tyydytystä ja teeskenneltyjä hetkellisiä tilanteita, mutta pysyvä, kokonaisvaltainen onni voidaan saavuttaa vain puhtauden ja kelvollisuuden kautta. – –

Jos kaksi ihmistä rakastaa Herraa enemmän kuin omaa elämänsä ja rakastaa sitten toisiaan enemmän kuin omaa elämänsä ja tekee työtä yhdessä täyden sopusoinnun vallitessa rakentaen evankeliumin ohjelman perustalle, he saavuttavat varmasti tämän suuren onnen. Kun aviomies ja vaimo käyvät usein yhdessä pyhässä temppelissä, polvistuvat kotona rukoukseen yhdessä perheensä kanssa, kulkevat käsi kädessä hengellisiin kokouksiinsa, pitävät elämänsä täysin puhtaana – henkisesti ja fyysisesti – niin että heidän ajatuksensa ja toiveensa ja rakkautensa kohdistuu vain yhteen olentoon, heidän kumppaniinsa, ja molemmat työskentelevät yhdessä Jumalan valtakunnan rakentamiseksi, niin silloin onni on huipussaan.¹⁸

Avioliitto edellyttää täyttä uskollisuutta.

On avioliitossa olevia ihmisiä, jotka sallivat silmiensä vaellella ja sydämensä harhailla, jotka kuvittelevat, ettei ole sopimatonta hakailla hieman, jakaa sydäntään sekä tuntea halua jotakuta

toista kuin omaa vaimoa tai omaa aviomiestä kohtaan, [mutta] Herra sanoo ehdottomin sanoin: ”Rakasta vaimoasi koko sydämestäsi ja liity häneen äläkä kehenkään muuhun” (OL 42:22).

Ja kun Herra sanoo *koko* sydämestäsi, se tarkoittaa, että sydäntä ei voi jakaa eikä lohkoa eikä panna viralta. Ja naiselle sanotaan vuorostaan: ”Rakasta miestäsi *koko* sydämestäsi ja liity häneen äläkä kehenkään muuhun.”

Sanat *kehenkään muuhun* sulkevat pois jokaisen ja kaiken muun. Silloin puoliso tulee tärkeimmälle sijalle aviomiehen tai aviovaimon elämässä, eikä yhteiskunnallinen elämä tai työelämä tai poliittinen elämä tai mikään muu harrastus tai henkilö tai asia tule koskaan astumaan aviokumppania tärkeämmälle sijalle. Joskus tapaamme naisia, jotka omistautuvat lapsille ja häärivät näiden parissa aviomiehen kustannuksella, joskus jopa vieraannuttaen lapset hänestä.

Herra sanoo heille: ”Liity *häneen* äläkä kehenkään muuhun”.¹⁹

Usein ihmiset liittyvät jatkuvasti äitiinsä ja isäänsä ja ystäviinsä. Joskus äidit eivät tahdo hellittää otetta, joka heillä on ollut lapsistaan, ja niin aviomiehet kuin vaimotkin kääntyvät jälleen äitiinsä ja isänsä puoleen neuvoa ja ohjeita saadakseen ja uskoutuakseen, vaikka heidän pitäisi useimmissa asioissa liittyä puolisoonsa, ja kaikki yksityisasiat tulee pitää yksityisinä ja tarkoin salassa muilta.²⁰

Avioliitto edellyttää täyttä uskollisuutta. Kumpikin puoliso ottaa kumppanin sillä mielellä, että hän antaa puolisolleen täydellisesti koko sydämensä, voimansa, uskollisuutensa, kunniansa ja kiintymyksensä kaikella arvokkuudella. Mikä tahansa poikkeama on synty; mikä tahansa sydämen jakaminen on rikkomus. Kuten meillä tulee olla ”silmämääränä vain Jumalan kunnia”, samoin silmämme, korvamme, sydämemme määränä tulee olla avioliitto ja puoliso ja perhe.²¹

Vetoan kaikkiin avioliittovalojen ja -liittojen sitomiin, että he tekevät avioliitostaan pyhän, pitävät sen tuoreena, ilmaisevat kiintymystä merkityksellisellä tavalla ja vilpittömästi ja usein.

Aviomiehet, tulkaa kotiin – ruumis, henki, mieli, uskollisuus ja kiintymys seurassanne – ja rakastakaa kumppanianne pyhässä ja rikkumattomassa suhteessa.

Vaimot, tulkaa kotiin – mukananne kaikki kiinnostuksenne, uskollisuutenne, kaipauksenne ja kiintymyksenne – tehden työtä yhdessä tehdäkseen kodistanne siunatun taivaan. Siten olisitte suuresti mieleen Herrallenne ja Mestarillenne ja takaisitte itsellenne suurimman onnen.²²

Opiskelu- ja opetusehdotuksia

Harkitse näitä ideoita, kun tutkit lukua tai valmistaudut opettamaan. Katso lisää apua sivuilta V–IX.

- Mikä sinusta osoittaa, että avioliitto on kunniallinen, onnellinen, onnistunut? Mitä näistä merkeistä näet presidentti Kimballin suhteessa vaimoonsa Camillaan? (Ks. s. 203, 205.)
- Kertaa osio, joka alkaa sivulta 205. Mitä maailmassa nykyisin ilmeneviä vaikutteita pidät avioliiton vastaisina? Mitä vaikutusta sellaisilla hyökkäyksillä on? Mitä me voimme tehdä niiden ”vastapainoksi ja kumoamiseksi” etenkin kodeissamme?
- Mitkä presidentti Kimballin opetukset iankaikkiseen avioliittoon valmistautumisesta tekevät sinuun suurimman vaikutuksen ja miksi? (Ks. s. 207–210.) Mitkä opetukset voisivat olla hyödyksi niille, jotka jo ovat naimisissa?
- Presidentti Kimball puhui avioliiton ”pettämättömästä reseptistä” (s. 211–212). Jos jokin aineksista puuttuu, miten se saattaa vaikuttaa avioliittoon?
- Presidentti Kimball opetti, että puolisoiden tulee ”liittyä” toisiinsa eikä kehenkään muuhun (s. 213–215). Mitä avioparit voivat tehdä varmistaakseen, etteivät ulkopuoliset sitoumukset ja kiinnostuksen kohteet häiritse heidän uskollisuuttaan toisilleen?

Aiheeseen liittyviä pyhien kirjoitusten kohtia: 1. Moos. 2:18, 21–24; 1. Kor. 11:11; Ef. 5:22–25; OL 132:7–21

Viiiteet

1. Julkaisussa "President Spencer W. Kimball: On the Occasion of His 80th Birthday", *Ensign*, maaliskuu 1975, s. 6, 8.
2. Julkaisussa Caroline Eyring Miner ja Edward L. Kimball, *Camilla: A Biography of Camilla Eyring Kimball*, 1980, s. viii.
3. *The Teachings of Spencer W. Kimball*, toim. Edward L. Kimball, 1982, s. 310.
4. Ks. "Vahvistakaa kotinne pahaa vastaan", *Valkeus*, lokakuu 1979, s. 8–10.
5. "Marriage Is Honorable", julkaisussa *Speeches of the Year, 1973, 1974*, s. 266.
6. Ks. *Anteeksiantamuksen ihme*, 1975, s. 228.
7. Ks. "Selestisen avioliiton tärkeys", *Valkeus*, heinäkuu 1980, s. 5.
8. Ks. "Herran suunnitelma miehiä ja naisia varten", *Valkeus*, maaliskuu 1976, s. 2, 3.
9. Ks. "Ykseys avioliitossa", *Valkeus*, kesäkuu 1978, s. 1–2, 3, 4; ks. myös "Ykseys avioliitossa", *Liabona*, lokakuu 2002, s. 36, 38, 39.
10. Ks. Konferenssiraportti, pohjoismainen alueyleiskonferenssi Tukholmassa 1974, s. 12.
11. Ks. *Anteeksiantamuksen ihme*, s. 234.
12. Ks. "Selestisen avioliiton tärkeys", s. 4.
13. Ks. "Avioliittopäätös", *Valkeus*, heinäkuu 1976, s. 3.
14. "Marriage Is Honorable", s. 257.
15. Ks. "Ykseys avioliitossa", 1978, s. 1–2, 3–4; ks. myös "Ykseys avioliitossa", 2002, s. 36, 38–39.
16. Ks. "Ykseys avioliitossa", 1978, s. 4; ks. myös "Ykseys avioliitossa", 2002, s. 39.
17. Ks. "Nyt on aika tehdä työtä", *Valkeus*, huhtikuu 1976, s. 4.
18. Ks. "Ykseys avioliitossa", 1978, s. 4, 5; ks. myös "Ykseys avioliitossa", 2002, s. 39, 40–41.
19. *Faith Precedes the Miracle*, s. 142–143; ks. *Anteeksiantamuksen ihme*, s. 235.
20. Ks. "Ykseys avioliitossa", 1978, s. 5; ks. myös "Ykseys avioliitossa", 2002 s. 41.
21. *Faith Precedes the Miracle*, s. 143; ks. myös *Anteeksiantamuksen ihme*, s. 235.
22. *Faith Precedes the Miracle*, s. 148.

Perheemme vahvistaminen

*Meidän pitää vahvistaa ja suojella
perhettämme opettamalla evankeliumia
ja elämällä sen mukaan kodissamme.*

Spencer W. Kimballin elämänvaiheita

Presidentti Spencer W. Kimball tähdensi usein tarvetta vahvistaa perhettä elämällä evankeliumin mukaan kotona. Hän on kertonut omista kokemuksistaan: ”Muistan perheen rakkaat yhteiset hetket nuoruudenkodissani ja myöhemmin omassa kodissani vaimoni ja lasteni kanssa. Taivas oli kodissamme. Kun jokainen teki jotakin – lauloi, johti jotakin leikkiä, lausui uskonkappaleen, kertoi tarinan, käytti jotakin kykyään tai suoritti jonkin tehtävän – kaikki kasvoivat ja kaikilla oli mukavaa.”¹

Presidentti Kimball ja hänen vaimonsa Camilla vahvistivat lapsiaan opettamalla ja kannustamalla heitä ja antamalla heidän siten ottaa vastuuta omista valinnoistaan. Heidän tyttärensä Olive Beth on muistellut, että he ”opastivat pikemminkin kuin työnsivät meitä teille, joita halusivat meidän kulkevan”.²

Presidentti ja sisar Kimball osoittivat suurta rakkautta jokaista lastaan kohtaan. Yksi pojista, Edward, on sanonut: ”Isäni oli aina hyvin rakastava. Tiesin, että hän rakasti minua.” Edward muisteli erästä tapausta, joka sattui hänen ollessaan juhlakokouksessa Suolajärven temppelissä: ”Siellä oli tuhansia ihmisiä. Kokouksen päätyttyä [isäni] näki minut kuorossa, jossa olin laulamassa. Pois mennessään hän tuli luokseni, syleili minua ja antoi minulle suukon.”³

Presidentti ja sisar Kimball perheensä jäsenten kanssa.

Spencer W. Kimballin opetuksia

Perhe on keskeisellä sijalla Isän suunnitelmassa ja yhteiskunnan perusta.

Perhe-elämä on paras keino saavuttaa onnea tässä maailmassa, ja se on Herran meille antama selkeä kaava siitä, mitä on määrä olla tulevassa maailmassa.⁴

Herra järjesti koko ohjelman alussa, niin että on isä, joka siittää, elättää ja rakastaa ja ohjaa, ja äiti, joka tulee raskaaksi ja synnyttää ja hoitaa ja ravitsee ja opettaa. Herra olisi voinut järjestää sen toisinkin, mutta Hän valitsi yksikön, johon liittyy vastuuta ja tarkoituksenmukaista yhteistyötä ja jossa lapset kasvattavat ja opettavat toisiaan ja oppivat rakastamaan, kunnioittamaan ja arvostamaan toinen toistaan. Perhe on suuri elämänsuunnitelma sellaisena kuin taivaallinen Isä sen laati ja järjesti.⁵

Perhe on Jumalan valtakunnan perusyksikkö maan päällä. Kirkko ei voi olla yhtään terveempi kuin sen perheet.⁶

Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkko on tähdentänyt alusta asti perhe-elämää. Olemme aina ymmärtäneet, että perheen perustukset iankaikkisena yksikkönä laskettiin jo ennen tämän maailman luomista! Perusluonteisen perhe-elämän hylkäävä yhteiskunta on vailla pohjaa ja rapautuu ole-mattomiin. – –

Ennen kaikkea meidän – – on varottava sitä, että emme usko harhaanjohtavia väitteitä, joiden mukaan perheyksikkö on jollakin tavoin kytketty johonkin määrättyyn ajallisen yhteiskuntamme läpikäymään kehitysvaiheeseen. Voimme vapaasti vastustaa niitä siirtoja, joiden tarkoituksena on vähätellä perheen merkitystä ja suurennella itsekkään individualismin merkitystä. Tiedämme, että perhe on iankaikkinen. Tiedämme, että kun perhe kärsii, niin kaikki muutkin yhteiskunnalliset laitokset kärsivät. – –

Meidän poliittiset laitoksemme – – eivät voi pelastaa meitä, mikäli perusyksikköömme perheeseen kajotaan. Rauhansopimukset eivät voi pelastaa meitä, kun kodeissamme on rakkauden sijalla vihamielisyyttä. Työttömyysohjelmat eivät voi pelastaa meitä, kun on monia, joita ei enää opeteta tekemään työtä tai

joilla ei ole enää työmahdollisuuksia tai joilla ei – joissakin tapauksissa – ole halua tehdä työtä. Viranomaiset eivät pysty varjelemaan meitä, jos liian monilta ihmisiltä puuttuu halu noudattaa itsekuria tai alistua kuriin.⁷

Meillä ei ole – – mitään muuta mahdollisuutta kuin edelleenkin pitää esillä ihannetta myöhempien aikojen pyhien perheestä. Se, ettei joillakuilla ole nyt etuoikeutta elää sellaisessa perheessä, ei ole riittävä syy lakata puhumasta siitä. Me puhumme kuitenkin perhe-elämästä noudattaen hienotunteisuutta, koska käsitämme, ettei monilla – – tällä hetkellä ole etuoikeutta kuulua sellaiseen perheeseen eikä palvella sellaista. Mutta emme voi panna syrjään tätä ihannetta, koska niin monet muut asiat ovat siitä riippuvaisia.⁸

Vanhempien pitää luoda hengellisen voiman varastoja voidakseen tukea lapsiaan elämän kokemuksissa.

Meidän elämässämme on monenlaisia varastoja. Vettä voidaan varastoida altaisiin. Toisiin varastoihin kootaan elintarvikkeita, kuten teemme perheemme huolto-ohjelmassa ja kuten Joosef teki Egyptin maassa seitsemänä hyvänä vuotena. Myös tietoa tulee varastoida tulevien tarpeiden varalle, rohkeutta voidaksemme voittaa pelon tulvat, jotka tuovat epävarmuutta elämäämme, fyysistä voimaa voidaksemme kestää usein esiintyvät työ- ja sairaus- taakat, hyvyttä, kestävyttä, uskoa. Niin, erityisesti uskoa, niin että kun maailma painostaa meitä, pysymme lujina ja vahvoina. Kun rappeutuvan ympäröivän maailman kiusaukset vaativat energiaamme, ehdyttävät hengellistä elinvoimaamme ja pyrkivät vetämään meitä alas, tarvitsemme uskon varastoa, joka voi kantaa nuoret ja myöhemmin aikuiset tylsien, vaikeiden ja pelottavien hetkien, pettymysten, haaveiden haihtumisen ja vastustuksen, puutteen, hämmennyksen ja turhautumisen vuosien yli. – –

Olen kiitollinen vanhemmilleni, sillä he rakensivat varastot veljilleni, siskoilleni ja minulle. Varastot täytettiin tavalla rukoilla, tutkimisella, toiminnalla, myönteisellä palvelemisella ja totuudella ja vanhurskaudella. Polvistuimme joka aamu ja ilta pöydän ääressä olevien tuoliemme viereen ja rukoilimme vuorotellen. Kun olin naimisissa, tapa jatkui, ja uusi perheemme teki samalla tavalla.⁹

"Perhe-elämä, oikea opetus kodissa, vanhempien ohjaus ja johto ovat yleislääke maailman ja sen lasten vaivoihin."

Perhe-elämä, oikea opetus kodissa, vanhempien ohjaus ja johto ovat yleislääke maailman ja sen lasten vaivoihin. Ne ovat parannuskeino hengellisiin ja tunneperäisiin sairauksiin ja lääke sen ongelmiin. Vanhempien ei pitäisi jättää lasten opettamista muille.

Näyttää yhä enemmän esiintyvän taipumusta siirtää tämä vastuu kodista ulkopuolisille tahoille kuten koululle ja kirkolle, ja mikä vielä huolestuttavampaa, erilaisille lastenhuoltoelimille ja -laitoksille. Niin tärkeitä kuin nämä ulkopuoliset tahot kenties ovatkin, ne eivät koskaan voi riittävästi korvata äidin ja isän vaikutusta. Jatkuva opetus, jatkuva valppaus, toveruus ja omien lastemme valvonta ovat välttämättömiä tekijöitä voidaksemme pitää kotimme koskemattomina ja siunata lapsiamme Herran omalla tavalla.¹⁰

Kirkon apujärjestöt ovat hyvin tärkeitä, ja meidän tulisi kaikkien päästä osallisiksi niiden tarjoamista siunauksista. Mutta emme saa milloinkaan antaa niiden korvata vanhempia, vapauttaa

vanhempia velvollisuudesta opettaa lapsilleen Jeesuksen Kristuksen evankeliumia.¹¹

Apujärjestöjen johtajien ja nuorten opettajien tulisi kysyä: Miten voin auttaa näitä nuoria rakastamaan vanhempiaan ja olemaan heille kuuliaisia, kunnioittamaan heitä ja hoitamaan velvollisuutensa perheessä? Miten voimme varata aikaa kokouksia, harjoituksia ja toimintaa varten, niin ettei se häiritä perhesuhteita eikä -velvollisuuksia ja että se jättäisi aikaa perhetoiminnalle?

Meidän sitoumuksestamme perhekeskeiseen evankeliumin mukaiseen elämään tulisi muodostua jokaisen pappeuden ja apujärjestön ohjelman selkeä sanoma, ja meidän tulee tarpeen mukaan vähentää joitakin vapaavalintaisia toimintamuotoja, jotka saattavat kääntää asianmukaisen huomion pois perheestä ja kodista.¹²

Vain suunnittelemalla ja kartoittamalla oikein perhe-elämämme me voimme ohjata lapsiamme ja pitää heidät poissa vaaranpaikoista, jotka johtavat syntiin ja turmioon, ohjata heidät onneen ja korotukseen vievälle polulle. Tässä suhteessa mikään ei ole voimallisempaa kuin heidän omien vanhempiensa esimerkki ja heidän perhe-elämänsä vaikutus. Lastemme elämä tulee olemaan paljolti sen kaltaista kuin he näkevät omassa kodissaan kasvaessaan miehiksi ja naisiksi. Siksi meidän tulisi viitoittaa tiemme kulkemaan polkua, jota haluaisimme lastemme seuraavan.¹³

Lapsi omaksuu omaan elämäänsä paljon siitä, mitä hän näkee perheensä elämässä kotona. Jos hän näkee vanhempiensa käyvän usein temppeleissä, hän alkaa suunnitella elämää, johon kuuluu temppeleissä käynti. Jos häntä opetetaan rukoilemaan lähetyssaarnaajien puolesta, hänen ajatuksensa ja sydämensä suuntautuvat vähitellen lähetyssaarnaajaohjelmaa kohtaan. Tämä on hyvin yksinkertaista, mutta sellaista on elämä. Ja me lupaamme teille, että lapsenne tuottavat teille kunniaa ja mainetta, kun annatte heille oikean esimerkin ja oikeaa opetusta.¹⁴

Olen toisinaan nähnyt hyvien perheiden lasten kapinoivan, niskuroivan, harhautuvan, tekevän syntiä ja jopa taistelevan Jumalaa vastaan. Tällöin he tuottavat murhetta vanhemmilleen, jotka ovat tehneet parhaansa – opettaakseen ja ollaakseen esimerkkinä. Mutta olen toistuvasti nähnyt monien näistä samoista

lapsista vuosia harhailtuaan kypsytyn, ymmärtävän, mitä vaille he ovat jääneet, tekevän parannuksen ja edistävän sitten suuresti asuinpaikkakuntansa hengellistä elämää. Uskon, että tällaista voi tapahtua siksi, että huolimatta kaikista niistä vastatuulista, joihin nämä ihmiset ovat joutuneet, heidän kasvukotinsa elämän virta on vaikuttanut vieläkin enemmän ja paljon enemmän kuin he ovat käsittäneetkään. Kun he myöhempinä vuosina haluavat luoda omaan perheeseensä samanlaisen ilmapiirin, josta he lapsina saivat nauttia, he kääntyvät todennäköisesti sen uskon puoleen, joka antoi merkityksen heidän vanhempiensa elämälle.¹⁵

Isät ja äidit, ensisijaisena velvollisuutenanne on perheenne. Tekemällä työtä yhdessä voitte saada sellaisen kodin kuin Herra odottaa teidän saavan. Osoittamalla rakkautta ja huomaavaisuutta toinen toistanne ja lapsianne kohtaan te voitte rakentaa hengellisen voiman altaan, joka ei koskaan kuivu.¹⁶

**Meidän pitää vahvistaa perhettämme
meitä ympäröivää pahuutta vastaan.**

Tulee aika, jolloin vain ne, jotka vakaasti ja aktiivisesti uskovat perheeseen, pystyvät suojaamaan perhettään ympärillämme tihtyvän pahuuden keskellä.¹⁷

Paholainen tietää, mihin hyökkää. Hän aikoo hyökätä kodin kimppuun. Hän aikoo hävittää perheen. Sen hän haluaa tehdä. – – Päätäkäämme lujasti, että hän ei tee sitä meidän perheellemme.¹⁸

Meidän pitää jatkuvasti vahvistaa kotiamme ja perhettämme ja suojella sitä pahan ankarilta hyökkäyksiltä, kuten avioerolta, perheen hajoamiselta, julmuudelta sekä pahoinpitelyltä, varsinkin vaimon ja lasten pahoinpitelyltä. Meidän pitää jatkuvasti suojella perhettämme siveettömyyttä, pornografiaa ja sukupuolista sallivuutta vastaan, jotka pyrkivät tuhoamaan perheenjäsenten, niin nuorten kuin vanhojenkin, puhtauden. – –

Me näemme tätä pahaa miltei kaikkialla, minne menemme. Altistus on miltei jatkuvaa. Näemme niiden jälkien johtavan kotiin koulusta, leikkikentältä, teatterista, työpaikalta ja torilta. Arkipäivän maailmassa on vain harvoja paikkoja, jonne voimme mennä välttyäksemme tältä pahalta.

Mitä meiltä sitten odotetaan? Mitä meidän on tehtävä? Meidän on jatkuvasti oltava valppaana ja huomattava pahan läsnäolo kodissamme ja tuhottava se kuten hävittäisimme tautibakteerit ja saastan. Meidän on karkotettava se mielemme sopukoista ja vapautettava itsemme sellaisesta maailmallisuudesta, sammutettava pahuuden kipinät, ennen kuin niistä syttyy tuhoavia liekejä. Miten voimme tehdä sen?

Jos haluamme selviytyä hengissä näistä pahan tappavista hyökäyksistä ja pitää kotimme ja perheemme vapaana ja vahvasti linnoitettuna kaikkia tuhoisia vaikutteita vastaan, jotka ympärillemme rehottavat, meidän on saatava apua tämän perhettä koskevan suunnitelman laatijalta ja järjestäjältä – itse Luojalta. On vain yksi varma keino, ja se on Herran Jeesuksen Kristuksen evankeliumi ja kuuliaisuus sen syvällisille ja innoitetuille opetuksille. Meidän on tietenkin käsitettävä, että sellaisista pahoista vaikutteista vapaan kotilieden hankintahinta on Jumalan käskyjen pitäminen.¹⁹

Kun vanhemmat lukevat sanomalehtiä ja aikakauslehtiä ja näkevät, mitä maailma yrittää opettaa heidän lapsilleen, heidän pitäisi päättää sitäkin lujemmin, ettei sellainen synti ja erhe pääse vahingoittamaan heidän lapsiansa. Vanhempien tulee sitten tarjota sellaista perhe-elämää, kuria ja valmennusta, joka syrjäyttää ja tekee tyhjäksi sen pahan, jota maailmassa tehdään. Kun lapset saavat tietää maailman pahuudesta, heidän täytyy myös saada tietää siitä hyvydestä, jota maailmassa on, sekä oikeista suhtautumistavoista ja asenteista.²⁰

Joitakin vuosia sitten kävimme eräässä maassa, jonka kouluissa ja kahlitussa lehdistössä joka päivä opetettiin outoja ideologioita ja julistettiin ”turmiollisia oppeja”. Lapset kuuntelivat joka päivä opettajiensa esittämiä oppeja, filosofioita ja ihanteita.

Joku on sanonut, että ”alituinen veden tippuminen kuluttaa kovimmankin kiven”. Tiesin näin olevan ja tiedustelin lapsista: ”Säilyttävätkö he uskonsa? Eikö heidän opettajiensa jatkuva painostus nujerra heitä? Kuinka voitte olla varmat, etteivät he hylkää yksinkertaista uskoa Jumalaan?”

Vastauksen pääsisältönä oli: ”Me korjaamme vaurioituneen säiliön joka ilta. Me opetamme lapsillemme myönteistä vanhurs-

kautta, jotta väärät filosofiat eivät saisi otetta. Lapsemme kasvavat uskossa ja vanhurskaudessa huolimatta niistä lähes ylivoimaisista paineista, joita ulkoapäin tulee.”

Rikkoontuneetkin padot voidaan korjata ja pelastaa, ja hiekkasäkit voivat pidätellä tulvaa. Ja yhä uudelleen toistettu totuus, uudelleen lausuttu rukous, evankeliumin opetukset, rakkauden ilmaiseminen ja vanhempien osoittama mielenkiinto voivat pelastaa lapsen ja pitää hänet oikealla tiellä.²¹

Hengellisyttä tulisi opettaa ja vaalia kotona.

Todellinen myöhempien aikojen pyhien koti on kuin satama elämän myrskyissä ja taisteluissa. Päivittäiset rukoukset, pyhien kirjoitusten tutkiminen, evankeliumista keskusteleminen ja muu senkaltainen toiminta kotona, perheillat, perheneuvostot, yhteinen työ ja leikki, toinen toisensa palveleminen ja evankeliumista kertominen muille synnyttää ja vaalii hengellisyttä. Hengellisyttä vahvistaa myös se, että suhtaudumme toisiimme kärsivällisesti, ystävällisesti ja anteeksiantavasti ja noudatamme perhepiirissä evankeliumin periaatteita. Kotona meistä tulee evankeliumin vanhurskauden asiantuntijoita, kun opimme yhdessä evankeliumin totuuksia ja elämme niiden mukaan.²²

Kodin tulee olla paikka, jossa Herraan turvaaminen on joka-päiväistä eikä varattu vain joihinkin erikoistilanteisiin. Yksi keino toteuttaa tämä on säännöllisten, vakavien rukousten pitäminen. Pelkkä rukoileminen ei riitä. On välttämätöntä, että me todella puhumme Herralle uskoen, että Hän ilmoittaa meille vanhemmille, mitä meidän pitää tietää ja tehdä perheemme hyvinvoinnin hyväksi.²³

Pyhien kirjoitusten tutkiminen yksin ja yhdessä perheen kanssa on erittäin tärkeää voidaksemme oppia tuntemaan evankeliumia. Meitä on jo kauan kehoitettu lukemaan joka päivä pyhiä kirjoituksia ja keskustelemaan niistä yhdessä, koska se on voimallinen ase tietämättömyyttä ja Saatanan kiusauksia vastaan. Tämä tapa tuo suurta onnea ja opettaa perheenjäseniä rakastamaan Herraa ja Hänen hyvyttään.

Meille on aivan oikein opetetettu, että perheneuvosto on kirkon perusneuvosto perheen ohjaamisessa. Isän ja äidin tulee ensin

"Säännöllisten, vakavien rukousten pitäminen" on keino, jonka kautta kodista tulee "paikka, jossa Herraan turvaaminen on jokapäiväistä".

neuvotella keskenään, ja sen jälkeen perheneuvosto voi heidän johdolla käsitellä perheen asioita, keskustella raha-asioista, tehdä suunnitelmia ja tukea ja vahvistaa perheenjäseniä.²⁴

Mitä tulee perheiltoihimme, kotona perheen parissa vietetty ilta tai käynti perheen kanssa jossakin kiintoisassa paikassa illalla muodostavat vain osaratkaisun perheillan tarpeeseen. Perheillan perusmerkitys on siinä, että lapsille opetetaan se elämäntapa, joka on ratkaisevan tärkeä. Se, että vain käydään elokuvissa tai kutsuilla tai mennään kalastamaan, tyydyttää todellisen tarpeen vain puolittain; tärkeintä on se, että ollaan kotona ja opetetaan lapsille evankeliumia, pyhiä kirjoituksia ja opetetaan heitä rakastamaan toisiaan ja vanhempiaan.²⁵

Sitoutumalla pitämään säännölliset ja innoittavat perheillat ja suunnittelemalla huolellisesti tuon illan sisällön me lähetämme lapsillemme viestin, jonka he muistavat ikuisesti. Kun me tällä

tavoin annamme lapsillemme omasta ajastamme, me annamme läsnäolomme, lahjan, joka aina huomataan.²⁶

Vertaan mielelläni perheiltä, perherukousta ja muuta perheen pelastamiseen liittyvää kirkon toimintaa, kun se toteutetaan tunnollisesti, sateenvarjoo. Ellei sateenvarjo ole auki, se on tuskin muuta kuin kävelykeppi eikä juuri voi suojata luonnon myrskyiltä. Samoin Jumalan antamalla suunnitelmilla ei juurikaan ole arvoa, ellei niitä käytetä.

Kun sateenvarjo avataan, silkkikangas kiristyy. Kun sataa vettä, pisarat valuvat alas, kun sataa lunta, se liukuu pois, kun sataa rakeita, ne kimpoavat pois, kun tuuli puhalttaa, se pysähtyy sateenvarjoo. Ja samalla tavalla tämä hengellinen sateenvarjo pitää loitolla tietämättömyyden, taikauskon, epäilyn, luopumuksen, siveettömyyden ja kaikki muut jumalattomuuden muodot.

Rukoilen, että me kaikki levitämme hengellisen sateenvarjomme perheemme suojaksi.²⁷

Meidän tulee rakastaa lapsiamme kuten Jumala rakastaa meitä.

Jumala on meidän Isämme. Hän rakastaa meitä. Hän näkee paljon vaivaa yrittäessään kouluttaa meitä, ja meidän tulee noudattaa Hänen esimerkkiään ja rakastaa voimakkaasti omia lapsiamme sekä kasvattaa heidät vanhurskaudessa.²⁸

Kuinka kauan on siitä, kun viimeksi syleilitte lapsianne, olivatpa he minkä kokoisia tahansa, ja sanoitte heille, että rakastatte heitä ja olette iloisia siitä, että he ovat teidän ikuisesti? ²⁹

Veljet ja sisaret, *perheet voivat olla ikuisia!* Älkää antako hetken houkutusten etäännyttää itseänne heistä! *Jumalallisuus, iankaikkisuus ja perhe* käyvät yhdessä käsi kädessä, ja niin meidänkin pitäisi.³⁰

Opiskelu- ja opetusehdotuksia

Harkitse näitä ideoita, kun tutkit lukua tai valmistaudut opettamaan. Katso lisää apua sivuilta V–IX.

- Presidentti Kimball muisteli omaa perhe-elämäänsä: ”Taivas oli kodissamme” (s. 217). Kuinka voimme luoda taivaallisen ilmapiirin koteihimme? Kuinka perhe-elämä voi valmentaa meitä iankaikkiseen elämään?
- Mitä ovat tärkeimmät asiat, joita vanhemmat voivat tehdä antaakseen lapsilleen hengellisen voiman varastoja? (Katso esimerkkejä sivuilta 220–227.)
- Mitä vaaroja piilee siinä, että vanhemmat jättävät lastensa kasvatuksen muille? Mitä sellaisia kirkon lähteitä on olemassa, joista vanhemmat saavat apua lasten opettamiseen? Kuinka kirkon johtajat ja opettajat voivat tukea vanhempia? (Katso esimerkkejä sivuilta 221–222.)
- Ajattele sivuilla 225–227 olevia presidentti Kimballin neuvoja. Mitä osoituksia olet nähnyt siitä, että perherukouksella, perheen pyhien kirjoitusten lukemisella, perheneuvoston pitämisellä ja perheilloilla todella on merkitystä?
- Lue sivun 217 viimeinen kappale. Pohdi sitten sivulla 227 olevaa presidentti Kimballin kysymystä: ”Kuinka kauan on siitä, kun viimeksi syleilitte lapsianne, olivatpa he minkä kokoisia tahansa, ja sanoitte heille, että rakastatte heitä ja olette iloisia siitä, että he ovat teidän ikuisesti?”

Aiheeseen liittyviä pyhien kirjoitusten kohtia: 5. Moos. 6:3–7; 2. Nefi 25:26; Moosia 4:14–15; OL 68:25–28

Viitteet

1. Ks. ”Siksi sain oppia”, *Valkeus*, elokuu 1982, s. 2.
2. Olive Beth Mack, ”How a Daughter Sees Her Father, the Prophet”, hartaus-tilaisuudessa pidetty puhe, Suolajärven uskontoinstituutti, 9. huhtikuuta 1976, s. 8.
3. Artikkelissa Gerry Avant, ”As Father, Prophet Made Time Count”, *Church News*, 11. kesäkuuta 1977, s. 5.
4. ”Sisarten etuoikeudet ja velvollisuudet”, *Valkeus*, huhtikuu 1979, s. 178.
5. Ks. ”Perheen vaikutus”, *Konferenssi-raportit 1973–1975*, 1979, s. 12.
6. Ks. ”Perheen – kirkon perusyksikön – vahvistaminen”, *Valkeus*, lokakuu 1978, s. 83.
7. Ks. ”Perheet ovat ikuisia”, *Valkeus*, huhtikuu 1981, s. 5–7.
8. Ks. ”Sisarten etuoikeudet ja velvollisuudet”, s. 178.
9. *Faith Precedes the Miracle*, 1972, s. 110–111.
10. Ks. ”Vahvistakaa kotinne pahaa vastaan”, *Valkeus*, lokakuu 1979, s. 7.
11. ”Aabrahamin esimerkki”, *Valkeus*, joulukuu 1975, s. 3–4.
12. Ks. ”Evankeliumin mukainen elämä kodissa”, *Valkeus*, lokakuu 1978, s. 181–182.
13. Ks. *Anteeksiantamuksen ihme*, 1975, s. 242.

14. Julkaisussa Conference Report, Seoul Korea Area Conference 1975, s. 35; ks. myös "Totuta poikanen tiensä suuntaan", *Valkeus*, elokuu 1978, s. 5.
15. Ks. "Merivirrat ja perheen vaikutus", *Valkeus*, heinäkuu 1975, s. 4; ks. myös "Merivirrat ja perheen vaikutus", *Valkeus*, kesäkuu 1984, s. 4.
16. Ks. "Aabrahamin esimerkki", s. 3.
17. "Perheet ovat ikuisia", s. 6.
18. Ks. "He ovat puhuneet sydämes-tään", *Valkeus*, huhtikuu 1976, s. 6.
19. Ks. "Vahvistakaa kotinne pahaa vastaan", s. 7–8.
20. Ks. "Totuta poikanen tiensä suuntaan", s. 3.
21. *Faith Precedes the Miracle*, s. 113–114; ks. myös *Opettaminen, kutsumuksista suurin*, 2000, s. 6.
22. Ks. "Siksi sain oppia", s. 2.
23. Ks. "Merivirrat ja perheen vaikutus", 1975, s. 5; ks. myös "Merivirrat ja perheen vaikutus", 1984, s. 6.
24. Ks. "Siksi sain oppia", s. 4.
25. Ks. "Vanhurskauden perustukset", *Valkeus*, huhtikuu 1978, s. 2.
26. Ks. "Oikea elämän ja pelastuksen tie", *Valkeus*, lokakuu 1978, s. 6.
27. Julkaisussa Conference Report, lokakuu 1969, s. 23 tai *Improvement Era*, tammikuu 1969, s. 50–51; ks. myös *Mormonin Kirja – Opettajan aineisto*, 2001, s. 226.
28. "Totuta poikanen tiensä suuntaan", s. 5.
29. Ks. "Merivirrat ja perheen vaikutus", 1975, s. 4; ks. myös "Merivirrat ja perheen vaikutus", 1984, s. 5.
30. Ks. "Perheet ovat ikuisia", s. 8.

Naiset kirkossa

*Vanhurskaat naiset, jotka täyttävät ne valtavat
velvollisuudet, jotka Jumala on heille antanut, ovat
suureksi siunaukseksi perheelleen, kirkolle ja maailmalle.*

Spencer W. Kimballin elämänvaiheita

”**I**hailen niin monen sisaremmen uskollisuutta ja heidän horjumatonta omistautumistaan vanhurskauden asialle”, presidentti Spencer W. Kimball on kirjoittanut. Sitten hän kertoi seuraavaa:

”Minun oman suurenmoisen äitini päiväkirja kertoo, että hän oli koko ikänsä kiitollinen tilaisuudesta palvella ja suri vain sitä, ettei voinut tehdä enempää. Minua hymyilytti, kun äskettäin luin jälleen, mitä hän oli kirjoittanut 16. tammikuuta 1900. Hän toimi Apuyhdistyksemme ensimmäisenä neuvonantajana Thatcherissa Arizonassa, ja koko johtokunta meni erään sisaren kotiin, jossa oli pienokainen sairaana ja äiti estynyt tekemästä ompelutöitään. Äiti otti mukaan ompelukoneensa, eväät, vauvansa ja syöttötuolin, ja he ryhtyivät työhön. Hän kirjoitti samana iltana: ’Me valmistimme neljä esiliinaa ja neljät housut ja aloitimme paidan ompelemisen yhdelle pojista.’ Heidän oli lopetettava työ kello 16 mennäkseen eräisiin hautajaisiin, ja päiväkirjassa lukee: ’Siitä syystä emme saaneet aikaan enempää.’ Minua tuollaiset saavutukset olisivat hämmästyttäneet sen sijaan, että olisin ajatellut: ’Eihän se ollut paljonkaan.’

Kaksi päivää myöhemmin Apuyhdistys kokoontui kotiimme työkokoukseen. Äitini kirjoitti: ’Meillä oli melkoinen joukko sisaria ja ehdimme tehdä paljon.’ Sitten työkokouksen jälkeen hän lähti valittamatta neuvottelukunnan kokoukseen.

Sellaiseen kotiin minä synnyin; kotiin, jota johtaneen naisen kaikki teot henkivät palvelemista. Sellaisen kodin minun vaimoni

on luonut. Se on sellainen koti, jonka tuhannet suurenmoiset naiset luovat kaikkialla kirkossa.”¹

Presidentti Kimball opetti, että kaikilla vanhurskailla naisilla on tärkeä sija taivaallisen Isän suunnitelmassa lapsiaan varten. Hän on sanonut: ”Jonakin päivänä, kun tämän ja aikaisempien taloudenhoitokausien koko tarina kerrotaan, se on oleva täynnä kertomuksia naistemme osoittamasta rohkeudesta, heidän viisaudesta ja heidän omistautumisestaan, heidän rohkeudestaan, sillä tuntuu siltä, että kenties aivan samoin kuin naiset olivat ensimmäisinä Herran Jeesuksen Kristuksen haudalla Hänen ylösnousemuksensa jälkeen, samoin meidän vanhurskaat naisemme ovat kovin usein olleet vaistomaisesti herkkiä asioille, joilla on iankaikkista merkitystä.”²

Spencer W. Kimballin opetuksia

Naisille ja miehille on annettu erilaisia tehtäviä, ja heidän pitää tehdä työtä yhdessä yhdenvertaisina ja toisiaan kunnioittavina kumppaneina.

Pyhät kirjoitukset ja profeetat ovat opettaneet meille selkeästi, että Jumala, joka on täydellinen oikeudenmukaisuudessaan, ei ”erottele ihmisiä” (Ap. t. 10:34). – – Me olemme kaikki olleet Hänen henkilapsinaan samanarvoisia. Me olemme kaikki samalla tavoin saaneet osaksemme Jumalan täydellisen rakkauden. Edesmennyt vanhin John A. Widtsoe on kirjoittanut:

”Naisen paikka kirkossa on kulkea miehen rinnalla, ei hänen edellään eikä jäljessään. Kirkossa vallitsee täysi tasa-arvo miehen ja naisen välillä. Herra on laatinut evankeliumin suunnitelman – – yhtäläisesti miehiä ja naisia varten.” (*Improvement Era*, maaliskuu 1942, s. 161.)

Näiden suurenmoisten vakuutusten mukaiset roolimme ja tehtävämme ovat kuitenkin erilaisia. Nämä ovat iankaikkisia eroavuuksia. Naisille on annettu monia suuria äitiyteen ja sisaruuteen kuuluvia velvollisuuksia ja miehille suuria isyyteen ja pappeteen kuuluvia velvollisuuksia – mutta Herran edessä ei ole naista ilman miestä eikä miestä ilman naista (ks. 1. Kor. 11:11). Sekä vanhurskas

Presidentti Spencer W. Kimball ja hänen vaimonsa Camilla.

mies että vanhurskas nainen ovat siunaukseksi kaikille niille, joita heidän elämänsä koskettaa.

Muistakaa, että maailmassa, jossa elimme ennen kuin tulimme tänne, uskollisille naisille annettiin tiettyjä tehtäviä, samalla kun uskolliset miehet asetettiin ennalta tiettyihin pappeustehtäviin. Vaikka emme nyt muistakaan yksityiskohtia, se ei muuta niiden asioiden suurenmoista todellisuutta, joihin kerran olemme suostuneet.³

Toisinaan kuulemme huolestuttavia tietoja siitä, kuinka sisaria kohdellaan. Kun näin tapahtuu, kenties se johtuu tunteettomuudesta ja ajattelemattomuudesta, mutta niin ei saa olla, veljet. Tämän kirkon naisilla on tehtävänään työ, joka on erilaista, mutta kuitenkin aivan yhtä tärkeää kuin se työ, jota me teemme. Heidän työnsä on itse asiassa samaa perustyötä, jota meitä on pyydetty tekemään, vaikka roolimme ja tehtävämme ovat erilaiset. – –

Sisaremme eivät halua, että heitä hemmotellaan tai kohdellaan alentuvasti. He haluavat, että heitä kunnioitetaan ja arvostetaan sisarinamme ja vertaisinamme. En mainitse kaikkea tätä siksi, veljeni, että kirkon naisia koskevat opit tai opetukset olisivat mitenkään kyseenalaisia, vaan siksi, että joissakin tilanteissa käyttäytymisemme on kyseenalaista.⁴

Apuyhdistys on Herran naisjärjestö. Se täydentää veljille annettua pappeuskoulutusta. Tässä järjestössä on voima, jota ei vielä ole täysin käytetty hyväksi Siionin kotien vahvistamiseksi ja Jumalan valtakunnan rakentamiseksi. – –

Viisaudessaan ja armossaan meidän Isämme on tehnyt miehet ja naiset riippuvaisiksi toisistaan, heidän mahdolluuksiensa täyttää kukoistamista varten. Koska heidän luonteensa eroavat toisistaan jonkin verran, he voivat täydentää toisiaan, ja koska he ovat monella tavalla samanlaisia, he voivat ymmärtää toisiaan. Älköön kumpikaan kadehtiko toistaan näiden eroavuuksien vuoksi. Erottakoon kumpikin, mikä on pinnallista ja mikä on kauniin perustavanlaatuisia noissa eroavuuksissa, ja toimikoon sen mukaan. Ja olkoon pappeuden veljeskunta ja Apuyhdistyksen sisarkunta siunaukseksi kaikkien tämän suurenmoisen kirkon jäsenten elämässä, kun me autamme toisiamme polulla kohti täydellisyyttä.⁵

Jumala on kutsunut naiset omalta osaltaan kehittämään, suojelemaan ja vartioimaan kotia ja perhettä.

Minä aikakautena tahansa on ollut kunniaakasta olla vanhurskas nainen. Aivan erityisen korkea kutsumus on olla vanhurskas nainen loppunäytösten aikana tämän maan päällä ennen Vapahtajamme toista tulemistä. Vanhurskaan naisen voima ja vaikutus voi nykyaikana olla kymmenkertainen verrattuna siihen,

mitä se saattaa olla tyyneimpinä aikoina. Hänet on asetettu tänne kehittämään, suojelemaan ja vartioimaan kotia, joka on yhteiskunnan perustavaa laatua oleva ja ylevin instituutio. Muut yhteiskunnan instituutiot saattavat horjua ja jopa kaatua, mutta vanhurskas nainen voi auttaa pelastamaan kodin, joka saattaa olla viimeinen ja ainoa pyhäkkö, jonka jotkut kuolevaiset myrskyn ja taistelun keskellä tuntevat.⁶

Luette sanomalehtiä, katsotte televisiota, kuuntelette radiota, luette kirjoja ja aikakauslehtiä, ja suuren osan siitä, mitä tietoisuuteenne tulee, tarkoituksena on johdattaa teitä harhaan. – – Joitakin niistä asioista, joita teille näinä aikoina kerrotaan, ovat seuraavat: ei ole tarpeen mennä naimisiin, ei ole tarpeen mennä naimisiin saadakseen lapsia, ei ole tarpeen hankkia lapsia, kaikki maailmalliset nautinnot voi saada ilman näitä velvoitteita ja velvollisuuksia. – – On [monta] tapaa antaa teille tämä höllä niin kutsuttu vapaus. Teille sanotaan, että teidät on kahlehdittu kotiin, miehenne, lapsiinne, taloustöihinne. Teille puhutaan ja kirjoitetaan vapaudesta, josta puhujat ja kirjoittajat eivät tiedä mitään. – –

Eeva, joka oli niin vähän aikaa sitten tullut iankaikkiselta valtaisuimeltaan, näyttää ymmärtäneen elämän tien, sillä hän oli onnellinen – onnellinen! – siitä, että oli syönyt kiellettyä hedelmää. – – Rakas äitimme Eeva pani ihmissuvun alulle iloiten, haluten lapsia, nauttien siitä ilosta, mitä he toisivat hänelle, ollen valmis hyväksymään sen, että perheeseen liittyy ilon lisäksi ongelmia. – –

Äideillä on pyhä tehtävä. He ovat Jumalan kumppaneita samoin kuin oman aviomiehensäkin, ensin synnyttämällä Herran henkilapsia ja sitten kasvattamalla nuo lapset niin että he palvelevat Herraa ja pitävät Hänen käskynsä. – – Äitiys on pyhä kutsutus, [siihen sisältyy] pyhä omistautuminen Herran työn toteuttamiseen, pyhittäytyminen ja omistautuminen niiden kasvattamiseen ja hoivaamiseen, niiden ruumiin, mielen ja hengen ravitsemiseen, jotka ovat pysyneet uskollisina ensimmäisessä asemassaan ja jotka tulevat tämän maan päälle toiseen asemaansa oppimaan ja koeteltaviksi ja pyrkimään kohti jumaluutta.⁷

Liian monet naiset käyttävät aikaansa seurusteluun, politiikointiin, yhteiskunnalliseen palveluun, kun heidän pitäisi olla kotona

*"Äitiys on pyhä kutsumus, [siiben sisältyy]
pyhä omistautuminen Herran työn toteuttamiseen."*

opettamassa ja kasvattamassa lapsiaan ja ottamassa heitä vastaan ja rakastamassa heitä suodakseen heille turvallisuudentunteen.⁸

Naiselle ei voisi suoda suurempaa kunniaa kuin auttaminen [Jumalan] jumalallisessa suunnitelmassa. Haluan sanoa epäröimättä, ettei nainen voi löytää suurempaa tyydytystä ja iloa ja rauhaa eikä toimia paremmin ihmiskunnan hyväksi kuin olemalla viisas ja kelvollinen nainen ja kasvattamalla hyviä lapsia.⁹

Herra on luvannut iankaikkisen perheen siunaukset kaikille uskollisille naisille.

Jotkut teistä ovat menettäneet aviomiehensä kuoleman kautta, toiset avioeron kautta. Jotkut teistä eivät ole vielä saaneet suurenmoista etuoikeutta solmia avioliitto. Mutta iankaikkisuuden vaa'assa näiden siunausten puuttuminen kestää "vain pienen hetken" (ks. OL 121:7). – –

Muistakaa myös, kun puhumme perhe-elämän ihanuuksista ja tärkeystä täällä, että me kuulumme kaikki taivaallisen Isämme iankaikkiseen perheeseen.

Tietäkää myös, että kaikki uskolliset sisaret, joilla ilman omaa syytään ei toisessa asemassaan ole etuoikeutta tulla sinetöidyksi kelvolliseen mieheen, saavat sen siunauksen iankaikkisuudessa. Aina silloin kun innokkaasti haluaisitte osaksenne sitä hyväksyntää ja rakkautta, joka kuuluu perhe-elämään maan päällä, tietäkää, että taivaallinen Isämme tuntee ahdistuksenne ja että jonakin päivänä Hän siunaa teitä niin, ettette kykene sitä ilmaisemaan.

Joskus meidät jätetään väliaikaisesti ilman jotakin, jotta meitä voitaisiin koetella ja jotta voisimme osoittaa kelvollisuutemme, mutta vanhurskaat naiset ja miehet saavat jonakin päivänä *kaiken*, ajatelkaa sitä, sisaret, *kaiken*, mitä Isällä on! Se ei ole ainoastaan odottamisen arvoista, se on elämisen arvoista!

Sillä välin ei tarvitse olla naimisissa tai äiti voidakseen pitää ensimmäisen ja toisen suuren käskyn – rakasta Jumalaa ja lähimmäistäsi – joiden varassa Jeesus sanoi lain ja profeettojen olevan.¹⁰

Ne teistä, joilla ei tällä hetkellä ole perinteistä naisen roolia, eikä se johdu omasta valinnastanne, vaan syistä, joihin ette ole voineet vaikuttaa, voitte siitä huolimatta tehdä paljon toisten auttamiseksi.¹¹

Jokaisen naisen pitäisi pyrkiä toteuttamaan jumalalliset mahdollisuutensa.

Me iloitsemme sisartemme monien lahjojen tarkoituksenmukaisesta kehittämisestä ja ilmentämisestä ja ihailemme sitä.¹²

Me kehotamme kaikkia sisaria käyttämään hyväksi mahdollisuuksiaan saada valoa ja tietoa koulussa, itse opiskellen ja Apuyhdistyksessä.¹³

Te voitte, nuoret naiset, asettaa itsellenne tavoitteita, joita kohti voitte pyrkiä ja ponnistella. Ponnistelkaa jatkuvasti niitä kohti. Rukoilkaa ja olkaa nöyriä etsiessänne viisautta ja tietoa. Olette siinä elämänne vaiheessa, jolloin opiskellaan ja valmistaututaan. Oppikaa kaikki mitä voitte. Kasvua tapahtuu silloin, kun asetatte päämääränne korkealle ja tavoittelette tähtiä.¹⁴

Jokaisen tytön, ja sanon jokaisen tytön, tulee valmistautua avioliittoon ja kodin velvollisuuksiin. Tätä ette lue lehdistä nykyään, mutta se on siitä huolimatta totta. Häntä pitäisi kannustaa olemaan ylpeä siitä, että hän valmistautuu todelliseen naiselliseen palvelemiseen. Hänen pitäisi tulla taitavaksi asioissa, jotka ovat hyödyllisiä ja parantavat hänen perhe-elämäänsä. Hänen tulee kehittää lahjojaan, syventää tietojaan ja todistustaan evankeliumista ja olla innokas palvelemaan muita. Joitakuista tyttöjä voidaan kutsua kokoaikaiseen lähetystyöhön, ja kaikilla on tilaisuus olla erittäin hyödyllisiä Jumalan valtakunnassa, jos he valmistautuvat. – – Haluamme naistenme olevan hyvin koulutettuja, sillä lapset eivät kukaties toivu äitiensä tietämättömydestä.¹⁵

Me toivomme teidän – – tavoittelevan ja hankkivan sellaista koulutusta, joka valmistaa teitä *sekä* iankaikkisuuteen *että* täyteen palvelukseen kuolevaisuudessa. Kodinhoitoon liittyvien olennaisimpien ja tärkeiden taitojen lisäksi on muita taitoja, joita voidaan tarkoituksenmukaisesti kehittää ja jotka lisäävät tehokkuuttanne kodissa, kirkossa ja yhteiskunnassa.

Sanon jälleen, että teidän on valittava viisaasti, mutta me emme halua kirkon naisten olevan tietämättömiä tai tehottomia. Teistä tulee parempia äitejä ja vaimoja sekä tässä elämässä että iankaikkisuudessa, jos hiotte niitä taitoja, joita teille on annettu, ja käytätte niitä lahjoja, joilla Jumala on teitä siunannut.¹⁶

Haluamme sisartemme saavan kaiken, mikä on hyvää. Me uskomme kaikkien näiden siunausten saamiseen – kulttuuri, sivistys, koulutus, tieto, täydellisyys – niin että lastemme äidit kykenevät kasvattamaan ja kouluttamaan lapsensa vanhurskaudessa.¹⁷

Tähdennän jälleen sitä, kuinka suuresti jokaisen naisen on tarpeen tutkia pyhiä kirjoituksia. Me haluamme koteihimme siunauksia sisarista, jotka tuntevat pyhät kirjoitukset – olittepa sitten naimattomia tai naimisissa, nuoria tai vanhoja, leskiä tai perheen piirissä eläviä.

Olivatpa olosuhteenne mitkä tahansa, niin perehtyessänne yhä enemmän pyhien kirjoitusten totuuksiin pystytte yhä paremmin pitämään toisen suuren käskyn eli rakastamaan lähimmäistänne niin kuin itseänne. Perehtykää pyhiin kirjoituksiin hyvin, ei

siksi, että nousisitte toisten yläpuolelle, vaan siksi, että nostaisitte heitä! Kenellä on loppujen lopuksi suurempi tarve ”koota” evankeliumin totuuksia (joiden puoleen voi kääntyä tarpeen tullessa) kuin naisilla ja äideillä, jotka opettavat ja huolehtivat muista niin paljon?

Pyrkikää parhaaseen kaikissa vanhurskaissa päämäärissänne ja kaikilla elämänne alueilla.

Muistakaa, rakkaat sisaret, että iankaikkiset siunaukset, jotka teille kuuluvat teidän jäsenyytenne ansiosta Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkossa, ovat paljon, paljon suuremmat kuin mitkään muut siunaukset, jotka mahdollisesti voisitte saada. Osaksenne ei voi tulla mitään suurempaa tunnustusta tässä maailmassa kuin se, että teidät tunnetaan Jumalan naisina. Mitään suurempaa asemaa ei teille voida myöntää kuin se, että olette Jumalan tyttäriä, jotka kokevat olevansa todellisia sisaria, vaimoja ja äitejä tai joilla on muita tehtäviä ja niihin liittyen hyvä vaikutus muiden elämään. – –

Teidän on kaikkien tarpeen ammentaa itsellenne evankeliumin totuuksia oman yksilöllisen identiteettinne iankaikkisesta luonteesta ja persoonallisuutenne ainutlaatuisuudesta. Teidän pitää yhä enemmän saada tuntea sitä täydellistä rakkautta, jota taivaallinen Isämme tuntee teitä kohtaan, sekä ymmärtää, kuinka suuresti Hän pitää teitä arvossa yksilöinä. Pohtikaa näitä suuria totuuksia, varsinkin silloin, kun (sellaisen ahdistuksen hiljaisena hetkenä, jota kenties yksilönä saatte kokea) saattaisitte muutoin joutua ymmälle ja hämmennyksen valtaan. – –

Naisille ei ole annettu suurempia ja ihanampia lupauksia kuin ne, jotka tulevat evankeliumin ja Jeesuksen Kristuksen kirkon kautta. Missä muualla voitte oppia siitä, keitä todella olette? Missä muualla teille voidaan antaa välttämättömät selitykset ja varmuus elämän luonteesta? Mistä muusta lähteestä voitte saada tietää omasta ainutlaatuisuudestanne ja henkilöllisyydestänne? Keneltä muulta voitte saada tietoja taivaallisen Isämme ihanasta onnensuunnitelmasta?¹⁸

"Naisille ei ole annettu suurempia ja ibanampia lupauksia kuin ne, jotka tulevat evankeliumin ja Jeesuksen Kristuksen kirkon kautta."

Vanhurskaat naiset voivat tehdä paljon maailman ja Jumalan valtakunnan hyväksi.

Maailmassa ei ole milloinkaan ollut aikaa, jolloin naisen rooli olisi ollut epäselvempi. Milloinkaan ennen ei naisilla ole ollut kirkossa parempaa mahdollisuutta osoittaa, mikä heidän todellinen tehtävänsä maailmassa voi ja pitäisi olla. Naisten ja äitien vaikutus meidän maailmassamme on erittäin tärkeä. Se ajatus, että kehtoa keinuttava käsi hallitsee maailmaa, on tärkeämpi nyt kuin milloinkaan ennen.¹⁹

Kuinka suurta onkaan, että taivaallinen Isämme on antanut myöhempien aikojen pyhiin kuuluville naisille niin yleviä tehtäviä, varsinkin niille teistä, jotka ovat saaneet etuoikeuden syntyä tämän viimeisen taloudenhoitokauden tässä vaiheessa. Tavoitelkoot muut

naiset ajattelemattomasti sitä, mitä – – itsekkäästi pitävät omana parhaanaan. Te voitte toimia erittäin tarpeellisena voimana edistämällä rakkautta ja totuutta ja vanhurskautta tällä planeetalla. – –

Saanan, rakkaat sisaret, sanoa teille jotakin, mitä ei ole sanottu aiemmin tai ei ainakaan aivan tällä tavalla. Suuri osa siitä suuresta kasvusta, jota kirkossa tapahtuu viimeisinä aikoina, tapahtuu siitä syystä, että kirkkoon tulee suurin joukoin maailmasta hyviä naisia (joissa on usein suurta sisäistä hengellisyyden tajua). Tätä tapahtuu siinä määrin, että kirkossa olevien naisten elämästä heijastuu sellaista vanhurskautta ja kykyä puhua selvästi ja siinä määrin, että heitä pidetään – myönteisellä tavalla – muista erottuvina ja erilaisina kuin maailmassa eläviä naisia. – – Niinpä kirkossa olevat esimerkilliset naiset ovat viimeisinä päivinä merkittävä voima sekä kirkon lukumääräisessä että hengellisessä kasvussa. – –

Me rakastamme teitä, sisaret. Me luotamme teihin. Me iloitsimme teidän omistautumisestanne. Meitä innostaa suuresti se, että olette mukana – – tämän taloudenhoitokauden tässä vaiheessa, jolloin teidän lahjojanne ja hengellistä voimaanne tarvitaan niin kipeästi.²⁰

Opiskelu- ja opetusehdotuksia

Harkitse näitä ideoita, kun tutkit lukua tai valmistaudut opettamaan. Katso lisää apua sivuilta V–IX.

- Kertaa kertomus, joka on sivuilla 230–231. Mitä innoittavia kertomuksia tulee mieleesi naisista omassa perheessäsi ja kirkossa?
- Tutki sivun 233 neljättä kappaletta. Kuinka miehet ja naiset voivat auttaa toisiaan erilaisen luonteensa ja erilaisten velvollisuuksiensa valossa? Kuinka heidän pitäisi tehdä yhteistyötä perheessä ja kirkossa?
- Miksi vanhurskaan naisen kutsumus on nykyisin erityisen tärkeä ja ”ylevä” (s. 234)? Kuinka maailma yrittää kääntää naiset pois tästä kutsumuksesta? Kuinka me voimme auttaa nuoria naisia arvostamaan tätä ylevää kutsumusta?

- Lue osio, joka alkaa sivulta 235 ja päättyy sivulle 236 ja pohdi, mitä näissä opetuksissa sanotaan taivaallisen Isän rakkaudesta kaikkia Hänen lapsiaan kohtaan.
- Millä eri tavoilla naiset voivat kirkossa toteuttaa jumalallisia mahdollisuuksiaan? (Ks. s. 236–238.) Kuinka miehet voivat kirkossa tukea naisten työtä? (Ks. s. 233.)
- Pohdi sivun 240 ensimmäistä kokonaista kappaletta. Mikä tässä kertomuksessa tekee sinuun vaikutuksen? Kuinka tämä profetia kirkon kasvusta täyttyy nykyaikana?

Aiheeseen liittyviä pyhiin kirjoitusten kohtia: Sananl. 31:10–31; Ef. 5:22–29; Alma 56:41–48; OL 25:1, 5–10; Moos. 3:18, 21–25

Viitteet

1. Ks. "Apuyhdistys, sen lupaukset ja mahdollisuudet", *Valkeus*, maaliskuu 1977, s. 2, 3.
2. Ks. "Oikea elämän ja pelastuksen tie", *Valkeus*, lokakuu 1978, s. 7.
3. Ks. "Vanhurskaiden naisten tehtävä", *Valkeus*, toukokuu 1980, s. 169–170.
4. Ks. "Sisaremme kirkossa", *Valkeus*, toukokuu 1980, s. 79, 80.
5. Ks. "Apuyhdistys, sen lupaukset ja mahdollisuudet", s. 2, 3.
6. Ks. "Sisarten etuoikeudet ja velvollisuudet", *Valkeus*, huhtikuu 1979, s. 179–180.
7. "The Blessings and Responsibilities of Womanhood", *Ensign*, maaliskuu 1976, s. 71; ks. myös "Sisarten etuoikeudet ja velvollisuudet", s. 184 ja "Ajaksi ja koko iankaikkisuudeksi", *Valkeus*, tammikuu 1994, s. 37.
8. *The Teachings of Spencer W. Kimball*, toim. Edward L. Kimball, 1982, s. 319.
9. "Sisters, Seek Everything That Is Good", *Ensign*, maaliskuu 1979, s. 4.
10. Ks. "Vanhurskaiden naisten tehtävä", s. 171–172.
11. Ks. "Sisarten etuoikeudet ja velvollisuudet", s. 177.
12. Ks. "Oikea elämän ja pelastuksen tie", s. 8.
13. Ks. "Apuyhdistys, sen lupaukset ja mahdollisuudet", s. 3.
14. Ks. "Sisarten etuoikeudet ja velvollisuudet", s. 177.
15. *Men of Example* (kirjanen, 1975), s. 9, 10; ks. myös *Vanban testamentin kuvanauvojen käyttöopas*, 2003, s. 25.
16. Ks. "Vanhurskaiden naisten tehtävä", s. 172.
17. *Ensign*, maaliskuu 1979, s. 4.
18. Ks. "Vanhurskaiden naisten tehtävä", s. 171, 172.
19. Johdanto julkaisussa *Woman* (1979), s. 1; ks. myös *Opi minusta*, Apuyhdistyksen henkilökohtainen opiskeluopas 2, 1990, s. 128–129.
20. Ks. "Vanhurskaiden naisten tehtävä", s. 173.

"Tuona aamuna lehdossa New Yorkin osavaltiossa, kun Isä ja Poika tulivat [Joseph Smithin luokse], maailmalle annettiin kaikkien aikojen kenties suurin ilmoitus."

Profeetta Joseph Smith

*Joseph Smith oli välikappale Herran käsissä
kaiken sen palauttamisessa, mikä oli menetetty
hengellisen pimeyden vuosisatoina.*

Spencer W. Kimballin elämänvaiheita

Presidentti Spencer W. Kimball matkusti 1970-luvulla kirkon muiden johtajien kanssa eri puolilla maailmaa tapaamassa jäseniä aluekonferensseissa. Eräässä tällaisessa konferenssissa hän ilmaisi kiittolisuutta profeetta Joseph Smithin perinnöstä:

”Sen ansiosta, että 14-vuotias poika meni New Yorkin osavaltiossa metsikköön rukoilemaan, kaikki nämä sadattuhannet ihmiset tulevat aluekonferensseihin. Sen ansiosta, että 14-vuotias poika meni metsikköön rukoilemaan luettuaan pyhistä kirjoituksista: ’Jos kuitenkin joltakulta teistä puuttuu viisautta, pyytäköön sitä Jumalalta’ (Jaak. 1:5), siksi että hän eli korkeudesta saamansa ilmoituksen mukaan, meillä on Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkko. Meillä on kaikki ne siunaukset, jotka voivat tehdä meistä maailman onnellisimman kansan, koska eräs 14-vuotias poika meni metsikköön rukoilemaan. Olen kiitollinen siitä, että Joseph löysi tiensä metsikköön, ja olen kiitollinen siitä, että hän tiesi mitä teki ja että hän oli kyllin vakavamielinen suhtautuakseen Herran sanaan sellaisena, kuin se hänelle tuli, ja toimiakseen sen mukaan ja rakentaakseen tämän valtakunnan.”¹

Eräässä toisessa tilaisuudessa presidentti Kimball kuvaili tunteitaan, kun hän katseli profeetta Joseph Smithin kuvaa, joka on eräässä Suolajärven tempelin huoneessa: ”Katson etuseinää, ja siellä on Joseph Smith, ja ajattelen, miten suurenmoinen profeetta Joseph Smith olikaan. Hän ei ollut mikään tavallinen mies. – – Ajattelen kaikkia hänen vainojaan ja kärsimystä, jota hän joutui

kestämään. Ajattelen kaikkia ilmoituksia, jotka tulivat hänelle taivaasta ja jotka hän antoi meille. Ja sitten saan taas uutta voimaa.”²

Spencer W. Kimballin opetuksia

Joseph Smith kutsuttiin profetaksi Jumalan ennaltatietämisen ja viisauden mukaan.

Joseph Smithiä valmistettiin vuosisatoja ennen hänen syntymäänsä. Hänelle jopa annettiin nimeksi Joseph jo ennen hänen syntymäänsä [ks. 2. Nefi 3:14–15]. Hänen elämäntehtävänään oli tulla maan päälle oikeaan aikaan näinä viimeisinä päivinä avaamaan ovet suureen maailmaan, antamaan heille evankeliumi, antamaan heille pappeus ja antamaan heille toivoa katsoa eteenpäin kohti iankaikkista elämää.³

Joseph Smith, Herran profetta, erotettiin tehtävänsä, kutsuttiin ennen syntymäänsä, kutsuttiin aikoja sitten tulemaan esiin tänä aikana ja – – avaamaan maailma toden ja elävän evankeliumin saarnaamiselle. – –

Joseph Smith tuli tähän maailmaan, joka huusi apua. Se oli ollut avuton satoja vuosia. – – Profetta ei ollut ollut satoihin ja taas satoihin vuosiin. – – Ja niinpä oli tullut aika.⁴

Eivät Jumala, Isämme, ja Hänen Poikansa Jeesus Kristus, jotka ilmestyivät Aaronin pappeuden ikäiselle nuorukaiselle, Joseph Smithille, antaakseen tuolle pojalle ohjeita koko ihmiskuntaa varten, tietenkään ilmestyneet sattumanvaraisesti kenelle tahansa henkilölle tämän planeetan päällä. Päinvastoin, Herra sanoo, että tämä ilmestyminen, joka oli tarkoin suunniteltu, tapahtui sen tähden että koska ”minä, Herra, tiesin suuren onnettomuuden, joka kohtaisi maan asukkaita, minä kutsuin palvelijaani Joseph Smith nuorempaa ja puhuin hänelle taivaasta ja annoin hänelle käskyjä” (OL 1:17).

Jumala ei tee mitään sattumalta, vaan aina suunnitelmallisesti ja rakastavana Isänä.⁵

Joseph Smithin ensimmäinen näky aloitti jumalallisen ilmoituksen uuden taloudenhoitokauden.

Jumala ilmoittaa itsensä ihmisille, jotka ovat valmiita sellaisiin ilmestyksiin, erityisinä aikoina, oikeiden olosuhteiden vallitessa, kun siihen on erityistä tarvetta. Ja koska Jumala on sama eilen, tänään ja ikuisesti, taivaat eivät voi pysyä suljettuina, paitsi kun ihmiset epäuskollaan sulkevat ne itseltään.

[Sellainen] suuri tapahtuma on sattunut meidän taloudenhoitokaudellamme. Tarve oli pakottava, luopumus oli peittänyt maan ja yön synkkyys kansat, ja ihmismielet olivat hämärässä, ja pimeys oli peittänyt valon [ks. Jes. 60:2]. Hetki oli koittanut. Uskonnonvapaus suojelisi siementä, kunnes se voisi itää ja kasvaa. Ja henkilösi valmistettiin sellaista nuorta henkilöä, puhdasta ja avomielistä, joka uskoi Jumalan vastaukseen niin ehdottomasti, ettei taivas voinut pysyä raudankovana eikä maa pronssin kaltaisena, jollaisia ne olivat vuosisatojen ajan olleet [3. Moos. 26:19].

Kehittyvällä profeetalla ei ollut väärää ennakkokäsityksiä eikä uskomuksia. Hän ei ollut vuosisataisten perimätietojen eikä legendojen eikä taikauskon eikä tarujen kyllästämä. Hänen ei tarvinnut poisoppia mitään. Hän rukoili tietoa ja ohjausta. Pimeyden voimat edelsivät valoa. Kun hän polvistui hiljaisen metsän yksinäisyydessä, hänen vakava rukouksensa sai aikaan voimainmittelön, joka uhkasi suistaa hänet perikatoon. Vuosisatojen ajan Lusifer rajattomine valtoineen oli kahlehtinut ihmismieliä, eikä hänellä ollut varaa menettää saatanallista otettaan. Se uhkasi hänen rajatonta valtaansa. Antakaamme Joseph Smithin esittää oma kertomuksensa:

”Minuun kävi heti käsiksi jokin voima, joka valtasi minut kokonaan. – – Se kahlitsi kieleni – –. Synkkä pimeys tiheni ympärilläni, ja minusta tuntui hetken kuin olisin ollut tuomittu äkilliseen tuhoon. – –

Juuri sinä hetkenä, jona olin – – antautumassa turmioon – eikä mihinkään kuviteltuun perikatoon vaan jonkun todellisen näky-mättömästä maailmasta olevan olennon valtaan – – näin valopatsaan aivan pääni yläpuolella, aurinkoa kirkaamman, – –

havaitsin itseni vapautetuksi minua kahlinneesta vihollisesta. Valon levätessä päälläni näin kahden Persoonan, joiden hohdetta ja kirkkautta on mahdoton kuvata, seisovan yläpuolellani ilmassa. Toinen heistä puhui minulle kutsuen minua nimeltä ja sanoi osoittaen toista: *Tämä on minun rakas Poikani. Kuule häntä!*” [JS–H 15–17.]⁶

Taivaat, jotka olivat suureksi osaksi olleet suljetut monen vuosisadan ajan, olivat nyt avoinna. Äänet, jotka olivat olleet hiljaisia ja vaimeita ja kuulumattomia monia vuosisatoja, alkoivat nyt puhua. Ilmoitus, joka oli ollut miltei tyystin poissa ja järkeilty olemattomiin, oli taas saatavilla. – –

Uusi totuus, käsite, jota lukemattomat maan päällä eläneet ihmiset eivät olleet ymmärtäneet, puhkesi esiin, ja tuolla hetkellä koko maan päällä oli vain yksi ihminen, joka tiesi ehdottoman varmasti, että Jumala oli persoonallinen olento, että Isä ja Poika olivat erillisiä yksilöitä, joilla oli [kirkastettu] ruumis lihaa ja luita [ja että hänet] oli luotu Heidän kuvakseen. Kuten Poika oli Isänsä kuva, siten Isä Jumala oli samanlainen kuva kuin Poika.⁷

Mikään vähempi kuin tämä Josephin saama täydellinen näky ei olisi riittänyt hälventämään vuosisatojen usvia. Pelkkä vaikutelma, hiljainen ääni tai uni [ei] olisi voinut karkottaa vanhoja päänäpintymiä ja väärinkäsityksiä.⁸

Tälle nuorelle pojalle uskottiin suurin yksittäinen tieto, minkä ihminen voi tietää. Muistakaa, että tuona kevätaamuna yhdelläkään kaikista maailman ihmisistä ei ollut ehdotonta tietoa Jumalasta. Oli monia hyviä ihmisiä, mutta he kaikki olivat vaelta-
neet hengellisessä pimeydessä nuo monet vuosisadat. Mutta tässä oli poika, joka tiesi. – –

Joseph tiesi paremmin kuin kukaan muu elävä sielu nämä ehdottomat totuudet:

Hän tiesi, että Jumala elää, että Hän on [kirkastettu] persoona lihaa ja luita ja että Hänellä on persoonallisuus kuten meillä tai meillä kuten Hänellä Hänen kuvinaan.

Hän tiesi, että kauan julistettu kolmen Jumalan kolmiyhteys oli myytti, harhakäsitys. Hän tiesi, että Isä ja Poika olivat kaksi erillistä olentoa, joilla on muoto, ääni ja – – persoonallisuus.

Osana palautusta profeetta Joseph Smith ja Oliver Cowdery saivat Aaronin pappeuden ylösnousseelta Johannes Kastajalta.

Hän tiesi, ettei maan päällä ollut evankeliumia, sillä hän oli saanut tietää sen jumalallisilta persoonilta, ja ettei maan päällä ollut tosi kirkkoa, sillä taivaan ja maan Jumala oli sen hänelle kertonut.⁹

Tuona aamuna lehdossa New Yorkin osavaltiossa, kun Isä ja Poika tulivat hänen luokseen, maailmalle annettiin kaikkien aikojen kenties suurin ilmoitus.¹⁰

Joseph Smith oli Herran välikappale evankeliumin palauttamisessa.

Nuorelle profeetalle ilmoitettiin, että hänestä tulisi välikappale Herran käsissä varhaisten vuosisatojen aikana kadonneen iankaikkisen evankeliumin palauttamiseksi. Sitten nämä ilmoitukset ja näyt jatkuivat kautta vuosien, joiden aikana Jehovan ääni kuultiin uudelleen ja uudelleen Hänen palauttaessaan tämän nuoren profeetan kautta maan päälle evankeliumin totuudet, Jumalan pappeuden, apostolinviran, valtuudet ja voimat, kirkon organisaation, niin että ilmoitukset ja iankaikkiset totuudet ovat jälleen

maan päällä ja kaikkien niiden ihmisten saatavilla, jotka ottavat ne vastaan.¹¹

Profeetta Moroni ilmestyi Josephille ja selitti monen tunnin ajan sitä, miten lehiläiset asuttivat Amerikan mannerta, sekä Mormonin kirjaa, joka otettaisiin esiin maasta ja käännettäisiin. – – Tämä aikakirja, Mormonin kirja, auttaisi vahvistamaan Herran Jeesuksen Kristuksen jumalallisuuden.¹²

Jumalan lahjan ja voiman avulla [Joseph] käänsi aikakirjan, joka nyt tunnetaan Mormonin kirjana.¹³

Evankeliumi ilmoitettiin, rivi rivin päälle, käsky käskyn päälle, ja totuudet palautettiin, voimaa annettiin ja valtuus ilmoitettiin, ja vähitellen oli riittävästi valkeutta, riittävästi ihmisiä tämän Jumalan valtakunnan perustamiseksi, jonka Daniel näki kaksi ja puoli tuhatta vuotta sitten [Dan. 2:44–45].¹⁴

Hengellisen pimeyden pitkien vuosisatojen jälkeen valo alkoi jälleen loistaa, kun ilmoitus aloitti tämän taloudenhoitokauden. Profeetta Joseph Smith sai Herralta ilmoituksia, joissa takaisin maan päälle palautettiin se, mikä oli menetetty – Jumalan pappeus – valtuus, voima, oikeus antaa toimituksia, sekä Herran jatkuva ilmoitus kansalleen täällä maan päällä.¹⁵

Joseph Smithille annettiin voima sinetöidä maan päällä, niin että se on sinetöity taivaassa. Nuo avaimet ovat siirtyneet presidentiltä presidentille.¹⁶

Profeetta Joseph Smith sinetöi todistuksensa verellään.

Tunnumme Joseph Smithin elämän yksityiskohtaisesti. Hän kertoi heti Isästä ja Pojasta saamastaan kirkkauden näystä, ja häntä alettiin välittömästi sortaa ja vainota. Nykyajan kirjanoppi- neet ja fariseukset ovat julkaisseet sadoittain herjaavia kirjoja ja artikkeleita, heittäneet hänet vankilaan – – tuhrineet hänet ter- valla ja höyhenillä, ampuneet häntä ja tehneet kaiken vallassaan olevan hänen tuhoamiseksi. Huolimatta kaikista heidän yri- tyksistään riistää hänen henkensä hän kesti yli 20 vuotta katkeraa ja väkivaltaista vainoa täyttääkseen tehtävänsä, kunnes hänen hetkensä koittaisi.

Joseph Smithin marttyyrikuolema vuonna 1844 yhdessä hänen veljensä Hyrumin kanssa "on taas yksi pettämätön osoitus Jeesuksen Kristuksen evankeliumin jumalallisuudesta".

Hän kärsi 24 vuotta helvettiä mutta nautti myös 24 vuotta hurmiosta keskustellen Jumalan ja muiden kuolemattomien olentojen kanssa! Hän täytti tehtävänsä – taivas ja maa olivat jälleen yhteydessä toisiinsa. Kirkko perustettiin. Brigham Youngia ja muita suuria johtajia oli koulutettu jatkamaan, ja hän oli antanut kahdelletoista kaikki avaimet ja voimat, jotka kuuluivat siihen apostolinvirkaan, joka hänellä itsellään oli, ja sanonut heille: ”Minä olen laskenut perustuksen, ja teidän täytyy rakentaa sen varaan, sillä valtakunta lepää teidän harteillanne.”

Ja hänen hetkensä oli koittanut, jolloin hänen oli omalla verellään sinetöitävä todistuksensa, jonka hän oli niin usein lausunut ystävien ja vihamiesten joukoille. – –

Vaikka hän toivoi ja rukoili, ettei hänen olisi tarvinnut juoda katkeraa maljaa, hän tiesi, että se oli väistämätöntä. Hän sanoi: ”Minä menen kuin karitsa teurastettavaksi” [ks. OL 135:4]. – –

Ja teurastus se olikin! Laukaukset kajahtivat! Ja vuolaasti virtasi marttyyrien veri, sillä Hyrum, hänen vanhempi veljensä, oli päättänyt pysyä hänen rinnallaan. Tuo kallis veri imeytyi maahan sinetöiden kuolemattoman ja kiistämättömän todistuksen, joka yhä edelleen kaikui mielissä ja sydämissä.¹⁷

Jeesus sinetöi todistuksensa verellään. Niin Stefanoskin. Joseph Smith on nyt sinetöinyt todistuksensa verellä ja kuollut nuorena miehenä ikään kuin sanoakseen koko maailmalle, että ne levyt, joista Mormonin kirja tuli, löytyivät lähellä Palmyraa New Yorkin osavaltiossa sijainneesta kukkulasta. Ja siten, tämän kirjan ja pyhän Raamatun ymmärtämisen ansiosta, Jeesuksen Kristuksen evankeliumi palautettiin jälleen maan päälle enkeleiden palveluksen kautta.¹⁸

Josephia varjeltiin ja hänen henkensä säästettiin jokaisessa vai-
nossa, kunnes hänen työnsä oli päättynyt ja hän oli tehnyt osansa evankeliumin ja pappeuden ja kaikkien muiden taloudenhoitokauden avaimien palauttamisessa ja kunnes valtakunnan organisaatio oli saatettu voimaan. Häntä ei voitu surmata ennen sitä, vaikka koko helvetti raivosi häntä vastaan. Hän halusi elää. Elämä oli hänestä suloista. Siihen sisältyi lupaus suloisesta kanssakäymisestä hänen perheensä ja hänen veljiensä kanssa ja tyytyväisyys sen näkemisestä, että työ oli alkanut menestyä täydessä kukoistuksessaan. Mutta hänen työnsä oli tehty. Muut väkevät johtajat saattoivat nyt jatkaa. Häntä tarvittiin muilla kentillä. Hyvin nuorena, ei vielä neljääkymmentäkään täyttäneenä, hän kuoli ja aloitti työnsä muissa maailmoissa.¹⁹

”Mormonismi luhistuu, jos tapamme heidän profeettansa”, he sanoivat – – murhatessaan Joseph Smithin kylmäverisesti. Epäilemättä heidän vihamielisen tyytyväiset virneensä moisesta saastaisesta teosta vaihtuivat huolestuneiksi irvistyksiksi, kun he käsittivät vain potkineensa teräviä pistimiä vastaan loukaten ainoastaan itseään. Julmat marttyyrisurmat eivät tuhonneet mormonismia vaan tekivät siitä elinvoimaisen. Luotien repimä liha hedelmöitti maan, heidän vuodattamansa veri kostutti siemenen ja heidän taivaaseen lähettämänsä henget todistavat heitä vastaan kautta iankaikkisuuksien. Työ jatkuu ja kasvaa.²⁰

[Joseph Smithin] työ ei mennyt hukkaan. Hänen todistuksensa etenee vakaasti loputtomiin.²¹

Nykyisin suuri kansa, jota ylistetään kasvatuksestaan, käytännöllisyydestään ja hyveellisyydestään, on todistuksena siitä, että Joseph Smithin marttyyrikuolema, kuten häntä edeltäneidenkin marttyyrien kuolema, on taas yksi pettämätön osoitus Jeesuksen Kristuksen evankeliumin jumalallisuudesta, evankeliumin, joka palautettiin täyteydessään nöyrän profeetan kautta.²²

Opiskelu- ja opetusehdotuksia

Harkitse näitä ideoita, kun tutkit lukua tai valmistaudut opettamaan. Katso lisää apua sivuilta V–IX.

- Mitkä sinun mielestäsi ovat suurimpia asioita, mitä Herra ilmoitti profeetta Joseph Smithin kautta? (Katso esimerkkejä sivuilta 245–248.) Kun joku kirkkoon kuulumaton kysyy sinulta Joseph Smithistä, mitä vastaat?
- Mikä oli Jumalan rooli ja mikä Joseph Smithin rooli taivaiden avaamisessa evankeliumin palautukselle? (Ks. s. 243–244, 245–247.) Millä tavoin Joseph Smithiä valmistettiin saamaan ilmoitusta?
- Mitä sellaista Joseph Smith tiesi ensimmäisen näyn jälkeen, mitä hän ei ennen sitä tiennyt? (Katso esimerkkejä sivuilta 245–247.) Miten hänen tunteensa sinun mielestäsi muuttuivat Jumalaa ja häntä itseään kohtaan? Kuinka todistuksesi ensimmäisestä näystä on vaikuttanut sinuun?
- Millä tavoin Joseph Smith oli Herran välikappale taivaan ja maan yhdistämisessä? (Ks. s. 247–248.) Mitä mielestäsi tarkoittaa olla välikappale Herran käsissä?
- Presidentti Kimball sanoi, että kiihtynyt väkijoukko toivoi saavansa mormonismin hävitetyksi tappamalla Joseph Smithin (s. 250). Mitä ajatuksia ja tunteita sinussa herää, kun pohdit sitä, mitä kirkossa on tapahtunut Joseph Smithin kuoleman jälkeen?

Aiheeseen liittyviä pyhien kirjoitusten kohtia: Jes. 29:11–14; OL 135; 136:37–39

Vitteet

1. Julkaisussa Conference Report, Melbourne Australia Area Conference 1976, s. 23; ks. myös *Uusi testamentti, Evankeliumin oppi -luokan opettajan opas*, 2003, oppiaihe 42.
2. Julkaisussa Conference Report, Guatemala City Guatemala Area Conference 1977, s. 22.
3. Julkaisussa Conference Report, Manila Philippines Area Conference 1975, s. 6.
4. Julkaisussa Conference Report, Temple View New Zealand Area Conference 1976, s. 51.
5. "Small Acts of Service", *Ensign*, joulukuu 1974, s. 4.
6. *Faith Precedes the Miracle*, 1972, s. 92–93; ks. myös *Kallisarvoinen helmi*, oppilaan kirja, Uskonto 327, 2003, s. 56.
7. *The Teachings of Spencer W. Kimball*, toim. Edward L. Kimball, 1982, s. 429.
8. *The Teachings of Spencer W. Kimball*, s. 430; ks. myös Milton V. Backman jr, "Ensimmäisen näyn vahvistavia todistuksia", *Valkeus*, maaliskuu 1986, s. 56.
9. "The Prophet Joseph Smith and the First Vision," Annual Joseph Smith Memorial Sermon, Utahin valtionyliopisto, 13. joulukuuta, 1970, s. 7.
10. Julkaisussa Conference Report, Taipei Taiwan Area Conference 1975, s. 14.
11. Ks. "Mitä me kuulemme", *Valkeus*, lokakuu 1974, s. 423.
12. Ks. "Kivilohkare, joka irtautui ilman ihmiskäden voimaa", *Valkeus*, lokakuu 1976, s. 6.
13. Ks. "Julistuksen esittely", *Valkeus*, lokakuu 1980, s. 94.
14. Ks. "Kivilohkare, joka irtautui ilman ihmiskäden voimaa", s. 6.
15. Julkaisussa Conference Report, London England Area Conference 1976, s. 35.
16. Julkaisussa Conference Report, São Paulo Brazil Area Conference 1975, s. 72.
17. *The Teachings of Spencer W. Kimball*, s. 179–180.
18. *The Teachings of Spencer W. Kimball*, s. 143.
19. Julkaisussa Conference Report, huhtikuu 1945, s. 59.
20. Julkaisussa Conference Report, huhtikuu 1955, s. 96.
21. Julkaisussa Conference Report, huhtikuu 1946, s. 50.
22. *The Teachings of Spencer W. Kimball*, s. 181–182.

Ilmoitus – ”jatkuva sävel ja jyrisevä vetoomus”

*Jatkuva ilmoitus on Jeesuksen Kristuksen
evankeliumin sydänveri.*

Spencer W. Kimballin elämänvaiheita

Presidentti Spencer W. Kimball puhui kerran Arizonan temppe-
lin vierailukeskuksessa pidetyssä lehdistökonferenssissa. Eräs
uutistoimittaja kysyi häneltä: ”Teidät esiteltiin Myöhempien
Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkon presidentiksi sekä
myös profeetaksi. Kysymykseni kuuluu: Puhuuko Jumala teille? Ja
jos puhuu, niin kuinka? Presidentti Kimball vastasi: ”Kyllä. Jumala
puhuu profetoilleen tänään samoin kuin Hän puhui profetoil-
leen eilen ja samoin kuin Hän puhuu heille huomenna.
Muistanette, että Amos kirjoitti: ’Ei Herra Jumala tee mitään
ilmoittamatta suunnitelmiaan palvelijoilleen, profetoille’ (Aam.
3:7). Joskus Hän puhuu äänellä, jonka voi kuulla. Joskus Hän
lähettää enkelinsä, kuten Joosefille, Jeesuksen isäpuolelle.
Tavallisesti Jumala puhuu hiljaisella vienolla äänellä ihmisen
sisimmässä olevalle hengelle. Kyllä. Olenko vastannut kysymyk-
seenne, nuori mies?”¹

Presidentti Kimball turvasi jatkuvan ilmoituksen periaattee-
seen ja julisti, että se oli ”elävän Herran ja Vapahtajan, Jeesuksen
Kristuksen, evankeliumin sydänveri”.² Tämä turvaaminen, van-
hin Neal A. Maxwell kahdentoista apostolin koorumista on sano-
nut, ”oli selkeästi osa tämän hyvin erityislaatuisen miehen luon-
teenlaatua”.³ Presidentti Kimball suhtautui vastuuseensa kirkon
presidenttinä vakavasti tietäen, että hän oli maan päällä ainoa
ihminen, jolla oli valtuus saada ilmoitusta kirkkoa varten. Hän

"Joka ilta ja aamu polvistun rukoilemaan syvällisen vilpittömästi, että Herra innoittaa minua ja ilmoittaa minulle, mihin suuntaan minun tulisi kulkea ja mitä minun tulisi sanoa tämän kirkon jäsenille."

todisti: ”Tiedän, että Herra on kutsunut minut tähän asemaan. Tiedän, että on kenties olemassa suurempia profeettoja kuin minä, mutta toivon tekeväni kaiken voitavani Herran työn eteenpäin viemiseksi, kuten Hän haluaa sen tehtävän. Joka ilta ja aamu polvistun rukoilemaan syvällisen vilpittömästi, että Herra innoittaa minua ja ilmoittaa minulle, mihin suuntaan minun tulisi kulkea ja mitä minun tulisi sanoa tämän kirkon jäsenille.”⁴

Koko sen ajan, jolloin hän palveli kirkon presidenttinä, hän sai ilmoituksia pyhien opastamiseksi. Tunnetuin kaikista näistä ilmoituksista tuli kesäkuussa 1978, jolloin Herra ilmoitti hänelle sekä hänen veljilleen ensimmäisessä presidenttikunnassa ja kahdentoista apostolin koorumissa, että ne pappeuden siunaukset, jotka oli evätty eräiltä, olivat nyt kaikkien kelvollisten kirkon jäsenten saatavilla (ks. VJ 2). Tämä ilmoitus tuli sen jälkeen kun muut kirkon presidentit olivat vuosia pohtineet asiaa ja rukoilleet sen johdosta.

Julkisuudessa presidentti Kimball ei puhunut paljonkaan tästä ilmoituksesta. Sen sijaan hän puhui hieman siitä, kuinka hän itse oli valmistautunut sen vastaanottamiseen, ja silloin tällöin hän kertoi, mitä ajatteli siitä:

”Tiesin, että edessämme oli jotakin äärimmäisen tärkeää monille Jumalan lapsille. Tiesin, että me voisimme saada ilmoituksia Herralta vain olemalla kelvollisia ja olemalla valmiita saamaan ne sekä valmiita hyväksymään ne ja toteuttamaan ne käytännössä. Päivästä toiseen menin yksin hyvin syvällisellä ja vakavalla mielellä temppelein ylähuoneisiin, ja siellä avasin sydämeni ja tarjouduin tekemään kaikkeni asian etenemisen hyväksi. Halusin tehdä sen, mitä Herra halusi. Puhuin Hänelle asiasta ja sanoin: ’Herra, haluan vain sitä, mikä on oikein. Me emme laadi suunnitelmia edetäksemme suurieleisesti. Haluamme vain sitä, mitä Sinä haluat, ja haluamme sitä silloin kun Sinä sitä haluat emmekä ennen sitä.’”⁵

Ne meistä, jotka tänä aikana on hyväksytty profeetoiksenne, näkijöiksenne ja ilmoituksensaajiksenne, tunsivat keväällä 1978 jokseenkin samalla tavalla kuin alkukirkon johtavat veljet, kun tuli ilmoitus siitä, että ’muihin kansoihin kuuluvilla on sama oikeus perintöön kuin juutalaisillakin – ja heitä koskee nyt sama lupaus,

kun evankeliumi on johtanut heidät Kristuksen Jeesuksen yhteyteen' (Ef. 3:6). Paavali sanoi näin: 'Sitä ei menneiden sukupolvien aikana annettu ihmisten tietoon, mutta nyt Henki on ilmoittanut sen Kristuksen pyhille apostoleille ja profetoille' (Ef. 3:5).

Meillä oli ihmeellinen kokemus, kun Herra osoitti selvästi, että oli tullut aika, jolloin kaikki kelvolliset miehet ja naiset kaikkialla voivat olla kanssaperillisiä ja saada osakseen evankeliumin täydet siunaukset. Vapahtajan erityisenä todistajana haluan teidän tietävän, että olen tuntenut olevani hyvin lähellä Herraa ja taivaallista Isääme käydessäni lukuisia kertoja temppelein ylähuoneissa ja ollessani siellä joinakin päivinä useita kertoja yksin. Herra teki minulle erittäin selväksi sen, mitä oli määrä tehdä. Me emme odota maailman ihmisten ymmärtävän sellaisia asioita, sillä he esittävät aina kärkkäästi omaa järkeilyään tai suhtautuvat varauksin jumalalliseen ilmoitukseen."⁶

Sen lisäksi että presidentti Kimball todisti, että ilmoitus ohjaa kirkon johtajien päätöksiä, hän opetti, että me kaikki voimme saada ilmoitusta elämämme opastukseksi ja vahvistukseemme tehtävissämme. Hän on sanonut: "Ilmoituksen siunaus on sellainen, että kaikkien tulisi tavoitella sitä".⁷

Spencer W. Kimballin opetuksia

Isä Jumala ja Jeesus Kristus haluavat innokkaasti olla yhteydessä ihmiskuntaan.

Joku on sanonut, että me elämme aikana, jolloin Jumala, jos Jumala on olemassa, on päättänyt vaieta, mutta Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkko julistaa maailmalle, etteivät Isä ja Poika ole vaiti. He puhuvat ja pitävät yhteyttä sen mukaan kuin on hyväksi ja tarpeen ja ilmaisevat jatkuvasti halukkuutensa, oikeammin innokkuutensa, ylläpitää yhteyttä ihmisiin.⁸

Eräs teologi väitti, että ihmisen on mahdotonta löytää Jumalaa tai tuntea Jumalaa. Se on kuin sanoisi: "En ole milloinkaan kiivennyt Araratvuorelle, eikä kukaan siksi voi kiivetä Araratille, tai en ole milloinkaan uinut Adrianmeren kirkkaissa ja lämpimissä vesissä, eikä Adrianmerta siksi ole olemassakaan, tai en ole milloinkaan

nähty villieläimiä Krügerin luonnonpuistossa, eikä Krügerin luonnonpuistoa siksi ole olemassakaan, tai olen aina ollut terve, ja siksi tuskan, jota ihmiset väittävät tunteneensa, täytyy olla heidän mielikuvituksensa tuotetta. En ole milloinkaan ollut avaruuslenolla, eikä kukaan siksi voi kiittää avaruuden halki.”

Millä tavoin erilaista sitten on sanoa, että en ole milloinkaan kuullut enkä nähnyt Jumalaa, eikä kukaan ihminen siksi ole milloinkaan nähnyt eikä kuullut Jumalaa eikä vaeltanut Hänen kanssaan. Kuinka ylimielistä ja pöyhkeää kenenkään ihmisen onkaan sanoa, ettei Jumalaa voi lähestyä, ettei Häntä voi tuntea, ettei Häntä voi nähdä, ettei Häntä voi kuulla, koska sanoja itse ei ole valmistautunut siihen.⁹

Pidettäköön mielessä, ettei Jumalaa voi löytää yksistään etsimällä ja ettei Hänen evankeliumiaan voi ymmärtää eikä arvostaa pelkästään tutkimalla, sillä kukaan muu ei voi tuntea Isää eikä Poikaa kuin ”se, jolle Poika tahtoo hänet ilmoittaa” (Luuk. 10:22). Jonakin päivänä joko ajassa tai iankaikkisuudessa epäilijä saa surukseen huomata, että hänen itsekeskeisyytensä on ryöstänyt häneltä paljon iloa ja kasvua.¹⁰

Olemme iloisia tiedostamme, että tämän maailmankaikkeuden Jumala on ilmoituksen Jumala. Herra ilmoittaa mielensä ja tahtonsa maan päällä oleville lapsilleen. Jos etsimme sitä, Hän ilmoittaa itseään yhä enemmän ja yhä suuremmissa täyteydessä, ja me käsitämme Häntä niin hyvin kuin kuolevaisen ihmisen on mahdollista Jumalaa käsittää. Me emme voi palvella itse luomaamme olentoa emmekä mielikuvituksemme tuotteita. Me palvelemme olentoa, joka elää, joka on luonut, joka ilmoittaa meille, millainen luonne ja millaisia ominaisuuksia Hänellä on ja kuinka suuri Hänen olemuksensa on.¹¹

Ei Isä Elohim eikä Poika Jehova vieraannuta itseään ihmislapsista. He itse, ihmiset, erottavat pois itsensä, mikäli vieraantumista tapahtuu. Sekä Isä että Poika puhuisivat mielellään ihmisten kanssa ja olisivat mielellään yhteydessä ihmisiin. – –

Kaikista niistä jumalista huolimatta, joita ihmiset itselleen tekevät, ja siitä aiheutuneesta sekaannuksesta huolimatta elävä ja tosi Jumala on taivaassaan ja on lastensa tavoitettavissa.¹²

Vaikka jotkut ilmoitukset ovat näyttäviä, useimmat tulevat syvällisinä vaikutelmina mieleen ja sydämeen.

Meidän aikanamme, samoin kuin menneinä aikoina, monet ihmiset olettavat, että jos ilmoitusta olisi, se tulisi pelkoa herättävällä, maata järjestyttävällä ja näyttävällä tavalla. Monien on vaikea uskoa ilmoituksiksi niitä monia Mooseksen ajan, Joosefin ajan ja meidän oman aikamme ilmoituksia, jotka tulevat profetoille syvällisinä, vääjäämättöminä vaikutelmina asettuen profetaan mieleen ja sydämeen kuin kaste taivaasta tai kuin aamun sarastus, joka karkottaa yön pimeyden.

Jos ihminen odottaa jotakin näyttävää, hän ei kenties ole täysin valpas huomaamaan ilmoitetun tiedon jatkuvaa virtaa. Sanon mitä syvimmällä nöyryydellä mutta myös sielussani palavan todistuksen valtuudella ja voimalla, että palautuksen profetasta lähtien aina oman aikamme profettaan asti yhteyslinja on ollut katkeamaton, että valtuus on jatkuvaa, että kirkas ja läpitukeva valo loistaa edelleen. Herran äänen kaiku on jatkuva sävel ja jyri-sevä vetoisuus.¹³

Ilmoitus ei aina tarkoita ”vaeltamista Jumalan kanssa” eikä näkemistä ”kasvoista kasvoihin” eikä puhetta ”huuililta korvaan”. Ilmoitusta on monenlaista – osa enemmän ja osa vähemmän näyttävää.¹⁴

Jotkut ilmoitukset tulevat unina. Useimmat unemme ovat häilyväisiä, eikä niillä ole mitään merkitystä, mutta Herra käyttää unia myös kansansa valistamiseen. – Nebukadnessar näki unen (ks. Dan. 2). Se oli voimallinen, ja hän unohti sen, mutta Daniel palautti kuninkaan unen hänen mieleensä ja tulkitsi sen. Herra ilmoitti sen Danielille erityisestä syystä.

Pietari näki unessa purjekankaan laskeutuvan taivaasta täynnä kaikenlaisia eläimiä ja nelijalkaisia, ja sillä oli aivan erityinen merkitys (ks. Ap. t. 10:9–35). –

Paavali sai suuressa kokemuksessaan samanlaisen ilmoituksen unessa. ”Yöllä Paavali näki näyn.” Ja hän sai ohjeita, jotka olivat välttämättömiä hänelle ja valtakunnalle. (Ap. t. 16:9.) –

Muitakin näyttäviä ilmoituksia on mainittu. Oli Moronin, henkilön, ylösnoussheen olennon, tulo takaisin tuomaan suurenmoinen aikakirja Amerikan muinaisista asukkaista, ja evankeliumin palautus. – –

Sitten tuli Johannes Kastaja, jonka kuningas oli mestauttanut heikkona hetkenään – – [sitten] Pietari, Jaakob ja Johannes. – – Siten tuli askel askeleelta kaiken palautus, ja se kaikki tapahtui ilmoituksen, näkyjen, unien tai syvällisten vaikutelmien kautta.

Kaikki pyhien kirjoitusten ilmoitukset eivät ole tulleet näyttävien ilmoitusten kautta. Kun luette Vanhaa testamenttia, huomaatte, että Herra puhuu. Hän puhui Jesajalle, Jeremialle ja muille, mutta ne eivät aina olleet henkilökohtaisia ilmestymisiä. Ne olivat paljon Enosin kokemuksen kaltaista, sillä kun luette Enosin kirjaa Mormonin kirjasta, hän oli paastonnut ja rukoillut ja tavoitteli ja pyysi tietoa ja erityisesti anteeksiantoa synneistään: ”Ja kamppaillessani näin hengessä, katso, Herran ääni tuli jälleen mieleeni sanoen” (En. 10). Monen monet ilmoitukset ovat tulleet tuolla tavalla.

Ilmoitusta on siis tullut toisinaan taivaallisten olentojen todellisen henkilökohtaisen ilmestymisen kautta – – mutta useimmat profeetta Joseph Smithin ilmoitukset tässä pyhässä aikakirjassa, Opissa ja liitoissa, eivät ole tulleet sillä tavalla. Ne ovat tulleet syvällisinä vaikutelmina.¹⁵

Useimmat muistiin kirjoitetut ilmoitukset Opissa ja liitoissa sekä Raamatussa ovat olleet syvällisiä tunteita ja vaikuttavaa tietoisuutta ylhäältä tulevista ohjeista. Tämä on sellaista ilmoitusta, jota ihmiset saavat usein omiin tarpeisiinsa.¹⁶

Toisinaan emme huomaa [ilmoituksia], kun niitä tulee. Me rukoilemme ja rukoilemme ja rukoilemme viisautta ja arvostelukykyä, ja sitten meistä tuntuu jotenkin siltä, että meidän pitäisi mennä juuri tähän suuntaan. Siinä on ilmoitusta. Herra vastaa näihin teidän esittämiinne kysymyksiin.¹⁷

Millaisella kielellä Herra puhuu meille? Herra neuvoi profeetta Joseph Smithin välityksellä Oliver Cowderya, joka mietti, oliko hän saanut rukouksiinsa vastauksen:

Enosin tavoin me buomaamme, että ilmoitus tulee usein hiljaa, ilman näyttäviä ilmestyksiä.

”Totisesti, totisesti minä sanon sinulle: Jos haluat lisätodistuksen, muistele yötä, jolloin huusit minun puoleeni sydämässäsi, jotta saisit tietää totuuden näistä asioista.

Enkö minä puhunut asiasta rauhaa sinun mieleesi? Minkä suuremman todistuksen voit saada kuin todistuksen Jumalalta?” (OL 6:22–23.)¹⁸

**Herra ilmoittaa tahtonsa kirkolle
elävien profettojen kautta.**

Kaikkein kiitollisimpia meidän pitäisi nykyisin olla siitä, että taivaat ovat todellakin avoinna ja että Jeesuksen Kristuksen palautettu kirkko on perustettu ilmoituksen kalliolle. Jatkuva

ilmoitus on todella elävän Herran ja Vapahtajan, Jeesuksen Kristuksen, evankeliumin todellista sydänverta.”¹⁹

Muinaisen Amerikan tärkeät ja mittaamattoman arvokkaat aika-kirjat, joissa on Kristuksen opetuksia ja toinen todistus Hänen jumalallisuudestaan, muodostavat Mormonin kirjan, jonka me julistamme olevan jumalallinen pyhä kirjoitus Raamatun ajoilta ja tukevan Raamattua.

Vuoden 1820 [Joseph Smithin ensimmäisen näyn] jälkeen on tullut jatkuvasti uusia pyhiä kirjoituksia, joihin sisältyvät ne lukemattomat ja tärkeät ilmoitukset, joita virtaa loppumattomasti Jumalalta Hänen maan päällä oleville profeetoilleen. Monia näistä ilmoituksista on kirjoitettu muistiin erääseen toiseen pyhään kirjaan nimeltään Oppi ja liitot. Meidän myöhempien aikojen pyhien pyhiä kirjoituksia täydentää Kallisarvoinen helmi, aikakirja joka sisältää ilmoituksia sekä muinaisten ja nykyisten profeettojen käännettyjä kirjoituksia.

On olemassa ihmisiä, jotka luulevat, että näiden pyhien aika-kirjojen painamisen ja sitomisen myötä profeetat olisivat loppuneet, mutta me todistamme maailmalle jälleen, että ilmoitus jatkuu ja että kirkon holveissa ja arkistoissa on näitä ilmoituksia, joita tulee kuukausittain ja päivittäin. Me todistamme myös, että siitä lähtien kun Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkko vuonna 1830 perustettiin, on ollut ja tulee edelleen olemaan aina aikojen loppuun asti profeetta, jonka Jumala ja Hänen kansansa tunnustaa ja joka edelleen ilmoittaa Herran mielen ja tahdon.²⁰

”Kun [kirkon johtajat] – rukouksen ja paaston jälkeen tekevät tärkeitä ratkaisuja, kun luodaan uusia lähetyksenttiä ja uusia vaarvoja, kun otetaan käyttöön uusia toimintamalleja ja menettelytapoja, sellaisia uutisia pidetään itsestäänselvyyksinä ja niiden ajatellaan mahdollisesti perustuvan pelkästään ihmisten laskelmiin. Mutta niille, jotka istuvat lähipiireissä ja kuulevat profeetan rukoukset sekä Jumalan miehen todistuksen; niille, jotka näkevät hänen pohdintojensa neuvokkuuden ja hänen päätöksensä ja lausuntojensa tarkkanäköisyyden, heille hän todella on profeetta. Kun kuulee hänen päättävän tärkeät uudet esitykset sellaisilla ylevillä ilmauksilla kuin ”tämä on Herralle mieleen”,

”tuo on oikea päätös”, ”taivaallinen Isämme on puhunut”, se tarkoittaa ehdotonta tietämistä.²¹

Ilmoitus ei ole lakannut eikä lakkaa. Tämä Jumalan valtakunta on pystytetty ajan loppua varten, niin ettei sitä enää milloinkaan revitä maahan eikä anneta toiselle kansalle. Se on jatkuva ohjelma ja kasvaa eikä suinkaan pienene. Sen opit ovat sangen vakiintuneita, mutta kasvun ja laajenemisen vuoksi on suotu parempia tapoja opettaa evankeliumia kaikkialla maailmassa. Lisää palvelijoita kutsutaan kasvavaan työhön suuressa maailmassa. Ilmoitus ja muut ihmeet eivät milloinkaan lakkaa, ellei usko lakkaa. Siellä missä on riittävästi uskoa, ne jatkuvat.

Profeetta Mormon on varoittanut: ”Niin, voi sitä, joka kieltää Herran ilmoitukset ja joka sanoo, ettei Herra enää toimi ilmoituksen tai profetian tai lahjojen tai kielten tai parantamisten tai Pyhän Hengen voiman kautta!” (3. Nefi 29:6.)²²

Todistan, että kirkko etenee Jumalan ilmoitusten kautta, joita Hän antaa sen jumalallisesti kutsutuille johtajille. Kaikkivaltias on tämän kansan kanssa.²³

**Kun me pidämme käskyt, uskomme ja rukoilemme
vilpittömästi, me olemme kelvollisia saamaan
henkilökohtaista ilmoitusta.**

Ilmoituksen siunaus on sellainen, että kaikkien tulisi sitä tavoitella. Vanhurskaat miehet ja naiset havaitsevat, että heillä on ilmoituksen henki, jonka avulla he voivat johtaa perhettään ja joka auttaa heitä heidän muissa tehtävissään. Mutta meidän on – – pyrittävä tulemaan kelvollisiksi saamaan tällaista ilmoitusta panemalla elämämme järjestykseen ja tutustumalla Herraan keskustelemalla Hänen kanssaan usein ja säännöllisesti.²⁴

Herra ei tyrkytä itseään ihmisille, ja elleivät he usko, he eivät saa ilmestystä. Jos he tyytyvät jättäytymään omien rajallisten päätelmiensä ja tulkintojensa varaan, niin Herra tietenkin jättää heidät heidän valitsemansa kohtalon huomaan. – –

Samat ilmoitukset, näyt, parantamiset ja kielten lahjat ovat kaikki saatavilla nykyisin kuten minä tahansa muuna aikana, edellyttäen että on tarvittavaa uskoa.²⁵

"Herra antaa sinulle vastauksen kysymyksiisi ja rukouksiisi, jos kuuntelet."

Kaikkivaltias on tämän kansan kanssa. Me saamme kaikki tarvitsemamme ilmoitukset, jos me teemme velvollisuutemme ja noudatamme Jumalan käskyjä. – –

Muistakaa:

Jos on näkeviä silmiä, on innoittavia näkyjä.

Jos on kuulevia korvia, on koettavia ilmoituksia.

Jos on olemassa ymmärtäväisiä sydämiä, tietäkää, ettei Kristuksen evankeliumin korotukseen vieviä totuuksia enää kätketä ja etteivät ne enää ole salaperäisiä ja että kaikki vakavat etsijät voivat tuntea Jumalan ja Hänen ohjelmansa.²⁶

Heidän taivaallinen Isänsä, joka on antanut lapsilleen vapaan tahdon, taivuttelee ja johdattaa heitä mutta odottaa heidän ylös ojennettuja käsiään, heidän rukouksiaan, sitä että he lähestyvät Häntä vilpittömästi. – –

Herra on innokas näkemään heidän enimmäiset heräävät toiveensa ja heidän alkavat pyrkimyksensä päästä pois pimeydestä.

Suotuaan päättämisen vapauden Hänen täytyy sallia ihmisen hapuilla tietään kunnes hän pääsee valoon. Mutta kun ihminen alkaa tuntea nälkää, kun hänen käsivartensa alkavat ojentua, kun hänen polvensa alkavat taipua ja hänen äänensä selkeytyy, silloin – ei sitä ennen – Herra avaa uudet näköalat, vetää sivuun väli-verhon ja antaa ihmisille mahdollisuuden astua epävarmasta kompastelusta hämärässä varmuuteen taivaallisessa valossa.²⁷

Jos ihminen nousee polviltaan lausuttuaan pelkkiä sanoja, hänen pitäisi laskeutua takaisin polvilleen ja pysyä polvillaan, kunnes hän on päässyt yhteyteen Herran kanssa, joka on hyvin halukas siunaamaan, mutta koska ihmiselle on annettu vapaa tahto, Hän ei tyrkytä itseään tuolle ihmiselle.²⁸

Haluatko johdatusta? Oletko rukoillut Herralta innoitusta? Haluatko tehdä oikein vai haluatko tehdä mitä haluat, olipa se oikein tai ei? Haluatko tehdä sitä, mikä on sinulle parhaaksi ajan mittaan, vai sitä, mikä sillä hetkellä näyttää haluttavammalta? Oletko rukoillut? Kuinka paljon olet rukoillut? Kuinka olet rukoillut? Oletko rukoillut kuten maailman Vapahtaja Getsemanessa, vai oletko pyytänyt sitä, mitä haluat, riippumatta siitä, onko se oikein? Sanotko rukouksissasi: ”Tapahtukoon Sinun tahtosi”? Sanoitko: ”Taivaallinen Isä, jos innoitat minua ja annat minulle varmuuden siitä, mikä on oikein, minä teen niin kuin on oikein”? Vai rukoilitko: ”Anna minulle, mitä tahdon, tai otan sen joka tapauksessa”? Sanoitko: ”Taivaallinen Isä, rakastan Sinua, uskon Sinuun, tiedän, että olet kaikkietävä. Olen rehellinen. Haluan vilpittömästi tehdä oikein. Tiedän, että voit nähdä lopun alusta asti. Voit nähdä tulevaisuuden. Sinä pystyt näkemään, tulenko minä olemaan tässä esittämässäni tilanteessa rauhallinen vai levoton, onnellinen vai murheellinen, menestyvä vai epäonnistunut. Kerro minulle, rakas taivaallinen Isä, niin minä lupaan tehdä, mitä käsket minun tehdä.” Oletko rukoillut tuolla tavalla? Eikö se sinusta olisikin viisasta? Oletko kyllin rohkea rukoilemaan niin?²⁹

Herra antaa sinulle vastauksen kysymyksiisi ja rukouksiisi, jos kuuntelet. Ei sen kaiken tarvitse tulla profeetan kautta. – – Vaan kaikki ihmiset, jos he ovat kyllin kelvollisia ja kyllin lähellä Herraa, voivat saada ilmoituksia.³⁰

Opiskelu- ja opetusehdotuksia

Harkitse näitä ideoita, kun tutkit lukua tai valmistaudut opettamaan. Katso lisää apua sivuilta V–IX.

- Kertaa kertomus siitä, kuinka presidentti Kimball sai ilmoituksen pappeudesta vuonna 1978 (s. 255–256). Presidentti Kimballin kokemuksen eräät piirteet tuon ilmoituksen yhteydessä olivat ainutlaatuisia, mutta mitä sellaisia piirteitä siinä oli, jotka ovat yhteisiä kaikille pyrkimyksillemme saada ilmoitusta? Kuinka me voimme seurata Hänen esimerkkiään?
- Kertaa osio, joka alkaa sivulta 256. Mitä sanoisit ystävällesi, joka väittää, että Jumala ei puhu? Mistä pyhien kirjoitusten kohdista tai kokemuksista voisit kertoa auttaaksesi ystävääsi?
- Millä eri tavoilla ilmoitus voi tulla? (Katso esimerkkejä sivuilta 258–260.) Presidentti Kimball opetti, että useimmat ilmoitukset tulevat syvällisinä vaikutelmina eivätkä näyttävinä ilmestyksinä. Mistä voimme tietää, onko jokin ajatus tai tunne tullut Herralta? (Ks. s. 259–260.)
- Miksi me tarvitsemme eläviä profeettoja pyhien kirjoitusten lisäksi? (Katso esimerkkejä sivuilta 260–262.) Mitä siunauksia sinä olet saanut kirkon presidentin saamien ilmoitusten kautta?
- Mitä neuvoja antaisit ihmiselle, joka etsii Herran johdatusta? (Ks. s. 262–264.)

Aiheeseen liittyviä pyhien kirjoitusten kohtia: 1. Kun. 19:9–12; Moroni 10:3–5; OL 1:38; 8:2–3; 43:1–4; 76:5–10

Viiiteet

1. Julkaisussa Oscar W. McConkie, *Aaronic Priesthood*, 1977, s. 13.
2. Julkaisussa Conference Report, huhtikuu 1977, s. 113 tai *Ensign*, toukokuu 1977, s. 76.
3. "Spencer, the Beloved: Leader-Servant", *Ensign*, joulukuu 1985, s. 17.
4. Julkaisussa Conference Report, Guatemala City Guatemala Area Conference 1977, s. 24.
5. *The Teachings of Spencer W. Kimball*, toim. Edward L. Kimball, 1982, s. 451; ks. myös *Perintömme*, 1996, s. 126.
6. "Vapahtaja – elämämme keskus", *Valkeus*, joulukuu 1979, s. 5.
7. "Aabrahamin esimerkki", *Valkeus*, joulukuu 1975, s. 3.
8. *Faith Precedes the Miracle*, 1972, s. 65–66.

9. Promootiopuhe, Brigham Youngin yliopisto, 27. toukokuuta 1966; ks. *Church News*, 4. kesäkuuta 1966, s. 12.
10. Julkaisussa Conference Report, lokakuu 1944, s. 44.
11. *The Teachings of Spencer W. Kimball*, s. 7–8.
12. Julkaisussa Conference Report, huhtikuu 1964, s. 93, 94 tai *Improvement Era*, kesäkuu 1964, s. 496.
13. Ks. ”Ilmoitus: Herran sana profectoilleen”, *Valkeus*, lokakuu 1977, s. 87–88.
14. Julkaisussa Conference Report, lokakuu 1966, s. 23 tai *Improvement Era*, joulukuu 1966, s. 1 106.
15. *The Teachings of Spencer W. Kimball*, s. 455–456.
16. *Faith Precedes the Miracle*, s. 30.
17. *The Teachings of Spencer W. Kimball*, s. 454.
18. Ks. ”Rukoilkaa alati”, *Valkeus*, maaliskuu 1982, s. 5.
19. Ks. ”Ilmoitus: Herran sana profectoilleen”, s. 86.
20. Ks. ”Ilmoitus: Herran sana profectoilleen”, s. 87.
21. ” – To His Servants the Prophets,” *Instructor*, elokuu 1960, s. 257; ks. myös Alma P. Burton, ”Seuratkaa veljiä”, *Valkeus*, toukokuu 1973, s. 185.
22. ”Gospel Forum: Continuing Revelation”, *Ensign*, helmikuu 1971, s. 21.
23. *Faith Precedes the Miracle*, s. 46.
24. Ks. ”Aabrahamin esimerkki”, s. 3.
25. Julkaisussa Conference Report, lokakuu 1966, s. 22, 23 tai *Improvement Era*, joulukuu 1966, s. 1 106; ks. myös ”Ilmoitus: Herran sana profectoilleen”, s. 87.
26. Julkaisussa Conference Report, lokakuu 1966, s. 26 tai *Improvement Era*, joulukuu 1966, s. 1 108.
27. Julkaisussa Conference Report, Munich Germany Area Conference 1973, s. 74–75.
28. *The Teachings of Spencer W. Kimball*, s. 124.
29. *The Teachings of Spencer W. Kimball*, s. 123–124.
30. *The Teachings of Spencer W. Kimball*, s. 455.

Lauman paimenet

*Profeetan ja muiden kirkon johtajien tukemisessa
ja heidän seuraamisessaan on turvaa.*

Spencer W. Kimballin elämänvaiheita

Presidentti Spencer W. Kimball opetti usein, että on tärkeää tukea kirkon johtajia paikallistasolla ja koko kirkon tasolla. Hän muisteli huhtikuun 1978 yleiskonferenssin pappeuskokouksessa, mitä hän nuoruudessaan ajatteli kustakin miehestä, joka oli palvellut hänen piispanaan: ”Meillä oli aina hyvä piispa. Me rakastimme heitä aina. Meillä oli piispa Zundel ja piispa Moody ja piispa Tyler ja piispa Wilkins. Minä rakastin kaikkia piispojani. Toivon kaikkien nuorten veljeni rakastavan piispaansa kuten minä rakastin.”¹

Eräässä toisessa puheessa hän sanoi: ”Muistan, kuinka poikaisena tulín Arizonasta tähän [Suolajärven] tabernaakkeliin isäni kanssa ollaksemme läsnä yleiskonferenssissa. Minusta oli jännittävää kuulla kaikkien johtavien veljien puhuvan. – – Minua sykkähdytti kuulla heidän sanojaan, ja minä otin heidän varoituksensa vakavasti jo nuorena miehenä. Nämä miehet kuuluvat Jumalan profeettojen joukkoon aivan samoin kuin Mormonin kirjan ja Raamatun profeetat.”²

Presidentti Kimball ilmaisi usein arvostavansa jäsenten auliutta tukea häntä ja muita kirkon johtajia: ”Menenpä minne tahansa, kohtaan aina rakkautta ja ystävällisyyttä, ja siitä olen nöyrästi kiitollinen. Se on mannaa sielulleni. Teidän rukouksenne ja rakkautenne tukevat minua. Herra kuulee rukouksenne ja siunaa minua ja johtavia veljiä terveydellä ja voimalla ja ohjaa meitä Hänen valtakuntansa asioiden hoitamisessa täällä maan päällä. Kaikesta tästä me kaikki olemme syvästi kiitollisia.”³ Hän puhui myös siitä rakkaudesta, jota hän ja muut kirkon johtajat tuntevat pyhiä kohtaan: ”Rakastamme teitä jäseniä ja toivomme

*Presidentti Kimball tervehtii ihmisiä tullessaan
Suolajärven tabernaakkelissa pidettyyn yleiskonferenssiin.*

teille täyttä kehitystä ja iloa sekä onnea, joiden tiedämme tulevan vain noudattamalla Jumalan kehotuksia sellaisina kuin niitä julistetaan Hänen profeettojensa ja johtajiensa kautta.”⁴

Spencer W. Kimballin opetuksia

Herra johtaa kirkkooan jumalallisesti nimitettyjen johtajien kautta.

Mestari ja Vapahtaja, itse Herra Jeesus Kristus, on tämän kirkon pää kaikessa majesteettisuudessaan ja kirkkaudessaan. Hän johtaa toimiaan jumalallisesti asetettujen ja hyväksytyjen profeettojensa ja apostoliensa kautta.⁵

Jeesuksen Kristuksen kirkon asioita hoitavat kirkon presidenttikunta ja kaksitoista apostolia, joiden apuna on useita muita johtavia auktoriteetteja, ja niitä hoidetaan myös vaarnan- ja lähetysjohtajien sekä piispojen välityksellä. Nämä miehet ovat lauman paimenia. Herra on asettanut heidät johtamaan valtakuntaansa maan päällä, ja Hän on antanut heille valtuuden ja vastuun, kullekin omassa piirissään. Hän on antanut näille miehille Melkisedekin pappeuden, joka on Hänen oma ihmisille annettu voimansa ja valtuutensa. Hän tunnustaa ja vahvistaa näiden valitujen ja voideltujen palvelijoiden teot.⁶

Todistukseni teille on, että tämän Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkon johtajat on jumalallisesti kutsuttu ja erotettu tehtäviinsä johtamaan profetian hengen kautta, kuten muidenkin taloudenhoitokausien aikana on tapahtunut.⁷

Herra on antanut jokaiselle tämän kirkon jäsenelle kolmen tason johtajia: piispa tai seurakunnanjohtaja, vaarnanjohtaja tai lähetysjohtaja ja johtavat auktoriteetit. Nämä johtajat ovat luotettavia. Yksi heistä saattaa olla rajallinen tiedoiltaan, kasvatukseltaan tai koulutukseltaan, mutta hän on oikeutettu Herran ilmoituksiin kansaansa varten, ja hänellä on avoin kanava itse Jumalaan.⁸

Ristiinnaulitsemisestaan lähtien Vapahtaja on kutsunut kymmeniätuhansia miehiä vastuullisiin tehtäviin, eikä yksikään näistä ole ollut täydellinen, mutta kuitenkin he kaikki ovat Herran kutsuja ja niiden, jotka haluavat olla Herran opetuslapsia, tulee kannattaa ja tukea heitä. Se on evankeliumin todellista henkeä.⁹

Valitut, hyväksytyt, asetetut johtajat suojelevat meitä kavalilta ja petollisilta ihmisiltä [ks. Ef. 4:14]. Ihmistä ei voida milloinkaan pettää, jos hän suojelee itsensä sokealta ja turmeltuneelta oppaalta seuraamalla Henkeä ja kirkon asianmukaisia johtajia.¹⁰

Ketkään eivät ole innokkaampia kuin johtavat veljet tämän kirkon johdossa ottamaan vastaan sellaista opastusta kuin Herra heille antaa ihmiskunnan ja kirkon kansan hyväksi.¹¹

Tiedän, että Herra on yhteydessä profeettoihinsa ja että Hän ilmoittaa nykyaikana totuutensa palvelijoilleen samalla tavalla kuin Aadamin ja Abrahamin ja Mooseksen ja Pietarin ja Josephin ja lukemattomien muiden päivinä kautta aikojen. Jumalan valon ja totuuden sanomia annetaan ihmiselle aivan varmasti nyt kuten kaikkien muidenkin taloudenhoitokausien aikana.¹²

Profeetat opettavat samanlaisia asioita.

Jotkut voivat ihmetellä, miksi johtavat auktoriteetit puhuvat samoista asioista konferenssista konferenssiin. Kun tutkin profeettojen sanoja kautta vuosisatojen, heidän mallinsa on hyvin selvä. Me opetamme ihmisille Alman sanoin ilmaistuna ”ikuista vihaa syntii ja pahuutta vastaan”. Me saarnaamme ”parannusta ja uskoa Herraan Jeesukseen Kristukseen” (Alma 37:32, 33). Me ylistämme nöyryyttä. Me yritämme opettaa ihmisiä ”vastustamaan Perkeleen jokaista kiusausta uskollaan Herraan Jeesukseen Kristukseen” (Alma 37:33). Me opetamme jäseniämme ”olemaan koskaan väsymättä hyviin tekoihin” (Alma 37:34).

Profeetat puhuvat samoista asioista, koska meillä on pohjimiltaan samoja ongelmia. Veljet ja sisaret, ratkaisut näihin ongelmiin eivät ole muuttuneet. Kelvoton olisi sellainen majakka, joka antaisi erilaisia opastusmerkkejä kullekin satamaan tulevalle laivalle. Kelvoton olisi sellainen vuoristo-opas, joka kyllä tuntisi turvallisen reitin ylös vuorenrintettä mutta veisi luottavaiset asiakkaansa ylös arvaamattomia ja vaarallisia polkuja, joilta kukaan matkalainen ei palaa.¹³

Me kirkon johtajat emme voi joka kerta teitä opettaessamme tarjota uutta ja kiehtovaa reittiä takaisin taivaallisen Isämme eteen. Reitti on aina sama. Sen tähden kannustusta täytyy usein antaa

samoista asioista ja varoituksia täytyy toistaa. Totuus ei muutu vähemmän tärkeäksi tai vähemmän todeksi vain siitä syystä, että sitä toistetaan. Päinvastoin.¹⁴

Voin kuvitella, että jos itse Herra seisoisi Öljymäellä opettamassa kansaa, Hän puhuisi jokseenkin samoista asioista kuin [konferensseissamme] on sanottu ja tullaan sanomaan. Voin kuvitella, että jos Hän seisoisi Galileanjärven rannalla ja vedessä olisi veneitä ja ihmisiä seisoisi Hänen ympärillään, että Hän puhuisi hyvin paljon samoja asioita: eläkää Jumalan käskyjen mukaan, pitäkää itsenne tahrattomina, niin ettei maailma saastuta, ja eläkää jokaisesta käskystä, jonka Jumala on meille antanut. Niin Hän sanoisi, ja niinpä Hän sanoo nämä asiat nyt palvelijoidensa kautta.¹⁵

Profeetat on usein hylätty tai torjuttu heidän omiana aikanaan.

Kun maailma on seurannut profeettoja, se on mennyt eteenpäin; kun se on sivuuttanut heidät, seurauksena on ollut pysähtyneisyys, orjuus, kuolema.¹⁶

Jopa kirkossa monet ovat taipuvaisia koristelemaan eilispäivän profeettojen hautoja ja mielessään kivittämään eläviä profeettoja [ks. Matt. 23:29–30, 34].¹⁷

Älkäämme tehkö muinoin eläneiden ihmisten virhettä. Lukemattomat nykyajan lahkot uskovat abrahameihin, mooseksiin ja paavaleihin mutta kieltäytyvät uskomasta tämän päivän profeettoihin. Myös muinoin ihmiset saattoivat hyväksyä aikaisemmat profeetat mutta kielsivät ja kirosivat aikalaisensa.¹⁸

Vuosisatojen kuluessa on esitetty erilaisia tekosyitä näiden jumalisten sanansaattajien [elävien profeettojen] hylkäämiseen. Profeetta on hylätty siitä syystä, että hän oli kotoisin syrjäisestä paikasta. ”Voiko Nasaretista tulla mitään hyvää?” (Joh. 1:46.) Jeesukselta kysyttiin myös: ”Eikö hän ole se rakennusmiehen poika?” (Matt. 13:55.) Tavalla tai toisella karkein pyhien profeettojen hylkäämistapa on ollut tekosyyn löytäminen, miten väärän tai mielettömän tahansa, miehen hylkäämiseksi, jotta myös hänen sanomansa voitaisiin hylätä. Profeettoja, jotka eivät olleet liukaskielisiä vaan puheessaan hitaita, on halveksittu. Sen sijaan

"Sen sijaan että olisivat ottaneet vastaan Paavalin sanoman jotkut ihmiset pitivät hänen fyysistä olemustaan heikkona ja hänen puhettaan mitättömänä."

että olisivat ottaneet vastaan Paavalin sanoman, jotkut ihmiset pitivät hänen fyysistä olemustaan heikkona ja hänen puhettaan mitättömänä [ks. 2. Kor. 10:10]. Kenties he arvostelivat Paavalia hänen äänensä värin tai hänen puhetyylinsä mukaan eivätkä hänen lausumiensa totuuksien mukaan. --

Maailman huolet ovat niin moninaisia ja niin hämmentäviä, että jopa erittäin hyviä ihmisiä saadaan estetyksi noudattamasta totuutta, koska he välittävät liian paljon siitä, mikä on maailmasta. --

Joskus ihmiset antavat sydämensä niin kiintyä siihen, mikä on tästä maailmasta, ja tämän maailman kunniaan, etteivät pysty oppimaan sitä, mitä heidän eniten pitäisi oppia. Yksinkertaiset totuudet hylätään usein paljon vähemmän vaativien ihmisfilosofioiden tähden, ja tämä on yksi syy profeettojen hylkäämiseen. --

Pyhät profeetat eivät ole ainoastaan kieltäytyneet noudattamasta ihmisten erheellisiä suuntauksia vaan ovat kiinnittäneet

huomiota niihin. Ei ihme, ettei suhtautuminen profettoihin ole aina ollut välinpitämätöntä. Kovin usein profetat on hylätty sen vuoksi, että nämä ovat ensiksi hylänneet oman yhteiskuntansa väärät tavat. – –

Profetat osaavat järkyttää lihallista mieltä. Liiankin usein pyhiä profettoja erehdytään pitämään ankarina ja innokkaina pitämään muistiinpanoja, jotta he voisivat sanoa: ”Mitäs minä sanoin.” Ne profetat, jotka minä olen tuntenut, ovat kaikkein rakastavimpia ihmisiä. Juuri rakkautensa ja nuhteettomuutensa tähden he eivät voi muuttaa Herran sanomaa vain siitä syystä, että ihmisten olisi mukava olla. He ovat liian hyviä ollakseen niin julmia. Olen hyvin kiitollinen siitä, että profetat eivät kaipaa ihmisten suosiota.¹⁹

Vanhempien tulee opettaa lapsiaan tukemaan ja seuraamaan kirkon johtajia.

Kuinka opetat lapsiasi rakastamaan kirkon johtajia ja auktoriteetteja? Jos puhut jatkuvasti hyvää seurakunnanjohtajasta, piirinjohtajasta, lähetysjohtajasta ja kirkon presidenttikunnasta, lapsesi oppivat kasvaessaan rakastamaan johtavia veljiä.²⁰

Me rukoilemme kirkon johtajien puolesta. Jos lapset kaikkina elämänsä päivinä vuorollaan perherukouksissa ja salaisissa rukouksissaan muistavat kirkon johtajia Herran edessä, on melko epätodennäköistä, että he milloinkaan lankeaisivat luopumukseen. – –

Lapset, jotka rukoilevat johtavien veljien puolesta, oppivat kasvaessaan rakastamaan heitä, puhumaan heistä hyvää, kunnioittamaan heitä ja pitämään heitä esimerkkinä. Ne jotka päivittäin kuulevat puhuttavan kirkon johtajista rukouksissa syvää kiintymystä osoittaen, uskovat todennäköisemmin kuulemiaan saarnoja ja kehotuksia.

Kun pojat puhuvat Herralle piispastaan, he todennäköisesti suhtautuvat hyvin vakavasti piispan puhutteluihin, joissa keskustellaan edistymisestä pappudessa sekä lähetystyön ja temppelin siunauksista. Ja työilläkin on tervettä kunnioitusta kaikkia kirkon menettelytapoja kohtaan, kun he rukoilevat kirkon johtajien puolesta.²¹

Ne jotka seuraavat kirkon johtajia ja auktoriteetteja, löytävät turvaa.

Kirkon jäsenet ovat aina turvassa, jos he noudattavat tarkoin kirkon johtajien ja auktoriteettien opetuksia ja kehotuksia ja johtoa.²²

Johtajat ja auktoriteetit, jotka Herra on asettanut kirkkoonsa, muodostavat kirkon jäsenille sataman, turvapaikan, ikään kuin hevosten kiinnityspaalun. Kukaan sellainen tässä kirkossa, joka sitoo itsensä tiukasti johtaviin auktoriteetteihin, jotka Herra on pannut kirkkoonsa, ei eksy kauaksi. Tämä kirkko ei koskaan eksy. Kahdentoista koorumi ei koskaan johda teitä harhapoluille. Se ei ole koskaan tehnyt sitä eikä tee vastakaan. Voi olla yksityisiä henkilöitä, jotka horjuvat. Milloinkaan kahdentoista neuvoston enemmistö ei ole väärällä puolella. Herra on valinnut heidät. Hän on antanut heille määrättyjä tehtäviä, ja ne, jotka pysyvät lähellä heitä, ovat turvassa. Ja vastaavasti, milloin joku alkaa kulkea omaa tietään auktoriteetteja vastaan, hän on suuressa vaarassa. En sano, että Herran valitsemat johtajat ovat välttämättä etevimpiä tai korkeimmin koulutettuja, mutta he ovat valitut, ja kun Herra on heidät valinnut, he ovat Hänen tunnustamiaan auktoriteetteja, ja ne jotka pysyvät lähellä heitä, ovat turvassa.²³

Jos elämme evankeliumin mukaan ja noudatamme kirkon johtajien ohjeita, meitä siunataan, niin että vältymme monilta maailmaa vaivaavilta ongelmilta.²⁴

Kuulkaamme niitä, jotka hyväksymme profeteoiksi ja näkijöiksi, samoin kuin muita johtavia veljiä, ikään kuin iankaikkinen elämämme riippuisi siitä, sillä se riippuukin!²⁵

Opiskelu- ja opetusehdotuksia

Harkitse näitä ideoita, kun tutkit lukua tai valmistaudut opettamaan. Katso lisää apua sivuilta V–IX.

- Ajattele, kuinka elämäsi on siunattu, kun olet tukenut kirkon johtajia presidentti Kimballin mainitsemilla kolmella tasolla (ks. 269). Kun teet niin, mitä kokemuksia tulee mieleesi?
- Kertaa osio, joka alkaa sivulta 270. Mitä toistuvia opetuksia olet huomannut viimeaikaisissa yleiskonferensseissa?

- Kertaa kolmas ja neljäs täysi kappale sivulta 271. Minkähän vuoksi joidenkuiden ihmisten on vaikea seurata eläviä profeettoja? Mitä viimeaikaisia esimerkkejä tulee mieleesi?
- Mitä me voimme tehdä kannustaaksemme lapsia ja muita kunnioittamaan ja seuraamaan kirkon johtajia? (Katso esimerkkejä sivulta 273.)
- Kertaa luvun viimeinen osio. Miksi kirkon johtajien neuvojen noudattamisessa on turvaa?

Aiheeseen liittyviä pyhiin kirjoitusten kohtia: Ef. 2:19–20; 4:11–16; Hel. 13:24–29; OL 1:14, 38; 21:4–6; 121:16–21

Viitteet

1. Ks. ”Perheen – kirkon perusyksikön – vahvistaminen”, *Valkeus*, lokakuu 1978, s. 84.
2. Ks. ”Kuunnelkaa profeettoja”, *Valkeus*, lokakuu 1978, s. 141.
3. Ks. ”Iankaikkinen toivo Kristuksessa”, *Valkeus*, huhtikuu 1979, s. 146.
4. Ks. ”Mitä me kuulemme?” *Valkeus*, lokakuu 1974, s. 421.
5. Ks. ”Kivilohkare, joka irtautui ilman ihmiskäden voimaa”, *Valkeus*, lokakuu 1976, s. 4.
6. Ks. *Anteeksiantamuksen ihme*, 1975, s. 304–305.
7. Julkaisussa Conference Report, lokakuu 1958, s. 57.
8. *That You May Not Be Deceived*, Brigham Young University Speeches of the Year, 11. marraskuuta 1959, s. 12–13.
9. Ks. *Anteeksiantamuksen ihme*, s. 256.
10. *That You May Not Be Deceived*, s. 13.
11. ”Second Century Address”, *Brigham Young University Studies*, kesä 1976, s. 447.
12. Ks. ”Ohjelma ihmisiä varten”, *Valkeus*, huhtikuu 1977, s. 55.
13. Ks. ”Kivilohkare, joka irtautui ilman ihmiskäden voimaa”, s. 3–4.
14. Ks. ”Presidentti Kimball puhuu elämän suunnittelemisesta”, *Valkeus*, kesäkuu 1982, s. 46–47.
15. Julkaisussa Conference Report, Manila Philippines Area Conference 1975, s. 4.
16. Ks. ”Profeetan tarve”, *Valkeus*, lokakuu 1970, s. 5.
17. ”– To His Servants the Prophets,” *Instructor*, elokuu 1960, s. 257; ks. myös Ezra Taft Benson, ”Profeetan seuraaminen – 14 perusasiaa”, *Valkeus*, kesäkuu 1981, s. 4.
18. Ks. ”Ilmoitus: Herran sana profeetoilleen”, *Valkeus*, lokakuu 1977, s. 87.
19. Ks. ”Kuunnelkaa profeettoja”, s. 142–143.
20. *The Teachings of Spencer W. Kimball*, toim. Edward L. Kimball, 1982, s. 460.
21. *The Teachings of Spencer W. Kimball*, s. 121.
22. *The Teachings of Spencer W. Kimball*, s. 461.
23. Julkaisussa Conference Report, huhtikuu 1951, s. 104.
24. Ks. ”Syvä uskollisuus huoltopalvelun periaatteita kohtaan”, *Valkeus*, lokakuu 1980, s. 162.
25. Ks. ”Kuunnelkaa profeettoja”, s. 144.

Evankeliumista kertominen

*Meidän on pidennettävä askeleitamme
kertoessamme evankeliumista muille ihmisille.*

Spencer W. Kimballin elämänvaiheita

Matkustettuaan kahdentoista apostolin koorumin jäsenenä Quitoon Ecuadoriin vanhin Spencer W. Kimball oli hotellin ravintolassa ryhmän kanssa, johon kuului neljä nuorta lähetysaarnaajaa. ”Hän mainitsi muille, että heidän tarjoilijansa oli hienon näköinen nuori mies, josta tulisi hyvä kirkon lähetysaarnaaja. Vanhin Kimball tilasi leipää ja maitoa ja kysyi sitten tarjoilijalta, oliko tällä kotona lapsia. ’Yksi poika’, tarjoilija vastasi. ’Leipä ja maito tekevät hänestä terveen’, vanhin Kimball sanoi, ’mutta hänestä tulee vielä terveempi, jos annat hänelle sitä ruokaa, jota näillä nuorilla miehillä on annettavana.’ Tarjoilija näytti hämentyneeltä. Sitten vanhin Kimball selitti, että nuoret miehet olivat lähetysaarnaajia, jotka opettivat Jeesuksen Kristuksen evankeliumia. Tarjoilija ilmaisi kiinnostuksensa siihen, että lähetysaarnaajat opettaisivat häntä.”¹

Presidentti Kimball puhui usein Vapahtajan antamasta velvollisuudesta viedä evankeliumi ”kaikkialle maailmaan” (Mark. 16:15). Hän pyysi lisää kokoaikaisia lähetysaarnaajia, erityisesti nuoria miehiä ja vanhempia aviopareja, ja hän muistutti kaikille kirkon jäsenille siitä, että heidän tuli osallistua tähän Jumalan antamaan työhön. ”Suuri tarpeemme ja suuri haasteemme”, hän opetti, ”on tuoda tämän maailman ihmisille ymmärryksen kynttilä valaisemaan heidän tietään ylös synkeydestä ja pimeydestä evankeliumin iloon, rauhaan ja totuuksiin.”²

Spencer W. Kimballin opetuksia

Herra lupaa meille suuria siunauksia, kun kerromme evankeliumista.

Lähetystyön tekemisessä, nimiviitteiden antamisessa, lähetys-
saarnaajien mukaan menemisessä, kun he esittävät keskusteluja,
on hengellisen seikkailun tuntua. Se on jännittävää ja antoisaa.
Tunnit, ponnistelu, ihmettely, kaikki ovat vaivan arvoisia, kun toi-
nen sielu ilmaisee parannuksenhalua ja uskoa ja halua ottaa
kaste. Kuvitelkaa, kuinka hienolta teistä tuntuisi heidän sanoes-
saan: ”Kun olet täällä ja puhumme näistä asioista, minusta tun-
tuu kuin muistaisin asioita, jotka olen ennen tiennyt” tai ”Et saa
lähteä täältä, ennen kuin olet kertonut meille kaiken, mitä tiedät
palautetusta kirkosta.”³

Evankeliumista kertominen tuo omaan elämäämme rauhaa ja
iloa, se avartaa meidän omaa sydäntämme ja sieluumme muiden
hyväksi, se lisää omaa uskoamme, lujittaa omaa suhdettamme
Herraan ja auttaa meitä ymmärtämään paremmin evankeliumin
totuuksia.⁴

Herra on luvannut meille suuria siunauksia sen mukaan, kuinka
hyvin me kerromme evankeliumista. Me saamme apua väliverhon
toiselta puolelta, kun hengellisiä ihmeitä tapahtuu. Herra on sano-
nut, että me saamme syntimme helpommin anteeksi, kun
tuomme sieluja Kristuksen luokse ja todistamme vakaasti maail-
malle, ja tottahan jokainen meistä haluaa lisää apua syntiemme
anteeksisaamiseen. (Ks. OL 84:61.) Yhdessä suurenmoisimmista
lähetystyöhön liittyvistä pyhien kirjoitusten kohdista, Opin ja liit-
tojen neljännessä luvussa, sanotaan, että jos me palvelemme
Herraa lähetystyössä ”koko sydämeistä[mme], väkevydestä[mme],
mielestä[mme] ja voimasta[mme]”, niin silloin me voimme ”seistä
nuhteettomina Jumalan edessä viimeisenä päivänä” (jae 2).

Ja vielä Herra on sanonut:

”Ja jos kävisi niin, että te tekisitte työtä koko elinaikanne huu-
taen parannusta tälle kansalle ja johdattaisitte ainoastaan yhden
sielun minun luokseni, kuinka suuri teidän ilonne onkaan hänen
kanssansa minun Isäni valtakunnassa!

Vanbin Spencer W. Kimball kokoaikaisena läbetyssaarnaajana Keskivaltioiden läbetykentällä kesäkuussa 1915. Vanbin Kimball on vasemmalla toverinsa L. M. Hawkesin vieressä.

Ja nyt, jos ilonne on suuri yhden sielun kanssa, jonka olette johdattaneet minun luokseni minun Isäni valtakuntaan, kuinka suuri teidän ilonne onkaan, jos johdatatte monta sielua minun luokseni!” (OL 18:15–16.)

Jos ihminen tekisi työtä koko elinaikansa ja johdattaisi valtakuntaan vaikka vain yhden sielun! Mikä ilo! Yhden sielun! Kuinka kallisarvoista! Oi jospa Jumala antaisi meille sellaisia rakkautta sieluja kohtaan!⁵

**Herra on uskonut kaikille kirkon jäsenille
velvollisuuden palvella Hänen sanansaattajinaan.**

Toivon, että voisimme tehokkaammin ja uskollisemmin juurruttaa kaikkien kirkon jäsenten sydämeen sen, että jos henkilö on kyllin vanha jäseneksi, hän on myös kyllin vanha lähetyssaarnaajaksi, eikä häntä tarvitse erikseen erottaa siihen tehtävään. Jokaisella jäsenellä on velvollisuus ja kutsumus viedä evankeliumi niille, jotka ovat häntä lähellä. Haluamme, että jokainen mies, nainen ja lapsi omaksuu hänelle kuuluvan velvollisuutensa. Se on erittäin tärkeää, sillä tämä on evankeliumin sanoma: me saamme siunauksia evankeliumista, ja sitten me menemme viemään samoja siunauksia muille.

Olemme kylläkin kiireistä kansaa, mutta ei Herra sanonut: ”Ellei siitä ole haittaa, niin voisitko harkita sitä, että rupeaisit saarnaamaan evankeliumia?” Hän on sanonut: ”Jokainen oppikoon nyt velvollisuutensa” (OL 107:99) ja ”katso – – jokaisen, jota on varoitettu, kuuluu varoittaa lähimmäistään” (OL 88:81).

Meidän täytyy muistaa, että Jumala on tässä liittolaisemme. Hän on apumme. Hän avaa tien, sillä Hän on antanut käskyn.⁶

Miten jännittävää onkaan, rakkaat veljeni ja sisareni, jotka olette Jumalan valtakunnan jäseniä, että Herra on uskonut meille tehtävän palvella Hänen sanansa saattajina veljillemme ja sisarillemme, jotka eivät ole kirkon jäseniä. Kuvitelkaamme hetki, että osat olisivat toisin päin – että sinä et olisi kirkon jäsen mutta että naapurisi, joka ei nyt kuulu kirkkoon, olisi myöhempien aikojen pyhä. Toivoisitko hänen kertovan sinulle evankeliumista? Iloitsisitko silloin niistä uusista totuuksista, joista saisit kuulla? Lisääntyisikö rakkautesi ja kunnioituksesi naapuriasi kohtaan, joka olisi kertonut näistä totuuksista sinulle? Tietenkin vastauksesi kaikkiin näihin kysymyksiin olisi: Kyllä!⁷

Veljet ja sisaret, teemmeköhän me kaiken voitavamme? Olemmeko omahyväisiä tehtävässämme opettaa evankeliumia muille? Olemmeko valmiit pidentämään askeleitamme, avartamaan näkemystämme?⁸

Päivä on koittanut, jolloin evankeliumi viedään yhä useampiin paikkoihin ja yhä useammille ihmisille. Meidän tulee ajatella

velvollisuuttamme viedä sanomaa eteenpäin, eikä omaa mukavuuttamme. Herralta tulevat kutsut lisäävät harvoin mukavuuttamme. On koittanut aika, jolloin uhraamisesta täytyy tulla vieläkin tärkeämpi asia kirkossa. Meidän pitää olla omistautuvampia, niin että voimme tehdä sen työn, joka Herralla on meille tehtäväksi. – Mestarin jäähyväissanat apostoleille juuri ennen Hänen taivaaseenousemistaan olivat: ”Menkää kaikkialle maailmaan ja julistakaa evankeliumi kaikille luoduille.

Joka sen uskoo ja saa kasteen, on pelastuva. Joka ei usko, se tuomitaan kadotukseen.” (Mark. 16:15–16.)

Me emme saa horjua emmekä saa väsyä hyvän tekemiseen. Meidän täytyy pidentää askeleitamme. Kyseessä ei ole pelkästään meidän oma iankaikkinen hyvinvointimme vaan myös monien sellaisten veljiemme ja sisartemme iankaikkinen hyvinvointi, jotka eivät nyt ole tämän tosi kirkon jäseniä. Minua sykhdyttävät profetta Joseph Smithin sanat kirjeessä, jonka hän lähetti kirkolle Nauvoosta 6. syyskuuta 1842: ”Emmekö me jatkaisi näin suuressa asiassa? Kulkekaa eteenpäin –. Rohkeutta – ja eteenpäin, eteenpäin voittoon!” (OL 128:22.)⁹

**Vanhurskaalla vaikutuksellamme ja
työllämme me voimme auttaa muita ottamaan
vastaan palautetun evankeliumin.**

Jäsenlähetystyö on avain kirkon tulevaan kasvuun.¹⁰

Tunnen, että Herra on asettanut aivan luonnollisella tavalla ystävä- ja tuttavapiiriimme monia ihmisiä, jotka ovat valmiita tulemaan Hänen kirkkoonsa. Pyydämme, että otatte rukoillen selville, keitä nämä ihmiset ovat, ja pyydätte sitten Herraa auttamaan teitä kertomaan heille evankeliumista.¹¹

Meille pitäisi olla selvää, että tavallisesti meidän pitää lämmitää naapureitamme, ennen kuin voimme varoittaa heitä asianmukaisesti. Naapureidemme täytyy saada kokea aito ystävyytemme ja toveruutemme. Haluamme jäsentemme pyytävän naapureitaan mukaan, ei moittivan eikä pelottelevan heitä.¹²

Evankeliumi on tosi. Kuka tahansa vilpitön etsijä voi itse tulla tietämään sen olevan totta tutkimalla ja elämällä sen periaatteiden

"Todellinen päämäärä tebokkaalle käännytystyölle on se, että jäsenet huolehtivat ihmisten etsimisestä ja kokoaikaiset lähetysaarnaat heidän opettamisestaan."

mukaan ja etsimällä Pyhän Hengen kumppanuutta ja apua. Mutta kuinka paljon helpompaa se onkaan ymmärtää ja vastaanottaa, jos totuuden etsijä voi myös nähdä evankeliumin periaatteiden toimivan muiden elämässä. Tämän kirkon lähetystyökutsumusta ei edistä mikään paremmin kuin se, että näytämme omassa elämässämme esimerkkiä todellisista kristillisistä hyveistä.¹³

Vanhurskaat jäsenet, jotka elävät evankeliumin mukaan esimerkillisesti sekä käskyjä noudattaen, ovat kirkon paras mainos.¹⁴

Jokaisen jäsenen tulisi hyvällä esimerkillä ja todistamalla esittää kirkkoon kuulumattomille, millaista iloa evankeliumin mukaisesta elämästä ja sen ymmärryksestä koituu, ja johdattaa heitä siten vaiheeseen, jossa he ottavat vastaan muodollisempaa opetusta.¹⁵

Todellinen päämäärä tehokkaalle käännytystyölle on se, että jäsenet huolehtivat ihmisten etsimisestä ja kokoaikaiset lähetysaarnaat heidän opettamisestaan. – Kun etsimisestä huolehtivat jäsenet [ja] heillä on henkilökohtaista kiinnostusta perehdyttämiseen, vähemmän tutkijoita menetetään ennen kastetta ja kastetut jäävät useammin aktiivisiksi.¹⁶

Tavoitteenamme tulisi olla ottaa mahdollisimman pian selville, ketkä Isämme lapsista ovat hengellisesti valmiita kulkemaan koko matkan kasteelle Jumalan valtakuntaan. Parhaita tapoja tämän selvittämiseksi on saattaa ystäväanne, sukulaisenne, naapurinne ja tuttavanne mahdollisimman pian kosketuksiin koko-aikaisten lähetysaarnajien kanssa.¹⁷

Joskus me unohdamme, että on parempi ottaa riski, että suhteemme ystäväamme häiriintyy hieman, kuin riistää häneltä iankaikkinen elämä pysymällä vaii.¹⁸

Älkää odotelko pitkää perehdyttämistä älkääkä oikeaa, parasta hetkeä. Teidän tehtäväanne on selvittää, ovatko he valittuja. ”Minun valittuni kuulevat minun ääneni eivätkä paaduta sydäntänsä” (OL 29:7). Se, kuulevatko he ja ovatko heidän sydämensä avoinna evankeliumille, selviää heti. Elleivät he halua kuunnella, ja epäily ja kielteiset huomautukset paaduttavat heidän sydäntään, he eivät ole valmiita. Siinä tapauksessa rakastakaa heitä edelleen ja perehdyttäkää heitä ja odottakaa seuraavaa tilaisuutta selvittää, ovatko he valmiita. Ette tule menettämään heidän ystävyttään. Heidän kunnioituksensa teitä kohtaan säilyy.

Pettymyksiä tietysti tulee, mutta mitään ei ole lopullisesti menetetty. Ei kukaan menetä ystävänsä vain siksi, että tämä ei halua lähetysaarnajien enää käyvän luonaan. Jäsen voi jatkaa huoletta kanssakäymistään vailla vaaraa ystävyydelleen tai erityiselle suhteelleen tuon perheen kanssa. Toisinaan jonkun kirkkoon tulo vaatii enemmän aikaa kuin toisten. Jäsenen tulee jatkaa perehdyttämistä ja yrittää käännytystä uudelleen joskus myöhemmin. Älkää masentuko tilapäisen epäonnen takia. On olemassa satoja kertomuksia sinnikkyuden arvosta lähetystyössä.¹⁹

**Lähetystyöhön kuuluu rakkautta osoittava ja
sinnikäs uusien käännyntäisten ja vähemmän
aktiivisten jäsenten perehdyttäminen.**

Kun kastamme jonkun, on rikos antaa heidän vain luisua hitaasti takaisin pois kirkosta ja evankeliumista perehdyttämisen puutteen vuoksi. Perehdyttäminen on tärkeä velvollisuus. Meidän pitäisi kyetä perehdyttämään jokainen sisään tuleva. Siitä syystä me haluamme jäsenten tekevän lähetystyötä sekä pyytävän

apua lähetyssaarnaajilta. Haluamme jäsenten – – menevän ja tekevän tätä työtä, koska he ovat yhä naapureita henkilön kastamisen jälkeen. He voivat yhä perehdyttää heitä. He voivat yhä käydä hakemassa heitä pappeuskokoukseen. He voivat yhä kannustaa heitä ja auttaa heitä heidän perheilloissaan jne.²⁰

Emme voi liian voimakkaasti korostaa sitä, että lähetystyötä pitää tehdä pappeuden korrelaation mukaisesti, niin että tutkijat perehdytetään kirkon ohjelmiin ja vedetään niihin mukaan, niin että heistä tulee heti aktiivisia ja uskollisia jäseniä. Tämä on siten kaikille kirkon jäsenille eräs tapa olla aktiivisesti ja jatkuvasti mukana lähetystyössä – perehdyttämällä kirkon uusia jäseniä, ystävystymällä heihin ja kannustamalla heitä.²¹

On välttämätöntä, että kastetuille käännyttäville nimitetään heti kotiopettajat, jotka perehdyttävät heitä hyvin henkilökohtaisella ja välittävällä tavalla. Näiden kotiopettajien tulee pappesusvirkailijoidensa kanssa toimien huolehtia siitä, että jokaiselle aikuiselle käännyttäville annetaan jotakin haasteellista tehtävää sekä mahdollisuus evankeliumin tuntemuksensa lisäämiseen ja että häntä rohkaistaan siihen. Häntä tulee auttaa luomaan sosiaalisia suhteita kirkon jäseniin, jotta hän ei tuntisi itseään yksinäiseksi aloittaessaan elämäänsä aktiivisena myöhempien aikojen pyhänä.²²

On innoittavaa ja ilahduttavaa – – nähdä pyhien ottavan vastaan ja auttavan ja avustavan niitä, joita päivittäin tulee sisälle Herramme valtakuntaan, ja rukoilevan heidän puolestaan. Ojentakaa aina kätenne toisillenne – ja niille monille, joita vielä tulee kirkkoon. Toivottakaa heidät tervetulleiksi ja rakastakaa heitä ja perehdyttäkää heitä.²³

Meidän kirkon veljien ja sisarten tehtävä on auttaa niitä, jotka ovat saattaneet eksyä, löytämään tiensä, ja auttaa niitä, jotka ovat kadottaneet sen, mikä on kallisarvoista, löytämään aarteensa jälleen. Pyhät kirjoitukset opettavat meille selkeästi, että jokaisen kirkon jäsenen velvollisuus on vahvistaa muita jäseniä.

Vapahtaja tähdensi tätä rakastavasti mutta voimakkaasti sanoessaan Pietarille: ”Kun olet palannut takaisin, vahvista veljiäsi” (Luuk. 22:32). Saanen sanoa saman teille kaikille: – – Vahvistakaa veljiänne ja sisarianne. On hyvin monia, joilla on nälkä, vaikka he

eivät aina tiedä nälkänsä syytä. On olemassa hengellisiä totuuksia ja periaatteita, jotka voivat olla kuin peruskallio heidän elämässään, turva heidän sielulleen, tuoda rauhaa heidän sydämeensä ja mieleensä, jos me vain rukoilisimme heidän puolestaan ja todella välittäisimme heistä. – –

Joku saattaa sanoa: ”Me tunnemme miehen tai naisen, johon ei milloinkaan voida vaikuttaa!” Totta kai häneen voidaan vaikuttaa. Häntä voidaan aina siunata ja auttaa. Pyhissä kirjoituksissa on lupaus. Se kuuluu: ”Rakkaus ei koskaan katoa” (1. Kor. 13:8). Ei koskaan! Jos osoitamme rakkautta kyllin kauan, se saa aina ihmeitä aikaan joko tuossa ihmisessä, meissä, molemmissa tai muissa henkilön ympärillä olevissa ihmisissä. – –

Uskon, ettei ole olemassa ihmistä, jota ei voida käännäyttää – tai, voisin sanoa, aktivoida uudelleen – jos oikea ihminen lähestyy häntä oikein, oikealla hetkellä, oikealla tavalla, oikeassa hengessä. Minä tiedän, että taivaallisen Isämme siunaukset seuraavat työtämme, jos me valmistaudumme ja elämme onnellisina evankeliumin periaatteiden mukaan ja etsimme taivaallisen Isän apua. – –

Pappeuskoorumien kotiopettajat, Apuyhdistyksen kotikäynti-opettajat, miehet ja vaimot, vanhemmat ja lapset ja te jäsenet kaikkialla, jotka rakastatte Herraa ja haluatte tehdä Hänen tahtonsa, kääntykää ja tehkää rakkaudella ja innoituksen mukaan sitä vanhurskasta työtä, jota hädässä olevien auttamiseksi vaaditaan. Hetkelliset kiinnostuksen ja innokkuuden puuskat eivät tuo toivottua tulosta. Mutta jos me rukoilemme ja yritämme entistä enemmän, me saamme toivomiamme tuloksia useammin kuin kukaan meistä osaa kuvitellakaan. Teidän omaan elämäänne ja muiden ihmisten elämään tulee Herran oivallisia siunauksia, ja me pääsemme lähemmäksi Herraa ja tunnemme Hänen rakkautensa ja Henkensä olevan läsnä.²⁴

Vanhempien tulee auttaa lapsiaan valmistautumaan kokoaikaiseen lähetystyöhön.

Me tarvitsemme lähetysaarnajaikäisiä kirkon nuorukaisia, jotka astuvat esiin entistä sankemmin joukoin ottaakseen vastaan ne velvollisuudet, etuoikeudet ja siunaukset, jotka oikeuden mukaan kuuluvat heille Herran palvelijoina lähetystyössä.

"Toivon, että jokaisessa perheessä pidetään perheiltä poikkeuksetta joka maanantai. Lähetystyö tulee olemaan yksi niistä tärkeistä asioista, joista perheillä on puhuttava."

Kuinka suuresti me ja he vahvistuisimmekaan, jos kaikki nuoret miehet valmistautuisivat Herran työhön!²⁵

Kun pyydän lisää lähetyssaarnaajia, en pyydä todistusta vailla olevia lähetyssaarnaajia enkä kelvottomia lähetyssaarnaajia. Pyydän, että me maailman jokaisessa vaarna- ja lähetysseurakunnassa aloitamme varhemmin lähetyssaarnaajiemme valmentamisen ja koulutamme heitä paremmin. Siinä on uusi haaste: se, että nuoret ymmärtävät, että on suuri etuoikeus saada mennä lähetystyöhön ja että heidän on oltava fyysisesti terveitä, henkisesti terveitä, hengellisesti terveitä ja ettei Herra "voi suvaita syntiä vähimmäissäkään määrin" [Alma 45:16].

Pyydän lähetyssaarnaajia, joita on koulutettu ja joille on huolellisesti opetettu evankeliumin oppeja perheessä ja kirkon apujärjestöissä ja joilla on voimakas halu lähteä lähetystyöhön. Pyydän – – että me valmennamme tulevia lähetyssaarnaajiamme paljon paremmin, paljon aikaisemmin ja paljon pitempään, niin että jokainen heistä odottaa lähetystyötään suurella ilolla.²⁶

Meidän täytyy ajatella suurempia lukuja. Meidän täytyy valmentaa lähetyssaarnaajamme paremmin, ei pelkästään kielen oppimisessa vaan pyhien kirjoitusten hallinnassa ja ennen kaikkea todistuksen saamisessa ja palavan tulen tuntemisessa, joka antaa heidän sanoilleen painoa.²⁷

Lähetäkää poikanne lähetystyöhön. Te alatte opettaa heitä sinä hetkenä, kun he tulevat syliinne. He kuulevat rukouksianne illoin aamuin. He kuulevat teidän rukoilevan, että Herra auttaisi avaamaan kaikkien kansakuntien ovet. He kuulevat lähetystyöstä. He kuulevat teidän rukoilevan piispojenne puolesta ja lähetysjohtajienne puolesta ja kaikkien muiden puolesta, jotka palvelevat teitä, ja se vain kasvaa heidän tietoisuuteensa vähitellen.²⁸

Miltei aina, kun näen pienen pojan, sanon: ”Sinusta tulee suuri lähetyssaarnaaja, eikö tulekin?” Kylvätte hänen mieleensä siemenen. Se on aivan kuin taimet ja muut kasvit. Se kasvaa kasvamistaan, ja jos isä ja äiti puhuvat pienille pojilleen – – lähetystyöhön menosta – kun nämä ovat pienokaisia, miltei jo silloin – tuo pieni siemen kasvaa kasvamistaan.²⁹

On hyvä, että vanhemmat alkavat valmentaa poikiaan säästämään rahaa jo varhain elämässään. Poikien tulee saada säästämissen henki. Heidän tulee saada myös evankeliumin tutkimisen ja sen vuoksi rukoilemisen henki ja henki nähdä, kuinka evankeliumi tekee työtä heidän omassa elämässään ja muiden ihmisten elämässä heidän ympärillään. Poikien tulee saada kasvuvuosiinaan palvelemisen henki ja kokemuksia siitä, kuinka toisia autetaan keskustelemalla evankeliumin sanoman tuomasta ilosta heidän elämäänsä. Heidän tulee saada käyttää seminaari- ja instituuttiluokkia ja niissä saamia kokemuksia valmennuksen perustana sellaisen hengellisen tiedon hankkimiseen, jolla on suurta arvoa heille itselleen ja muille. Heidän tulee valmistautua pitämällä elämänsä puhtaana ja kelvollisena ja haluamalla koko sydämeästään auttaa Herraa evankeliumin viemisessä niille, jotka ovat siihen valmiita.³⁰

Toivon, että jokaisessa perheessä pidetään perheilta poikkeuksetta joka maanantai. Lähetystyö tulee olemaan yksi niistä tärkeistä asioista, joista perheillä puhutaan, ja isä ja äiti ja lapset vuorollaan lausuvat rukouksen, joka keskittyy tähän

erittäin tärkeään asiaan – että kansakuntien ovet avautuisivat meille, ja sitten toiseksi, että lähetyssaarnaajat – kirkon nuoret miehet ja naiset – olisivat innokkaita lähtemään lähetystyöhön ja tuomaan ihmisiä kirkkoon.³¹

Kirkko tarvitsee aviopareja palvelemaan lähetyssaarnaajina.

Vanhemmat itsekkin voivat suunnitella lähtevänsä lähetystyöhön myöhemmin, jos terveys ja muut olosuhteet sen sallivat.³²

Me olemme jo oikeastaan unohtaneet sen, me vanhemmat ihmiset, jotka olemme eläkkeellä ja jotka olemme löytäneet mukavan paikan, jonne voimme mennä retkeilyvarusteinemme ja muine mahdollisuuksinemme. Olemme keksineet mukavan keinon tyyntyttää omia ajatuksiamme ja omaa omaatuntoamme siitä, että työn on edistyttävä – me lähetämme poikamme, me sanomme.

Tämä on meidän kaikkien velvollisuus. Kaikki meistä eivät kykene siihen, mutta monet kykenevät.³³

Me voisimme käyttää satoja aviopareja, sellaisia vanhempia ihmisiä, kuin jotkut teistä ovat, jotka ovat kasvattaneet perheensä ja jääneet eläkkeelle työstään, jotka kykenevät lähtemään – opettamaan evankeliumia. Voisimme käyttää satoja aviopareja. Menkää vain puhumaan piispanne kanssa – muuta teidän ei tarvitse tehdä. Sanokaa hänelle: ”Olemme valmiit lähtemään, jos meitä voidaan käyttää.” Arvelen, että luultavasti saatte kutsun.³⁴

Tämä on Herran työtä. Me olemme Hänen asiallaan. Hän on antanut meille selväsanaisen käskyn, ja kuitenkin monet maailman kansat eivät vielä tiedä meistä. Meidän on aika vyöttää kupeemme ja lähteä liikkeelle omistautuen uudella tavalla tälle suurelle työlle. Me olemme tehneet liiton, te ja minä, että teemme niin. Sanokaamme kaikki niin kuin se nuorukainen, jonka hänen huolestuneet vanhempansa löysivät temppeleistä istumasta opettajien keskellä: ”Minun tulee olla Isäni luona” [Luuk. 2:49].³⁵

Opiskelu- ja opetusehdotuksia

Harkitse näitä ideoita, kun tutkit lukua tai valmistaudut opettamaan. Katso lisää apua sivuilta V–IX.

- Millä tavalla lähetystyö on ”hengellinen seikkailu” (s. 277)? Kun me kerromme evankeliumista, mitä ”jännittäviä ja palkitsevia” kokemuksia me voimme saada? (Katso esimerkkiä sivulla 276 olevasta kertomuksesta.)
- Kertaa sivut 277–278 kiinnittäen huomiota siunauksiin, joita me saamme kertoessamme evankeliumista. Milloin sinä olet saanut osaksesi joitakin näistä siunauksista?
- Lue sivun 279 viides kappale. Mitä ”askeltemme pidentäminen” ja ”näkemysemme avartaminen” mielestäsi tarkoittavat? Kuinka me voimme noudattaa näitä neuvoja lähetystyössä?
- Kertaa osio, joka alkaa sivulta 280. Ajattele niitä erityisiä ohjeita, joita löydät evankeliumista kertomisesta perheellesi ja ystäville, tai keskustelkaa niistä. Esimerkiksi: *a)* Kuinka me voimme ”lämmittää naapureitamme”? *b)* Millä tavalla me voimme olla kirkon ”mainos”? *c)* Mitä mahdollista haittaa on ”oikean, parhaan hetken” odottamisesta evankeliumista kertomiseen? *d)* Kuinka meidän pitäisi suhtautua, elleivät perheemme jäsenet ja ystävät halua ottaa vastaan tarjoamaamme mahdollisuutta kuulla evankeliumista?
- Mitä tarpeita on uusilla jäsenillä ja vähemmän aktiivisilla jäsenillä? Kuinka me voimme auttaa heitä? (Ks. s. 282–284.)
- Mitä ominaisuuksia kirkon johtajat etsivät kokoaikaisista lähetysaarnajista? (Katso esimerkkejä sivuilta 284–286.) Kuinka vanhemmat ja muut voivat auttaa lapsia kehittämään näitä ominaisuuksia? Kuinka vanhemmat ja lapset voivat noudattaa presidentti Kimballin neuvoa säästää rahaa lähetystyötä varten?
- Presidentti Kimball kehotti vanhempia aviopareja palvelemaan lähetystyössä (s. 287). Mitä vaihtoehtoja ja mahdollisuuksia kirkko antaa lähetysaarnaja-aviopareille? Kuinka avioparit voivat valmistautua palvelemaan? Kuinka teet lähetystyötä nykyisessä elämäsi vaiheessa?

Aiheeseen liittyviä pyhiin kirjoitusten kohtia: Moosia 3:20; Alma 26:1–16; Hel. 6:3; Moroni 6:3–4; OL 84:88

Viitteet

1. Edward L. Kimball ja Andrew E. Kimball jr, *Spencer W. Kimball*, 1977, s. 354.
2. Ks. ”Teemmekö kaiken voitavamme?” *Valkeus*, kesäkuu 1983, s. 5.
3. ”It Becometh Every Man”, *Ensign*, lokakuu 1977, s. 7.
4. Ks. ”Teemmekö kaiken voitavamme?”, s. 3.
5. Ks. ”Presidentti Kimball puhuu lähetystyöstä”, *Valkeus*, helmikuu 1982, s. 51–52.
6. Ks. ”Teemmekö kaiken voitavamme?”, s. 1–2.
7. Ks. ”Jokaisen, jota on varoitettu...”, *Valkeus*, marraskuu 1977, s. 1.
8. Ks. ”Kun maailma käännytetään”, *Kaikkien evankeliumi*, Uskontoinstituutin itseopiskelukurssi, Oppilaan kirja, 1978, s. 212; ks. myös ”Kun maailma käännytetään”, *Valkeus*, syyskuu 1984, s. 3.
9. Ks. ”Herra odottaa vanhurskautta”, *Valkeus*, huhtikuu 1983, s. 7–8.
10. Alue-edustajien seminaari 3. lokakuuta 1980, Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkon arkistot, s. 2.
11. Ks. ”Teemmekö kaiken voitavamme?”, s. 3.
12. Alue-edustajien seminaari 30. syyskuuta 1976, Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkon arkistot, s. 2.
13. *The Teachings of Spencer W. Kimball*, toim. Edward L. Kimball, 1982; ks. myös ”Tartu lujasti rautakaiteeseen”, *Valkeus*, huhtikuu 1979, s. 10.
14. Alue-edustajien seminaari, 3. lokakuuta 1980, s. 2.
15. ”President Kimball Speaks Out on Service to Others,” *New Era*, maaliskuu 1981, s. 48–49.
16. Ks. ”Jokaisen, jota on varoitettu...”, s. 2.
17. Ks. ”Jokaisen, jota on varoitettu...”, s. 3.
18. Alue-edustajien seminaari 3. huhtikuuta 1975, Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkon arkistot, s. 7.
19. Ks. ”Jokaisen, jota on varoitettu...”, s. 3.
20. Julkaisussa Conference Report, Glasgow Scotland Area Conference 1976, s. 23.
21. Ks. ”Jokaisen, jota on varoitettu...”, s. 3.
22. Ks. ”Anteeksiantamuksen voima”, *Valkeus*, huhtikuu 1978, s. 70.
23. Ks. ”Aina käännynnäiskirkko”, *Valkeus*, kesäkuu 1976, s. 1.
24. Ks. ”Kuinka autamme muita saamaan Herran lupaukset”, *Valkeus*, maaliskuu 1984, s. 2, 6.
25. Ks. ”Teemmekö kaiken voitavamme?”, s. 1.
26. Ks. ”Kun maailma käännytetään”, s. 214; ks. myös ”Menkää kaikkeen maailmaan”, *Valkeus*, marraskuu 1974, s. 445–446.
27. Alue-edustajien seminaari 5. huhtikuuta 1976, Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkon arkistot, s. 14.
28. Julkaisussa Conference Report, Glasgow Scotland Area Conference 1976, s. 6.
29. *The Teachings of Spencer W. Kimball*, s. 556.
30. Ks. ”Teemmekö kaiken voitavamme?”, s. 4.
31. Ks. ”Peruseriaatteita, joita meidän tulee miettiä ja noudattaa”, *Valkeus*, huhtikuu 1979, s. 89.
32. Ks. ”Siksi sain oppia”, *Valkeus*, elokuu 1982, s. 4–5.
33. *The Teachings of Spencer W. Kimball*, s. 551; ks. myös ”Edetkäämme eteenpäin ja ylöspäin”, *Valkeus*, lokakuu 1979, s. 137.
34. *The Teachings of Spencer W. Kimball*, s. 551; ks. myös David B. Haight, ”Lähimmäiseni – veljeni”, *Valkeus*, heinäkuu 1987, s. 52.
35. Ks. ”Presidentti Kimball puhuu lähetystyöstä”, *Valkeus*, helmikuu 1982, s. 53.

Luettelo kuvista

- Kansi: Grant Romney Clawsonin teos *Spencer W. Kimball*.
- Sivu 5: Valokuva Jeremy Maw. © 2005 Jeremy Maw. Kopiointi kielletty.
- Sivu 6: Harry Andersonin teos *Kristus Getsemanessa*.
- Sivu 19: Arnold Fribergin teos *Abinadi kuningas Nooan edessä*.
- Sivu 24: Greg K. Olsenin teos *Maailman valo*. © 1998 Greg K. Olsen. Kopiointi kielletty.
- Sivu 30: Simon Deweyn teos *Hän elää*. © 1998 Simon Dewey. Kopiointi kielletty.
- Sivu 39: Valokuva © Getty Images.
- Sivu 59: Valokuva Steve Bunderson. © 1992 Steve Bunderson. Kopiointi kielletty.
- Sivu 65: Paul Mannin maalaus. © 1993 Paul Mann. Kopiointi kielletty.
- Sivu 77: Paul Mannin teos *Kristus ja Pietari*. © 1988 Paul Mann. Kopiointi kielletty.
- Sivu 86: Robert T. Barrettin teos *Spencer W. Kimball auttaa naista lentokentällä*. © 1991 Robert T. Barrett. Kopiointi kielletty.
- Sivu 100: Carl Heinrich Blochin teos *Vuorisaarna*. Kansallishistoriallinen museo Frederiksborgin linnassa Hillerødissä Tanskassa. Käytetty luvalla.
- Sivu 119: Valokuva Robert Casey. © 2004 Robert Casey. Kopiointi kielletty.
- Sivu 134: Clark Kelley Pricen teos *Daniel leijonien luolassa*.
- Sivu 137: Valokuva Steve Tregeagle. © 2002 Steve Tregeagle. Kopiointi kielletty.
- Sivu 142: William L. Maughanin teos *Sadrak, Mesak ja Abed-Nego tullessa uunissa*.
- Sivu 146: Del Parsonin teos *Abraham vie Iisakin ubrattavaksi*.
- Sivu 157: Yksityiskohta Greg K. Olsenin maalauksesta *Aikojen täytyminen*. © 1989 Greg K. Olsen. Kopiointi kielletty.
- Sivu 160: Valokuva Steve Bunderson. © 1996 Steve Bunderson. Kopiointi kielletty.
- Sivu 170: Valokuva Robert Casey. © 2004 Robert Casey. Kopiointi kielletty.
- Sivu 239: Valokuva Bryant L. Livingston. © 1999 Bryant L. Livingston. Kopiointi kielletty.
- Sivu 242: John Scottin teos *Ensimmäinen näky*.
- Sivu 247: Del Parsonin teos *Johannes Kastaja ilmestyy Joseph Smithille ja Oliver Cowderylle*. © 2000 Del Parson. Kopiointi kielletty.
- Sivu 260: Robert T. Barrettin teos *Enos rukoilee*.
- Sivu 272: Frank Solteszin teos *Paavali Aretopagilla*. © 2005 The Providence Collection. Kopiointi kielletty.
- Sivu 281: Valokuva Steve Bunderson. © 2002 Steve Bunderson. Kopiointi kielletty.

Hakemisto

A

Aadam ja Eeva, esimerkkejä kuuliaisuudesta, joka tulee uskosta, 150

Abraham, esimerkki kuuliaisuudesta, joka tulee uskosta, 151

Apinat, a:iden kiinni ottaminen, 158

Apuyhdistys, 125, 233, 236. *Ks. myös* Kirkon naiset

Askeltemme pidentäminen, XXIX, 279

Avioliitto. *Ks.* Iankaikkinen avioliitto

B

Bangerter, William Grant, Spencer W. Kimballin pitämästä puheesta, XXVII

C

Clark, J. Reuben jr, ilmoitti Spencer W. Kimballille tämän apostoliksi kutumisesta, XXIII–XXIV

D

Daniel, D:n nuhteettomuus, 141

E

Epäjumalien palvonta
e. p:n muodot, 156–157
määritelmä, 155

Epärehellisyys

e:n muodot, 138

itsemmepettäminen olemalla epärehellisiä, 137

vanhempien huono esimerkki
voi opettaa lapsille e:tä,
139–140

G

Grant, Heber J., neuvoi Spencer W. Kimballia asettamaan Jumalan ensi sijalle, 156

H

Hales, Robert D., Spencer W. Kimballin luonteesta, XXXV

Heikkoudet, h:ien tunnustaminen ja voittaminen, 118–119

Henki. *Ks.* Pyhä Henki

Hinckley, Gordon B.

Spencer W. Kimballin palveluksesta, XXXVI

vuoden 1978 pappetta koskevasta ilmoituksesta, XXXIII, XXXIV

Homoseksuaalisuus, 194

Huonot vaikutteet

Jumala voi auttaa meitä vastustamaan h. v:ita, 113–114
perheiden vahvistaminen
h. v:ita vastaan, 223–225

Hyvinvointi, jokainen vastuussa omasta h:aan, 124–125

I

Iankaikkinen avioliitto
 epätsekkyyks ja kuuliaisuus joh-
 tavat i. a:n onnistumiseen,
 212–213
 Jumalan säätämä, 205–207
 onnen resepti i. a:ssa, 210–212
 vaatii täyttä uskollisuutta,
 213–215
 valmistautuminen i. a:oon,
 207–210

Ihmeet, usko edeltää i:itä 152–153

Ilmoitus
 evankeliumin sydänveri, 260–261
 henkilökohtainen, 262–264
 Isä Jumala ja Jeesus Kristus
 haluavat innokkaasti olla
 yhteydessä i:n kautta, 256–257
 jotkut i:t tulevat unina, 258
 kirkolle profeettojen kautta,
 260–262, 269–270
 taivaallisten sanansaattajien
 kautta, 259
 tulee useimmin syvällisenä
 vaikutelmana, 258–260

Isä Jumala
 antanut lapsilleen tahdonvapau-
 den, 262–264
 antanut myöhempien aikojen
 pyhiin kuuluville naisille ylhäi-
 sen tehtävän, 239
 ei aina estä murhenäytelmiä,
 14–16
 I. J:n lapset, 2, 29, 52, 235–236
 I. J:n rukoileminen, 53–62, 172
 ilmestyi Joseph Smithille,
 243–247
 ja rukousvastaukset, 61–62,
 262–264
 kunnioitus I. J:aa kohtaan,
 167–169

opetti hengille pelastussuunni-
 telmaa kuolevaisuutta edeltä-
 vässä elämässä, 2–4
 rakkaus I. J:aa kohtaan,
 162–163, 188
 sovitus antaa meille mahdolli-
 suuden palata I. J:n luokse,
 6, 29, 169
 todistus saadaan I. J:lta Pyhän
 Hengen kautta, 76–77
 tutustuminen I. J:aan pyhien
 kirjoitusten kautta, 72–73

J

Jeesuksen Kristuksen evankeliumi
 J. K. e:ia verrataan karttaan,
 s. 5–8

Jeesuksen Kristuksen kirkko
 evankeliumi on käytännössä
 ainoastaan J. K. k:ssa, 5–6
 Herra johtaa J. K. k:a kirkon
 johtajien kautta, 260–262,
 269–270
 J. K. k:n huoltoapu, 124, 127–128
 J. K. k:n kanta moraaliin,
 193–195
 J. K. k:n tuleva kasvu, 240, 280
 Jeesuksen pelastava työ J. K. k:n
 sanoma, 28–29
 palautettiin Joseph Smithin
 kautta, 243, 247, 248
 tähdentää perhe-elämää, 219
 vie kuuliaiset korotukseen, 6

Jeesuksen Kristuksen sovitus.
Ks. myös Jeesus Kristus.
 antaa meille mahdollisuuden
 palata taivaallisen Isän luokse,
 6, 169
 antaa toivoa nyt ja edessä olevaa
 iankaikkisuutta varten, 34–35

- J. K. s:n täysien siunauksien saaminen, 31–32
 pelastaa meidät lankeemuksen seurauksilta ja henkilökohtaisista synneistä, 28–31, 40–41
- Jeesus Kristus. *Ks. myös* Jeesuksen Kristuksen sovitus
 ei antanut periksi kiusaukselle, 115–116
 enemmän kuin vain suuri opettaja, 26–27
 ilmestyi Joseph Smithille, 244–247
- J. K:n epäitsekäs palveleminen, 87–88
- J. K:n kunnioittaminen, 167–169
- J. K:n lunastava voima, 38
- J. K:n palvelutyö ulottuu halki iankaikkisuuksien, 27–28
 kirkon johdossa, 269
 käskee meitä rukoilemaan, 53, 62
 on hyvillään, kun me elämme Hänen evankeliuminsa mukaan, 34–35
 teki ylösnousemuksen meille mahdolliseksi, 3, 29
 todistus J. K:sta, 76–78
 tutustuminen J. K:een pyhien kirjoitusten kautta, 72–73
- Josia, ylimmäinen pappi antoi pyhät kirjoitukset J:lle, 68
- Jumalan anteeksianto. *Ks. myös* Muille anteeksianto; Parannus ihme, joka tuo rauhaa, 38–39
 parannus anteeksiannon avain, 40
- K**
-
- Kameli, kertomus matkamiehestä ja k:sta, 115–116
- Kimball, Alice Gheen (isoäiti), XV
- Kimball, Andrew (isä)
 ennusti, että Spencer W. Kimball saisi tärkeän roolin kirkossa, XIV
 kutsuttiin vaarnanjohtajaksi Arizonaan, XV, 155
 palvelu Intiaanialueen lähetyskentällä, XV
- Kimball, Andrew E. (poika), sai kirjeen isältään, 75–76
- Kimball, Camilla Eyring (vaimo)
 aviomiehen ylistyssanat vaimostaan, 203, 205
 hoiti raha-asiat viisaasti aviomiehensä kanssa, 123
 ja aviomiehen opiskeluaikheet, 155
 osallistui ohjelmaan aviomiehensä kanssa erään jäsenen rukoiltua sitä, 51–52
 solmi avioliiton Spencer W. Kimballin kanssa, XXI
 vanhempansa, XXI–XXII, 217
- Kimball, Edward L. (poika)
 muistelee isänsä osoittamaa kiintymystä, 217
 sai hoitoa polioon, 203
- Kimball, Fannie (sisar), 13
- Kimball, Heber C. (isoisä), XIV, XXIV
- Kimball, Josephine Cluff (äitipuoli), XVII
- Kimball, Mary (sisar), 13
- Kimball, Olive Woolley (äiti)
 kuolema, XVII, 13, 14

- opetti Spencer W. Kimballille kymmenysten maksamista, XVI
 palveli lähimmäisiään, 230
- Kimball, Spencer W.
 apostoli, XXIII–XXV
 askeltemme pidentämisen teema, XXIX
 auttoi erästä naista saamaan toivoa anteeksiannosta, 37
 auttoi kahta miestä antamaan anteeksi toisilleen, 96–99
 auttoi nuorta äitiä lentoasemalla, 85–87
 ehdotti sanan muuttamista lauluun ”Oon lapsi Jumalan”, 1
 esitteli lähetyssaarnaajat tarjoilijalle, 276
 ilmaisi rakkautta häntä piispoina palvelleita kohtaan, 267
 ja musiikki, XVII, XX
 kannusti Richard G. Scottia elinikäiseen pyhien kirjoitusten tutkimiseen, 66
 kirjoitti *Anteeksiantamuksen ihmeen*, XXIV
 kirjoitti ylistyssanoja vaimostaan, 203, 205
 kirkon presidenttinä, XXVI–XXXVI
 kutsuttiin apostoliksi, XXIII–XXV, 25
 kutsuttiin neuvonantajaksi vaaran johtokuntaan, 155
 lähetti kirjeen todistuksesta pojalleen Andrew’lle, 75–76
 lähetystyössä Keskivaltioiden lähetykentällä, XIX–XX
 menetti rakkaita, XVII, 13, 14
 muisteli nuoruutensa yleiskonferenssia, 267
- näki muiden kamppailevan velan kanssa, 123–124
 osallistui ohjelmaan erään jäsenen rukoiltua sitä, 51–52
 osoitti kunnioitusta kirkon seurakuntakeskusta kohtaan, 165
 perheenjäsenen kokemuksia SWK:sta, XVI–XVII, XXI–XXII, 217, 230
 puhui Bernin temppelin vihkimistilaisuudessa Sveitsissä, 165
 puhutteli kahta nuorta, jotka olivat rikkoneet siveyden lakia, 191
 puhutteli miehiä, jotka tekivät uhrauksia pyhittääkseen leppäpäivän, 177–178
 päätti nuorena miehenä lukea Raamatun, 64–65
 päätti ”viettää päivän” Vapahtajan kanssa, 25
 rakkaus ihmisiä ja Herran työtä kohtaan, XXXIV–XXXVI
 solmi avioliiton Camilla Eyringin kanssa, XXI
 SWK:n koulukokemus, XVII–XVIII
 SWK:n lapset, XXI, 217
 SWK:n nuhteettomuus, 133
 SWK:n nuoruus, XV–XIX
 SWK:n terveyshaasteita, XXV–XXVI, 25
 työelämä, XXII
 vaaranjohtajana, XXIII
 vanhempana, XXII, 217
 varhainen kokemus kirkossa, XVIII–XIX
 vastasi toimittajan kysymyksiin ilmoituksesta, 253
 vastusti kiusausta lähetyssaarnaajana, 111

- Kirkon johtajat. *Ks. myös*
 Profeetat
 Herra johtaa kirkkoa k. j:ien kautta, 260–262, 269–270
 siunaukset k. j:ien seuraamisesta, 274
 vanhempien tulee opettaa lapsia tukemaan ja seuraamaan k. j:ia, 273
- Kirkon naiset *Ks. myös*
 Apuyhdistys
 iankaikkinen perhe-elämä luvattu kaikille uskollisille k. n:ille, 235–236
 k. n:ia on kehoitettu täyttämään jumalalliset mahdollisuudet, 236–238
 k. n:illa merkittävä vaikutus kirkon tulevaan kasvuun, 239–240
 kirkon miesten ja naisten yhdenvertaisuus, 231–233
 kutsuttu kehittämään ja suojelemaan perhettä, 233–235
- Kirkon ohjelmien yksinkertaistaminen, XXXIII
- Kiroilu, 168–169
- Kiusaus
 ei saa antaa periksi pienimmälekään k:lle, 114–116
 k:iien välttäminen tekemällä varhain oikeita päätöksiä, 116–118
- Korotus, vain uskollisille, 7–10
- Kunnioitus
 alkaa kotona, 172–174
 elämäntapana, 167
 esimerkin näyttäminen k:sta, 174–175
 kunnioitettavat paikat, 170–172
 kunnioituksen lisääminen, 174
- k. Isää ja Poikaa kohtaan, 167–169
 määritelmä, 167
- Kuolema
 ei olemassaolon loppu, 14
 Fannie Kimballin, 13
 k:n antamat mahdollisuudet, 19–20
 lohdutus k:n kohdatessa, 14
 Mary Kimballin, 13
 näennäinen murhenäytelmä, 14–16
 Olive Woolley Kimballin, 13, 13–14
 Spencer W. Kimballin, XXXVI
 tärkeä osa elämää, 21
- Kuolevainen elämä, aikaa valmistautua kohtaamaan Jumala, 4–5
- Kuolevaisuutta edeltävä elämä, 2–4
- Kuuliaisuus. *Ks. myös* Usko pyhien kirjoitusten esimerkkejä k:sta, 150–152
 uskoon perustuva k. verrattuna sokeaan k:een, 149–150
-
- L**
- Lapset. *Ks. myös* Perhe;
 Vanhemmat
 l:iien rakkaus, 227
 l:iien varjeleminen moraalittomilta vaikutteilta, 198–199
 nuhteettomuuden opettaminen l:iille, 139
 rakkauden kirkon johtajia kohtaan opettaminen l:iille, 273
- Lee, Harold B.
 HBL:n odottamaton kuolema, XXVI–XXVII

Spencer W. Kimball keskusteli
HBL:n kanssa sydänleikkauk-
sesta, 145–147

Lähetystyo

avioparien osallistuminen I:hön,
287

jäsenten esimerkki ja ponnistuk-
set I:ssä, 280–282

kirkon jäsenten velvollisuus,
279–280

I:n siunaukset, 277–278

sisältää käännynnäisten ja
vähemmän aktiivisten jäsenten
perehdyttämisen, 282–284

Spencer W. Kimball kannusti
lisääntyviin ponnistuksiin I:ssä,
XXIX–XXX

vanhempien tulee auttaa lapsia
valmistautumaan I:hön,
284–287

M

Maxwell, Neal A.

Spencer W. Kimballin luottami-
sesta jatkuvaan ilmoitukseen,
253

Spencer W. Kimballin omistautu-
misesta Herralle, 25–26

Spencer W. Kimballin rakasta-
vasta luonteesta, XXXIV

McKay, David O., Bernin temppe-
lin vihkimistilaisuudessa
Sveitsissä, 177

Muille anteeksianto

edellyttää tuomion jättämistä
Herralle, 102–103

tulee lähteä sydäimestä ja olla
täydellistä, 99–101

tuo ilon ja rauhan siunauksia,
106–108

vaikeaa mutta mahdollista,
103–104

vapauttaa meidät vihasta ja
katkeruudesta, 104–106
välttämätöntä, jotta saisimme
itse anteeksi, 99

Murhenäytelmät, Jumala ei aina
estä m:iä, 14–15

N

Nelson, Russell M.

Spencer ja Camilla Kimballin
kanssa Uudessa-Seelannissa,
51

Spencer W. Kimballin sydänleik-
kauksesta, XXVI, 177, 178

Nooa, esimerkki kuuliaisuudesta,
joka tulee uskosta, 151

Nuhteettomuus

hyvän luonteen perusta, 135
osoitetaan pitämällä käskyt,
135–136

pyhien kirjoitusten esimerkkejä
n:sta, 140–142

vaikutus perheeseemme ja mui-
hin, 139–140

O

Omavaraisuus. *Ks. myös* Valmuis
taloudellinen, 129–130
tarpeellista, 124–125

”Oon lapsi Jumalan”, 1

P

Packer, Boyd K., Spencer W.
Kimballin kurkkuleikkauk-
sesta, XXV–XXVI

Palveleminen

johtaa yltäkylläiseen elämään,
92–94

Jumala täyttää muiden tarpeet
meidän palveluteoillamme, 88

- lahjojen ja kykyjen käyttäminen
p:ssa, 89–90
nuoret tarvitsevat palvelumahdollisuuksia, 90–92
p:n siunaukset ylittävät maailman palkan, 161–162
Vapahtajan esimerkin noudattaminen, 87–88
- Pappeus
p:n voiman käytön rajoitukset, 18
sairaiden ja ahdistettujen parantaminen, 18, 21
vuoden 1978 ilmoitus p:sta, XXXIII–XXXIV, 255–256
- Parannus. *Ks. myös* Jumalan anteeksianto; Muille anteeksianto
hyvittäminen, 45–46
sisältää sitoumuksen elää käskyjen mukaan, 47–48
synnin hylkääminen, 42–43
synnin tunnustaminen ja Jumalan mielen mukaisen murheen tunteminen, 41–42
tarpeen kaikille, 39–41
tunnustaminen, 43–45
- Pelastussuunnitelma, taivaallinen
Isä opetti hengille kuolevaisuutta edeltävässä elämässä, 2–4
- Perheet. *Ks. myös* Lapset; Iankaikkinen avioliitto; Vanhemmat
keskeisellä sijalla taivaallisen Isän suunnitelmassa, 219–220
p:iden vahvistaminen pahoja vaikutteita vastaan, 223–225
p:issä tulee vaalia hengellisyyttä, 225–227
- Perheilta, 226–227
- Perherukous
p:n pitämistapa, 58–60
p:n siunaukset, 58–60
- Pietari, P:n rohkeus ja nuhteettomuus, 140
- Pornografia, 196–198
- Profeetat. *Ks. myös* Kirkon johtajat
ilmoitus p:ille, 253–255, 260–262, 269–270
opettavat samanlaisia sanomia, 270–271
p:jen torjuminen, 271–273
- Puutarha, p:n hyöty, 126
- Pyhä Henki. *Ks. myös* Pyhän Hengen lahja
auttaa meitä vastustamaan pahoja vaikutteita, 113
ja vuoden 1978 ilmoitus pappeudesta, XXXIII
kirkon kokouksissa, 171
kun tutkimme pyhiä kirjoituksia, P. H. avartaa ymmärrystämme, 71–72
lakkaa kiistelemästä epärehellisten kanssa, 137
todistus saadaan P. H:n ilmoituksen kautta, 76–77
voi saada synnintekijän vakuutuneeksi erheestä, 41
- Pyhän Hengen lahja. *Ks. myös* Pyhä Henki
kaikki parannusentekijät ja kastetut saavat P. H. l:n, 113
P. H. l:n välttämättömyys, 5–6
- Pyhät kirjoitukset. *Ks. myös* Pyhien kirjoitusten tutkiminen
ainutlaatuinen aarre, 66–67
ja kertomus kuningas Josiasta, 67–68

- p. k:ien löytäminen ja uudelleen löytäminen, 67
 p. k:ien uusien laitosten julkaiseminen, XXXI–XXXII
 p. k:issa esimerkkejä kuuliaisuudesta, 150–152
 p. k:issa esimerkkejä nuhteettomuudesta, 140–142

Pyhien kirjoitusten tutkiminen.

- Ks. myös* Pyhät kirjoitukset hengellistä tietoa saadaan p. k. t:n kautta, 71–72 ja hengellisyyden paluu, 72–73 opettaa elämän opetuksia, 69–71
 perheissä, 225
 rakkaus Jumalaa kohtaan vahvistuu p. k. t:n kautta, 72
 vahvistaa sitoutumista Herraan, 67–69

Päätökset, vanhurskaat p:t auttavat meitä vastustamaan kiusausta, 116–118

R

Rakkaus

- himoon verrattuna, 195–196
 Jumalaa kohtaan, 162–163, 188
 lapsia kohtaan, 227

Randall, Naomi W., laulun

”Oon lapsi Jumalan” sanojen sepittäjä, 1

Rikkaus, r:n rakastamisen vaarat, 159–160

Romney, Marion G., Spencer W. Kimballin nuhteettomuudesta, 133

Rukous. Ks. myös Perherukous. henkilökohtainen, 56–58
 käsky, 52–53

r:n sisältö, 53–56
 rukoileminen ryhmässä, 60–61
 rukousvastaus, 61–62

Ruoka, r:n kotituotanto ja varastointi, 125–127

S

Saara, esimerkki kuuliaisuudesta, joka tulee uskosta, 151

Saatana. Ks. myös Pahat vaikutteet

kiinnittyminen maailmallisiin asioihin tekee meistä haavoittuvaisia, 158

S:n käyttämät menetelmät, 112–113

todellinen olento, joka tavoittelee meidän tuhoamme, 111–113

Sadrak, Mesak ja Abed-Nego, S:n, M:n ja A:n nuhteettomuus, 141–142

Sapatti

ei työn eikä virkistykseen päivää, 180–182

”ilon päivä”, 179

ja rakkaus Jumalaa kohtaan, 188
 lepopäivän pyhittämisen käsky, 179–181

sisältää kirkossa käymisen, 184–186

siunaukset s:n kunniaassa pitämisestä, 186–188

tarkoitettu jumalanpalvelukseen ja muihin kelvollisiin tekoihin, 182–184

Scott, Richard G., Spencer W. Kimball kannusti elinikäiseen pyhien kirjoitusten tutkimiseen, 66

Seitsemänkymmenen ensimmäi-
nen koorumi, perustettiin
uudestaan, XXXI

Seurustelu, s:n tasovaatimukset,
200

Siveyden laki
kieltää kaikki sukupuolisuhteet
avioliiton ulkopuolella,
193–195

nuorten opettaminen noudatta-
maan s. I:a, 198

siunaukset s. I:n noudattami-
sesta, 191–192

Siveys. Ks. Siveyden laki

Smith, George Albert, XXIV

Smith, Joseph
ennalta asetettu, 244
ensimmäinen näky, 245–247
Herran välikappale evankeliu-
min palauttamisessa, 247–248
marttyyrikuolema, 248–251

Säädyllyisyys, pukeutumisessa ja
käyttäytymisessä, 199–200

T

Tahdonvapaus
sallii tehdä valinnan synnin ja
vanhurskauden välillä,
118–119
sovituksen siunaukset saadaan
t:n kautta, 31
t:n käyttö johdatuksen pyytämi-
sessä Jumalalta, 262–263
ja vastoinkäymiset, 15, 16

Taivaallinen Isä. Ks. Isä Jumala

Tempelityö, XXXI

Todistus
henkilökohtainen ilmoitus,
76–78, 78–79

ja todistuskokoukset, 81–82
kaikkien saatavilla, 77–78
t:n esittämistapa, 82
t:n hankkiminen ja säilyttäminen,
78–81

Työ, t:n hengellinen välttämättö-
myys, 127–128

U

Usko. *Katso myös* Kuuliaisuus
innoittaa meitä olemaan kuuliai-
nen Jumalalle, 147–149
u. edeltää ihmeitä, 152–153

V, W

Valmius
elämäntapa, 130
ja ruoan kotituotanto ja varas-
tointi, 125–127
taloudellinen, 129–130

Vanhemmat. Ks. *myös* Lapset;
Iankaikkinen avioliitto;
Perheet
lasten hengellisen voiman varas-
tojen rakentaminen, 220–223
lasten opettaminen tukemaan ja
seuraamaan kirkon johtajia,
273
lasten opettaminen valmistautu-
maan lähetystyöhön, 284–287
lasten varjeleminen moraalitto-
milta vaikutteilta, 198–200
rehellisyyden ja nuhteettomuus-
den opettaminen lapsille, 139

Vastoinkäymiset. Ks. *myös*
Kuolema; Murhenäytelmät
tahdonvapaus ja, 15, 16
voivat olla meille opiksi ja
hyväksi, 16–19

Velka

Spencer W. Kimball näki muiden
kamppailevan v:n kanssa,
123–124

v:n välttäminen tärkeää,
129–130

Wilkinson, Ernest L., 145

Voimavarat, tulee käyttää van-
hurskaksiin tarkoituksiin,
159–160

Woolley, Edwin D. (Spencer W.
Kimballin isoisä), XIV–XV

Woolley, Mary Ann Olpin
(Spencer W. Kimballin isoäiti),
XV

Vuoden 1978 ilmoitus pappeu-
desta, XXXIII–XXXIV, 255–256

Väärät jumalat. Ks. Epäjumalien
palvonta

MYÖHEMPIEN AIKOJEN PYHIEN
JEE SUKSEN
KRISTUKSEN
KIRKKO

